

Ngự Tỷ Lão Sư

Contents

Ngự Tỷ Lão Sư	2
1. Văn Án	3
2. Chương 1	3
3. Chương 2	5
4. Chương 3	6
5. Chương 4	8
6. Chương 5	9
7. Chương 6	10
8. Chương 7	11
9. Chương 8	13
10. Chương 9	15
11. Chương 10	16
12. Chương 11	18
13. Chương 12	19
14. Chương 13	21
15. Chương 14	23
16. Chương 15	25
17. Chương 16	26
18. Chương 17	28
19. Chương 18: (h) Ôm Cũng Có Thể Xảy Ra Sự Cố?	29
20. Chương 19	31
21. Chương 20	32
22. Chương 21	35
23. Chương 22	38
24. Chương 23	41
25. Chương 24: (h) Ký Sự Tóm Lược “bị Tập Kích”	44
26. Chương 25	46
27. Chương 26	49
28. Chương 27	52
29. Chương 28	55
30. Chương 29	58
31. Chương 30	61
32. Chương 31	64
33. Chương 32	66
34. Chương 33: (h) Thì Ra Mình Mới Là Con Dâu	69
35. Chương 34	72
36. Chương 35	75
37. Chương 36	78
38. Chương 37	81
39. Chương 38	85
40. Chương 39	87
41. Chương 40 (h)	90

42. Chương 41 (h)	93
43. Chương 42	95
44. Chương 43	98
45. Chương 44	101
46. Chương 45	103
47. Chương 46	106
48. Chương 47	109
49. Chương 48	112
50. Chương 49	114
51. Chương 50	117
52. Chương 51	120
53. Chương 52	123
54. Chương 53	126
55. Chương 54	128
56. Chương 55	131
57. Chương 56	133
58. Chương 57	136
59. Chương 58	139
60. Chương 59	142
61. Chương 60	144
62. Chương 61	147
63. Chương 62	150
64. Chương 63	152
65. Chương 64	154
66. Chương 65 (h)	157
67. Chương 66	159
68. Chương 67	162
69. Chương 68	165
70. Phiên Ngoại 1	168
71. Phiên Ngoại 2	171
72. Phiên Ngoại 3	174

Ngự Tỷ Lão Sư

Giới thiệu

Tên truyện: – Ngự tỷ lão sư Tác giả: - Nhất Nhất Đích Giai Thể loại: hiện đại, GL, lãng mạn, l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-ty-lao-su>

1. Văn Án

Một người là lão sư đại học, một người là đệ tử năm 3.

Duyên phận cho các nàng gặp nhau trên giảng đường, sẽ gặp nhau như thế nào đây?

Ngự tử sở dĩ là ngự tử vì từ người nàng toát ra một loại trường khí tuyệt đối làm cho người ta thần phục.

Câu chuyện này kể lại ngự tử như thế nào “câu dẫn” đệ tử, đệ tử như thế nào “thu phục” ngự tử.

Câu chuyện này nhẹ nhàng, sẽ có chút trắc trở nhưng kết quả sẽ như ý mọi người.

Tìm được nhau khó thế nào, gần nhau lại càng không dễ dàng, ai mà không mong muốn có cuộc sống hạnh phúc với người mình yêu.

Lần đầu tiên hữu hảo đối thoại:

Dương Nhất: Lão sư, người thực sự là là lão sư? Người bộ dáng thật xinh đẹp, làm lão sư thật là đáng tiếc.

Mộ Ngôn Tín: Vị bạn học này, lần sau trước giờ lên lớp mời nộp cho ta bản kiểm điểm một vạn chữ rồi vào học.

Lần đầu tiên đề cập đến tình yêu:

Dương Nhất: Người thật sự yêu ta?

Mộ Ngôn Tín: Người cảm thấy thế nào?

Lần đầu tiên ML:

Dương Nhất: Ta rất hâm mộ những người đời này chỉ nói yêu một lần liền thành công, điển hình như ba mẹ ta. (ý đây là không cần biết yêu bao nhiêu lần nhưng chưa tỏ tình là không tính, còn một khi tỏ tình là 1 lần thành công quen nhau xong đi đến một kết cục viên mãn gia đình hạnh phúc, không bị từ chối, không có chia tay,...)

Mộ Ngôn Tín: Nói vậy ta không phải mối tình đầu của người?

Dương Nhất: Ta chỉ nói là rất hâm mộ những người như vậy, cơ sao người liên hệ đến người có phải mối tình đầu của ta hay không?! Chẳng lẽ người đây cũng ghen?!!!

Mộ Ngôn Tín:

2. Chương 1

Đại học [Y] là trường điểm của thành phố, là ngôi trường mà tất cả học sinh nguyện nỗ lực hết mình để thi vào. Đương nhiên, một ngôi trường để trở thành niềm ao ước của tất cả học sinh trong địa phương phải có lý do của nó.

Vô luận là lực lượng giảng viên, hay môi trường học tập đều là tốt nhất, ký túc xá 2 người 1 phòng, phòng ngủ cùng phòng tắm độc lập, có hồ bơi, sân bóng quần* (squash) và nhiều cơ sở hạ tầng khác. Đương nhiên, lão sư ở đây cũng là hạng nhất, chủ tịch trường đã bỏ ra một số tiền lớn thuê những giáo sư ưu tú nhất từ các nơi về trường giảng dạy. Nghe vậy cũng biết tài chính của người bỏ vốn đầu tư cho trường phải là hạng nhất. Nhưng là các học sinh cũng chỉ nghe nói, xác thực chưa từng gặp qua, nghe nói là phu nhân của một chủ tịch tập đoàn nước ngoài đầu tư khởi công xây dựng.

Sinh viên tốt nghiệp ở trường này đều được các xí nghiệp nổi danh trong thành phố thu nhận, còn là sinh viên 4 năm dành được học bổng thì trực tiếp được đưa ra nước ngoài làm việc, nghe là mê người, hoàn toàn xứng đáng trở thành nơi cho đám học sinh tranh nhau vào.

Dương Nhất là người may mắn trong kỳ thi đại học, bình thường nàng không cố gắng, đến mấy tháng cận kỳ thi mới rèn luyện, vậy mà là đỗ vào đại học [Y], làm cho cha mẹ nàng hoảng sợ, công việc bề bộn từ nước ngoài về thăm nữ nhi bảo bối, xem nàng có bị cái gì đả kích hay không? Sự thật chứng minh, bạn học

Dương Nhất chỉ số IQ rất là cao, nhờ kế thừa ưu điểm của lão cha a, dựa vào bộ não thông minh cùng sự cố gắng nho nhỏ, nàng đã có chiếc vé cuối cùng trên chuyến xe vào đại học [Y].

Trong nháy mắt, Dương Nhất đã có thời gian 2 năm đại học tốt đẹp. Hôm nay là ngày khai giảng năm 3, Dương Nhất rời giường từ sáng sớm, đi đến căn tin mua điểm tâm, thuận tiện mua luôn cho con heo cùng phòng một phần, xin đừng hiểu lầm, sở dĩ gọi là heo bởi vì bạn học Đồng Nghệ của chúng ta quá lười, luôn ngủ không đủ, Dương Nhất tâm địa lương thiện sợ nàng mang bệnh đau bao tử, từ đó về sau gánh luôn trách nhiệm gọi nàng dậy và mua điểm tâm cho nàng. Dương Nhất đem điểm tâm chuyển đến để trên bàn phòng khách, sau đó tiến vào phòng ngủ bên cạnh.

“Con heo lười, rời giường, nhanh chóng ngồi dậy cho ta, hôm nay là ngày khai giảng, ngày đầu tiên đi học không thể đi trễ a.”

Nói xong lại đẩy đẩy con heo đang ôm chăn mơ mộng đẹp mấy cái, chẳng biết con heo kia mơ thấy cái gì mà còn lép nhép miệng nói, Dương Nhất hết nhịn được, néo mông con heo một phát, chỉ nghe con heo “A” một tiếng, đã tỉnh.

Hai người cùng nhau ăn xong điểm tâm thì cầm sách đi đến phòng học, trên đường đi Dương Nhất phát hiện con heo kia thế mà vẫn trong trạng thái mê man, nội tâm sản sinh ra ước muốn bỏ chạy, nhưng nhìn xung quanh đều là bạn học, ngấm lại cũng nên giữ hình tượng của mình một chút.

Lớp học đầu tiên là Marketing, bạn học Dương Nhất của chúng ta bởi vì điểm thi xét tuyển mà chọn vào ngành quản trị kinh doanh chuyên nghiệp, đáng tiếc, Dương Nhất lúc này đang cầm di động chơi game, đang đến giai đoạn sinh tử thì bị con heo vỗ một cái, game over. Dương Nhất quay đầu, híp mắt, muốn giết con heo quỷ rầy mình bằng ánh mắt.

“Tiểu Nhất Nhất thân ái, đừng như vậy a, người xem, ta tỉnh ngủ rồi, có phải hào quang tỏa sáng hay không?” Đồng Nghệ vẻ mặt bà tám hướng Dương Nhất bắn mị nhãn.

“Á, người ta biết sai rồi, để tỏ lòng biết lỗi, để ta nói cho người nghe một chút sự tình mãnh liệt a.”

Đồng Nghệ nói xong không quên đùa giỡn Dương Nhất, Dương Nhất lập tức nổi da gà cả người.

“Biến đi, người mà còn dờ cái tính bà tám quỷ rầy ta chơi, ta QJ* người.” (QJ=cưỡng gian)

Khi Dương Nhất nói lời này xung quanh có phần yên lặng, thời điểm nói “ta QJ người” là lặng ngắt như tờ luôn, cho nên, không thể nghi ngờ sau lời nói đó, bạn học Dương trở thành tâm điểm chú ý của cả lớp. Tiểu Nhất Nhất của chúng ta nhìn phản ứng của mọi người nhìn nàng, mặt nàng đã hồng lên như tôm luộc. Đúng lúc này, lão sư bước lên bục giảng, nhìn thoáng qua con tôm luộc kia, sau đó mặt không biểu tình.

“Xin chào, khóa này ta là giảng viên lớp Marketing của các người, ta họ Mộ, hy vọng học kỳ này đây chúng ta hợp tác vui vẻ. Ta nghĩ các người tin tức nhanh nhạy thông qua các anh chị lớp trên đã biết phương thức dạy học của ta, tuy nhiên ta vẫn muốn tại tiết đầu tiên của khóa nhắc lại yêu cầu của ta, không đi trễ, không về sớm, càng không thể vô cớ trốn học, vi phạm một lần trực tiếp phạt. Ta không yêu cầu các người trên lớp 100% nghe giảng, nhưng là phải viết bài, những án lệ ta giảng sau này sẽ có ích khi các người đi làm. Cuối cùng là, mời vị nào vừa rồi lớn tiếng với bạn học tan lớp đến tìm ta, được rồi, chúng ta bắt đầu học.”

Dương Nhất còn vì việc vừa rồi mà xấu hổ, giờ lại nghe thêm lão sư nói tan lớp đến tìm nàng, lập tức cảm thấy nhức đầu, đây là cái sự tình gì a, mới khai giảng đã bị lão sư “triệu tập”, OMG, mạng của ta như thế nào khổ vậy a, một bên ai thán, một bên liếc nhìn con heo hại mình, trong lòng thề là sẽ bỏ đối con heo một tuần lễ.

Gian nan 60 phút cuối cùng cũng xong tiết, các sinh viên lục tục hướng bục giảng đi lên để đến gần lão sư, chỉ có Dương Nhất cùng Đồng Nghệ ngồi yên một chỗ, Dương Nhất cúi đầu, từ đầu đến cuối tiết cô thủy chung cuối đầu, giống như tội phạm phạm trọng tội, lúc này Đồng Nghệ bên cạnh lay lay nàng.

“Tiểu Nhất, tan học rồi, việc đó không có gì rồi, ta mời người ăn cơm trưa.” Đồng Nghệ nói xong còn một mực đong đưa nàng.

“Ăn cái gì mà ăn, người chỉ biết ăn ăn ăn, ta còn phải đi gặp lão sư.”

Dương Nhất nói xong đang muốn đứng dậy thì nhìn thấy có rất nhiều bạn học vây quanh bục giảng, ách, đây là cái tình huống gì a.

“Người nhìn thấy mặt mũi của lão sư chưa, vừa nãy trong giờ học ta có nghĩ nói cho người biết, là người không chịu nghe, lão sư này là băng sơn ngự tử của trường chúng ta, mặt đẹp, dáng chuẩn, lại rất có kiên nhẫn với học sinh, chỉ là... những ai có ý đồ với nàng, nàng sẽ lập tức biến thành băng sơn, đem người cho chết còng.” Thấy Dương Nhất không có phản ứng tiếp tục nói “Hợp ý người không Tiểu Nhất Nhất, tỷ tỷ ta đây còn có tình báo trọng yếu đây, có muốn biết hay không?”

“Ngậm cái mồm heo của người lại đi, ta không có hứng thú.” Nói xong Dương Nhất đi xuống bậc thang, tới cửa đứng chờ lão sư.

Lại nói đến Mộ lão sư bị học sinh vây kín chính là phiền muộn a, ngay tại khe hở nhìn thấy cô bé kia hướng mình đi tới, nàng còn cho rằng cô bé cũng muốn chui vào cùng mình trò chuyện, kết quả lại chạy tới cửa đứng đó, Mộ lão sư không nói hai lời, lập tức tìm lý do trốn khỏi đám đông. Giáo sư đi ra, một cái cũng không nhìn đến người đứng đợi ở cửa, Dương Nhất thấy Mộ lão sư ra, uể oải đi theo phía sau, nghĩ đến lát nữa giải thích chuyện kia như thế nào với lão sư. Đã đến văn phòng Mộ lão sư (xin chú ý lão sư đại học [Y] mỗi người một văn phòng riêng), Mộ lão sư đem sách để lên bàn, sau đó ngồi xuống sofa, nhìn bạn học Dương Nhất. Bạn học Dương hí hửng cúi đầu nhìn chân lão sư, xin chú ý là chân, bởi vì bạn học Dương thẹn thùng, không dám ngắm đầu cùng lão sư đối mặt.

Cuộc đối thoại đầu tiên của Mộ lão sư và bạn học Dương bắt đầu.

“Ta nhìn rất xấu sao?”

“Không có a, mắt kính của ta hư còn chưa kịp sửa, cho nên ta nhìn người không rõ lắm.”

“Ta cho phép người đến gần nhìn ta.”

Bạn học Dương ngẩng đầu, đưa mặt đến gần nhìn Mộ lão sư, thật là không nhìn không biết, giờ tổ tường thì giật mình, oa, thật xinh đẹp a, đẹp như minh tinh trên TV.

“Lão sư, người thật sự là lão sư? Người thật xinh đẹp.” Dương Nhất nghĩ gì nói đấy, chỉ đơn thuần nói ra không nghĩ tới hậu quả, Mộ lão sư của chúng ta nghe nói xong mặt cũng biến thành tôm luộc, Mộ lão sư được người ta phong là băng sơn ngự tử cũng có một ngày như thế này, cảm giác mặt mình nóng lên, Mộ lão sư trừng mắt liếc Dương Nhất.

“Xét thấy người hôm nay trong giờ học lớn tiếng nói chuyện, phạt người viết bản tự kiểm một vạn chữ. Được rồi, người có thể ra ngoài.”

Bạn học Dương của chúng ta sau khi nghe lập tức choáng váng.

3. Chương 2

Ta tên Dương Nhất, khi còn bé ta đã từng hỏi mẹ tại sao đặt cho ta cái tên đơn giản như vậy, mẹ ta trả lời như vậy:

“Cái tên này thật tốt a, viết đơn giản thuận tiện, vạn nhất khi người đến trường bị lão sư phạt viết tên, thời điểm đó người tự nhiên sẽ thấy thích cái tên của mình thôi.”

Hiện tại ta đã hiểu được lời mẹ, okay, dù sao tên ta cũng là như vậy rồi, không sao cả.

Trên cơ bản, ta đến trường không có làm cho cha mẹ tổn hao tâm trí, bởi vì ta có bộ não thông minh, từ tiểu học đến trung học phổ thông (cấp 3) thành tích đều là hạng nhất, hi hi, ngàn vạn lần đừng có hâm mộ hay ghen tị với ta a.

Tại thời điểm trung học cơ sở (cấp 2) ta biết rõ mình thích nữ nhân, hơn nữa đối với nữ nhân có cảm giác. Đối tượng thầm mến của ta là lão sư Anh ngữ, nhưng tiếc là khi đó còn quá nhỏ, cái gì cũng không dám làm, khiến tình yêu của ta không bệnh mà chết.

Trên thế giới còn có nhiều chuyện trùng hợp, một năm sau khi ta tốt nghiệp trung học cơ sở, lão sư Anh ngữ của ta kết hôn, gả cho đồng sự trong công ty cha ta. Điều này làm cho ta buồn bực một thời gian dài, mỗi buổi sáng khi đến trường đều có thể ở dưới lầu nhìn thấy bóng dáng vợ chồng bọn họ, ta còn vì thế khóc lớn một trận, và đó là kỉ ức lần đầu tiên ta cảm thấy không có kết quả của ta.

Học kỳ 2 năm đó, có lẽ là do trống trải, hoặc cũng có thể là quá thương tâm, ta thế mà thiết lập quan hệ yêu đương với người bạn cùng bàn tên Chu Thiến.

Ta không thể không thừa nhận, đó là lần đầu tiên ta cùng nữ nhân chính thức xác lập quan hệ yêu đương. Lần yêu đó ta cảm giác như ngồi trên xe, ba tháng đầu sống trên thiên đường, sau ba tháng như rơi xuống địa ngục, có lẽ do nữ nhân cùng Thiên Yết không thể có tình yêu lâu dài chăng? Lần thứ ba nàng phản bội ta, chúng ta chia tay, nàng theo tình nhân mới, tình đầu của ta cứ như vậy trôi qua...

Lúc tuyên bố chia tay cũng là lúc ta hận Chu Thiến, những việc làm của nàng không khác gì vũ nhục ta, nàng vậy mà sau lưng tìm nam nhân, đây là việc ta không dễ dàng tha thứ.

Ta nhớ lúc hai người còn cùng một chỗ ta đã nói với nàng, nếu như một ngày không còn yêu, nàng phải đi, ta tuyệt đối không ngăn cản, nhưng đừng có mà sau lưng ta là việc không đứng đắn hoặc có người khác, đó đối với ta vũ nhục lớn nhất. Nhưng Chu Thiến không làm được.

Trải qua lần đó, ta như bị bệnh, không thích nói chuyện, không thích đọc sách, không muốn làm gì hết, suốt ngày chỉ ngẩn người. Cho đến khi còn sáu tháng là tới kỳ thi đại học, ta đột nhiên ý thức được, ta không thể hoang phí thời gian nữa, ta không thể vì một nữ nhân như vậy mà đánh mất tương lai, sâu thẳm trong tâm ta biết con đường sau này còn rất dài, cho nên ta không còn mơ màng, không còn lãng phí thời gian, ta đem tất cả thời gian dùng cho việc học. Cuối cùng, sau nửa năm cố gắng, cộng thêm chút thông minh ta có, ta đậu đại học [Y].

Chuyện ta thích nữ nhân cha mẹ ta đều biết, như thế nào biết thì... ta có hỏi qua nhưng cuối cùng bọn họ cũng chỉ nói là đã biết, cũng hỏi ngược lại ta, ta cũng thừa nhận. Ta rất cảm tạ họ đã thấu hiểu cho ta, dù sao thì có được sự đồng thuận của họ đối với sự việc về sau ta cũng giảm rất nhiều áp lực. Ta nghĩ họ có quyết định như vậy cũng do học ông tác ở nước ngoài nhiều năm, được đả thông tư tưởng nhiều.

Aa, quên nói, bọn họ từ lúc ta lên cấp 2 đều bị chuyển công tác ra nước ngoài, bởi vì ta không muốn phá hỏng thế giới hai người nên quyết định lưu lại thành phố này. Nhưng ta cũng không phải cô đơn, ta sống cùng bà ngoại, nhưng mà khi ta học năm nhất đại học thì ngoại cũng đi gặp lão thiên gia rồi (chết).

Khi nhận được giấy báo trúng tuyển đại học, ta khóc, khóc như một đứa trẻ, đem tất cả mọi chuyện trút ra hết thảy, cũng như một tuyên bố chấm dứt.

Sau lần tình cảm thất bại đó, ta không tiếp nhận bất cứ tia tình cảm nào, ta tự nói với mình thà thiếu không ầu, không phải tìm tới cửa đều là tốt, hơn nữa ta tự biết mình là do tình đầu ảnh hưởng, sợ bị tổn thương, sợ bị lừa dối, ta dùng vẻ ngoài xán lạn* che giấu trái tim sợ thương tổn. (xán=rực rỡ; lạn=sáng sủa; kiểm tra chính tả vi.wiktionary.org/wiki/x%C3%A1n_l%E1%BA%A1n)

Đó là sự tình xảy ra trước khi ta vào năm 3 đại học.

Ta là Dương Nhất, cho mọi người hình dung về ta một chút:

Chiều cao: 170 cm

Cân nặng: 108 pounds ~ 49kg

Ba vòng: . . . cái này xem như cho ta giữ làm bí mật nhỏ đi, dù sao cũng đâu có ảnh hưởng gì.

Thực ra là do ta che giấu cẩn thận, con heo Đồng Nghệ kia luôn ở trước mặt ta khoe ngực, nói ta là sân bay, ta rốt cuộc có phải sân bay hay không, xin mọi người chờ xem trong tương lai a.

4. Chương 3

Lại nói đến chuyện bạn học Dương Nhất bị phạt viết kiểm điểm, một tuần liền buổi tối không ra ngoài, sau khi tan lớp sớm trở lại ký túc xá, bật máy tính lên, trong lúc chờ đợi khởi động mà ngẩn người. Với Dương

Nhất mà nói, một vạn chữ không phải rất nhiều, nhưng là viết kiểm điểm cho nên có đôi chút khó. Nàng ngày đêm suy nghĩ, lao tâm khổ tứ* (lo nghĩ vất vả, hao tổn nhiều sức lực tinh thần), sau một tuần nàng mang theo thành quả đến văn phòng Mộ lão sư.

Qua hai năm đại học nàng biết rõ lão sư đại học không làm việc đúng giờ, mà vị Mộ lão sư này thì lên lớp sớm, xong tiết liền đi, tốc độ tuyệt đối có thể so với hỏa tiễn, cho nên, trước khi đến đây nàng đã nhờ bà tám heo tra xét sơ qua lịch trình của Mộ lão sư, để chắc chắn khi nàng đi nộp kiểm điểm có mặt lão sư. Dương Nhất hít sâu ba cái, nâng tay gõ cửa, chợt nghe đến “Kiểm điểm viết xong rồi sao, như thế nào viết lâu vậy, đưa ta xem.” Vù một cái, tờ A4 trên tay biến mất, moa ha, Mộ ngự tỷ cầm giấy thoáng cái vào cửa, để lại Dương Nhất đứng tại chỗ nhìn tay của mình.

“Đứng thừ ra đó làm gì, vào đi.” Mộ lão sư rút cho mình tách trà. Dương Nhất ngớ ngẩn bước vào, hôm nay Dương Nhất diện sơ mi quần jean, đeo thắt lưng, mang giày thể thao phong cách (). Thoạt nhìn rất sạch sẽ khoan khoái.

“Bạn học Dương Nhất.”

“Vâng.”

“Đừng khẩn trương như vậy, ta cũng không có ăn thịt người, không thể nhìn ta sao?” Dương Nhất nghe xong lời này đột nhiên trong đầu sinh ra một tia mơ màng, bạn học Tiểu Nhất của chúng ta tư tưởng thật không thuần khiết a.

“Ách, lão sư, ta sai rồi, hôm nay tới ngoại trừ nộp bản kiểm điểm, còn muốn chủ động nhận lỗi với lão sư, hy vọng lão sư đại nhân đừng chấp nhất kẻ tiểu nhân, tha thứ cho ta.”

“Ta vốn nghĩ người không thích nói chuyện, không ngờ lại nói nhiều như vậy, người hôm nay mang kính rồi?”

“Lão sư, hôm nay ta có mang Bausch & Lomb*.”

(Bausch & Lomb: nhà cung cấp sản phẩm chăm sóc mắt nổi tiếng thế giới, bao gồm cả kính sát tròng, có cơ sở tại Rocketer, New York, xem thêm en.wikipedia.org/wiki/Bausch_%26_Lomb ; ở đây Mộ lão sư hỏi, tức không thấy kính, suy ra Dương Nhất mang kính sát tròng.)

“Ta là Mộ Ngôn Tín, rất vui được biết người, người là người đầu tiên khiến ta xấu hổ.”

Nghe được Mộ Ngôn Tín nói câu này, Dương Nhất thoáng chốc đỏ mặt, cúi đầu không dám ngẩng lên, nàng không biết tại sao Mộ lão sư lại nói với nàng những lời này, chẳng lẽ lên án nàng đối với nàng ấy không tôn kính sao?

Mộ Ngôn Tín nhìn con tôm nhỏ kia khoe miệng không tự chủ nhếch lên, không biết trong lòng đang suy nghĩ cái gì đây, nghĩ sẽ trả thù kẻ trêu chọc khiến mình xấu hổ, sau đó lại nghĩ nhất định phải chính miệng cho nàng ấy biết tên mình, làm cho nàng ấy nhớ rõ mình. Ngự tỷ quả thật rất phúc hắc a.

Con tôm nhỏ Dương Nhất thủy chung cúi đầu, không dám nhìn bằng sơn nữ vương trước mặt, mà Mộ ngự tỷ hình như đối với mình không nóng. Sau mười phút, tôm nhỏ lấy hết dũng khí ngẩng đầu, nhìn đến Mộ ngự tỷ “Lão sư, bản kiểm điểm của ta có hợp quy cách không? Nếu không có việc gì ta phải đi rồi.”

Mộ ngự tỷ nghe nói xong tâm lý có chút buồn bực khó chịu, nghĩ chính mình từ nhỏ đều là hoa gặp hoa nở, là đối tượng được nhiều người theo đuổi, như thế nào người này ngược lại chán ghét mình như vậy, nói chưa được vài câu đã muốn đi, chẳng lẽ gần đây lực hấp dẫn của mình suy giảm? Nội tâm cân nhắc một chút, nhìn cái người không chào đón mình kia, càng nhìn càng khó thở, nhưng rốt cuộc ý thức được, mình là làm sao vậy, như thế nào đi phân cao thấp với tiểu hài tử. Mộ lão sư không cam lòng, cắn cắn môi nhịn xuống.

Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín này giờ không nói gì, nghĩ đến chắc mình phải làm chút chuyện để nàng tha thứ cho mình. Nhìn đến tách trà trong tay Mộ Ngôn Tín, nghĩ muốn châm nước cho nàng, nghĩ là làm, đến lấy tách trà đi, không biết là bị hào quang sáng chói của Mộ ngự tỷ hù hay là do bữa trưa chưa ăn cơm, còn chưa cầm được cái tách đã đựng nó làm nước văng ra ngoài.

OH MY GOD~ đây là cái tình huống gì a, Dương Nhất không thể tin vào mắt mình, ta đến cùng là đã làm cái gì đây trời.

Sự thật chứng minh, bạn học Dương Nhất của chúng ta rất không sợ chết, đổ nước ướt người Mộ ngự tử. Đang nhìn Mộ ngự tử nét mặt băng sơn trừng mắt nhìn bạn học Dương Nhất, sinh khí không nói một lời. Bạn học Dương của chúng ta đúng là bị kích rồi.

5. Chương 4

Lúc tách trà đổ lên người Mộ Ngôn Tín, Mộ ngự tử ngoại trừ trừng mắt một chút, còn lại vẫn là biểu cảm lạnh lùng, cái gọi là ngự tử là như thế. Dương Nhất trong lòng cảm thán. Giương mắt nhìn trộm, lại cúi đầu, chờ đợi phán quyết của băng sơn ngự tử.

Mộ Ngôn Tín cảm thấy mình từ trước tới nay chưa từng gặp phải tình huống nào khó đỡ như thế này, đối với người này xấu hổ không nói, lại còn bị người này đổ nước lên người, đây đúng là khắc tinh của mình mà. Khắc tinh, cái từ này có có tốt mà cũng có xấu, nếu đối với người khác, đoán chừng gặp khắc tinh xong đã sớm cả đời không qua lại nữa, mà cái người này chắc chắn không nằm trong danh sách đó rồi, nhưng Mộ ngự tử là ai cơ chứ, là người mà đời này chưa từng sợ qua cái gì, chứng kiến người này hai lần xông tới mình, sắc mặt không đổi tim không nhảy, tư thế ưu nhã đứng dậy, mãnh liệt liếc con tôm nhỏ đang cúi đầu kia, cái gì cũng chưa kịp nói, trực tiếp hương phòng tắm đi tới, mà bạn học Dương Nhất của chúng ta thì đã biến thành một bức tượng điêu khắc, thân thể bất động.

Nội tâm Dương Nhất kêu gào than khổ, mình đâu có cố tình làm ra cái việc kinh thiên động địa này, việc này nếu truyền ra ngoài, fans của Mộ ngự tử còn không phải đem mình ra chặt chém hay sao, nghĩ đến thôi đổ mồ hôi lạnh, tốt rồi, sai lầm lần trước còn chưa giải quyết xong, bây giờ còn đổ nước lên người lão sư, đoán chừng là ân oán này chỉ có tăng lên, không có giảm đi. Tuy nhiên bạn học Dương Nhất cũng không phải là người yếu đuối, dù biểu hiện có hơi trẻ con một chút, nhưng kỳ thật đó chỉ là với những người mới quen, còn sau này, thân rồi thì nàng chẳng nể nang ai đâu à nha.

Mộ Ngôn Tín cởi quần áo ra, búi tóc lên, chuẩn bị tắm rửa, tuy là nước kia có nóng, nhưng do hôm nay nàng mặc quần jean cho nên nhiệt cơ bản cũng bị quần hấp thụ hết, thêm việc nàng đứng lên cũng nhanh nên căn bản là không có bị gì. Nàng sợ dĩ không nói lên nào mà đi vào phòng tắm vì muốn cho con tôm nhỏ kia ngoan ngoãn đứng đó một phen, nhằm báo thù việc đổ nước lên người nàng. Mộ ngự tử từ từ tắm rửa, nàng tắm so với tốc độ bình thường chậm gấp hai lần, nói cách khác, ngày thường nếu nàng tắm một giờ thì hiện tại đã muốn hai giờ, cái tốc độ này thực sự không phải người bình thường có thể tiếp nhận được. Đoán chừng nếu để cho bạn học Dương chính mình tắm giặt bên trong hai giờ đồng hồ, kết quả là hoa mắt chóng mặt trong đó luôn rồi.

Dương Nhất nhìn đồng hồ, đã hơn một giờ trôi qua, lão sư còn chưa có ra, không phải là chóng mặt ngất xỉu trong đó rồi chứ? Nghĩ đến hồi trước trên TV có đưa tin, thời gian tắm quá lâu có thể dễ dàng gây shock, càng nghĩ thấy khả năng càng lớn, bạn học Dương tư duy cùng hành động tuyệt đối đồng bộ, nàng đi đến cửa phòng tắm, gõ cửa, không nghe được tiếng trả lời hay bất cứ tiếng động gì, trong nội tâm lần nữa xác nhận suy nghĩ của mình, nhưng là sợ tùy tiện đi vào là không tốt, vì vậy hô “Lão sư, lão sư ổn không?” Nói xong, dung tai áp lên cửa nghe một chút, như cũ không nghe động tĩnh gì. Lúc này Dương Nhất mặc kệ tất cả, phòng cửa xông vào, chuẩn bị cứu người.

“A! Người vào bằng cách nào? Ai bảo người vào, ra ngoài.” Mộ Ngôn Tín giật khăn tắm che chắn cơ thể. Sau khi Dương Nhất nghe được âm thanh, nhìn thấy thân thể Mộ lão sư, thoáng cái mặt đỏ đến cổ, đột nhiên cảm thấy nóng quá, nhưng là con mắt vẫn dán trên người Mộ lão sư, căn bản là không có nghe Mộ Ngôn Tín kêu nàng đi ra ngoài.

Mộ Ngôn Tín hiện tại nghẹn không nói nên lời, nghĩ cho con tôm nhỏ kia hai bạt tay, nhưng lại nghĩ không cần thiết phải vậy. Mộ ngự tử điều chỉnh lại tư tưởng, quần khăn tắm quanh người, mặt vẫn không biểu tình, bước đi ưu nhã ngang qua bạn học Dương ra ngoài, bạn học Dương thẫn thờ đứng như tượng trong phòng tắm.

Mộ Ngôn Tín ta khỏi phòng tắm, chỉ có nàng mới biết tim nàng đập gia tốc như thế nào, trong nội tâm thầm mắng con tôm lược chết tiệt kia, nào làm ta xấu hổ, nào đổ nước, rồi còn nhìn thân thể ta, thật muốn

móc mắt nàng ra mà, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho nàng. Vừa nghĩ lấy từ trong hộp tử ta máy sậy bắt đầu thổi tóc.

Có lẽ thật sự là vô xảo bất thành thư*, thời khắc Mộ Ngôn Tín nghĩ làm sao để trừng phạt con tôm nhỏ đã quên mất tắm khan quần quanh người không chắc, lúc nàng tập trung tinh thần phúc hắc suy nghĩ, chợt nghe âm thanh từ trong phòng tắm có người đi ra, mà sau khi nghe xong âm thanh này Mộ ngự tỷ cũng đã không thể nào bình tĩnh nổi nữa rồi.

(Vô xảo bất thành thư (): không trùng hợp không thành văn | rất trùng hợp; rất đúng lúc; trùng hợp lạ kì)

Bạn học Dương lại nói “Lão sư, khăn tắm người... ướt.”

Lập tức, văn phòng Mộ lão sư xuân quang xán lạn vô hạn.

Lập tức, Mộ ngự tỷ không còn bình đạm.

Lập tức, con tôm lược mặt xám xịt che ánh mắt của mình lại, ai thán a.

6. Chương 5

Hôm nay là ánh mặt trời đặc biệt tươi đẹp.

Hôm nay văn phòng Mộ lão sư xán lạn vô hạn.

Hôm nay Dương Nhất trong nội tâm ai thán.

Hôm nay Mộ ngự tỷ vẫn xinh đẹp như thường.

Sau khi khăn tắm rơi khỏi thân thể, Mộ ngự tỷ trên mặt nhiễm một tầng mây đỏ, làm người ta không khỏi nhớ tới cảnh tượng mỹ nhân ngâm mình trong hồ thời cổ đại. Mộ ngự tỷ nghĩ thâm, dù sao cái khăn cũng đã rơi xuống, ta dứt khoát không quần lại, nhìn thoáng qua con tôm nhỏ đang nhìn lên mình qua kẽ tay, Mộ ngự tỷ bỏ mấy sậy xuống, đi đến trước tủ quần áo, bắt đầu chọn quần áo.

Dương Nhất thông qua kẽ tay nhìn thấy Mộ Ngôn Tín khí định thần nhàn chọn y phục, trong nội tâm vô hạn ai thán nhưng lại cũng có một chút hưng phấn. Oh, Lão Thiên a, người đây không cần khảo nghiệm định lực của ta! Biết rõ ta thích nữ nhân, cũng không nên mang người như vậy đến đùa giỡn với ta, mắt ta ngày mai sẽ không nổi lệ đi, Thượng Đế phù hộ ta hôm nay còn toàn mạng rời khỏi đây, bắt quá... thân thể Mộ Ngôn Tín thật đẹp a, da thịt trắng nõn, hai ngọn núi tròn tròn, hai đỉnh núi vểnh lên, đôi chân dài mảnh khảnh, nhìn lên đáng người Mộ ngự tỷ, Dương Nhất nuốt một ngụm nước bọt, lau lau mũi, nghĩ đến bản thân như thế nào nhìn đến chảy máu mũi, đột nhiên ý thức được, what! NGAO~ Dương Nhất chảy máu mũi rồi a!!!

Mộ Ngôn Tín đã chọn xong quần áo chuẩn bị mặc vào, chợt nghe bạn học Dương gào lên, quay đầu lại nhìn thấy con tôm nhỏ kia lao như bay tới phòng tắm, chứng kiến cảnh này Mộ Ngôn Tín bất giác mỉm cười. Đồng hồ trên tường đã chỉ 11 giờ 30 phút, là thời điểm ăn trưa rồi, đi đến tủ đồ lấy túi xách ra, sau đó ngồi xuống sofa, nhìn cái người kia rửa sạch mặt mũi, lấy khăn giấy chặn mũi đi ra.

“Người phải chịu trách nhiệm với ta.”

“Lão sư nói trách nhiệm là.....”

“Làm trợ lý cho ta, đến khi ta hài lòng mới thôi.”

Dương Nhất nghe xong lời này mới thấy an tâm một chút, làm trợ lý cũng tốt, nếu nàng nói bắt ta lấy nàng chẳng phải ta trở thành kẻ thù của cả trường này sao! Dương Nhất thở phào một cái, thâm nghĩ, vô luận thế nào mình cũng phải kìm nén một chút, không thể bị vẻ ngoài cùng thân thể của nàng mê hoặc, Dương Nhất nội tâm cố gắng niệm, bình tĩnh, ta phải bình tĩnh a.

“Đã không có kháng nghị thì, hiện tại cùng ta đi ăn cơm, ta sẽ gọi thư ký đưa cho người lịch làm việc của ta, người hảo hảo xem cho kỹ, lúc nào cũng phải nhìn điện thoại, ta gọi lập tức đến, còn bây giờ, đi rồi ta sẽ nói tiếp.” Mộ Ngự tử nói xong cũng xách túi ra cửa, Dương Nhất nhanh chân đuổi theo, tiện tay khóa cửa lại.

Đi theo Mộ Ngự tử đến bãi đỗ xe, thấy nàng đi đến bên chiếc Porche 911, “Người lái.” Mộ Ngự tử đem chìa khóa ném cho nàng, còn bản thân ngồi vào ghế phụ. Dương Nhất vội vàng ngồi vào vị trí tài xế, tra chìa khóa, chỗ Ngự tử ra khỏi trường học.

Dương Nhất vừa lái xe vừa suy nghĩ, người này thật sự là nữ vương a, mặc ta có biết lái hay không đã đem chìa khóa ném cho ta, cũng không hỏi ta biết lái xe được bao lâu, nhờ đâu ta mới học thì sao, người thật không sợ chết?! Dương Nhất suy nghĩ chút nữa mình phải cẩn thận, tuyệt không thể gây ra chuyện gì rắc rối.

“Chạy đến Lâm Tâm a.” Ngự tử từ từ nhắm hai mắt nói. Lâm Tâm là một khách sạn nổi tiếng trong thành phố, ăn cơm, mua sắm, giải trí, cái gì cần cũng có, kể có tiền thích phô trương đều tới nơi này mà hoang phí.

Dương Nhất biết rõ trong thành phố này có cái điểm điểm như thế, nhưng là nàng chưa từng đi qua, những chỗ như thế nàng không có khả năng chi trả, nàng chỉ là sinh viên, không cần đến những nơi xa xỉ tiêu xài hoang phí như vậy, tuy là cha mẹ cho tiền sinh hoạt nhiều, nhưng bạn học Dương cho rằng đó là tiền của cha mẹ, đợi sau khi nàng tốt nghiệp, bản thân kiếm ra tiền, lúc đó tiêu xài cũng không muộn.

Dương Nhất theo lời Mộ Ngôn Tín nói chạy đến Lâm Tâm, ngừng ở bãi đỗ xe. Sau đó theo Mộ Ngôn Tín vào một nhà Tây trong Lâm Tâm, nàng không hỏi Dương Nhất thích ăn cái gì, nàng biết rõ, vừa rồi nhìn thấy biểu lộ của Dương Nhất khi nàng nói ra địa điểm, có thể đoán được, người kia chưa từng đến chỗ này.

Dương Nhất tuy chưa từng đến đây, nhưng cũng không đến mức giống hai lúa lên thành phố, cái gì cũng hiếu kỳ, được cha mẹ giáo dục từ nhỏ, dưỡng lễ phép thành thói quen, đi đến những chỗ sang trọng nàng cũng sẽ biết mình nên như thế nào, bình chân như vại, Mộ Ngôn Tín có chút không ngờ tới, hiện tại đối với hành vi của nàng là cảm thấy rất vừa lòng.

7. Chương 6

Hai người vừa đi đến cửa đã thấy quản lý khuôn mặt tươi cười chạy nhanh ra tiếp đón.

“Mộ tổng, ngài đã tới, mời bên này, đã giữ một vị trí tốt cho ngài.” Quản lý khom lưng kính cẩn nói, sau đó mời Mộ Ngôn Tín đi vào bên trong. Dương Nhất vừa nghe đến quản lý đối với Mộ Ngôn Tín xưng hô có chút kinh ngạc, lại nhìn đến nhân viên phục vụ bên cạnh mỗi người như gặp cường địch, đột nhiên rất nghi ngờ thân phận của Mộ Ngôn Tín, muốn hỏi nhưng lại không tiện nói ra, chỉ có thể đem lòng hiếu kỳ dè dặt.

Vị trí cả hai ngồi xung quanh đều là kính (thủy tinh), Mộ Ngôn Tín mặt không biểu tình nói với quản lý hai câu, người quản lý cúi đầu lấy lòng rồi đi ra ngoài. Dương Nhất cảm thấy tất cả rất quỷ dị, đầu tiên là bị phạt viết kiểm điểm một vạn chữ, tiếp theo không biết như thế nào đổ nước lên người lão sư, rồi còn được nhìn thấy ngọc thể của Ngự tử đến chảy máu mũi, cuối cùng được nàng phong cho chức trợ lý của Ngự tử, nhưng kỳ thật là muốn nghĩ biện pháp làm khó ta a. Dương Nhất nhìn Ngự tử khóc không ra nước mắt, muốn dung vẻ mặt như thế để cầu xin Ngự tử tha thứ. Nhưng Mộ Ngôn Tín căn bản không để ý nàng, ưu nhã xem tạp chí trên tay. Dương Nhất vốn muốn hỏi vì sao quản lý gọi nàng là Mộ tổng, nhưng lại không dám hỏi, sợ sau khi hỏi làm gặp điều không may.

Mộ Ngôn Tín đương nhiên biết rõ Dương Nhất nghi hoặc, nàng chờ Dương Nhất hỏi mình. Mộ Ngôn Tín suy nghĩ không biết vì sao lại muốn cho nàng biết cuộc sống của mình, trong trường học không ai biết thân phận của nàng, dù cho tướng mạo của nàng có xuất chúng, nhưng học trò hay lão sư trong trường đều chỉ biết rằng nàng là lão sư đại học, kỳ thật đây chỉ là công việc nàng yêu thích mà thôi.

“Lão sư, ta có thể hỏi người một vài vấn đề không?” Dương Nhất cuối cùng cũng lấy hết dũng khí để hỏi, thấy Mộ Ngôn Tín không lên tiếng, nàng tự cho là lão sư đã đồng ý.

“Tại sao người quản lý kia gọi lão sư là Mộ tổng?” Dương Nhất mở to mắt nhìn nữ vương.

“Ta là chủ tịch tập đoàn Mộ Lâm, nói cho người biết để người còn làm tốt công tác trợ lý của mình, lát nữa đi với ta đến công ty, ta nói thư ký đưa lịch làm việc bên ngoài cho người, người bây giờ là năm 3, buổi chiều không có lớp, công tác của người sẽ được xếp vào chiều và tối, còn có, không cho phép nói chuyện của ta cho bất kỳ ai.” Ngự tử nói xong nhiều mày, bưng cà phê lên uống một ngụm.

Đầu óc Dương Nhất lúc này đang phải hoạt động hết công suất, tập đoàn Mộ Lâm, không phải là tập đoàn xếp hạng đầu trong cả nước sao?, nghe nói thu nhập ròng* mỗi năm hơn trăm triệu, tổng bộ ở nước ngoài. Khó trách nữ nhân này lại có khí thế như vậy, hiển nhiên là chủ tịch một tập đoàn đa quốc gia, nghĩ đến người này khiến nội tâm Dương Nhất tê rần, cảm thấy lạc lõng, một nữ nhân như vậy không phải ta có thể đụng vào, chúng ta chênh lệch như lượng tiêu thụ của những hương vị trà sữa khác nhau, có vị vừa bán ra đã có thể quán hai vòng địa cầu (cái liên tưởng của ẻm cũng lạ hơn người bình thường =.==!!). Dương Nhất trong lòng hạ quyết tâm, ngoại trừ công việc, bên ngoài tuyệt đối phải tránh xa nữ nhân này, tuyệt đối không thể động tâm, từng giây từng phút nhắc nhở mình không thể đi vào vết xe đổ với Chu Thiển.

(Thu nhập ròng là tổng thu nhập của một doanh nghiệp, hay còn gọi là lợi nhuận thuần. Thu nhập ròng được tính toán từ tổng thu nhập có điều chỉnh thêm các khoản chi phí hoạt động, khấu hao, lãi suất, thuế và các chi phí khác liên quan đến hoạt động kinh doanh của doanh nghiệp. Số liệu này được thể hiện trên báo cáo thu nhập, báo cáo kết quả hoạt động kinh doanh của một doanh nghiệp, đó là số liệu tính toán nằm ở dòng cuối cùng nên còn được gọi bằng tên tiếng Anh là “the bottom line”. Chỉ số này cũng được sử dụng để tính toán thu nhập trên mỗi cổ phần (EPS).)

Mộ Ngôn Tín nhìn vẻ mặt Dương Nhất lúc này không hiểu sao nội tâm một hồi khó chịu, người này vì cái gì lại rối như vậy, làm cho nàng không đoán được, lại lắc đầu nhún nhún, chẳng lẽ người kia là quan tâm đến thân phận của mình. Mộ ngự tử nghĩ đến đây liền khẳng định, cho dù người có chú ý đến thân phận thế nào, người đã nhìn qua thân thể ta hai lần, còn nhìn đến chảy máu mũi, người phải có trách nhiệm với ta. Tuy bây giờ là thời đại cởi mở, lên giường luôn cũng không phải việc gì khó, nhưng trời sinh nàng là Mộ ngự tử bảo thủ, đối với tình cảm lại lạnh lùng, nàng sống thời gian dài còn chưa có ai làm cho nàng để ý tới, giờ có người vừa ý nàng, để cho người chạy thoát mới lạ đó, hừ hừ. Rối rắm a, bần khoản a, để cho người lo lắng một chút cũng tốt, ai bảo người dám nhìn ta đây. Một bụng phức tạp của Mộ Ngôn Tín được khơi lên, nhìn có chút hả hê, thật cao hứng a.

“Làm trợ lý cho người cũng được, tiền lương bao nhiêu a?” Dương Nhất đột nhiên cười hỏi, đây là lần đầu tiên Dương Nhất đối Mộ Ngôn Tín cười, nụ cười thoải mái thật ấm áp, như ánh mặt trời, đáng yêu nhất chính là, khi bạn học Dương cười, má trái có một lúm đồng tiền, cute cute a

~

Khi nhìn thấy Dương Nhất cười, Mộ Ngôn Tín vậy mà ngay người, nói không nên lời, đầu óc lằng lằng, nhìn người kia tươi cười, lại có lúm đồng tiền, Mộ Ngôn Tín trong nội tâm OANH! một phát, cảm giác toàn thân ngứa ngáy, thiết muốn đi đến chọc chọc cái lúm đồng tiền kia nha.

Nghĩ đến thôi đã thấy thích, Mộ Ngôn Tín tươi cười vươn tay nựng má trái Dương Nhất một cái, sau đó lấy ngón tay chọc chọc má lúm đồng tiền kia.

Khung cảnh dạng này thật ấm áp, rất giống một đôi tình nhân. Chỉ là lúc này Dương Nhất chưa có phát hiện, Mộ Ngôn Tín cũng không ý thức được. Duyên phận là thứ rất kỳ diệu, tình cảm nhiều khi có thể trong nháy mắt mà xuất hiện.

8. Chương 7

Từ lúc chào đời đây là bữa cơm Dương Nhất ăn ít nhất. Nguyên nhân là nàng thích cơm Tàu, cơm Tây với miếng thịt không đến năm phần chín kia thiết ăn không quen, thật sự không dám ăn nhiều. Bạn học Dương của chúng ta có di truyền bệnh bao tử, cộng thêm dạ dày rất mẫn cảm, ăn thức ăn lạ nhất định không tới

nửa giờ sẽ bị tiêu chảy. Nhưng tiếc là Mộ ngự tử hiện tài chưa biết, sau này, khi nàng biết được, nàng tận cùng cũng không cho Dương Nhất ném qua, hì hì, Mộ ngự tử của chúng ta vẫn là tri kỷ a.

Sau khi ăn cơm xong, Mộ Ngôn Tín chỉ đường Dương Nhất chạy đến tập đoàn Mộ Lâm, ngừng xe trước cửa ra vào, Dương Nhất nhanh chóng tắt máy, lấy chìa khóa ra, mở cửa xuống xe, đi đến bên kia mở cửa cho Mộ Ngôn Tín, động tác lên tục, có cảm giác rất điêu luyện, thật tình không biết, bạn học Dương đi thăm cha mẹ ở nước ngoài đều làm động tác này.

Mộ Ngôn Tín nhìn người kia động tác thuần thục, cau mày, thu tất cả vào tầm mắt rồi đi vào công ty, Dương Nhất đi theo sau, vào thang máy chuyên dụng, đi lên tầng cao nhất vào phòng làm việc của mình, gọi điện gọi thư ký vào.

“Mộ tổng.”

“Lấy lịch làm việc của ta đưa cho nàng một bản, mang nàng đi lấy đồng phục công ty thay vào.”

“Vâng, Mộ tổng.” Thư lý nói xong, quay đầu nhìn Dương Nhất, “Tiểu thư, mời theo ta.” Dương Nhất cũng không nhiều lời, nhìn thoáng qua Mộ Ngôn Tín đang xem văn kiện trên bàn làm việc, rồi theo thư ký ra ngoài.

Thư ký đối với con người này rất ngạc nhiên, đáng ngờ hỏi nàng vấn đề, “Người tên gì? chưa từng gặp qua người nha, ta tên Trần Hi, người có thể gọi là Hi tỷ. Người như thế nào quen biết Mộ tổng, ta làm thư ký cho nàng nhiều năm, chứng kiến nàng từ đại tiểu thư đến khi nhậm chức chủ tịch, nàng đối nhân xử thế bên ngoài rất tốt, nhưng là chưa từng mang người khác đến công ty, người đây là người đầu tiên a.”

Thật không hổ danh là thư ký, có thể nói nhiều như vậy, Dương Nhất có chút không chống đỡ được, nhưng vẫn lễ phép trả lời Trần Hi.

“Hi tỷ, xin chào, ta tên Dương Nhất, là sinh viên đại học [Y], tổng tài của cái vị là lão sư của ta, về sau xin người chiếu cố.”

Dương Nhất nói lời này xem ra không giống sinh viên còn chưa tốt nghiệp, Trần Hi cảm thấy Dương Nhất ăn nói không tầm thường, hơn nữa vẻ ngoài xán lạn, rất ưa nhìn a.

Sau khi nói xong, Trần Hi mang Dương Nhất đi thử quần áo, đưa cho Dương Nhất một bản hành trình, rồi quay lại vị trí của mình làm việc.

Dương Nhất cầm lịch làm việc, gõ cửa, tiến vào văn phòng của Mộ Ngôn Tín, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín đang cau mày xem văn kiện, Dương Nhất không dám quấy rầy nàng, đi đến ghế sofa, ngồi xuống, bắt đầu xem bản hành trình. Không hổ danh là chủ tịch a, thật bận rộn, ngoại trừ những cuộc họp đàm phán, còn phải quan sát dò xét những công ty con, Dương Nhất càng xem càng thương cảm, cái này cũng quá không phù hợp thực tế, ta như thế nào lại quen một người như vậy, tâm lại đau một cái, nhắc nhở chính mình. Dương Nhất biết rõ mình đối với người này là có hảo cảm, chỉ là người này không phải mình có thể trèo cao. Trong thế giới của Dương Nhất rất đơn giản, cũng rất thuần túy, nàng muốn có một gia đình ấm áp, có con, mặc dù nàng thích nữ nhân, nhưng cũng sẽ có cách có em bé mà, rồi sẽ có một gia đình viên mãn.

Nàng chưa từng nghĩ mình sẽ có dính dáng tới chủ tịch tập đoàn đa quốc gia, hay cũng chưa từng nghĩ tới dính vào một người giàu có nào, bởi vì nàng biết, thế giới kia quá xa lạ với nàng. Kiếp này nàng chỉ mơ ước có một căn nhà riêng, không cần lớn lắm, vì lớn quá sẽ có cảm giác cô đơn tịch mịch. Ban công sẽ trồng rất nhiều loài hoa, bên cạnh sẽ có một cái xích đu. Phòng khách treo ảnh gia đình, mỗi ngày buổi sang cùng người mình yêu đi làm, tan tầm cùng về nhà nấu cơm, hoặc làm tốt cơm chờ người yêu về cùng dùng, sau khi có hài tử thì cả ba người sẽ cùng ăn tối. Cuối tuần cả nhà cùng lái xe ra ngoài vui chơi, tìm một địa điểm sơn mình thủy tú nghỉ ngơi cuối tuần. Nuôi thêm một con chó hay hai con mèo cho thêm phần náo nhiệt. Giác mộng trong đáy lòng Dương Nhất, nàng không có nói cho ai nghe, nhiều năm cô độc làm cho nàng không muốn nói với bất kỳ ai.

Dương Nhất đắm chìm trong giác mộng của mình hoàn toàn không để ý tới xung quanh, Mộ Ngôn Tín đi đến bên người nàng cũng không phát giác. Mộ Ngôn Tín vốn là đang chuyên chú đọc văn kiện hạng mục đầu tư, lại phát hiện xung quanh không có động tĩnh gì, ngẩng đầu nhìn lên, con tôm nhỏ kia đang ngăn người, biểu lộ trạng thái ánh mắt si ngốc, qua thời gian lâu mới phát hiện người kia chắc đang suy nghĩ điều

gì, đến tột cùng là nghĩ chuyện gì đây, cuối cùng còn mỉm cười nữa. Mộ Ngôn Tín phải thừa nhận, dáng cười của người này có lực hấp dẫn rất mạnh, để cho lòng nàng dao động, lại cho nàng nhìn thấy lúm đồng tiền, thật sự ôn hòa a.

Lúc Dương Nhất hoàng hôn trở về mới phát hiện Mộ Ngôn Tín cách mặt mình thật sự gần a, con tôm nhỏ nhìn chăm chăm vào ánh mắt câu dẫn của Mộ Ngôn Tín, mặt không tự giác đỏ lên, lại ngửi thấy mùi hương trên người Mộ Ngôn Tín, là mùi Chanel 5 nàng yêu thích. Hai người cứ nhìn nhau, đây là thời khắc hài hòa tốt đẹp biết bao nhiêu, vô luận ai nhìn cảnh tượng này đều sẽ thấy duy mỹ. Đáng tiếc, trên đời này còn có người không biết cái gì gọi là lãng mạn, lúc bạn học Dương phát hiện hai người nhìn nhau quá lâu, há miệng nói “Mộ tổng, tiền lương của ta tính toán thế nào?”

Mộ Ngôn Tín thật muốn cắn chết cái người không hiểu phong tình kia. Đứng dậy, nàng đi lại ngồi vào chiếc ghế chủ tịch, cầm văn kiện lên, “Không có tiền lương, đây là việc người đền bù tổn thất cho ta. A, đứng rồi, ta còn có yêu cầu, thời điểm là trợ lý cho ta phải mặc đồng phục, vô luận ta gọi lúc nào đều phải có mặt, không có sự cho phép của ta không được kết giao bạn trai và cả bạn gái.” Mộ ngự tử nói xong không quên uống một ngụm cà phê.

Dương Nhất nghe xong lời Mộ Ngôn Tín nói, nghĩ đến nữ nhân này thật là bá đạo, còn không phải là bắt đầu trả thù ta, gì mà không được kết giao bạn trai bạn gái, có gì liên quan chứ, trong nội tâm cực kỳ không phục.

“Ta chưa nghe nói có công ty nào phải đợi chủ tịch phê duyệt mới được kết giao bạn trai bạn gái.”

“Người không tính là nhân viên công ty của ta, ta nói người phải chịu trách nhiệm với ta, mà lúc đó người cũng đã đáp ứng, cho nên người phải làm theo lời ta.”

“Dựa vào cái gì a, ta không tán thành cũng không đồng ý.”

“Dựa vào người đã nhìn thấy thân thể của ta, còn nhìn đến hai lần.”

“Ta cũng đâu phải cố ý, nói sao thì ta cũng là có hảo ý, sợ người tắm lâu quá gặp chuyện không may, hơn nữa chúng ta đều là nữ nhân, nhìn thì cũng có sao.” Dương Nhất nói xong, trong nội tâm mừng thầm, hắc hắc, ta không theo người coi người làm sao bây giờ.

“Ok, nếu người nói nhìn thấy thân thể ta cũng không có gì, ta đây cũng không nhiều lời, đợi lát nữa sẽ đi gặp hiệu trưởng nói về hành vi tổ thương ta của người một chút.” Mộ Ngôn Tín ngẩng đầu trừng nàng, tiểu tử kia dám làm khó ta, nhưng người cũng đừng vui mừng quá sớm, hừ hừ.

Nghe Mộ Ngôn Tín nói xong, vốn con tôm nhỏ là vẻ mặt khiêu khích nay triệt để thành con tôm luộc rồi. Trên mặt mất vẻ hào quang, hoàn toàn bị đánh hiện nguyên hình, nhìn vẻ mặt bá đạo của Mộ Ngôn Tín mà mềm mềm lại.

“Mộ lão sư, Mộ chủ tịch, Mộ tử tử, tha thứ cho ta nha, tất cả nghe theo lời người.”

Nghe nói như thế, Mộ ngự tử tâm tình đang tức giận cũng chuyển sang tốt vô cùng. Tiểu tử muốn đấu với ta, người còn non lắm, về sau cho người thụ.

“Không còn dị nghị gì nữa thì bây giờ đi mua bữa trưa cho ta, ta cho người năm phút.”

Bạn học Dương đáng thương của chúng ta, mới bắt đầu đã thấy vận mệnh bi thảm a.

Mộ ngự tử xinh đẹp của chúng ta, thời kỳ vui vẻ đã bắt đầu.

9. Chương 8

Ta tên Mộ Ngôn Tín, năm nay 28 tuổi, là chủ tịch tập đoàn Mộ Lâm, được thành lập bởi ông nội ta là Mộ Thúc, cha ta là người phát triển tập đoàn, mẹ ta là người đầu tư đại học [Y], bởi vì độ nổi tiếng không ít của họ mà học rất ít khi ra ngoài.

Ta từ nhỏ lớn lên xinh đẹp, chính vì thế vô luận ta đi đến đâu đều được chú ý. Từ bạn bè của cha mẹ đến bạn học của ta, ai cũng nói ta càng lớn càng xinh đẹp. Ta vốn là không để ý, nhưng là gặp ai cũng nói, lặp đi lặp lại ta đâm ra tính tự tin dẫn đến lạnh lùng.

Ta có một người anh, năm 20 tuổi đã qua đời vì tai nạn giao thông, cho nên ta không thể không kế thừa tập đoàn của cha ta.

Bởi vì từ nhỏ ta đã thích làm lão sư, cho nên dù là chủ tịch tập đoàn ta cũng không buông bỏ lý tưởng, dù chỉ được làm lão sư có vài năm đi nữa.

Tập đoàn Mộ Lâm dưới sự điều hành của cha ta phát triển ra ngoài nước, cũng vì vậy mà cha cùng mẹ ta đã sang nước ngoài định cư. Ta từ nhỏ không có áp lực gì, cha mẹ không có vì chuyện kế thừa tập đoàn mà bắt ta học những thứ ta không thích. Nhưng ta và anh ta rất hiểu chuyện, thành tích học tập đều đạt loại tốt. Khi ta học cấp 3, chúng ta cùng đi du học, đến năm 20 tuổi hoàn thành học vị tốt nghiệp cũng là lúc anh ta rời xa ta. Ta không đành lòng nhìn cha mẹ vất vả cho nên dứt khoát quay về tiếp quản công ty.

Bởi vì cái chết của anh trai khiến cho tính tình ta vốn lạnh lại ngày càng lạnh đậm. Chỉ có trở nên mạnh mẽ tài năng mới có thể lãnh đạo tập đoàn phát triển tốt, cho nên khi ta tiếp nhận tập đoàn, ta mạnh dạng thay đổi đội ngũ nhân viên, sẵn sàng tiếp thu ý kiến, dùng thủ đoạn cứng rắn trong 3 năm đưa tập đoàn vào vị trí hạng nhất trong nước.

Bởi vì áp lực công tác ở vị trí cao lâu ngày, tính tình ta càng ngày càng lạnh, ta biết bọn họ sau lưng kêu ta là băng sơn, ta không ngại.

Theo năm tháng tuổi cũng tăng lên, trong lòng ta cảm thấy càng lúc càng cô độc. Ta ngủ nửa đêm thường giật mình thức giấc, nhìn trong phòng không một người khiến ta cảm thấy lạnh, khi đó ta ao ước một gia đình ấm áp, có một yêu thương ở bên cạnh ta. Chỉ là ta chưa từng nói qua yêu đương, không biết cái gì gọi là động tâm, cũng không có cái cảm giác đau lòng như trong phim truyền hình.

Kỳ thật ta có rất nhiều người theo đuổi, nhưng những người này không thể khiến ta có hứng thú, có rất nhiều người đều chưa kịp thổ lộ đã bị ta phóng băng đi về.

Hiện tại ta đã qua 27 tuổi, cha mẹ bắt đầu sốt ruột chuyện hôn sự của ta, không ngừng giới thiệu công tử những công ty lớn cho ta làm quen. Ta biết rõ cha mẹ sợ ta quá mệt mỏi, không muốn ta cô độc suốt đời, muốn tìm người giúp ta quản lý tập đoàn, tuy nhiên ta không có làm trái ý cha mẹ, ta sẽ đi tham gia cái loại tiệc tối, nhưng không có nghĩa là ta tiếp nhận một người không có cảm giác. Một năm qua ta không ngừng tiếp xúc với những người cố gắng thân cận ta, khiến ta đối với tình cảm ngày càng nghi ngờ, cảm thấy ta có lẽ là người cả đời này sẽ không động tâm rồi. Nếu thực sự là như vậy, không bằng qua hai năm nữa ta chấp nhận an bài của cha mẹ.

Nhưng số phận đã định trong hai năm cuối ta làm lão sư (ta đáp ứng cha mẹ chỉ dạy học đến năm 30 tuổi) cho ta đụng phải người khiến ta động tâm. Khi đó ta rốt cuộc biết được ta không bị lãnh cảm a, chỉ là ta chưa gặp đúng đối tượng, cái này nhắc ta nhớ tới Nhâm Sơ (cũng là đại tiểu thư một tập đoàn, bằng hữu tốt nhất của ta) thường hay nói một câu “Don’t try so hard, the best things come when you least expect them to” (Đừng cố gắng khó khăn như vậy, những thứ tốt nhất đến khi bạn ít ngờ tới nhất).

Lý lịch Mộ Ngôn Tín:

Giới tính: Nữ

Tuổi: 28

Chiều cao: 170 cm

Cân nặng: 105 pounds ~ 47.6 kg

Ba vòng: Bí mật (Nhất Nhất nói mọi người rất biết dự đoán nhá)

Tính cách: Lạnh đậm (trừ Tiểu Nhất Nhất ra a)

Chức vị: Chủ tịch, giáo sư

Lý tưởng: Quản lý tốt công ty (đó là chuyện trước khi gặp Nhất Nhất)

10. Chương 9

Bạn học Dương sau khi bị ép tiếp nhận hiệp ước không bình đẳng của Mộ Ngôn Tín đã bắt đầu cuộc sống trợ lý của mình. Thời gian lên lớp của đại học năm 3 trên cơ bản là rất ít, chương trình học đều được sắp xếp vào buổi sáng. Ngay khi Dương Nhất đáp ứng Mộ Ngôn Tín, Mộ ngự tỷ đã bắt bạn học Dương phải viết thời khóa biểu buổi sáng của nàng cho mình. Dương Nhất không can tâm viết ra, sau đó không khách khí nói:

“Bắt đầu từ chiều mai ta sẽ đi làm, còn bây giờ ta muốn về.” Nói xong bước đi không thèm nhìn lại.

Mộ Ngôn Tín nhìn con tôm nhỏ đi rồi, cũng mất hứng, vốn muốn cùng nàng đi ăn cơm, có biết bao nhiêu hứng thú muốn câu dẫn bé cưng, ai ngờ nàng hoàn toàn không lưu luyến mình, một phát đi luôn, hừ, Mộ Ngôn Tín vì việc này mà tâm tính phức tạp lại nổi lên, trên mặt nàng hiện ra một bộ dáng xấu xa, chờ xem, con tôm nhỏ, ta sẽ cho người cuộc sống trợ lý khó quên. (Việc này, tại trạm chờ xe bus, bạn học Dương đang đứng chờ đột nhiên rùng mình.)

Dương Nhất về tới trường học đã là năm giờ chiều, nhìn thời gian không cách giờ cơm tối là bao nhiêu, ngẫm lại quay đầu đi đến căn tin, mua hai phần cơm trở về. Đoán chừng con heo lười kia nhất định chưa ăn cơm, mình không đi mua nàng chắc chắn sẽ không đến căn tin chen chúc. Về đến phòng chợt nghe tiếng con heo kia đang tám điện thoại với tên bạn trai nào đó, Dương Nhất đem cơm để lên bàn rồi đi rửa tay, sau đó lại đến phòng bếp lấy muỗng dừa, Đồng Nghệ nghe được âm thanh biết Dương Nhất đã về, cúp điện thoại, xụ mặt xông ra trách móc người bạn cùng phòng.

“Người đi đâu thế hả? Có biết bỏ ta chết đói không hả? Không phải chỉ đi nộp bản kiểm điểm thôi sao? Làm gì mà nộp luôn đến giờ cơm tối mới về! Đói chết lão nương a! Các người không phải xảy ra JQ* (gian tình) gì đó chứ? Nói tỷ tỷ ta nghe.” Đồng Nghệ tặc lưỡi, cười cười nói.

Dương Nhất nhìn thấy cái mặt cười đến xấu xa của người kia, lại nghĩ đến từ ngày mai chiều đến tối mình không ở lại trường, dựa vào quan hệ của nàng và Đồng Nghệ, từ sau khi ở cùng một phòng ký túc xá, Đồng Nghệ vẫn luôn đối xử tốt với nàng, dù hơi lười một chút, nhưng vẫn luôn quan tâm lẫn nhau, cho nên quyết định thẳng thắn nói với Đồng Nghệ.

“Heo, đã có một số việc xảy ra với ta và nàng, ta sẽ cho người biết, nhưng người phải hứa giữ bí mật, ok?”

Đồng Nghệ nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Dương Nhất, nhẹ gật đầu, nàng biết rõ Dương Nhất bình thường rất ít khi nghiêm túc như vậy. Dương Nhất tin tưởng Đồng Nghệ, cho nên đem chuyện xảy ra sau khi đi gặp Mộ Ngôn Tín tất cả kể cho Đồng Nghệ nghe.

“Wao, tiểu tử người thật là có số đào hoa a, nói một chút về hình dáng lão sư cho ta nghe đi.” Đồng Nghệ nghe xong câu chuyện của Dương Nhất cũng rất là không tưởng tượng nổi, nhưng nghĩ lại, cái này gọi là người gốc có phúc của người gốc a.

“Tỷ tỷ, ngài có thể đừng đùa ta không? Ta đã đủ thê thảm lắm rồi.” Dương Nhất nói xong lời này, lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đồng Nghệ nói “Về sau, buổi chiều và buổi tối ta không có ở đây, người nhớ kỹ nhất định phải ăn cơm, không thì cũng sẽ bị bệnh bao tử như ta, khó chịu lắm đó. Xong rồi, ăn cơm thôi, có muốn ta hâm nóng lại không? Người buổi trưa chưa ăn gì chắc chắn là đói bụng.”

Dương Nhất nói xong đưa một phần cơm cho Đồng Nghệ. Đồng Nghệ nghe Dương Nhất nói mà trong nội tâm có chút cảm động, nghĩ đến bản thân về sau phải tự thân vận động đi mua đồ ăn, thiệt là đau thương.

Ngày hôm sau, xong tiết học, Dương Nhất trở về lấy một số vật dụng đơn giản, vai đeo ba lô, trong đó có bộ đồng phục của Mộ ngự tỷ cho nàng, đi đến tập đoàn Mộ Lâm. Đến đại sảnh, Dương Nhất trực tiếp gọi điện thoại cho Mộ Ngôn Tín, nói mình đã đến, kết quả nghe Mộ ngự tỷ nói đứng lên trên, cứ chờ dưới lầu, chuẩn bị cùng nàng đi họp ở chi nhánh.

Qua mười phút, đã thấy Mộ ngự tỷ giẫm giày cao gót đi ra, đi theo sau là quản lý, Mộ ngự tỷ nhìn lướt qua con tôm nhỏ đang ngăn người, sau đó chui vào trong xe thương vụ, quản lý đi theo leo lên một chiếc xe khác ở đằng sau, Mộ ngự tỷ ngồi một hồi nhìn thấy con tôm nhỏ kia vẫn chưa nhúc nhích, bắt đắc dĩ nói “Dương Nhất, lên xe.” Dương Nhất vừa nghe vội vàng chạy tới, lên xe.

Ngồi trên xe, Dương Nhất cảm thấy rất không được tự nhiên, nhìn nhìn Mộ Ngôn Tín đang cúi đầu xem văn kiện, rồi lại quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đồng phục cho người ngày hôm qua đâu rồi, không phải nói người phải mặc sao.” Mộ Ngôn Tín vừa nói vừa xem tài liệu trong tay.

“Trong ba lô, ta bình thường không có thói quen mặc vậy.”

“Bây giờ liền thay.” Sau khi Dương Nhất nghe mệnh lệnh của Mộ Ngôn Tín, vẻ mặt kinh ngạc, nghĩ thầm, lão sư người không phải chứ, muốn đùa cái gì đây, bây giờ muốn ta thay đồ, không nói đến có người ở đây, ở trên còn có lái xe, không đổi, nói cái gì cũng không đổi.

“Người còn lề mề cái gì.” Mộ Ngự tỷ nhìn con tôm luộc xoắn xuýt, có chút không vui.

Nghe Mộ Ngôn Tín nói, Dương Nhất mất hứng, trừng mắt nhìn Mộ Ngôn Tín, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Mộ Ngự tỷ nhìn thấy con tôm nhỏ tức giận, lập tức nở nụ cười, không nghĩ tới người này sinh khí đáng yêu như vậy nha. Sau đó ấn cái nút bên cửa xe, liền có tấm rèm dày kéo lại phân cách trước và sau xe “Tốt rồi, hiện tại chỉ có người và ta, còn không mau tay.” Mộ Ngôn Tín ý xấu nhìn nàng, một bộ dạng tiểu nhân đắc ý.

Lại nhìn Dương Nhất, bộ dạng thà chết không khuất phục, xấu hổ hồng mặt, trừng lớn mắt nhìn Mộ Ngôn Tín.

11. Chương 10

Mộ Ngôn Tín nhìn chằm chằm con tôm luộc bất động, nhìn vẻ bộ dáng này, thật sự là muốn cười, nhưng là lúc này phải nhịn xuống, chân mày giắt giắt, linh quang chợt lóe, lấy điện thoại di động ra, giữ điện thoại trong tay nói:

“Chào hiệu trưởng, ta là Mộ Ngôn Tín, có một số chuyện ta muốn nói với ngài——” BẮC~ một tiếng, điện thoại đã bị che lại rồi, nhìn Dương Nhất nắm lấy tay mình, Mộ Ngôn Tín cảm giác thân thể như bị điện giật, đây là lần đầu tiên Dương Nhất chạm vào mình, nắm tay mình, cảm giác thật ấm áp, tuy là chưa có ái tình bên trong, nhưng Mộ Ngôn Tín vẫn rất là thỏa mãn.

Lúc Dương Nhất ý thức được mình nắm tay Mộ Ngôn Tín, lập tức rút tay về, nghĩ đến vừa rồi Mộ Ngôn Tín xấu xa gọi điện thoại cho hiệu trưởng cáo trạng, mà bắt đầu run, một bên nhìn Mộ Ngôn Tín cười xấu xa, một bên bắt đầu cởi quần áo, trong nội tâm ai oán cực điểm.

Dương Nhất nghĩ thầm “Không phải muốn ta cởi quần áo sao, cởi thì cởi, muốn nhìn ta sao, lão tử cho người nhìn.”

Sự thật chứng minh con thỏ nóng nảy cũng cần người, lời này đúng, bạn học Dương của chúng ta từ sau khi bị ức hiếp, quyết định từ nay về sau làm mặt dày, bắt đầu phản kháng.

Nhìn thấy Dương Nhất cởi bỏ T-shirt cùng quần jean, trên người chỉ còn lại nội y, Mộ Ngôn Tín không tự giác đỏ mặt, xem làn da lúa mạch kia, rõ ràng trong nội tâm có một tia dục vọng, Mộ Ngự tỷ vội vàng chính tốt tâm tốt.

“Nhìn người như sân bay, vậy mà cũng sợ sờ. Muốn lão sư dạy người làm sao để có bộ ngực lớn không.” Mộ Ngôn Tín nói xong, vẫn không quên dùng tia lửa điện quét qua người Dương Nhất.

Dương tôm nhỏ lúc này đang nổi nóng, nghe nói như vậy càng tức hơn, lão hổ không phát huy người cho là mèo bệnh à, người dùng cho là dễ khi dễ, nghĩ tới đây, Dương Nhất trên mặt lộ ra bộ dáng tươi cười, má lúm đồng tiền liền tùy ý hiện ra, điều này lại làm cho Mộ Ngôn Tín sững sờ, Dương Nhất không vội mặc quần áo vào, mà thân thể thoáng cái nhích tới gần Mộ Ngôn Tín. Hai tay chặn hai bên người Mộ Ngôn Tín, cười ta mị nhìn gương mặt người xấu luôn thích khi dễ mình, vẻ mặt tà ác, lại để cho Mộ Ngôn Tín run lên, thân thể sau khi rời đi Dương Nhất cũng không nói chuyện, chỉ nhìn xem nàng, mà lúc này mặt Mộ Ngôn Tín càng đỏ hơn.

Dương Nhất lại gần nhìn nàng, làm nàng càng cảm thấy toàn thân như bị giật điện. Nghe mùi hương trên người Dương Nhất, cảm nhận hơi thở của Dương Nhất, nhìn má lúm đồng tiền kia, Mộ Ngôn Tín có cảm giác mình bị chứng cuồng má lúm đồng tiền, mỗi lần nhìn thấy lúm đồng tiền trên mặt còn tôm nhỏ là nàng là không thể bình tĩnh. Sau khi nhìn thấy nụ cười nhiễm một tia tà ác của Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín kịp phản ứng, con tôm này là cổ tình trêu chọc mình rồi đây, muốn nhìn thấy mình xấu hổ, Mộ ngự tỷ nghĩ tới đây, lập tức khôi phục khuôn mặt băng sơn, đem con tôm kia luộc lên lần nữa, nàng lại lấy tài liệu ra xem, hoàn toàn không để ý tới con tôm nhỏ đang ở bên kia dương dương tự đắc.

Lần chiến tranh này của ngự tỷ vs tôm luộc, bạn học Dương phản công thắng lợi.

Thời gian cứ như vậy, không nhanh không chậm trôi qua, bạn học Dương hiện tại hoàn toàn trở thành tùy tùng của Mộ ngự tỷ, mỗi ngày đều bị Mộ ngự tỷ trêu chọc, nhưng chỉ cần không chạm vào giới hạn của Dương Nhất, Dương tôm nhỏ vẫn thật ngoan.

Trong hai tháng này Mộ Ngôn Tín không là lặp lại câu dẫn hay khiêu khích tôm luộc, nàng sợ chính mình hàng động quá nhanh sẽ dọa tôm luộc chạy mất.

Nàng coi như lĩnh giáo được bộ dạng phản công của tôm luộc, cho nên hai tháng này, nàng chỉ để Dương Nhất chuẩn bị cơm trưa, trà chiều, bữa tối hoặc làm chân chạy, hay xoa bóp vai gù đó.

Hai tháng sau, một ngày xế chiều, Dương Nhất ra ngoài mua trà chiều trở về, nhìn thấy ở bãi sảnh công ty một thân ảnh quen thuộc, nhìn kỹ, là Đồng Nghệ, Dương Nhất lặng lẽ đi tới, vỗ vai Đồng Nghệ một cái, cười nói:

“Heo, sao người tới đây, không trốn trong chăn ở ký túc xá à.” Đồng Nghệ bị Dương Nhất làm giật mình, nghe Dương Nhất nói xong, Đồng Nghệ nhéo lỗ tai Dương Nhất “Tiểu tử, hai tháng không giáo dục người, người liền muốn lên nhà lật nóc* đúng không?” (*dễ hiểu là ‘nhảy lên đầu ta ngồi đúng không?’)

“Tỷ tỷ, đau đau, là ta sai, ta sai rồi.” Dương Nhất xin tha cho lỗ tai mình. Mộ Ngôn Tín vừa tới liền nhìn thấy hai nàng, nhú mày, cùng mỹ nhân bên cạnh tiến vào.

Dương Nhất nhìn thấy Mộ Ngôn Tín trở về, liền cùng Đồng Nghệ nói “Ta có việc rồi, tạm thời không có việc gì ta mời người đi ăn.” Nói xong liền chạy đi, lại bị Đồng Nghệ nắm trở lại “Ta thật vất vả tới đây tìm người, người cũng không tiếp đãi ta một cái đã chạy đi, ta thiệt thương tâm quá.” Dương Nhất nghe Đồng Nghệ nói, cảm giác mình là không đúng, liền lôi kéo Đồng Nghệ tiến vào thang máy.

Trong thang máy, Dương Nhất dặn dò Đồng Nghệ, không được tùy tiện nói bừa, Đồng Nghệ lên tiếng đáp ứng. Dương Nhất đem Đồng Nghệ dắt vào phòng khách, đúng lúc này phòng khách giống như không có người, sau khi lấy trà và đĩa trái cây cho Đồng Nghệ, Dương Nhất cầm trà chiều đưa cho chị thư ký, nhờ chị thư ký đưa vào. Dương Nhất chuẩn bị trở về đưa Đồng Nghệ tham quan xung quanh, còn chưa đi tới phòng khách đã nghe được tiếng cãi nhau, Dương Nhất sải dài bước đến phòng khách, đẩy cửa vào, nhìn thấy Đồng Nghệ bị nữ nhân vừa rồi đi cùng Mộ Ngôn Tín lôi kéo, nữ nhân kia trên mặt có nước mắt, mà Đồng Nghệ lại là biểu lộ phiền chán (vì phiền phức mà chán ghét). Dương Nhất không biết làm sao, đứng ở cửa nhìn hai nàng, hai người kia giống như hóa đá, Mộ Ngôn Tín tiếp xong điện thoại trở về, thấy con tôm nhỏ đứng tại cửa phòng khách không nhúc nhích, biểu tình còn rất kinh ngạc. Được rồi, đi qua đó xem thôi, Đồng Nghệ nhìn thấy Mộ Ngôn Tín, hất tay ra, đi thẳng không quay đầu lại. Mà nữ nhân xinh đẹp kia đang bắt động liền chạy theo, thoát cái xông ra ngoài, chỉ để lại bạn học Dương cùng Mộ ngự tỷ không hiểu rõ sự tình.

Sau khi hai người biến mất, Mộ Ngôn Tín phản ứng trước, lôi kéo tôm luộc về phòng làm việc của mình, lúc Dương Nhất lấy lại tinh thần đã thấy mình ngồi trong văn phòng. Nhìn Mộ ngự tỷ đang thưởng thức trà chiều, nàng cũng không khách khí ngồi trên ghế salon, hỏi “Vừa rồi xảy ra chuyện gì?”

Mộ ngự tỷ không có trả lời, người lại hỏi “Người rất quan tâm cái người trên Đồng Nghệ kia sao?”

“Chúng ta ở cùng phòng ký túc xá, nàng đối xử với ta rất tốt, rất quan tâm ta, ta đương nhiên cũng sẽ quan tâm nàng.” Dương Nhất bĩu môi.

“Chỉ cho phép người quan tâm ta” Mộ Ngôn Tín ra lệnh.

“Dạ dạ, lão sư của ta.” Dương Nhất không muốn cùng Mộ ngự tỷ dây dưa cho nên rất thoải mái trả lời.

Mộ Ngôn Tín biết Dương Nhất đã hiểu rõ tính tình của mình, biết nàng chẳng muốn cùng mình dây dưa, nhìn như con tôm nhỏ khéo léo biết điều, nhưng kỳ thực là tiểu lão hồ. Nàng biết rõ Dương Nhất cho tới nay vẫn luôn nhường nhịn nàng, biết rõ Dương Nhất đối với mình cũng có cảm giác, nếu không sẽ không vì mình công tác thâu đêm, mua đồ ăn khuya cho mình, mỗi lần mình gục trên bàn sẽ lấy áo đắp cho mình, những chuyện bình thường mới thật sự làm toát lên một người quan tâm vô cùng cẩn thận. Mộ ngự tử nghĩ đến những thứ này, lại nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của Dương Nhất, nói “Vừa rồi, người đi cùng ta là bạn ta, Nhâm Sơ. Nhưng chuyện gì xảy ra ta cũng không rõ lắm. Ta biết người đang lo lắng cho bạn người, như vậy đi, hôm nay tan tầm sớm, quay về xem bạn người đi.” Nói xong, nàng đứng dậy, cầm văn kiện đi hợp. Trong văn phòng chỉ còn Dương Nhất, bạn học Dương sờ sờ mũi, nhớ tới những lời của ngự tử, đột nhiên nở nụ cười, hì hì, xem ra ở chung thời gian dài, người nọ cũng không phải chán ghét.

12. Chương 11

Sau khi Đồng Nghệ chạy ra khỏi Mộ Lâm, đúng lúc có một chiếc taxi tiến đến, đằng sau là Nhâm Sơ đang đuổi theo, nhìn Đồng Nghệ lên xe taxi, Nhâm Sơ liền leo lên xe mình đuổi theo, vừa lái vừa bấm điện thoại “Tiểu Thất, giúp ta điều tra tư liệu về Đồng Nghệ, càng nhanh càng tốt.”

Nhâm Sơ trong lòng nghĩ, lần này vô luận như thế nào cũng không thể mất người nữa, người đời này chỉ có thể là của ta.

Đồng Nghệ trong xe taxi nội tâm rối loạn, nàng không biết phải làm sao để đối mặt Nhâm Sơ, tuy cả hai là người yêu cũ, nhưng cảm tình không phải chỉ cần yêu là có thể cùng một chỗ, nhất là gia đình Nhâm Sơ cùng tính cách Nhâm Sơ thích hái hoa ngắt cỏ (ham vui, thích của lạ), điều này Đồng Nghệ không thể tiếp nhận, cũng không dễ dàng tha thứ.

Thời điểm học cấp 3, Đồng Nghệ được gia đình cho được du học, đó là lúc Đồng Nghệ quen Nhâm Sơ. Khi đó Đồng Nghệ vừa xuất ngoại không lâu, Nhâm Sơ cũng vừa đến quốc gia này được 3 tháng, hai người đều là vừa rời xa nơi chôn nhau cắt rốn, quen nhau tại một quán cà phê.

Khi ấy là Đồng Nghệ vừa đến nơi, cuối tuần không có tiết, đi dạo loanh quanh, nhìn thấy một quán cà phê đặc sắc, liền tiến đến xem. Đúng lúc Nhâm Sơ bị bạn cho leo cây, rãnh rỗi nhàm chán, nhìn thấy Đồng Nghệ vào, cảm thấy rất đẹp, liền tiến đến làm quen.

Hai người thường xuyên liên lạc, phát hiện đều cùng cảnh ngộ là người xa xứ, cũng vừa tới đây không bao lâu, có loại hương vị hận không thể gặp nhau sớm hơn. Nhâm Sơ khi đó 23 tuổi, trẻ tuổi xinh đẹp, là một player. Còn Đồng Nghệ ngại ngùng, thẹn thùng, Nhâm Sơ bắt đầu cảm thấy cô bé này rất đáng yêu, rất thú vị, hết tiết học thường xuyên đến cửa lớp đợi nàng.

Đồng Nghệ khi đó còn nhỏ, chưa từng biết yêu, lại lại một thân một mình cô độc, rất nhanh đã bị nữ nhân xinh đẹp này hấp dẫn, tiến vào bể tình. Hai người cùng trải qua kích tình, triền miên, khoái hoạt, thời gian đầu yêu nhau vĩnh viễn đều lãng mạn như vậy.

Nhưng là Đồng Nghệ cùng Nhâm Sơ đều không có ý thức tình cảm chỉ có kích tình là không đủ. Cùng một chỗ một thời gian dài, cuộc sống trở lại bình thường vốn có.

Sau nửa năm cùng một chỗ, hai người vì chuyện của kẻ khác mà lần đầu tiên cãi nhau, nhưng rất nhanh đã làm lành. Nhưng là Nhâm Sơ cảm thấy tình cảm của nàng cùng Đồng Nghệ ngày càng nhạt, mà Nhâm Sơ lại không chịu nổi tịch mịch, bắt đầu chính mình dạo chơi nhân gian.

Sau khi Đồng Nghệ phát hiện Nhâm Sơ công nữ nhân khác mập mờ sau lưng mình, bị đả kích lớn, vốn định cùng Nhâm Sơ nói chuyện đàng hoàng, nhưng ngược lại Nhâm Sơ một bộ dạng không quan tâm, cũng không có ý thức bản thân đã làm sai, còn tiếp tục cùng nữ nhân kia mập mờ, tìm kiếm kích thích. Giai đoạn đó mỗi tối lúc ngủ Đồng Nghệ đều khóc tỉnh lại, dù cho ngủ cũng nằm mơ Nhâm Sơ cùng nữ nhân khác. Trải qua một tháng giãy dụa, Đồng Nghệ muốn hẹn Nhâm Sơ đến nói rõ ràng, nhưng là Nhâm Sơ điện thoại cũng không tiếp, không có biện pháp, Đồng Nghệ gọi điện về cho cha mẹ mình nói muốn về nước học. Sau

đó gửi một tin nhắn cuối cùng cho Nhâm Sơ, xong điện thoại cũng ném xuống hồ, chính mình lên máy bay về nước.

Một tháng sau Nhâm Sơ mới biết Đồng Nghệ đã ra đi, đi nơi nào cũng không rõ, sau nhiều lần nghe ngóng mới biết Đồng Nghệ về nước. Lúc này Nhâm Sơ mới cảm thấy luống cuống, sợ, đột nhiên cảm thấy không còn cái gì nữa, nhìn lại tin nhắn cuối cùng Đồng Nghệ để lại, nàng nghẹn ngào khóc nức nở, nàng hận tại sao mình không biết quý trọng, nàng biết rõ chính mình vẫn yêu Đồng Nghệ, một lần nữa nhìn tin nhắn kia, nội tâm Nhâm Sơ đau nhức thấu triệt.

Tin nhắn “Tiểu Sơ, nhớ chăm sóc tốt bản thân, nhớ ăn cơm đúng giờ.” Lời nói này bình thản cỡ nào, sau khi Nhâm Sơ tổn thương Đồng Nghệ còn có thể viết ra như vậy. Đồng Nghệ đối với Nhâm Sơ tình sâu, mối tình đầu với mỗi người đều đặc biệt khó quên.

Sau khi Đồng Nghệ bỏ đi, Nhâm Sơ cũng bỏ luôn việc học tập ở nước ngoài, trở về nước tiếp tục học để thuận tiện tìm kiếm Đồng Nghệ. Nhưng Trung Quốc lớn như vậy, tìm một người cũng không phải dễ, thực tế hai người cùng một chỗ một thời gian không dài, chỉ biết tên, muốn tìm được cũng thật khó khăn, cứ như vậy hai người đã xa nhau 5 năm.

Đồng Nghệ sau khi về nước đem tất cả thời gian dồn vào việc học, Đồng phụ cùng Đồng mẫu cũng phát hiện, con gái sau khi từ nước ngoài về một khoảng thời gian ngắn không thích nói chuyện, luôn buồn rầu không vui, loiaj trạng thái này vẫn tiếp tục cho đến khi nhận được thư thồn báo trúng tuyển vào đại học.

Hai năm thời gian cho Đồng Nghệ trở mã rất đẹp, dáng người chỗ cần cong đều cong, hai năm thời gian cũng giúp mài mòn tổn thương, lên đại học Đồng Nghệ không còn rầu rĩ không vui, mà trở nên vui vẻ, nhiệt tình, chỉ là trong giấc mơ đôi khi vẫn tồn tại vết thương kia.

Đồng Nghệ hồi phục trên thực tế là che dấu bản thân, mỗi người sau khi bị tổn thương đều sẽ đem mặt chân chính của bản giấu đi, đại khái coi đó là một phương thức bảo vệ bản thân.

Đã đến cửa trường học, Đồng Nghệ trả tiền, muốn quay về ký túc xá yên tĩnh một chút, lại nhìn thấy Nhâm Sơ đã đứng trước cửa chờ mình rồi, Đồng Nghệ làm như không thấy, không chớp mắt đi vào trường học. Nhâm Sơ nhìn thấy Đồng Nghệ, biết rõ nàng sẽ không để ý đến mình, nhưng vẫn tiến lên gần nàng lại.

“Tiểu Nghệ, ta mời người đi ăn cơm có được không?” Nhâm Sơ khẩn cầu nói.

“Ta nói, ta không muốn có bất kỳ quan hệ gì với người, nếu người còn chưa rõ, ta đây sẽ lập lại lần nữa, hiện tại ta sống rất tốt, rất vui vẻ, thỉnh người không quấy rầy ta.” Nói xong, thẳng qua Nhâm Sơ đi vào trường.

Quy tắc của trường rất nghiêm khắc, không phải lão sư đệ tử của trường, không được đi vào, việc này để đảm bảo an toàn cho các học sinh. Nhâm Sơ vốn định đuổi theo, kết quả bị bảo vệ ngăn lại, không cam lòng, Nhâm Sơ chỉ có thể buông tha đối tượng, nhưng vẫn nhìn theo bóng lưng kia hô to “Tiểu Nghệ, ta sẽ không bỏ cuộc.”

13. Chương 12

Đồng Nghệ trở lại ký túc xá cảm thấy thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, nàng cho rằng đời này các nàng sẽ không gặp lại, nàng cho rằng cho dù có gặp lại nàng cũng sẽ không đau lòng, nhưng sự thật vĩnh viễn sẽ không giống mình suy nghĩ.

Dương Nhất vừa về tới ký túc xá, nhìn thấy Đồng Nghệ ngồi trên giường, trên mặt có nước mắt, Dương Nhất đi đến bên cạnh Đồng Nghệ ngồi xuống, không hỏi Đồng Nghệ đã xảy ra chuyện gì, chỉ dùng tay lau đi nước mắt trên mặt nàng, sau đó ôm nàng. Đồng Nghệ biết rõ, Dương Nhất đây là đang dùng ngôn ngữ im lặng quan tâm nàng, nàng đem đầu tựa lên vai Dương Nhất, khó thút thít. Lúc này có được người bạn tốt bên cạnh vẫn là quan trọng nhất.

Dương Nhất nhẹ nhàng vỗ lưng Đồng Nghệ, nghe âm thanh thút thít của Đồng Nghệ, nhớ tới thời gian thống khổ vì tình của mình năm cấp 3, càng thêm rõ ràng khổ tâm Đồng Nghệ lúc này.

Đồng Nghệ khóc một hồi không còn âm thanh, Dương Nhất nhìn xuống phát hiện nàng đã ngủ rồi, đỡ nàng nằm xuống giường, đắp chăn cho nàng, đi vào phòng bếp lấy ly nước sau đó mang ra đặt ở đầu giường Đồng Nghệ.

Thở dài, nhìn đồng hồ đã nhanh tám giờ, trong lòng nghĩ không biết Mộ Ngôn Tín đã ăn cơm chưa. Trong khoảng thời gian Dương Nhất đi theo Mộ Ngôn Tín, biết mỗi ngày Mộ Ngôn Tín vì công tác bề bộn thường xuyên không ăn cơm đúng giờ, hơn nữa, có ăn cũng không phải thức ăn nhà hàng, mà là thức ăn nhanh. Dương Nhất nhíu mày, nàng luôn cho rằng thức ăn bên ngoài nhiều dầu, nhiều muối, ăn thời gian sẽ không tốt cho sức khỏe. Nghĩ tới đây, Dương Nhất mở tủ lạnh, nhìn nhìn trong tủ lạnh còn có mấy món nguyên liệu, quyết định tự tay làm cơm, lại nghĩ đến làm nhiều một chút, sáng mai Đồng Nghệ cũng có thể ăn.

Dương Nhất từ trong tủ lạnh lấy ra bánh bao sữa, cà chua, trứng gà, măng, bắp cải, chân gà, nhẹ nhàng đi đến kéo cửa phòng bếp. Bạn học Dương chuẩn bị làm trứng tráng măng, bắp cải xào, gà KFC, súp trứng cà chua, Mộ Ngôn Tín khẩu vị ngọt, cùng Đồng Nghệ không sai biệt lắm.

Dương Nhất trong phòng bếp lu bù hơn một giờ, đem đồ ăn để vào cà-mên, múc súp vào hộp giữ ấm. Sau đó lưu lại một phần đồ ăn trong mâm.

Dương Nhất đến Mộ Ngôn Tín đã chín giờ rưỡi, nhìn trên tầng cao nhất vẫn còn đèn, biết chắc người kia còn chưa về. Dương Nhất mang cơm đi lên, gõ cửa, sau nhìn thấy Mộ Ngôn Tín vẫn còn thẩm duyệt hồ sơ.

Nhìn thấy Dương Nhất vào Mộ Ngôn Tín không lên tiếng, trong lòng một cảm giác ấm áp bao phủ.

“Mộ lão sư, người ăn cơm chưa? Ta làm cơm tối đến cho người ăn.” nói xong, Dương Nhất đem cái túi để trên bàn, đi đến bên Mộ Ngôn Tín, dặt tay nàng, “Trước không vội, ăn cơm đi, người sinh hoạt không có quy luật, về sau coi chừng sinh bệnh” Dương Nhất phối hợp nói.

Mặc kệ Mộ Ngôn Tín nghĩ gì, lôi kéo nàng đến ngồi ghế salon, sau đó lấy cà-mên ra, đưa cho Mộ Ngôn Tín đôi đũa, còn nói “Nè, nhanh ăn đi, ta biết người còn chưa ăn, ta cũng chưa có ăn, đúng lúc chúng ta cùng một chỗ, um.. cho người bánh bao sữa.” nói xong liền lấy bánh bao để vào tay Mộ Ngôn Tín. Mộ Ngôn Tín đối với hàng loạt hành động này vẫn không nói một câu, luôn tùy ý làm theo lời tóm lược.

Nhìn người nọ vì mình nấu cơm, mũi Mộ Ngôn Tín xót xót, khóe mắt cay cay, không bao lâu thì khóc, Mộ Ngôn Tín không biết, giống như thật lâu, nhưng cũng không phải quá lâu, quan trọng là nước mắt này không giống bình thường trong đêm cô đơn, đây là nước mắt cảm động. Từ nhỏ đến lớn cha mẹ bề bộn công tác, chỉ có bảo mẫu chăm sóc mình ăn uống, khi du học chỉ có thể ăn ở căn tin. Trong ấn tượng của Mộ Ngôn Tín, không có ai vì mình nấu cơm, nhìn cái người đang ăn như hổ đói, Mộ Ngôn Tín rốt cuộc không ức chế nổi tâm tình, để đũa cùng bánh bao xuống bàn, ôm Dương Nhất khóc lên.

Bạn học Dương bị cảnh tượng này làm hoảng sợ, đây là cái tình huống gì, Dương Nhất không dám động, quay đầu nhìn Mộ Ngôn Tín ôm mình khóc, nội tâm đau xót. Dù nói thế nào thì Dương Nhất cũng là thích nữ nhân, nàng không thể nào chịu được bất kỳ nữ nhân nào khóc trước mặt nàng, nhất là một mỹ nhân như vậy, càng không thể để nàng khóc. Dương Nhất lập tức mềm lòng, nữ nhân này khóc làm người ta quá thương tâm rồi, Dương Nhất nghĩ đến nếu biết ai chọc Mộ Ngôn Tín khóc, bất kể là ai nàng cũng sẽ khiến cho người đó đẹp mặt, tiếc là nàng không thể tượng được, người đó chính là nàng.

Kết quả là “Ngoan, đừng khóc, có chuyện gì a, có gì không vui cũng phải ăn cơm, ta là cực khổ làm cho người ăn nha, cho ta mặt mũi chút đi mà.” Nghe Dương Nhất dỗ mình như vậy càng làm Mộ Ngôn Tín khó dủ dôi hơn, liều mạng ôm Dương Nhất không buông, mà Dương Nhất lúc này cũng quay lại ôm Mộ Ngôn Tín, hình ảnh vô cùng đáng yêu a.

Mộ Ngôn Tín khóc đến mệt mỏi, nước mắt cũng ngừng chảy, nhưng không có bỏ Dương Nhất ra, ý lại trên người Dương Nhất, nàng cảm thấy trên người con tôm nhỏ có một loại hương vị làm người ta an tâm, không khí hài hòa ấm áp, cho đến khi nghe được âm thanh “ùng ục” từ bụng Mộ Ngôn Tín.

Dương Nhất nghe bụng Mộ Ngôn Tín kêu thì cười khúc khích, sau đó đỡ Mộ Ngôn Tín đang bám dính trên người mình ra, rút tờ khăn giấy lau nước mắt cho nàng, xác định nàng không còn khô mồm cầm cà-mên đi đến lò vi sóng hâm lại, lại phóng đến bàn trà, Mộ Ngôn Tín lúc này rất không có hình tượng vắt chân ngồi nhìn người nọ vì mình bận việc “Người đút ta ăn.”

Dương Nhất bắt đắ dĩ gậ đầu, sau đó ngồi lại ghé salon, trước dùng muỗng đút súp cho Mộ Ngôn Tín, sau lại gắp cho nàng bắp cải, rồi mắ, cho nàng cắn một miếng bánh bao sữa, lúc Mộ Ngôn Tín đang nuốt thức ă, Dương Nhất lại cầm 1 cái đùi gà đưa lên miệng Mộ Ngôn Tín, ngón tay chạm vào bờ môi, lại để cho hai người cảm giác như điện giật, Mộ Ngôn Tín xấu xa dùng đầu lưỡi liếm một cái, Dương Nhất cảm giác ngón tay bị một vật thể mềm mềm quét qua, phát hiện là lưỡi Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất đỏ mặt, mở to mắt nhìn Mộ Ngôn Tín cười xấu xa, quay đầu đi không để ý tới nàng mà chính mình bắt đầu ă, ai nghĩ tới mới ă chưa được hai thìa chợt bên tai có luồng nhiệt khí thổi tới “Nhất Nhất, người ta còn chưa ă no mà.” Mộ Ngôn Tín nói xong không quên thổi vào tai Dương Nhất. Dương Nhất nhìn quay sang nhìn Mộ Ngôn Tín đang tỏ vẻ tiểu hài tử đáng thương, biết rõ Mộ Ngôn Tín bắt đầu trêu chọc nàng rồi, Dương Nhất trong nội tâm thở dài, được rồi, xem như hôm nay nàng buồn nên không so đo với nàng, tiếp tục đút cơm cho Mộ Ngôn Tín ă.

Trên thế giới này, có câu gậy ông đập lưng ông, thật đúng, Dương Nhất trong lòng dặn dò chính mình, thiên biến vạn biến không thể động tâm, nhưng ai có thể điều khiển được tình cảm của mình, ai có thể đảm bảo lý trí không bị chi phối, Dương Nhất lúc này biết rõ, nàng đã rơi vào tay giặc rồi. . .

14. Chương 13

Cuộc sống mỗi ngày bị Mộ Ngôn Tín khiêu khích của Dương Nhất cứ thế mà trôi qua , đảo mắt đã vào mùa đông. Thành phố Z mùa đông có chút rét lạnh , trên đường mọi người đã sớm mặc thêm áo lông.

Dương Nhất rất sợ lạnh, nàng sớm đã khoác thêm áo lông, bên trong là áo hoodie, thật sự là người càng sợ lạnh thì càng phải xinh đẹp khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Buổi sáng, sau khi cùng Đồng Nghệ ă sáng, cả hai sớm đi đến lớp học. Rất nhanh đã đến thi cuối kỳ, sau khi thi xong phải tìm chỗ thực tập cùng làm luận án tốt nghiệp. Trước kỳ thi cuối kỳ các sinh viên luôn rất bận rộn, Đồng Nghệ từ sau khi gặp người nọ như thay đổi thành một người khác, không thích nói chuyện, rất ngại ra ngoài. Đồng Nghệ kể cho Dương Nhất nghe sự tình trước kia của mình cùng Nhâm Sơ, Dương Nhất rất đau lòng cho Đồng Nghệ, nhưng nàng không giúp được gì cho Đồng Nghệ, chỉ có thể ở bên cạnh an ủi bạn.

Sáng nay là lớp của Mộ ngự tử, Dương Nhất đã làm trợ lý cho Mộ ngự tử được 5 tháng, nàng hoàn toàn quen với cuộc sống hiện tại. Trong nội tâm nàng rất rõ tình cảm của mình dành cho Mộ Ngôn Tín đã thay đổi, nhưng là bạn Dương tằm lược không muốn có quan hệ tình nhân với Mộ ngự tử, nguyên nhân rất đơn giản, nàng vẫn luôn nghĩ nàng không xứng với người ta, nàng cảm thấy cả hai không cùng một thế giới. Mà Mộ ngự tử không có nóng nảy ép buộc tằm lược, nàng vẫn đang đợi, đợi Dương Nhất có thói quen với nàng, thói quen có nàng trong cuộc sống.

Sau khi Dương Nhất cùng Đồng Nghệ vào lớp, không bao lâu thì Mộ ngự tử giẫm giày cao gót đi vào. Dương Nhất không thể không thừa nhận Mộ ngự tử giảng dạy vô cùng tốt, rất nhiều ví dụ thực tế đều là những án lệ dễ dàng dụng phải ở cái công ty, đây tuyệt đối là kinh nghiệm trong quá trình công tác làm chủ tịch của nàng. Bởi vì, lão sư rất ít khi có cơ hội quản lý xí nghiệp lớn, rất nhiều vị giáo sư đều lý luận suông, toàn nhìn theo sách, như vậy khi dạy học sẽ khiến học sinh buồn tẻ, không hữu dụng, mà nghe Mộ lão sư giảng lại để cho người ta cảm giác mới mẻ, ý chí chiến đấu sục sôi.

Dương Nhất từ tiết đầu tiên của Mộ Ngôn Tín đã rất nghiêm túc bắt đầu ghi chép lại án lệ, nàng tin tưởng những án lệ Mộ Ngôn Tín giảng, sau này công tác thực tế nhất định có thể dùng tới.

Vì đây là tiết cùng của môn Marketing cho nên các học sinh đều rất chăm chú lắng nghe.

Đại học [Y] cực kỳ không coi trọng điểm số, rất nhiều vị lão sư đưa kiến thức giảng trên lớp vào đề thi, cho nên, những ngày này thư viện tự học là địa điểm mọi người tranh giành nhau nhiều nhất.

Trước khi tan lớp, Mộ lão sư dặn dò các học sinh ôn tập các bài giảng trên lớp, rồi liền ôm tài liệu bước đi như gió.

Ở trên lớp, Mộ Ngôn Tín cùng Dương Nhất đều vờ không quen, không có vui đùa, không có lời nói dư thừa, ta kính người là lão sư, người trọng ta là đệ tử. Mộ Ngôn Tín làm vậy vì không muốn tăng thêm áp lực cùng

phiền toái cho Dương Nhất. Dương Nhất như vậy vì ở trường nàng là lão sư, không thể làm ra quá nhiều dư luận không tốt cho Mộ Ngôn Tín. Hai người không có nói gì với đối phương, nhưng đều vì đối phương suy nghĩ, tình yêu thật sự là có thể làm cho người ta cải tiến bản thân.

Đồng Nghệ trong khoảng thời gian này không phải đi học thì cuộn tròn tròn chặn ngủ ở ký túc xá, trước kia nàng còn cùng bạn bè ra ngoài, nhưng từ khi gặp lại Nhâm Sơ thì cửa trường cũng không bước ra. Nàng sợ vừa ra cửa là nhìn thấy người không muốn gặp, sợ nhìn thấy người nọ không quản được tâm mình, sợ đau thương bộc phát, sợ rất nhiều, cho nên nàng ko dám đi đâu.

Dương Nhất nhìn thấy Đồng Nghệ như vậy thực lo lắng, nhưng mỗi lần Dương Nhất đề nghị Đồng Nghệ ra ngoài một chút, đều bị Đồng Nghệ cự tuyệt. Đồng Nghệ rất hiểu là Dương Nhất lo lắng, nhưng là nàng thật sự không muốn đối mặt với người kia, cũng không biết phải đối mặt nàng như thế nào.

Sau khi gặp lại Đồng Nghệ, Nhâm Sơ phái người đi điều tra tư liệu của Đồng Nghệ, đã có kết quả, lần này nhất định không để Đồng Nghệ trốn thoát. Mỗi ngày đều ở cửa đại học [Y] chờ Đồng Nghệ xuất hiện, nhưng đợi một tháng cũng không thấy, nàng rất thất vọng. Nàng biết rõ Đồng Nghệ không muốn gặp mặt nàng, nhưng màng không cam lòng, Nhâm Sơ nghĩ đến mình bỏ ra một thời gian dài tìm Đồng Nghệ, cuối cùng để cho mình tìm được Đồng Nghệ, kiadã nói lên các nàng có duyên phận, dù cho không có thì nàng cũng muốn tạo ra, tạo ra duyên phận.

Một tháng chờ đợi cực khổ, Nhâm Sơ quyết định không thể tiếp tục ôm cây đợi thỏ như vậy, nàng muốn nhờ Mộ Ngôn Tín giới thiệu làm quen với Dương Nhất, lại nhờ Dương Nhất hẹn Đồng Nghệ ra.

Mộ Ngôn Tín biết chắc Nhâm Sơ sẽ tìm đến mình, mấy năm nay nàng xác thực Nhâm Sơ đối với tình cảm có thay đổi tốt, nàng cũng hy vọng bằng hữu của mình có thể có được hạnh phúc. Cho nên nàng cùng Dương Nhất nói chuyện, Dương Nhất ngay từ đầu cũng không phản đối, cũng không đồng ý giúp Nhâm Sơ. Trước nàng quan sát Nhâm Sơ một tháng, phát hiện Nhâm Sơ một tháng kia mỗi ngày đều đợi Đồng Nghệ trước cửa trường, lại hỏi Mộ Ngôn Tín đánh giá Nhâm Sơ như thế nào, trải qua quá trình liên tục suy nghĩ, Dương Nhất nghĩ có thể giúp Nhâm Sơ.

Sau mấy tuần ôn tập liên tục, cuối cùng kỳ thi cuối kỳ đã kết thúc, Dương Nhất hẹn Đồng Nghệ đi mua sắm đồ mừng năm mới, dù như thế nào cũng nên mua quà tết cho cha mẹ, cho nên nàng đồng ý, Dương Nhất đem tin tức này thông báo với Nhâm Sơ, Nhâm Sơ rất là hưng phấn, ở nhà tỉ mỉ chọn một bộ đồ, rồi lái xe ra cửa.

Dương Nhất cùng Đồng Nghệ vừa ra cửa trường đã nhìn thấy Nhâm Sơ đi tới trước mặt các nàng, Đồng Nghệ lập tức hiểu ra ý đồ của Dương Nhất, quay đầu trừng mắt nhìn Dương Nhất, Dương Nhất gãi gãi đầu vừa cười vừa nói “Đừng giận ta ah, ta cũng vì muốn tốt cho ngươi, không muốn ngươi suốt ngày không vui, cùng nàng nói chuyện đi, trốn tránh không phải là cách, ta đi trước a, có thời gian mời người đi ăn cơm đền tội.” nói xong liền chạy đi.

Dương Nhất đón xe đi đến Mộ Lâm, bởi vì cuối tuần là nghỉ tết rồi, hơn nữa bởi vì ôn tập thi cho nên hai tuần nay không có đi theo làm trợ lý cho Mộ Ngôn Tín, chỉ là mỗi ngày sẽ đến công ty đưa cơm cho nàng. Mộ Ngôn Tín cũng đã nói với Dương Nhất hai tuần này không cần đến, chuyên tâm ôn tập, cũng không cần đưa cơm, sợ nàng chạy qua lại hai bên cực khổ, nhưng bạn học Dương người ta căn bản không để ý chuyện đó, mỗi ngày vẫn lầm theo ý mình đưa cơm đến, nhìn nàng ăn xong, sau đó thu dọn, xong mới chịu rời đi. Mộ ngự tỷ thấy vậy cũng không ngăn cản nữa, mỗi ngày hưởng thụ tấm lòng thơm nhỏ làm cơm cho nàng.

Nhìn Dương Nhất trước mặt mình, Mộ ngự tỷ biết là nàng đã thi xong, đoán chừng là đến đây từ giả mình. Bạn học Dương tiến vào văn phòng Mộ ngự tỷ, rất không khách khí ngồi xuống sofa, sau đó thể hiện hai má lúm đồng tiền nói.

“Cuối tuần là bước sang năm mới rồi, ta tới thăm ngươi một chút, tiện thể nói lời tạm biệt ngươi.”

“Nghĩ lẽ có kế hoạch gì không?”

“Sẽ ra nước ngoài thăm cha mẹ, cùng họ mừng năm mới, còn ngươi?”

“Cuối tuần ta họp tổng kết cuối năm xong cũng sẽ đi gặp cha mẹ, ở lại chỗ họ mừng năm mới.”

“Ah, ta đây chúc mừng năm mới ngươi, cuối tuần này chúng ta ai cũng đi tìm cha mẹ trở về với gia đình.”

“Quà năm mới của ta đâu?”

“Ta còn chưa mua, chờ khi gặp lại ta tặng người.”

“Được rồi, ta tặng quà năm mới cho người.” Nói xong, Mộ Ngự tử đi đến bên Dương Nhất, cúi người, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng Dương Nhất, sau đó ngồi lại ghé chủ tịch, bạn học Dương sau khi nhận được nụ hôn cũng không nhúc nhích, nàng hóa đá rồi.

Sau khi thành công hẹn Đồng Nghiê, Nhâm Sơ mang nàng đến một nhà hàng yên tĩnh, nghĩ muốn cùng Đồng Nghiê ăn bữa cơm trước năm mới. So với lần trước, hiển nhiên lần này thái độ của Đồng Nghiê khác hơn, nhưng vẫn nhìn không ra là vui hay buồn, là thích hay không thích, không có nói chuyện, chỉ cúi đầu.

Nhâm Sơ cảm nhận được Đồng Nghiê không có phản cảm mình như lần trước, đoán chừng việc mộ ngày đợi nàng, nàng cũng biết. Cái này thật muốn cảm tạ Dương Nhất, đợi sau khi chuyện này thành công nhất định phải mời nàng ăn cơm.

Nhâm Sơ sau khi chọn vài món Đồng Nghiê thích, cũng hỏi lại ý Đồng Nghiê. Rồi kể cho Đồng Nghiê nghe chuyện của mình sau khi nàng rời đi, nàng nói những chuyện này ngoại trừ muốn Đồng Nghiê tha thứ cho nàng, còn muốn Đồng Nghiê biết nàng đã thay đổi.

Sự thật chứng minh Nhâm Sơ làm như vậy là đúng, Đồng Nghiê tuy chưa nói lời nào, nhưng trong nội tâm đã có thay đổi. Nàng biết sau khi nàng rời đi, Nhâm Sơ cũng thôi du học, từ bỏ điều kiện học tập ở nước ngoài, trở về nước học là muốn tìm mình, cảm thấy thật áy náy, lại nghe đến Nhâm Sơ một mực nói không từ bỏ việc tìm nàng, nàng rất cảm động. Hơn nữa, Nhâm Sơ còn nói 5 năm nay không có cùng nữ nhân nào khác, Đồng Nghiê trong nội tâm rất rõ là Nhâm Sơ đã thay đổi. Nhâm Sơ 5 năm này nhất định sống trong thống khổ và tự trách, Đồng Nghiê nghe Nhâm Sơ nói, mặc dù không có biểu lộ, nhưng tâm rất rõ ràng, nàng vẫn yêu Nhâm Sơ, chỉ là nàng không biết sau 5 năm tình cảm của các nàng có còn lãng mạn giống như trước, có còn được như trước khi tổn thương. Tuy nhiên, có một việc có thể khẳng định, lúc này Đồng Nghiê đã vui vẻ lại rồi. Nàng quyết định phải thử lòng Nhâm Sơ, không nói cho Nhâm Sơ biết suy nghĩ của mình, ah, nguyên lai Đồng Nghiê cũng phúc hắc như vậy, Tiểu Sơ Sơ thật đáng thương ah.

15. Chương 14

Trước lễ mừng năm mới, Dương Nhất thu dọn hành lý ngồi trên máy bay đi quốc gia A. Mộ Ngôn Tín sau khi kết thúc cuộc họp hàng năm cũng đến sân bay, Đồng Nghiê về thành phố B thăm cha mẹ, Nhâm Sơ đương nhiên cũng kể nàng Đồng Nghiê đi đến thành phố B.

Trước khi lên máy bay, Dương Nhất gửi tin nhắn cho Mộ Ngôn Tín, nhắc nhở nàng ăn cơm đúng bữa, lại nói cho nàng biết, tủ lạnh trong văn phòng có hoa quả và sữa bò, đói bụng có thể dùng.

Lúc Mộ Ngôn Tín thu được tin nhắn là khi nàng đang trong cuộc họp cuối năm, nghe di động vang lên lập tức mở ra, sau khi đọc nội dung, Mộ Ngự tử lộ ra nụ cười cuối tuần khó có được, cả công ty từ quản lý đến trưởng phòng cao cấp lúc nhìn chủ tịch tươi cười, lập tức có loại cảm giác ánh nắng mặt trời chiếu xuyên qua nơi đây. Oa~ nguyên lai chủ tịch chúng ta cũng biết cười nha, ai lại có mà lực lớn như vậy ah.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy tin nhắn mà nội tâm tràn đầy mật ngọt, xem ra hôm nhỏ nhà nàng đã hòa nhập vào cuộc sống của mình rồi, như vậy rất tốt, không lâu nữa nàng sẽ câu được tôm lược rồi.

Tại nhà Dương Nhất.

“Cha mẹ, con tới thăm các người đây, có nhớ Tiểu Nhất Nhất không a?” Dương Nhất mới đi tới sân đã lớn tiếng trách móc.

“Nhất Nhất tiểu bảo bối, mau tới đây cho mẹ nhìn xem.” Dương mẫu nhìn thấy Dương Nhất vội vàng tiến đến ôm lấy nàng, xoa xoa nắn nắn khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Đau, mẹ ghét con lắm hay sao mà nhéo mặt con đau vậy.” Dương Nhất vội giã dựa khỏi cái ôm của mẹ để cứu khuôn mặt mình.

“Hai người như vậy là sao a? mỗi lần nhìn thấy con đều nhéo mặt con, hết mẹ tới cha.” Dương Nhất bủ môi, không hài lòng nói.

Dương phụ nhìn đứa con gái một năm không gặp, rất là vui vẻ, nghĩ đến bản thân ông và vợ thật là nợ con gái rất nhiều, nhìn nữ nhi của mình, Dương phụ trong tâm đau xót.

“Tiểu Nhất, tới đây với ba ba, buổi tối muốn ăn gì, ba ba nấu cơm cho con ăn.”

“Như vậy mất công ba ba lắm, chúng ta ra ngoài ăn đi.” Dương Nhất quan tâm nói.

“Thật tốt quá, Tiểu Nhất Nhất thật là rất hiểu lòng người nha, mẹ đi thay quần áo đây.” Dương mẫu vui vẻ nói một tiếng rồi lên lầu thay quần áo. Dương Nhất rất im lặng, mẹ nàng như thế nào hai mươi mấy năm cũng không thay đổi, vẫn là tâm tính của tiểu nữ nhân.

Đợi Dương mẫu thay y phục xong đã là chuyện của nửa giờ sau, Dương Nhất rất nhanh đã buồn ngủ rồi, nhìn thấy Dương mẫu đi ra, Dương phụ rất nhanh đi đến đưa cánh tay ra, hai vị này đều trên năm mươi, rõ ràng còn yêu đương như tiểu thanh niên, Dương Nhất quay đầu đi chỗ khác, không nhìn.

Cả nhà ba người vừa đi ra, điện thoại Dương Nhất vang lên, là của Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất ra hiệu cho cha mẹ nàng ra xe đợi trước, còn nàng ở đây tiếp điện thoại.

“Đã tới chưa? Ta vừa kết thúc cuộc họp.”

“Um, vừa tới được nửa tiếng, nhắn tin cho người không thấy trả lời, ta biết người đang bận.”

“Tiểu Nhất Nhất thật sự là càng ngày càng hiểu rõ ta a, thật ngoan.”

“Mộ lão sư, ngài cách xa như vậy còn trêu chọc ta, ngài lúc nào mới có thể tha cho ta a.”

“Người cứ như vậy muốn ta tha cho người, người dám nói phải, ta đây liền tha cho người.”

“Ách, cái này... Mộ lão sư thân ái, Mộ tổng, ngài đừng quên ăn cơm a, tiểu nhân ta sau khi trở về lại hầu hạ ngài.”

“Hừ, như vậy còn được, nhớ là mỗi ngày phải nhắn tin cho ta.”

“Vậy người cũng nhớ mỗi ngày phải ăn cơm đúng bữa, không được ăn fast food.”

“Được, ta biết rồi, ta có việc, người chăm sóc tốt bản thân đó.”

“Người cũng thế, bye bye ah.”

“Um, bye bye.”

Nói điện thoại thân mật đến cỡ nào ah, ai nghe xong cũng đều nhận định là cuộc trò chuyện của tình nhân nha.

Dương phụ cùng Dương mẫu nhìn con gái biểu hiện bất thường, rõ ràng ai cũng không có đi xa, rất không đạo đức nghe bạn học Dương nói chuyện điện thoại. Sau khi nghe xong, Dương mẫu nhìn Dương phụ nháy mắt mấy cái, Dương phụ lĩnh hội, tặc tặc lưỡi cười, oh, cha mẹ kiểu gì đây a?!

Dương mẫu nháy mắt mấy cái có ý tứ là “Chồng à, con gái có biến á.”

Dương phụ cười mờ ám có ý là “Vợ à, xem ta như thế nào giúp người khai thác đời tư con gái đi.”

Trong một nhà hàng cao cấp.

“Tiểu Nhất a, con năm nay là sinh viên năm 3 rồi, nửa năm nay con có bận rộn gì không?” Dương phụ hỏi.

“Không có gì bận rộn, cũng là đi học, đọc sách, đi công. . . .” Dương Nhất muốn nói công ty, nhưng lập tức ý thức được, nếu nói công ty, bọn họ nhất định sẽ hỏi tại vì sao đi công ty, nói nguyên nhân sẽ lộ ra việc liên quan đến Mộ Ngôn Tín, chuyện kia không thể nói rõ cùng cha mẹ, nếu không mình không bị bọn họ cười chết mới lạ, phải, đánh chết cũng không nói.

Dương phụ nghe Dương Nhất đang nói lại dừng, quay đầu nhìn về phía vợ mình, vợ lão trong tâm chắc chắn rồi, ha ha, Tiểu Nhất nhà ta quả nhiên có JQ* (gian tình), vì vậy lập tức truyền ánh mắt cho chồng, Dương phụ lĩnh hội, nói “Sao đang nói nửa chừng lại dừng, công cái gì?”

“Công. . . .” Dương Nhất nghĩ nghĩ, công cái gì thì tốt đấy, đúng, đã có “nhà vệ sinh công cộng” Dương Nhất thật sự là bội phục năng lực nói xạo của mình.

“Cha nhớ trường học của con có phòng tắm riêng hết mà, làm gì phải đi nhà vệ sinh công cộng, con đã làm ra việc gì không tốt a Tiểu Nhất.”

“Không có a, con làm gì mà làm việc không tốt.” Dương Nhất chột dạ đáp, không ngừng tự an ủi mình, nhìn thân thể Mộ Ngôn Tín không thể tính là sự tình không tốt a.

Dương mẫu nhìn Dương phụ như thế nào cũng không hỏi đến trọng điểm, kín đáo đá chân Dương phụ một cái, nếu hắn đã không làm nên chuyện thì chính ta ra tay.

“Tiểu Nhất Nhất, con cũng sắp tốt nghiệp đại học, sao còn chưa thấy có người yêu, chẳng lẽ con lớn lên bị lãnh cảm rồi. Ta nói Tiểu Nhất Nhất, thật lãnh phí cha mẹ cho con tướng mạo hạng nhất, như thế nào đến giờ còn chưa có ai, làm sao mà lâu vậy chưa được cô nào chọn, haiz, thật là mất mặt cha mẹ nha.” Dương mẫu nói xong còn làm bộ sáng tỏ dài.

“Ai nói con không có ai muốn, giá thị trường của con rất tốt, làm sao mẹ biết con chưa quen nữ nhân khác, năm nay con còn nhìn được đại mỹ nhân thân——” Dương Nhất nói không ra lời nữa rồi, ý thức được mình bị mẹ kích thích để tự khai, lập tức hai hốc mắt bốc hỏa trừng bọn họ.

Dương mẫu vui muốn chết, đá mắt với chồng, ám chỉ “Quả nhiên có JQ*.” (gian tình)

“Tiểu Nhất Nhất, không nên tức giận, mẹ cũng là quan tâm con, nói cho mẹ nghe về chuyện bạn gái con đi.”

“Mẹ, mẹ đừng nói lung tung a, con không có bạn gái, người kia không phải bạn gái con, con thật không có bạn gái.” Dương Nhất giận rồi, rất giận, không để ý tới cha mẹ nữa, bắt đầu ăn cơm, không nói thêm câu nào nữa.

16. Chương 15

Sau khi kết thúc cuộc họp hàng năm, Mộ Ngôn Tín đáp chuyến bay quốc gia L cùng cha mẹ đón năm mới, đến quốc gia L đã là chuyện của hai ngày sau. Nhìn ra bên ngoài, đánh giá tính toán bây giờ ở quốc gia A chắc tôm lược đang ngủ, trước hết khoảng gọi điện cho nàng đi, ra sân bay lên xe tới đón mình.

Mộ Ngôn Tín về đến nhà ân cần hỏi thăm cha mẹ, xong trở về phòng của mình, muốn ngủ một chút, trước khi ngủ cũng không quên gửi tin nhắn cho tôm lược, nói cho nàng biết mình đã về đến nhà, sau đó mở hình chụp lên bạn học Dương ngủ trên sofa ra nhìn nhìn, hôn một cái rồi ôm điện thoại đi gặp chu công*. (ngủ)

Ngày hôm sau, Mộ Ngôn Tín rời giường rót ly nước uống, tết là kỳ nghỉ dài hạn nàng khó có được trong năm. Nàng nghỉ đợi qua 30 sẽ đi quốc gia A tìm tôm lược, còn có thể cùng nhau đi du lịch, nhớ tôm lược kia, Mộ Ngôn Tín cười cười đi ra khỏi phòng ngủ, xuống lầu nhìn thấy cha mẹ vẻ mặt kỳ quái nhìn mình, Mộ Ngôn Tín lập tức khôi phục bộ dáng băng sơn.

“Cha mẹ, chào buổi sáng.”

Mộ Ngôn Tín nói xong ngồi xuống một chỗ trong nhà ăn, chờ người hầu đưa điểm tâm sáng đến.

“Không còn sớm, Ngôn Ngôn, đã giữa trưa rồi, chưa điều chỉnh chênh lệch sao?”

“Dạ, cũng chưa quen, khó có được nghỉ ngơi, đương nhiên muốn ngủ lâu một chút.”

Mộ Ngôn Tín rất không có hình tượng vừa ăn vừa nói.

“Buổi chiều con đi spa, rồi đi chọn một bộ trang phục, buổi tối cùng chúng ta đi tham gia buổi tiệc bên này.”

Mộ mẫu nhìn con gái nói ra. Mộ Ngôn Tín sau khi nghe xong nhú nhú mày, nghĩ đến chính mình vừa trở về đã phải đi dự mấy buổi tiệc xã giao, cảm thấy thương tâm, nhưng nhìn cha mẹ lớn tuổi, không nỡ thất vọng họ quá mệt mỏi, cho nên cũng không có phản bác.

Sau khi ăn cơm trưa, Mộ Ngôn Tín lái xe đến hội quán nhà mình mở, đầu tiên là đi làm spa, sau đó đến phòng làm tóc, cuối cùng đi thay lễ phục, xong lái xe đi tham gia tiệc tối.

Tập đoàn này so với Mộ Lâm cũng không vừa, nhận lời mời tham gia tiệc tối cũng là một cách xã giao.

Mộ Ngôn Tín hôm nay ăn mặc rất quý phái, như một nữ vương, lễ phục ôm sát làm tôn vinh đường cong cơ thể, thon thả mà đầy đặn. Mộ Ngôn Tín vốn nghĩ muốn gửi tin nhắn cho Dương Nhất, nhưng với cái loại trang phục này căn bản không có cách nào đem theo điện thoại, ngẫm lại vẫn là chút nữa sau khi kết thúc tiệc tối sẽ gửi vậy.

“Xin chào, tiểu thư xinh đẹp, ta là giám đốc tập đoàn Đông Á, ta là Ngô Phi, có thể làm quen không?” Ngô Phi thân sĩ nói.

Mộ Ngôn Tín quay đầu nhìn tên nam nhân mặt trắng cao ráo, trong nội tâm nổi lên một hồi buồn nôn, nàng ghét nhất là nam nhân so với nữ nhân còn trắng hơn, đúng là tiểu bạch kiểm.

“Xin chào, ta là chủ tịch tập đoàn Mộ Lâm.”

Mộ Ngôn Tín lễ phép vươn tay, Ngô Phi vội vàng nắm chặt tay nàng, một bên nói.

“Mộ tổng quả là nữ cường nhân, không thua gì đáng mày râu, tuổi còn trẻ đã có thành tích như vậy, ta đây bội phục, hy vọng về sau cùng Mộ tổng học tập nhiều.”

Ngô Phi nắm tay Mộ Ngôn Tín không muốn buông ra, Mộ Ngôn Tín rút tay về lạnh lùng nói.

“Học tập không dám nhận, nghiệp vụ công tác có thể đàm đạo.” Nói xong bỏ đi không quay đầu lại.

Ngô Phi nhìn thân ảnh Mộ Ngôn Tín, trong nội tâm tính toán.

Tiệc tối sắp kết thúc, Mộ Ngôn Tín bị cha mẹ kéo đến phòng khách, lại nhìn thấy Ngô Phi, Mộ Ngôn Tín đã rõ ràng vấn đề, đúng là đau đầu. Ngô Phi nhìn thấy Mộ Ngôn Tín bước vào, liền bước lên phía trước.

“Bác trai, bác gái, xin chào.”

“Tiểu Phi nha, đừng có khách khí, đây là con gái của ta, Mộ Ngôn Tín, nàng mới về nước thôi, các người nói chuyện đi a.” Mộ mẫu đẩy nhẹ con gái lên phía trước, liền cùng chồng đi ra ngoài.

Ngô Phi nhìn Mộ Ngôn Tín lạnh lùng, trong lòng nghĩ “Nữ nhân này thật xinh đẹp, mắt húng cũng đẹp như vậy, nàng nhất định phải thuộc về mình.”

“Ngôn Tín, chúng ta lại gặp nhau, ta có thể gọi như vậy không?”

“Không thể, thu hồi ý nghĩ trong lòng người đi, ta không phải là nữ nhân người có thể không chế.” Mộ Ngôn Tín nói xong giẫm giày cao gót rời đi, Ngô Phi nghe xong lời này, ở sau lưng không cam lòng nói ra “Ta sẽ cho người thấy ta có bao nhiêu thực lực khống chế người.”

Mộ Ngôn Tín từ trong phòng khách đi ra đại sảnh, tiến vào trong xe, một phát đạp ga nghênh ngang rời đi.

17. Chương 16

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Qua ngày đầu năm, Dương Nhất đáp máy bay đến nước láng giềng du lịch, kế hoạch tạm thời này là do ở nhà bị cha mẹ như hai kẻ dở hơi làm phát bực.

Cùng cha mẹ qua hai ngày tết, Mộ Ngôn Tín đáp chuyến bay đến quốc gia T, vốn muốn cùng Dương Nhất đến đây du lịch, nhưng gọi điện hoài mà không được, cô rõ ràng là tắt máy rồi, làm Mộ ngự tỷ rất tức giận, thêm nữa mấy hôm phải tham gia tiệc tối, khiến Mộ ngự tỷ vô cùng khó chịu, cho nên không có nói với ai, để cha mẹ lại đó, nàng mang trong mình bức bối bay đến quốc gia T.

Sau khi đến quốc gia T, Dương Nhất đến khách sạn để hành lý rồi đi ra bờ biển, Dương Nhất rất thích biển, cô đối với biển có loại cảm giác như gia đình, cô nghĩ kiếp trước có lẽ cô là một loài sinh vật biển nào đó, mỗi lần có chuyện gì không vui cô đều ra biển tản bộ, ngồi trên bờ cát, gió biển thổi, hương vị biển quét sạch bất luận phiền não nào trong nội tâm cô.

Dương Nhất nằm trên cát mà trong đầu tất cả đều là hình ảnh Mộ Ngôn Tín, cô biết cô đã yêu Mộ Ngôn Tín, cô nhớ Mộ Ngôn Tín, nhớ bộ dáng khi nàng làm việc, nhớ vẻ mặt khấn trương của nàng đối với nụ cười của mình, nhớ mùi hương trên người nàng, nhớ biểu lộ khi nàng trêu chọc mình, nhớ dáng vẻ thỏa mãn khi nàng ăn cơm mình làm. Cô không biết nên làm sao, cô không dám suy nghĩ đến tương lai cả hai, nội tâm cô rất rõ ràng Mộ Ngôn Tín cũng thích cô, cô biết rõ nàng đang đợi cô thổ lộ, nhưng người ưu tú như vậy, Dương Nhất không có tự tin, cô cảm thấy cô và Mộ Ngôn Tín có cùng một chỗ cũng không có kết quả, mà đã không có quả thì không nói còn hơn, có thể ở bên cạnh nhìn thấy nàng là tốt rồi.

Mộ Ngôn Tín đến quốc T đã là giữa trưa, nàng đến khách sạn ăn trưa, rồi lên phòng thay bộ đồ, bắt đầu đi dạo khắp nơi. Lúc ra khỏi khách sạn nàng lại gọi cho Dương Nhất, vẫn chưa khởi động máy, Mộ ngự tỷ khó chịu cực điểm, đi đường mang theo làn gió lạnh đông cứng người đi đường xung quanh, dạo chơi một chút không biết như thế nào đi đến bờ biển.

Mộ Ngôn Tín vừa đá đá cát, trong nội tâm vừa chửi bới con tôm lược xấu xa làm mình bức mình hết sức, nghĩ thầm “Đợi ta tìm được người dứt khoát phải véo mặt người cho hả giận.” Nội tâm nghĩ vậy chân cũng hung hăng đá một phát bay một đồng cát.

“Ặc ặc, ai thiếu đạo đức như vậy a, ném cát vào mặt ta.” Dương Nhất khạc cát ra, tay cũng phủi cát trên mặt, sau đó hướng con người thiếu đạo đức kia trừng mắt. Mộ Ngôn Tín khi nghe được thanh âm này thì vui vẻ rồi, cái gì khó chịu đều quên hết, cảm giác mở cờ trong bụng, cái này không phải là rất có duyên sao, đi du lịch cũng gặp được cô. Sau khi nhìn thấy người trước mắt, Dương Nhất quả thật không dám tin vào mắt mình, người mình ngày nhớ đêm mong đang ở bên cạnh mình, không khỏi nở nụ cười, lộ ra lúm đồng tiền trí mạng.

Trong khung cảnh trời xanh biển trong, Mộ Ngôn Tín cùng Dương Nhất đã gặp nhau, Dương Nhất cười nhìn Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín mặt đỏ bừng nhìn Dương Nhất. Dương Nhất đi đến đem Mộ Ngôn Tín ôm vào lòng, Mộ Ngôn Tín duỗi hai tay ôm đáp lại Dương Nhất, không nói tiếng nào, không nhìn thấy biểu lộ đối phương, chỉ có tâm ý tương thông ôm nhau, truyền đạt nỗi nhớ mấy ngày qua.

Dương Nhất lúc này ôm Mộ Ngôn Tín, nghe mùi hương trên người nàng, cảm thấy rất thỏa mãn, thật muốn thời gian vĩnh viễn ngừng lại tại thời khắc này, ít nhất thời khắc này Mộ Ngôn Tín là của mình, nghĩ đến đây, siết chặt cánh tay, làm cho nàng càng thêm sát gần mình. Mộ Ngôn Tín cảm nhận được cái ôm chờ đợi từ lâu, cảm thấy cuộc đời này chỉ chờ đợi thời khắc này. Nàng vốn là người không quen biểu đạt tình cảm, nhưng từ khi gặp Dương Nhất, vì cái gì đã giải biểu đạt rồi, nàng nghĩ đến tình cảm của Dương Nhất đối với mình, nàng muốn cùng Tiểu Nhất Nhất của nàng dặt tay nhau an an ổn ổn đi qua cả đời, nàng biết Dương Nhất vẫn còn băn khoăn cho nên nàng lựa chọn chờ đợi.

Dương Nhất buông tay, nhích người ra một chút, tay phải xoa mặt Mộ Ngôn Tín, nhìn nữ nhân xinh đẹp này, ngón tay mơn trớn chân mày, mắt, mũi, cuối cùng xoa cánh môi Mộ Ngôn Tín. Mộ Ngôn Tín cảm nhận được cái chạm của Dương Nhất, đến khi ngón tay dừng lại ở bờ môi mình, Mộ Ngôn Tín há miệng, dùng cánh môi cắn cắn ngón tay Dương Nhất, sau đó đưa lưỡi ra liếm liếm, một nửa ngón tay của Dương Nhất đã nằm trong miệng Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất chỉ cảm thấy thân thể tê rần, nội tâm ngứa rang, nhìn ngón tay bị Mộ Ngôn Tín ngậm một nửa dục vọng phun trào từ đáy lòng, cô chậm chạp rút ngón tay ra, ngón tay còn dính dịch thể sáng lấp lánh, khi rời khỏi môi Mộ Ngôn Tín còn kéo theo một tia ngân tuyến, Dương Nhất đột nhiên cảm thấy ngón tay mình nhất định hương vị rất tốt, tiếp theo đem ngón tay đưa lên miệng mình ngậm, Mộ Ngôn Tín bị động tác này của Dương Nhất chọc cười, nhìn Dương Nhất hăng hái mút ngón tay, Mộ Ngôn Tín giờ phút này cái gì cũng thôi suy nghĩ, nàng vươn tay kéo ngón tay Dương Nhất ra, ôm cổ kéo Dương Nhất lại gần, hôn lên môi Dương Nhất, lúc hai cánh môi dán vào nhau,

Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đều cảm thấy thất tốt đẹp. Dương Nhất ôm eo Mộ Ngôn Tín kéo nàng gần sát mình hơn nữa, duỗi đầu lưỡi liếm môi Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín bị Dương Nhất kích thích hé môi, Dương Nhất thừa cơ đem lưỡi tiến vào vòm miệng Mộ Ngôn Tín quấn lấy lưỡi nàng. Mộ Ngôn Tín lần đầu tiên hôn môi, nàng cảm nhận được trong miệng bị trùng kích, cảm thụ lưỡi Dương Nhất quấn quanh đưa đẩy cũng chủ động đáp lại. Hai người yêu nhau, tại bờ biển lãng mạn tiến hành hôn môi có tình yêu.

18. Chương 17

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Hai đầu lưỡi nóng hổi tan chảy trong miệng, dây dưa đùa giỡn nhau, quấn quýt xoay trở, hai đầu lưỡi như thăm dò lãnh địa đối phương, kéo đẩy qua lại miệng đối phương, sau đó liếm láp đối phương, hai người người tới ta đi, rất náo nhiệt. Thời gian dần qua, Dương Nhất thu lưỡi của mình khiến lưỡi Mộ Ngôn Tín cũng theo này đi ra, sau đó nhân cơ hội dùng đôi môi mềm mại của mình cắn lấy đầu lưỡi lộ ra của nàng, dùng lưỡi mình liếm láp thứ mềm mại tốt đẹp nhất trên đời, lưỡi đụng lưỡi, tâm cùng tâm thương thông.

Thời điểm nụ hôn lên cao như bốc hỏa, nghe được tiếng vỗ tay xung quanh, làm cho các nàng từ trong kích tình trở về thực tại, Mộ Ngôn Tín xấu hổ giấu mặt vào ngực Dương Nhất, Dương Nhất nhìn xung quanh thấy mọi người nhìn các nàng, đối với họ cười cười rồi kéo Mộ Ngôn Tín đi.

Hai nàng mang chân trần nắm tay nhau đi trên bờ cát, một tay cầm giày. Các nàng không nói gì, chỉ nắm tay nhau đi tới, lúc này trong nội tâm các nàng đều là dư vị ngọt ngào của nụ hôn kích tình khi nãy. Dương Nhất thỉnh thoảng lên nhìn Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín đôi lúc cũng lên nhìn Dương Nhất, khi hai ánh mắt giao nhau, các nàng lập tức xoay hướng khác, trên mặt đều đỏ bừng lên.

Sau khi Dương Nhất hoàn toàn trở về hiện thực, bắt đầu không biết như thế nào đối mặt Mộ Ngôn Tín, cho tới thời điểm này cả hai đều biết tình cảm của đối phương, Dương Nhất nội tâm biết rõ, sợ dĩ Mộ Ngôn Tín không nói gì là đợi cô nói, trong lòng Dương Nhất rất mâu thuẫn, quần không được trái tim mình, bây giờ cả hành vi cũng không quản được, nhìn về mặt cùng ánh mắt mong chờ của Mộ Ngôn Tín thật sự nàng không nói nên lời, lương tâm khổ sở. Nghĩ đến sự chênh lệch của các nàng, Dương Nhất muốn lùi bước.

Mộ Ngôn Tín nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của Dương Nhất biết cô vẫn sợ, trong nội tâm một hồi ủy khuất, cảm thấy trái tim đau đớn, tay từ trong tay Dương Nhất rút lại, quay người muốn chạy đi, nàng không muốn Dương Nhất khó xử, cái gì nàng cảm thấy nên làm đều đã làm, nếu Dương Nhất vẫn e dè thì nàng cũng không thể cưỡng cầu, cố nén nước mắt, Mộ Ngôn Tín quay người bỏ chạy. Dương Nhất nhìn tay mình bị bỏ lại, nhìn thân ảnh Mộ Ngôn Tín chạy đi, trong nội tâm đau nhức kịch liệt, lúc này cô mới ý thức được, cô căn bản không thể không có nàng, không thể để nàng chịu ủy khuất, dù một chút, vội vàng đuổi theo kéo cánh tay Mộ Ngôn Tín. Mộ Ngôn Tín bị Dương Nhất giữ chặt, nàng cho rằng Dương Nhất thương hại mới lôi kéo nàng, xoay người lại, giơ tay lên. . . trên mặt Dương Nhất xuất hiện dấu 5 ngón tay, rồi quay người tiếp tục chạy, Dương Nhất sau khi bị đánh cái gì cũng không để ý, đuổi theo Mộ Ngôn Tín, từ phía sau ôm nàng, khóc nói:

“Tín Tín, người hãy nghe ta nói, ta biết rõ biểu lộ của ta vừa rồi khiến người đau lòng, nhưng ta chưa từng nghĩ muốn rời bỏ người, ta chỉ sợ ta không tốt, không xứng với người, trong lòng ta người là người ưu tú nhất, là khát vọng của đám đệ tử trong trường, là chủ tịch một tập đoàn, mà ta chỉ là một đệ tử còn chưa tốt nghiệp, ta biết người tốt với ta, dù là làm mặt lạnh với ta tương đối nhiều, nhưng ta cảm nhận được tình ý người đối với ta, ta thậm chí nghĩ cố chấp ở bên cạnh bảo vệ người, dù chỉ được nhìn thấy người cũng tốt lắm rồi, nhưng ta không quản được trái tim mình, hiện tại đến hành vi cũng không quản được, những ngày nghỉ này ta rất nhớ người, nhớ mỗi ngày, buổi tối ngủ đều mơ thấy người, Tín Tín ta yêu người, không muốn mất người, ta sẽ cố gắng trở nên mạnh mẽ, trở thành một người có thể xứng với người, đừng khóc Tín Tín, nghe người khóc trái tim ta tan nát rồi, từ hôm nay trở đi ta sẽ không để cho người rơi lệ vì ta một lần nào nữa, ta sẽ ôm người, cưng chiều người, mỗi ngày nấu cơm cho người ăn.”

Dương Nhất vừa nói vừa khóc, nói xong lời cuối cùng chính mình ngồi xổm xuống bờ cát khóc.

Mộ Ngôn Tín nghe xong lời kết của Dương Nhất trong nội tâm đau xót có, ngọt ngào có, nhìn Dương Nhất ngồi xổm trên bờ cát khóc rồi lên, vội vàng đỡ cô đứng dậy, lau nước mắt cho cô, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín lau nước mắt cho mình thì dùng sức kéo người trước mặt vào lòng, nói “Tín Tín, người đừng giận ta được không? Chúng ta cùng một chỗ được không? Ta sẽ hảo hảo yêu thương người.”

Dương Nhất ôm chặt Mộ Ngôn Tín cười nói, Mộ Ngôn Tín bị Dương Nhất ôm, nghe Dương Nhất thổ lộ trên mặt lộ ra một nụ cười xán lạn, ngẩng đầu nhìn vào mắt Dương Nhất, lúc này trên mặt Dương Nhất lộ ra má lúm đồng tiền, trong nội tâm yêu chết người này rồi, tay xoa mặt Dương Nhất, tiến tới dựa vào người Dương Nhất, ngẩng đầu hôn lên má lúc đồng tiền, sau đó đau lòng nhìn Dương Nhất “Nhất Nhất, vừa rồi ta đánh người đau lắm phải không? Người xem, đỏ hết rồi, rất đau phải không? Ta xin lỗi, ta không nên hiểu lầm người.”

Nàng nói xong vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Dương Nhất, Dương Nhất giả vờ rất đau nói “Phải, phải, rất là đau, Tín Tín hôn mới hết đau. nha”

Mộ Ngôn Tín biết rõ Dương Nhất là đang giả bộ đáng thương, nhưng nàng thích cái bộ dạng này của cô, đem Dương Nhất kéo lại hôn một chút, liếm một chút, Dương Nhất bị liếm đến ngứa, ha ha cười rộ lên.

Dương Nhất đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, liền nắm tay Mộ Ngôn Tín nói “Tín Tín, người còn chưa trả lời ta nha.”

Mộ Ngôn Tín cười xấu xa, phát giác tâm lược hôm nay hình như thông minh hơn, sau đó hôn lên khóe miệng tâm lược một cái, nói “Đây là đáp án của ta.” Nói xong quay người bỏ chạy, Dương Nhất vốn ngăn người, sau đó đuổi theo Mộ Ngôn Tín, nắm tay nàng vui vẻ nói “Mặc kệ, ta xem như nụ hôn vừa rồi là nụ hôn đính ước, từ giờ trở đi người thuộc về ta.”

Bởi người ta nói trong tình yêu con người ta chỉ số thông minh đều bằng không a, có thể nói ra những lời thật trẻ con.

19. Chương 18: (h) Ôm Cũng Có Thể Xảy Ra Sự Cố?

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Dương Nhất nắm tay Mộ Ngôn Tín đi về khách sạn của cô, thu thập hành lý, làm thủ tục trả phòng, đi theo Mộ Ngôn Tín về khách sạn của nàng. Chủ tịch đúng là chủ tịch, ở phải là phòng tổng thống, Dương Nhất nhìn căn phòng trước mắt trong nội tâm không chịu nổi ai thán một tiếng, Mộ Ngôn Tín đương nhiên biết rõ trong lòng Dương Nhất nghĩ gì, đi đến ôm eo Dương Nhất, hôn môi cô nói “Nhất Nhất, ta biết trong lòng người còn nhiều lo nghĩ, cần phải có thời gian thích ứng, ta sẽ cho người thời gian làm quen, người đừng quá để ý những thứ phù du trước mắt này, ta chỉ muốn người, muốn một gia đình ấm áp.” Dương Nhất biết Mộ Ngôn Tín quan tâm mình, trong nội tâm không khỏi cảm thấy ấm áp, có được nàng cả đời này còn cầu gì hơn.

Dương Nhất nhìn đồng hồ, đã đến giờ ăn tối, không muốn Mộ Ngôn Tín bị đói liền dẫn nàng xuống nhà hàng dưới lầu ăn cơm. Trên đường đi Mộ Ngôn Tín giống như tiểu nữ nhân dựa vào người Dương Nhất, Dương Nhất nhìn nữ nhân trong lòng về mặt có chút ngượng ngùng hạnh phúc so với người ngày thường ra dáng băng sơn thiệt là tương phản rất lớn, nữ nhân luôn có một mặt dịu dàng nhất, chỉ là xem nữ nhân này thể hiện nó với ai mà thôi.

Đến nhà hàng, Dương Nhất để ý chọn những món Mộ Ngôn Tín thích ăn, còn Mộ Ngôn Tín gọi cho Dương Nhất một phần cơm chiên, sau khi thức ăn được dọn lên đầy đủ, Dương Nhất vừa ăn vừa nhìn Mộ Ngôn Tín ngây ngô cười, Mộ Ngôn Tín nhìn đĩa ngọc vui cười, giúp cô lấy hạt cơm bên mép xuống rồi bỏ vào miệng mình, biết Dương Nhất thích ăn thịt, nàng cắt một miếng bít-tết dứt cho Dương Nhất. Ăn xong đã đến 9 giờ, nhìn Dương Nhất chảy mồ hôi ròng ròng, Mộ Ngôn Tín đưa tay lau mồ hôi cho cô, ha ha, tình nhân yêu nhau thật sự sẽ không cần bề ngoài hoa lệ lãng mạn, chỉ cần nghĩ đến nhau, lơ đãng làm một động tác ấm áp cũng sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Trở lại phòng dành cho tổng thống, Dương Nhất vốn muốn cùng Mộ Ngôn Tín tắm rửa, nhưng lại nghĩ như vậy có phải phát triển quá nhanh rồi không?! Liền buông tha ý nghĩ này. Mộ Ngôn Tín cảm thấy ngứa trong

tay cũng suy nghĩ không biết Dương Nhất có muốn tắm cùng không, nhưng lời này nếu nàng nói ra sẽ rất thẹn thùng, tuy là thân thể nàng đã sớm bị Dương Nhất nhìn thấu, nhưng lúc này không như lúc đó. Dương Nhất lấy lại tinh thần xem thấy mặt Mộ Ngôn Tín đỏ bừng lập tức hiểu được ý nghĩ của nàng, chạy như điên đến vali lấy đại một cái T-shirt cùng quần chip, lôi kéo Mộ Ngôn Tín đi đến phòng tắm.

“Tín Tín, chúng ta cùng nhau tắm nha.”

Dương Nhất xấu xa cười cười. Mộ Ngôn Tín nhìn người kia cười xấu xa lại nghe được những lời khiêu khích, không chịu yếu thế hơn, nàng nâng cằm cô lên, nói “Nguyên lai Tiểu Nhất Nhất của ta muốn nhìn ta như vậy a, ta đây liền thỏa mãn nguyện vọng của người.”

Nói xong tay bắt đầu cởi bỏ y phục của mình. Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín cởi áo, rồi bỏ quần, trên người chỉ còn lại cái bra cùng quần chip, thân thể không tránh khỏi bắt đầu nóng lên, nhiệt huyết sôi trào, nhìn mỹ nhân trước mắt như mặc bikini hai mảnh, Dương Nhất nuốt nước bọt, cô biết, nếu cô còn tiếp tục nhìn, cô sẽ muốn Mộ Ngôn Tín, nhưng bây giờ muốn cô rời đi cô cũng không làm được. Dương Nhất nâng cánh tay xoa xoa mặt Mộ Ngôn Tín, tiếp theo trượt xuống cổ, bả vai, xương quai xanh, rồi xuống cánh tay, ngay cả vùng da dưới cánh tay cũng không có buông tha, đại não đã không còn chi phối được hành vi của Dương Nhất, lúc này không còn suy nghĩ được gì nữa rồi, tiến lên áp sát Mộ Ngôn Tín, một tay xoa xoa lưng Mộ Ngôn Tín, lúc đụng phải bra, nhích ngón tay một cái, nội y được mở ra, Mộ Ngôn Tín dựa vào người Dương Nhất cảm nhận được sự đụng chạm của cô, cảm giác thân thể nóng như lửa, trước ngực buồng lỏng lại để cho nội tâm nàng cảm thấy thẹn thùng, nàng cảm thấy hiện tại nhất định là mặt đã đỏ bừng, đoán chừng đỏ tới ngón chân luôn rồi, nàng luồn tay vào bên trong T-shirt bắt đầu vuốt ve lưng Dương Nhất.

Tay Dương Nhất chạy loạn trên người Mộ Ngôn Tín, các ngón tay không buông tha chỗ nào, cảm thụ da thịt mềm mại càng ra sức vuốt ve nhiều hơn, từ sau lưng di chuyển lên trước ngực Mộ Ngôn Tín, đem bra đang kẹp giữa các nàng bỏ đi, bàn tay đặt trên ngực Mộ Ngôn Tín vân vân xoa nắn, cảm giác tiểu anh đào cương cứng thẳng đứng trong lòng bàn tay, Dương Nhất lại dùng lòng bàn tay cọ xát trọng tâm, thân thể Mộ Ngôn Tín cho đến bây giờ không có bị người khác chạm qua, làm sao chịu được kích thích như vậy, liền ngâm ra một tiếng “Ưm ~ Nhất.” Dương Nhất hôn lên môi Mộ Ngôn Tín, đầu lưỡi không ngừng trong miệng nàng quấy phá, bàn tay không ngừng xoa nắn hai khóa dây dãn, Mộ Ngôn Tín lúc này đã không còn đứng vững, thân thể hoàn toàn dựa vào người Dương Nhất, nàng bị cô kích thích rên rỉ không ngừng. Dương Nhất dùng một tay ôm Mộ Ngôn Tín, một tay trượt xuống quần chip, bàn tay mơn trớn trên bụng Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất dùng chân tách hai chân Mộ Ngôn Tín ra, đem ngón tay của mình trượt vào giữa hai chân nàng, cảm thấy phía dưới nóng ướt, ngón trở vân vân về cánh hoa, ngón giữa kích thích hoa trạch, Mộ Ngôn Tín chỉ cảm thấy bụng dưới càng ngày càng nóng, phía dưới cảm giác bức rức dồn nén, một loại cảm giác nói không nên lời, vừa kho chịu vừa thoải mái. Dương Nhất buông tha môi Mộ Ngôn Tín sau khi cô đã gặm nhắm đến sưng đỏ, chuyển qua tai, cô lè lưỡi bắt đầu kích thích.

“Ah~ ưm~ Nhất. . thật kỳ quái.” Mộ Ngôn Tín lúc này đã không nói nên lời.

“Bảo bối, nghe ta, ngoan ngoan hưởng thụ.” Dương Nhất thỉnh thoảng hướng tai Mộ Ngôn Tín thổi nhiệt khí.

Bị kích thích như vậy Mộ Ngôn Tín cảm thấy hạ thân ngày càng gấp, cảm giác bức rức khó chịu tràn ngập thân thể, tay ôm chặt lưng Dương Nhất, bụng dưới kịch liệt run rẩy. . nàng đến cao trào. Dương Nhất vội vàng ôm lấy Mộ Ngôn Tín, nhìn thấy nàng toàn thân vô lực xụi lơ trong lòng mình, Dương Nhất đem Mộ Ngôn Tín ôm ra phòng ngủ đặt lên giường, sao đó quay lại phòng tắm mở đầy bồn nước ấm, rồi lại ôm Mộ Ngôn Tín cho ngâm vào bồn. Sau một lúc hồi phục Mộ Ngôn Tín tự tắm cho mình, Dương Nhất nhìn nàng bình thường trở lại mới đi ra ngoài vọt vào một phòng tắm khác.

Dương Nhất tắm rất nhanh, tắm xong leo lên giường, mở TV xem chờ Mộ Ngôn Tín, nửa tiếng sau Mộ Ngôn Tín một thân váy ngủ chậm chậm đi ra.

Dương Nhất nhìn thấy bảo bối của mình liền nhảy vội xuống giường ôm nàng, kết quả bị Mộ Ngôn Tín cho ngã lên trên giường, Dương Nhất không rõ lắm nằm trên nhìn Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín chống tay hai bên đầu Dương Nhất nói “Tiểu Nhất Nhất, vừa rồi nhìn người rất thích a, nói ta nghe một chút, vì cái gì thủ pháp thuần thực như vậy?”

20. Chương 19

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Mộ Ngôn Tín nói xong cắn vai Dương Nhất một cái rồi quay người đi sấy tóc. Dương Nhất phiền muộn nghĩ “Như thế nào vừa rồi còn ôn nhu triền miên mà bây giờ đã bắt đầu thăm vắn ta rồi.” Chột dạ sờ lên mũi.

Mộ Ngôn Tín sấy khô tóc xong trở lại giường chờ Dương Nhất trở lời, Dương Nhất hít một hơi nghỉ, chết thì chết, chết cũng không thể nói dối, sau đó ngồi diện Mộ Ngôn Tín nói “Tín Tín, ta không thích nói dối, càng không muốn gạt người, ta có thể nói cho người biết, nhưng đừng giận ta có được không?” Mộ Ngôn Tín nhìn vẻ mặt rất nghiêm túc của Dương Nhất, nhẹ gạt đầu.

Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín gạt đầu mới yên tâm một chút, thành thật nói “Tín Tín, ta thuần thực vì trước đây ta từng có bạn gái, khi ta học cấp 2 ta ý thức được mình thích nữ nhân, người đầu tiên ta thích là lão sư Anh ngữ của ta, nhưng khi đó ta còn nhỏ, không có dũng khí thổ lộ, cho nên chỉ có thể gọi là yêu thầm thôi, khi ta học cấp 3 lão sư kia kết hôn. Ta có mối tình đầu tiên chính thức với bạn học cấp 3 của ta, tên Chu Thiển. Chúng ta cùng một chỗ chưa tới nửa năm đã chia tay, kỳ thật chúng ta chỉ tốt đẹp được 3 tháng, sau 3 tháng nàng sau lưng ta tìm bạn trai, khi ta phát hiện nàng không thừa nhận, có một ngày ta nhìn thấy người nam kia hôn nàng, nàng mới thừa nhận. Lần đầu tiên nàng xin ta tha thứ, ta đồng ý, nhưng ta phát giác nàng không hối cải, vẫn sau lưng ta tìm nham nhân, lúc đó ta biết được đối với ta là sự vũ nhục lớn nhất, tuy ta rất đau lòng, không nỡ, nhưng ta vẫn dứt khoát cùng nàng chia. Sau khi chia tay ta trở nên thờ ơ, không học, không thích đọc sách, khoảng thời gian đó ta vô cùng thống khổ, ta nghĩ mãi không rõ vì sao ta đối với nàng tốt như vậy mà nàng lại tổn thương ta, ta vẫn cảm thấy ta không phải loại người day dưa đeo bám không buông, khi chúng ta xác định quan hệ ta đã nói với nàng, nếu nàng thích người khác chỉ cần nói với ta một tiếng, ta sẽ để nàng ra đi, nhưng nàng lại rõ ràng cho ta đội nón xanh (cầm sừng). Ta rất hận, rất đau, ta sợ đến trường phải gặp mặt nàng, mỗi ngày như cái xác không hồn đến trường cứ như vậy tới lúc tan học, có một ngày lúc tan học ta nhìn thấy bạn trai nàng đến đón nàng, bằng hữu nàng đối với ta cười nhạo. Ta không còn tâm tình gì, về nhà quăng cặp, nằm dài trên sàn lấy con dao rọc giấy cứa một phát lên tay, rất kỳ quái ta không cảm thấy đau, nghĩ đến nếu có đến cướp đem ta đâm chết thì tốt rồi, ta không còn biết gì nữa, khi ta tỉnh lại thấy mình nằm trong bệnh viện, bà ngoại đã đưa ta đến bệnh viện, bà ngoại nói ta mất máu quá nhiều, còn viêm phổi phát sốt. Sau lần đó ta như sống lại lần nữa, không giận, không hận. Người vừa rồi hỏi ta vì cái gì thuần thực, là bởi vì ta đã từng, hơn nữa lúc đó còn xem qua rất nhiều sách ảnh cùng tài liệu.”

Sau khi kể xong câu chuyện của mình, cô ngừng đầu nhìn Mộ Ngôn Tín, phát hiện nàng rưng rưng nước mắt, Dương Nhất biết Mộ Ngôn Tín yêu thương mình, cô nâng tay lau đi nước mắt trên mặt nàng.

“Ngoan, đừng khóc, Nhất Nhất không thích người khóc, người bây giờ là của ta, nếu không nghe lời ta sẽ không thương đâu nha~”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói thì “Hi hi” nở nụ cười đánh yêu cô một phát, rồi dựa vào lòng Dương Nhất, giờ phút này cách nàng không nói chuyện, chỉ ôm nhau cảm thụ hơi ấm của đối phương. Dương Nhất hiểu được Mộ Ngôn Tín là muốn dùng hành động chứng minh tình cảm của mình, không cần thề non hẹn biển, không cần những lời đường mật. Mộ Ngôn Tín không nghĩ muốn hỏi thêm nữa, nàng không làm Dương Nhất nhớ lại những chuyện không vui kia, nàng thăm nghĩ phải hảo hảo yêu cô, ôm cô một cái.

Hai người xác định quan hệ khiến chuyến du lịch trở nên vui vẻ và vô cùng lãng mạn. Trong năm ngày nghỉ này Dương Nhất nắm tay Mộ Ngôn Tín đi chơi khắp nơi, cùng nhau chơi tàu lượn (roller coaster), cùng nhau ngồi đu quay (ferris wheel), cùng nhau ăn kẹo bông gòn, mặc áo tình nhân. Mộ Ngôn Tín cảm giác mình biến thành tiểu hài tử, ôm con gấu to Dương Nhất đưa cho nàng, Mộ Ngôn Tín vui vẻ hôn lên môi Dương Nhất.

Tình nhân cùng một chỗ vô luận làm chuyện gì đều cảm thấy hạnh phúc, các nàng mấy ngày nay có khi sẽ đi dạo, có khi là cùng dậy sớm xem mặt trời mọc, hoặc là sẽ đến nơi cao tốt nhất để ngắm sao, không thì đến bờ biển. Buổi tối trở lại khách sạn ôm nhau ngủ, Dương Nhất sau lần kích tình kia cũng không có đòi hỏi Mộ Ngôn Tín, cô muốn chờ Mộ Ngôn Tín muốn cô trước. Mặc dù đã từng phát sinh quan hệ, nhưng đều là cô chạm người ta, còn cô thì chưa từng bị chạm qua, cho nên những ngày này các nàng chỉ đơn giản ôm thân mật một cái, hoặc vuốt ve một chút thôi.

Mộ Ngôn Tín cũng không có sót ruột chuyện này, nghĩ dù sao người cũng đã nằm trong tay mình, cũng không sợ nàng sợ hãi bỏ chạy nữa, từ từ cảm nhận mới có hương vị của tình yêu. Hơn nữa từ từ cũng không sợ trễ, tiểu tử Dương Nhất kia không có định lực, chỉ cần nàng khiêu khích một chút đã không chịu nổi rồi.

Ngày cuối cùng của chuyến du lịch, các nàng không ra ngoài, trải qua một ngày chán ngấy trên giường. Đến lúc chia tay ở sân bay Dương Nhất đáng thương nhìn Mộ Ngôn Tín, bửu môi lôi kéo tay Mộ Ngôn Tín không buông, Mộ Ngôn Tín nhìn con tôm nhỏ tỏ vẻ tiểu tử đáng thương, đưa ta nựng nựng mặt cô.

“Nhất Nhất nghe lời, hai ngày nữa là đi học lại, chúng ta có thể gặp mặt rồi a, đến nơi ta điện thoại cho người.”

“Người ta không nỡ xa Tín Tín nha, hôn một cái đi.” Dương Nhất xấu xa đưa cái miệng nhỏ ra. Mộ Ngôn Tín cứng chiều hôn môi Dương Nhất một cái, còn hừ hổng dùng đầu lưỡi kiếm kích thích Dương Nhất làm Dương Nhất ôm nàng vào lòng, hung hăng hôn nàng. Mộ Ngôn Tín nghĩ thầm, xem đi, quả nhiên là con tôm luộc này không được chút xíu kích thích.

21. Chương 20

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Trước cửa check-in, Nhất Nhất vẫn nín thở ôm Mộ Ngôn Tín hôn một chút mới chịu lên máy bay. Mộ Ngôn Tín bay trễ hơn nửa tiếng so với cô, trước khi cất cánh Dương Nhất còn nhắn tin cho Mộ Ngôn Tín “Tín Tín, người nhớ là về đến nhà phải gọi điện cho ta, ta chờ người, mua mua.”

Mộ Ngôn Tín nhìn tin nhắn cười ngọt ngào, từ sau khi Dương Nhất thổ lộ với nàng, nàng tổng cảm thấy nàng không còn là chính mình nữa rồi, tính cách đều thay đổi (đương nhiên chỉ trước mặt Dương Nhất thôi), đối với Dương Nhất đột nhiên thổ lộ nàng không cho là quá nhanh, phương thức ở chung của mỗi người không giống nhau, những việc từng trải cũng khác nhau, nàng hiểu thói quen sinh hoạt của Dương Nhất, Dương Nhất cũng biết ý nghĩ trong lòng nàng, như vậy là đủ rồi, không cần oanh oanh liệt liệt yêu nhau, chỉ cần bình bình淡淡 cùng một chỗ.

Tình yêu mà chỉ nói đến kích tình thì kết cục cuối cùng chỉ có chia tay, tất nhiên cái gì cũng không còn, tình cảm như vậy chỉ thích hợp vui đùa, Mộ Ngôn Tín đã qua cái tuổi đùa vui đó, cũng sớm không có cái tính cách phiêu bạt bất định, mà Dương Nhất càng là một người không lấy tình cảm ra làm trò chơi.

Tình cảm đồng tính vốn sẽ khiến xã hội xa lánh, áp lực dưới sự xa lánh đó đụng phải người khiến mình động tâm cũng rất khó có được, hơn nữa người này đối với mình cũng động tâm, càng muốn hảo quý trọng.

Mộ Ngôn Tín sẽ không đi quần suy nghĩ của người ta, nàng chỉ quan tâm đến người khiến nàng động tâm, sẽ cố gắng để có được. Nhớ tới trong một quyển sách có câu, có người sẽ kết hôn trước khi yêu, có người yêu trước khi kết hôn, lại có ít người yêu nhau, yêu nhau thật lâu mới kết hôn, vô luận là trường hợp nào trong 3 trường hợp ở trên thì người đó cũng nắm chắc được tình yêu đời mình. Mộ Ngôn Tín nghĩ mình thuộc trường hợp thứ hai, yêu nhau, ở bên nhau, thay đổi vì nhau, kết hôn. Cả hai đều động tâm vì đối phương, đương nhiên muốn tiến đến tình yêu, từ tình yêu gia tăng tình cảm, xúc tiến thân mật, từ thân mật hiểu rõ nhau, đây đưa cùng một chỗ.

Ai cũng có khuyết điểm và đương nhiên, nàng cũng có, nàng và Dương Nhất chỉ mới bắt đầu, con đường sau này còn rất dài. Các nàng từ quen biết nhau đi đến mến nhau, sau đó tìm hiểu nhau, ai cũng nói yêu thì dễ, giữ được mới khó, cái này đồng đạo lý với đấu tranh giành thiên hạ dễ dàng, giữ được giang sơn mới là khó.

Mộ Ngôn Tín chưa nói qua những chuyện này với Dương Nhất, nàng cũng không biết Dương Nhất có đồng suy nghĩ với nàng không, bất quá nàng biết rõ giấc mơ trong lòng Dương Nhất, lúc Dương Nhất nói cho cô bí mật trong lòng, nàng biết, dù Dương Nhất không nói gì, nhưng nàng biết các nàng có cùng mục tiêu.

Nghĩ tới đây Mộ Ngôn Tín không tự giác mỉm cười, mở điện thoại ra xem, xem lại hình mấy ngày nay, các nàng cùng một chỗ chụp rất nhiều hình, Dương Nhất thật là một kẻ dở hơi, tư thế nào, biểu lộ gì, động tác quái gở nào cũng có, đến hình các nàng chụp đầu chụp chung, Mộ Ngôn Tín dùng ngón tay vuốt ve màn hình đi đông, sau đó chọn đặt làm hình nền chính.

Dương Nhất về đến nhà, phát hiện cha mẹ không có nhà, nhìn thấy tờ giấy dán trên tủ lạnh, bắt đầu dĩ thử dài, nguyên lai cha mẹ không chịu nổi tịch tịch bay ra đảo nghỉ phép rồi, Dương Nhất dán lại tờ giấy lên tủ lạnh, nhìn đồng hồ, biết Mộ Ngôn Tín còn chưa tới nhà, trước hết là nên đi tắm.

Mộ Ngôn Tín về đến nhìn thấy cha mẹ ngồi xem báo trên sofa, ân cần hỏi thăm một chút, rồi lên lầu về phòng, dọn dẹp hành lý, cầm điện thoại bấm cho Dương Nhất, lúc này Dương Nhất đã tắm rửa xong nằm trên giường sắp ngủ, nghe điện thoại vang lên vội bắt máy.

“Ah, Tín Tín, người về đến nhà rồi sao? Có mệt không? Nhất Nhất nhớ người lắm a.” Dương Nhất ân cần thân mật hỏi thăm.

“Không mệt a, chỉ ngồi thôi thì làm sao mệt, ta vừa về tới nhà, mới lên phòng, biết người nhớ ta nên ta gọi cho người, còn chưa đi tắm, trên máy bay thật bẩn.” Mộ Ngôn Tín về mặt ghét bỏ nói.

“Tín Tín còn chưa tắm sao? Vậy nhanh nhanh đi tắm đi, tắm xong rồi gọi cho ta.” Dương Nhất vui vẻ nói.

“Người nha, dính ta như vậy, ta đi tắm đây, chút nữa gọi cho người, bye bye.”

“Ừm, bye bye Tín Tín.”

Mộ Ngôn Tín cúp điện thoại, cười ngọt ngào, cảm giác gần đây càng ngày càng trẻ con, cô luận là suy nghĩ hay hành vi đều trẻ con, xem ra mình thật sự tìm được tình yêu rồi, cảm giác vẫn còn không chân thực, nàng đi đến tủ áo lấy váy ngủ rồi đi vào phòng tắm.

So với Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất tươi cười thiệt nhiều, cười toe toét, nể, điện thoại trong tay ha ha cười muốn chảy nước miếng, nhìn như một kẻ mê gái. Sau khi ngây ngốc cười, Dương Nhất linh quang chợt lóe, nghĩ “Dù sao cha mẹ cũng không có nhà, mình dứt khoát đi tìm Tín Tín a, như vậy cũng dễ dàng cùng nàng về thành phố Z.”

Nghĩ đến là ngay lập tức chạy đến bàn sách, mở máy tính đặt vé máy bay đi quốc gia L. Thu thập một chút hành lý, để cho cha mẹ một tin nhắn rồi đi ra ngoài.

Mộ Ngôn Tín tắm xong đi sấy tóc, xong thì lấy điện thoại ra bấm một dãy số, lúc này cô lược đang trên taxi, Dương Nhất nhìn thấy là điện thoại của Mộ Ngôn Tín, chuẩn bị tâm lý xong bắt máy “Tín Tín, tắm xong rồi a, hi hi, khẳng định là rất thơm nha, có đói bụng không? ở bên người có phải vẫn là buổi chiều không?” Dương Nhất thận trọng hỏi.

“Nhất Nhất, người nói chuyện có cần buồn nôn vậy không, như trẻ con ấy.” Mộ Ngôn Tín tâm và miệng không đồng nhất nói, kỳ thật trong nội tâm thích chết được.

“OH, Tín Tín không thích ta nói như vậy sao? Nhưng là ta thấy người rất thích nghe a, mỗi lần ta nói như vậy Tín Tín đều lộ ra vẻ thẹn thùng nha.” Dương Nhất ăn ngay nói thật.

Mộ Ngôn Tín nghe xong những lời này trong nội tâm thầm nghĩ, con cô lược chết tiệt này, da mặt càng ngày càng dày, dám khiêu khích nàng, hừ, đợi đấy, đến khi gặp lại ta sẽ hảo hảo nếm cái lúm đồng tiền của người. Mộ ngự tỷ thật là phúc hắc ah! Nàng không đáp lời Dương Nhất mà trả lời vấn đề trước đó.

“Ta còn chưa đói, bên này vẫn là buổi chiều, đợi đến tối rồi ăn luôn, Nhất Nhất có phải đói bụng rồi không, bên đó giờ đã đến giờ ăn tối, tự mình nấu chút đồ ăn đi.” Dương Nhất nghe được đáp án mình muốn cũng không muốn dây dưa nữa, cũng sắp đến sân bay rồi, chút nữa còn phải trả tiền, nếu tiếp tục nói chuyện chắc chắn sẽ bị Tian Tian phát hiện, cho nên liền mượn cớ rút lui “Người nhắc ta liền thấy đói bụng, ta đi nấu một chút đồ ăn đây, bye bye Tín Tín.” Mộ Ngôn Tín trong lòng nghi hoặc nhưng vẫn nói bye bye rồi cúp điện thoại, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, đi đến giường thuận tay cầm cuốn sách, đọc một chút liền ngủ.

Dương Nhất đáp xuống quốc gia L cũng đúng giờ cơm tối, cô chợt nhớ mình không có hỏi rõ địa chỉ nhà Mộ Ngôn Tín, chỉ biết khu M, trước hết đánh xe đến khu M, lúc xuống xe gọi điện thoại cho Mộ Ngôn Tín. Mộ Ngôn Tín lúc này vừa bị Mộ mẫu đánh thức, đầu còn chưa khôi phục ý thức chợt nghe di động vang lên, cũng không nhìn ai gọi liền bắt máy.

“Xin chào. . .”

“Tín Tín, người đang ngủ hả?”

Nghe được thanh âm Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín thanh tỉnh nói “Không có, vừa bị mẹ ta đánh thức, đợi lát nữa xuống nhà ăn cơm tối, người ăn cơm chưa? đang làm gì? như thế nào ồn ào như vậy?”

“Tín Tín, ta đang ở bên ngoài, ta tới tìm người, ta đang ở khu M quốc gia L, người có thể đến đón ta không?”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói xong là hoàn toàn thanh tỉnh, nội tâm vô cùng cảm động, nhưng nghĩ đến cô không chịu nghỉ ngơi đến tìm nàng thì tâm lại đau, lạnh giọng nói “Cho ta biết vị trí, đứng tại chỗ không được nhúc nhích, đợi ta đến đón.” Sau khi Dương Nhất nói địa điểm Mộ Ngôn Tín liền cúp điện thoại, nhìn điện thoại trong tay Dương Nhất cảm thấy ủy khuất, không biết vì sao Mộ ngự tỷ tức giận, chẳng lẽ nàng sợ mình đến gặp cha mẹ nàng, hay còn nhiều khả năng khác, nghĩ đến những nguyên nhân có thể, Dương Nhất trong nội tâm bắt đầu kiểm điểm chính mình, có phải cô quá lỗ mãng rồi không, dù sao người ta cũng là gia đình giàu có, trong nhà khẳng định có rất nhiều bằng hữu thân thích, bạn học Dương có điểm này rất tốt, có chuyện gì cũng sẽ tìm nguyên nhân trên người mình, không có đổ lỗi cho người khác. Khi Dương Nhất còn đang suy nghĩ lung tung thì bị một ngọn đèn chiếu vào mặt, Dương Nhất dùng tay cản ánh sáng đèn, nhìn thân ảnh đi tới hướng mình, Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương Nhất thì rất vui vẻ nhưng vẫn dùng biểu lộ lạnh lùng nói “Tại sao không ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, chơi nhiều ngày như vậy không mệt sao?”

“Tín Tín, cái này.” Dương Nhất ủy khuất muốn hỏi, nhưng lại sợ hỏi ta vấn đề làm cho Mộ Ngôn Tín khó xử, ấp a ấp úng cả buổi cũng không nói nên lời.

Mộ Ngôn Tín nhìn biểu lộ cùng cách nói chuyện của Dương Nhất lập tức hiểu rõ, ngữ khí của mình quá lạnh đã hù dọa nhỏ sợ rồi, liền tiến đến ôm Dương Nhất, vui vẻ nói “Nhất Nhất, thực xin lỗi, ta không phải muốn người sợ, chỉ là ta đau lòng khi người chạy qua chạy lại một mớ thôi, nghe lời ta, không được nghỉ lung tung. Người xa như vậy đến tìm ta, ta rất vui, chúng ta về nhà trước a.” Mộ Ngôn Tín nói xong tay xoa mặt Dương Nhất, hôn lên môi cô.

Dương Nhất nghe ngữ khí Mộ Ngôn Tín mềm mại lập tức cái gì nghị hoặc trong nội tâm đều không còn, nhìn Mộ Ngôn Tín chủ động hôn môi mình thì không quan tâm cái gì nữa, mỹ nhân trong lòng có chi không hưởng thụ một chút, cô đuổi đầu lưỡi mình chủ động đáp lại Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín đưa Dương Nhất về nhà cha mẹ, đây là lần đầu tiên Mộ Ngôn Tín dẫn người về nhà. Nhâm Sơ cùng Mộ Ngôn Tín chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, cha mẹ hai bên đều quen biết, cho nên Dương Nhất là người lạ đầu tiên Mộ Ngôn Tín đưa về nhà, Mộ phụ cùng Mộ mẫu đều rất kinh ngạc, bọn họ cũng không có nói chuyện, nhìn Dương Nhất, chờ con gái giới thiệu. Mộ Ngôn Tín trên đường về đều suy nghĩ nên giới thiệu thân phận Dương Nhất gì, nàng không biết Dương Nhất suy nghĩ như thế nào, tuy nàng đã nghĩ tới về sau sẽ ngã bài cùng cha mẹ, nhưng hiện tại thật không phải thời điểm, nếu chỉ giới thiệu với cha mẹ Dương Nhất là học sinh của mình có thể lại làm cô thương tâm. Lúc Mộ Ngôn Tín kéo Dương Nhất đến cửa nhà cũng còn chưa nghĩ ra biện pháp hợp lý, người được mọi người công nhận là nữ vương cũng có lúc cũng không nghĩ ra biện pháp giải pháp vấn đề.

Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín trên đường đi như có điều suy nghĩ, liền hiểu quả nhiên là mình lỗ mãng đem cho Mộ Ngôn Tín phiền toái. Bị Mộ Ngôn Tín lôi vào nhà, lại bị Mộ phụ Mộ mẫu dùng ánh mắt ân cần hỏi thăm, liếc mắt thấy Mộ Ngôn Tín nhú mày, liền tươi cười tiến lên “Dạ thưa cô chú, ta là đệ tử của Mộ lão sư, tên Dương Nhất, nghỉ đông đến đây du lịch, vừa vặn gặp được Mộ lão sư, đường đột đến đây thật quấy rầy các người rồi.” Nghe Dương Nhất nói Mộ Ngôn Tín sững sờ, cái mũi xốt xốt, nhưng vì có cha mẹ ở đây nên nàng lập tức thu hồi biểu lộ, trong lòng thật cảm động, Dương Nhất khéo hiểu lòng người, nghĩ muốn ôm nàng một cái.

Mộ phụ cùng Mộ mẫu nhìn cô bé gọn gàng đáng yêu rất thích, nghĩ nếu nữ nhi của mình cũng có thể vui vẻ như ánh mặt trời thế này thì tốt rồi.

“Là đệ tử của Tín Tín sao? Thật đáng yêu, bao nhiêu tuổi rồi? Lần đầu Tín Tín dẫn người bọn ta không quen về nhà làm bọn ta có chút kinh ngạc a, vừa vặn đến giờ cơm, lưu lại ăn cơm chiều đi.” Mộ mẫu kéo tay Dương Nhất nói.

Dương Nhất được Mộ mẫu khen có chút thẹn thùng, mặt đỏ bừng “Thế ta quấy rầy người rồi, ta năm nay 21 tuổi.”

Mộ Ngôn Tín nhìn mẹ kéo tay Dương Nhất là không vui nha, Dương Nhất là của nàng, thuộc về nàng, thân thể chỉ có nàng mới được đụng chạm, mẹ nàng lôi kéo tay cô hiển nhiên làm cho nàng rất khó chịu, Mộ Ngôn Tín nheo mắt nhìn mẹ nàng đang lôi kéo Dương Nhất hỏi đông hỏi tây, mặt không biểu tình bước lên rút tay Dương Nhất ra nói “Mẹ, ta mang Dương Nhất lên lầu cất hành lý, đợi lát nữa xuống.” Nói xong liền mang Dương Nhất như bay đi rồi, để lại vô số nghi hoặc cho Mộ phụ cùng Mộ mẫu.

Dương Nhất bị Mộ Ngôn Tín lôi kéo đi vào phòng của nàng, vừa vào cửa đã bị Mộ Ngôn Tín dán lên cửa, cảm giác cổ mình có chút ẩm ướt, sau đó bị mút tê rần, Dương Nhất không có phản ứng, chờ Mộ Ngôn Tín phát tiết xong sẽ nói cho cô biết nguyên nhân. Cái này là quy định bất thành văn khi du lịch lập thành, bởi vì du lịch lần đó mang Mộ Ngôn Tín đi chơi, lúc đụng phải một đứa bé ngoại quốc ôm chân Dương Nhất, Dương Nhất cảm thấy thật đáng yêu mới cúi xuống ôm đứa bé kia, kết quả đứa trẻ khi trở về khách sạn bị Mộ Ngôn Tín phúc hắc áp trên giường, còn bá đạo lưu lại dấu ấn trên mi mắt của cô, cong môi chịu buông tha cho cô, Mộ ngự tỹ cho biết lý do vì cô câu dẫn thiếu nữ vị thành niên, Dương Nhất nghe xong là đứng hình, cái gì mà thiếu nữ vị thành niên, rõ ràng chỉ là đứa bé, khiến cho Dương Nhất vài ngày sau đó đều mang theo cái dấu ấn trên mi mắt kia đi ra ngoài. Tính chiếm hữu của Mộ Ngôn Tín quả nhiên đáng sợ, về sau chắc bạn học Dương phải dán hàng chữ to trên người a “Tất cả quyền sở hữu thuộc Mộ ngự tỹ, xin đừng chạm vào.”

Dương Nhất đợi Mộ Ngôn Tín phát tiết xong, về mặt chờ mong Mộ ngự tỹ cho mình một lời giải thích, Mộ ngự tỹ nhìn biểu lộ của Dương Nhất, về mặt thỏa mãn nói “Câu dẫn phụ nữ có chồng.” Dương Nhất sau khi nghe giải thích, cảm giác nếu bây giờ có mấy cái hiệu ứng hoạt hình thì đầu của cô nhất định là bốc khói rồi.

22. Chương 21

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Dương Nhất đi qua ôm Mộ Ngôn Tín, hôn môi nàng nói “Tín Tín, người thật đáng yêu a, ghen với cả mẹ người.” Mộ ngự tỹ không chịu thừa nhận mình ghen, đẩy cô ra thẹn thùng nói “Còn có lần sau thì không chỉ là một cái hôn ngắn.”

Dương Nhất biết rõ tính chiếm hữu của Mộ Ngôn Tín rất cao nên thôi không trêu chọc nàng nữa, không ngờ sau khi tách ra lại được gặp lại nhanh như vậy, Dương Nhất nghĩ muốn hảo hảo thân mật một phen, nhìn nàng bởi vì lời nói vừa rồi mà về mặt không được tự nhiên xoay người đi chỗ khác, Dương Nhất nhẹ nhàng đi đến bắt ngờ từ sau lưng ôm Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín giật mình, sợ ngã nên dùng tay ôm chặt cổ Dương Nhất, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín trong lòng, xấu xa cười cười, lộ ra cái lúm đồng tiền chỉ có mới có, đi đến bên cạnh giường lớn nhẹ nhàng đặt nàng xuống, Mộ Ngôn Tín không có buông tay, mà còn cố tình kéo Dương Nhất xuống với mình.

Dương Nhất hiểu ý áp sát người Mộ Ngôn Tín, nghe trên người nàng phảng phất mùi thơm của nữ nhân, cô hôn lên môi nàng, đưa lưỡi vào trong quần lấy lưỡi nàng, bàn tay không an phận mò vào áo Mộ Ngôn Tín, tay Dương Nhất có chút mát lạnh, thân thể Mộ Ngôn Tín bị khí lạnh kích thích run rẩy một chút.

Tay Dương Nhất chui vào nội y Mộ Ngôn Tín vuốt ve từng hồi, nóng hôn nóng bỏng như khiêu khích kèm theo bàn tay trước ngực kích thích làm Mộ Ngôn Tín rên rỉ một hồi, Dương Nhất vừa nghe thì dời cánh môi sang bên tai Mộ Ngôn Tín thì thầm “Bảo bối a, nhỏ giọng một chút, coi chừng ba mẹ nghe nha.” Nói xong không quên đem đầu lưỡi chui vào lỗ tai Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín nghe nói như thế, biết rõ Dương Nhất trêu chọc mình, dùng tay bấu nhẹ trên lưng Dương Nhất, sau đó không chịu yếu thế hơn, tay chui vào áo Dương Nhất, mở chốt bra rồi giật ra ngoài, bắt đầu xoa nắn hai ngọn núi nhỏ, ngực Dương Nhất tuy không đầy đặn như nàng, nhưng cũng có, ngực nhỏ hình cầu, như hai cái bánh bao nhỏ, bóp trong tay cảm giác mềm mại.

Phối hợp với Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất hơi uốn người lên trước, thuận tiện cho tay nàng ôm trọn, dùng ngón tay kích thích tiểu anh đào. Dương Nhất cảm thấy cổ nhiệt khí lan tỏa xuống bụng dưới, miệng phát ra âm thanh như mèo nhỏ, hai thân thể nóng bỏng cứ như vậy vuốt ve nhau, kích thích ngày càng nóng, Dương Nhất giật áo trên người Mộ Ngôn Tín xuống, Mộ Ngôn Tín cũng giúp Dương Nhất bỏ áo, Dương Nhất vừa hôn lên bánh bao lớn của Mộ Ngôn Tín thì chợt nghe tiếng quản gia bên ngoài vọng vào

“Mời tiểu thư xuống dùng cơm.”

Dương Nhất ai oán dừng lại động tác, chôn mặt trong ngực Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín cũng buồn bực, nàng hôn lên khuôn mặt chưa thỏa mãn của Dương Nhất, nhặt áo trên sàn lên mặc lại, Dương Nhất bủ môi nhưng cũng đem áo mặc lại dằng hoàng. Cô nhớ đến dấu hôn trên cổ mình, vội vàng đi soi gương chỉnh sửa tóc một chút, sau khi chắc chắn tóc đã che được mới cùng Mộ Ngôn Tín ra khỏi phòng.

Lúc Mộ Ngôn Tín cùng Dương Nhất xuống lầu lại nhìn thấy trên sofa có thêm một người, Mộ Ngôn Tín đến vị trí kia, thì ra là tên Ngô Phi kia. Trong nội tâm một hồi chán ghét, bất đắc dĩ nhìn hắn nói chuyện phiếm cùng cha mẹ. Dương Nhất nhìn thấy ngồi tại sà là một nam nhân thì quay đầu về phía Mộ Ngôn Tín, nhìn thấy nàng lộ ra vẻ mặt băng sơn lập tức hiểu chuyện.

Mộ mẫu nhìn thấy Mộ Ngôn Tín đi xuống vui vẻ nói “Ngôn Ngôn, Ngô Phi tới chơi, đúng lúc hôm nay teong nũa toàn người trẻ, nhất định có nhiều chuyện để nói, mau mau tới đây, đừng ngại, cùng ăn cơm thôi.”

Nói xong liền đi đến bàn ăn. Ngô Phi nhìn Mộ Ngôn Tín đến vui vẻ, Mộ Ngôn Tín mặc đồ nhà quả là có phong vị khác, vội vàng tiến lên nói “Ngôn Tín, lại gặp nhau rồi, hai bác mời ta đến ăn cơm.”

Mộ Ngôn Tín vô biểu tình, một cái cũng không liếc hắn, nhanh kéo tay Dương Nhất đến bàn cơm. Ngô Phi vốn muốn ngồi bên cạnh Mộ Ngôn Tín, không ngờ nàng lại để cô bé kia ngồi bên người, thế là Ngô Phi nhanh chóng ngồi đối diện nàng.

Không khi tại bàn ăn rất quý dị, Mộ Ngôn Tín mặt lạnh không nói một lời cúi đầu ăn cơm, cũng không thêm nhìn Ngô Phi, bất luận Ngô Phi hỏi nàng cái gì nàng đều cho qua, chỉ thỉnh thoảng gấp rau cho Dương Nhất. Ngô Phi thấy Mộ Ngôn Tín không để ý mình đâm ra buồn bực, Mộ phụ cùng Mộ mẫu ở một bên giảng hòa, thăm nghĩ nữ nhi của mình từ lúc nào lại vô lễ như vậy, nội tâm một luồng khí lạnh, hiểu ra Mộ Ngôn Tín chướng mắt Ngô Phi. Ngô Phi dùng mọi cách mà Mộ Ngôn Tín vẫn một mực không để ý, lại quay đầu nhìn Dương Nhất nói “Em gái này là đệ tử của Ngôn Tín a, vừa rồi nghe hai bác nhắc đến.”

Dương Nhất rất là không vui, Ngôn Tín là để người gọi sao, hừ! Nghe Ngô Phi nói chuyện với mình liền ngẩng đầu đáp “Đúng vậy.”

Vốn không định cho Ngô Phi sĩ diện, nhưng rốt cuộc cô vẫn chưa biết thân phận người này như thế nào, về sau không biết có gây bất lợi cho Mộ Ngôn Tín hay không, Dương Nhất đành dè dặt trong lòng xuống.

Ngô Phi nhìn Mộ Ngôn Tín gấp rau cho Dương Nhất, lại cẩn thận gấp ra những thứ Dương Nhất không thích ăn, quay đầu nhìn trên cổ Dương Nhất ẩn ẩn hiện hiện vết đỏ, trong lòng như đã hiểu được một chút.

Nguyên lai các người là một đôi a, nam nhân tốt như ta đây ko thích lại đi thích một nữ nhân, Ngô Phi càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng hận, hắn cắn răng, ý xấu tuông ra trong đầu “Ta không tin ta không sánh bằng một nữ nhân, Mộ Ngôn Tín người cứ chờ coi, người nhất định sẽ thuộc về ta.”

Ngô Phi nghĩ tới đây lại thoáng nhìn về Mộ Ngôn Tín, rồi quay sang Mộ phụ Mộ mẫu nói “Bác trai bác gái, ta đột nhiên nhớ có chuyện cần xử lý, xin cáo từ trước” lại quay đầu đối với Mộ Ngôn Tín nói “Ngôn Tín, ta đi trước, ta sẽ gọi điện thoại cho người.” sau đó thoáng nhìn Dương Nhất rồi xoay người rời đi.

Sau khi Dương Nhất biết được sự tồn tại của Ngô Phi thì suy nghĩ rất nhiều, Mộ phụ Mộ mẫu nhìn Ngô Phi đi về thì tức giận, nội tâm không còn cao hứng, nhìn bộ dạng băng sơn của con gái mình biết rõ nàng cũng không vui.

Mộ Ngôn Tín để Dương Nhất ăn no rồi đối với cha mẹ nói một câu từ từ ăn, xong thì kéo Dương Nhất lên lầu.

Dương Nhất rất rõ ràng biết mình ghen, nhưng Mộ Ngôn Tín đối với Ngô Phi một câu cũng không nói, thậm chí liếc một cái cũng không có, vậy ghen cái gì, đó là bởi vì sự tác hợp của cha mẹ Mộ Ngôn Tín, nam

nhân có thể dễ dàng đạt được sự tán thành của phụ mẫu, có thể tùy thời tùy chỗ mà tỏ tình, còn nữ nhân thì không thể.

Trở lại phòng, Mộ Ngôn Tín nhìn vẻ mặt xoắn xuýt ủy khuất của Dương Nhất, đau lòng đi đến trước mặt ôm nàng vào lòng, nàng rất cảm ơn Dương Nhất lúc mới vào cửa đã khéo hiểu lòng nàng, cũng hiểu được ủy khuất lúc này trong lòng cô, nàng hiện tại không có biện pháp hứa hẹn gì với Dương Nhất, cũng không có các nào thay đổi giới tính của các nàng, chuyện nàng có thể làm lúc này là ôm cô, khích lệ cô, cố gắng giảm thống khổ do ngoại lực tác động đến mức thấp nhất. Cảm nhận được sự vuốt ve dỗ dành của Mộ Ngôn Tín, tâm tình Dương Nhất mới bình tĩnh trở lại, cô biết rõ Mộ Ngôn Tín muốn tiếp thêm sức mạnh cho mình, không muốn Mộ Ngôn Tín lo lắng cho nên trong vòng tay Mộ Ngôn Tín Dương Nhất điều chỉnh tốt tâm tình, ngẩng đầu nhìn nàng, cười cười, sau đó xấu xa chớp mắt vài cái, sau đó nữa là chôn đầu vào cổ Mộ Ngôn Tín lưu lại ấn ký của mình, sau sau đó nữa là. . . cùng nhau đi tắm thôi.

=====Dây phân cách=====

(Cô: Nhâm Sơ; Nàng: Đồng Nghệ)

Nhâm sơ cùng Đồng Nghệ về nhà, Đồng Nghệ giới thiệu với cha mẹ nàng có học tử của mình, Đồng phụ Đồng mẫu không có nhạy cảm, rất vui vẻ tiếp đãi Nhâm Sơ. Qua ngày đầu năm, Đồng phụ Đồng mẫu xuất ngoại du lịch, nhìn thấy cha mẹ Đồng đi rồi Nhâm Sơ xung phong làm tiểu người hầu thân cận cho Đồng Nghệ, bưng trà rót nước không gì không làm, nhưng là Đồng Nghệ vẫn duy trì mặt lạnh, đối với cô hồ hững không quan tâm.

Đồng Nghệ tùy trong lòng đã tha thứ cho Nhâm Sơ, nhưng không muốn nhanh như vậy nói cho cô biết, hơn nữa hai người đã xa nhau thời gian rất dài, 5 năm thời gian cho dù hai người đối với người kia vẫn còn tình cảm thì cũng có rất nhiều thứ đã thay đổi, huống hồ lúc ấy các nàng cùng một chỗ thời gian không dài, hiện tại, Đồng Nghệ trước chỉ thể xem Nhâm Sơ là bạn bè.

Nhâm Sơ dù nói thế nào cũng là đại tiểu thư một tập đoàn, sau 2 ngày làm tiểu người hầu, phát giác Đồng Nghệ đối với mình không thay đổi, cảm thấy nhục chí, nhưng vẫn cười hỏi Đồng Nghệ cơm có ngon không, Đồng Nghệ không có biểu lộ gì, oán khí trong lòng ngày càng bạo phát, hướng về Đồng Nghệ ồn ào “Nè, chuyện gì xảy ra với người ah, sao luôn bày ra vẻ mặt này với ta, ta hai ngày khổ cực, nào dọn dẹp nhà cửa, nào nấu cơm, người đều không khen ta một tiếng, còn mặt lạnh với ta.”

Nhâm Sơ ủy khuất nói ra lời trách móc, Đồng Nghệ nhìn Nhâm Sơ còn chưa tròn hai ngày đã xông tới mình lớn tiếng, tâm liền nguội lạnh, suy nghĩ của nàng quả là không sai, còn chưa cùng một chỗ đã cầu nhau rồi.

Đồng Nghệ thở dài, mặt vẫn lạnh nói “Tiểu Sơ, nếu như chúng ta cùng một chỗ thời gian dài, chẳng lẽ mỗi lần người làm việc đều nổi giận với ta, hay là người muốn tiếp tục trò chơi kích tình, cùng một chỗ thời gian dài kiểu đó thì tình cảm dạng gì cuối cùng cũng trở về bình lặng, người đến bây giờ cũng không rõ cái này ư?”

Đồng Nghệ nói xong, trong lòng đau xót, nước mắt rơi xuống, Nhâm Sơ nhìn thấy Đồng Nghệ khóc, nội tâm tê rần, bổ nhào tới ôm Đồng Nghệ.

“Tiểu Nghệ, thực xin lỗi, là ta sai rồi, là ta tính tình đại tiểu thư, người tin tưởng ta, ta sẽ sửa, đừng khóc có được không? Ta chỉ là không thích người mặt lạnh với ta thôi.”

Đồng Nghệ trong vòng tay Nhâm Sơ không có phản kháng, nhưng ngăn không được nước mắt chảy xuống, nghe Nhâm Sơ nói mà bình tĩnh lại, dùng tay lau nước mắt, rời khỏi vòng tay Nhâm Sơ, nghiêm túc nói “Tiểu Sơ, chúng ta đều cần thời gian, xa nhau thời gian dài như vậy, ta thay đổi, người cũng thay đổi, chuyện hôm nay ta không trách người, cũng không tức giận, còn chuyện trước kia ta đã tha thứ cho người, từ giờ trở đi chúng ta cần suy nghĩ thật kỹ đối xử lẫn nhau như thế nào, nếu trong vòng nửa năm tới chúng ta có thể thích ứng đối phương, chúng ta lại cùng một chỗ.”

Nhâm Sơ nghe Đồng Nghệ nói không có phản bác gì, cô cũng bình tĩnh suy nghĩ, đúng vậy a, Đồng Nghệ nói không sai, là nên suy nghĩ kỹ, dù sao bây giờ gặp lại không còn như lúc ban đầu. Nhưng Nhâm Sơ có thể chắc chắn một điều, muốn cô buông tha cho Đồng Nghệ là chuyện không thể nào, bởi vì từ ngày Đồng Nghệ ra đi, cô cũng mất hết cảm giác hứng thú, nhìn thấy nữ nhân đẹp cũng không có kích động như xưa, chuyện này cô còn chưa cho Đồng Nghệ biết. Có thời gian cô nghĩ không biết có phải có phải cô bị trúng

độc của Đồng Nghệ hay không, cô tổn thương Đồng Nghệ, Đồng Nghệ rời xa cô, nhưng lại hạ độc trong tim cô.

Nữ nhân là độc được, động trúng không thể giải, Đồng Nghệ giống như độc được khiến Nhâm Sơ vĩnh viễn sẽ không rời được hương vị kia.

23. Chương 22

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Sau hai ngày Dương Nhất ngây ngốc ở nhà Mộ Ngôn Tín, các nàng liền mua vé máy bay trở lại thành phố Z. Bởi vì kỳ nghỉ tết âm lịch của Mộ Ngôn Tín đã xong, phải quay lại công tác, còn Dương Nhất vẫn trong kỳ nghỉ, vốn định cho Dương Nhất về nhà cha mẹ chơi, nhưng Dương Nhất nói cha mẹ đi du lịch rồi, chưa hết tháng một cũng không về, cho nên dắt theo Dương Nhất về thành phố Z.

Còn hai tuần Dương mới hết kỳ nghỉ tết ở trường, thời gian này cô bắt đầu công việc trợ lý riêng kiêm tiểu tình nhân thân ái của Mộ Ngôn Tín. Dù sao cũng đã xác định quan hệ, sau khi về thành phố Z, Dương Nhất đến ở nhà Mộ Ngôn Tín, đợi khi đi học lại thì về ký túc xá. Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đều cảm thấy dù cho yêu nhau cũng không cần phải 24 tiếng dính lấy nhau, cho nhau một chút không gian riêng cũng là một cách giúp phát triển tình cảm.

Dương Nhất mỗi ngày theo Mộ Ngôn Tín đến công ty, cùng nàng ra ngoài họp, giúp nàng xử lý một ít văn bản tài liệu, đương nhiên còn chuẩn bị phần cơm tình cơm tình yêu cho hai người. Đôi khi nhìn thấy Mộ Ngôn Tín mệt mỏi sẽ đến đắp bốp cho nàng một chút, xoa xoa bốp bốp, thợ đắp bốp biến thành sự phụ yêu đương vụng trộm, đôi lúc trong phòng làm việc chán ngấy “tâm sự” một chút.

Hôm nay, vừa bắt đầu giờ làm, Mộ Ngôn Tín nhận được điện thoại của thư ký “Mộ tổng, giám đốc tập đoàn Đông Á, Ngô tiên sinh muốn gặp ngài.”

Mộ Ngôn Tín nghe được Ngô Phi đến tìm nàng liền muốn nôn, nàng không biết mình vì cái gì chán ghét tên nam nhân mặt trắng kia như thế, lần đầu tiên nhìn thấy hắn đã cảm thấy buồn nôn, hiện tại đã phát triển thành cái dạng chỉ cần nghe tên cũng muốn nôn.

Dương Nhất nghe được tình địch từ nước ngoài đến tìm Mộ Ngôn Tín trong nội tâm một hồi lửa giận, nghĩ thầm, cái tên không biết mặt mũi là gì, Tín Tín đã biểu hiện rõ ràng như vậy mà còn vác xác đến tìm nàng.

Mộ Ngôn Tín nhìn vẻ mặt khó chịu của Dương Nhất, đi qua nựng mặt cô, lưu lại một nụ hôn ở khoe miệng Dương Nhất, rồi nói với thư ký mời Ngô Phi đến phòng tiếp khách, quay người muốn đi ra cửa lại bị Dương Nhất kéo lại.

Mộ Ngôn Tín vốn muốn Dương Nhất đi cùng lại sợ Dương Nhất không thoải mái, nhưng Dương Nhất không nghĩ vậy, Ngô Phi lần này từ nước ngoài chạy đến tìm Mộ Ngôn Tín nhất định không có ý gì tốt, cái liếc không mấy thiện cảm của Ngô Phi lúc ở nhà Mộ Ngôn Tín cho Dương Nhất biết được Ngô Phi đã minh bạch quan hệ của cô cùng Mộ Ngôn Tín, biết rồi mà còn tìm tới chính là lai giả bất thiện*. (người đến không có ý tốt)

Dương Nhất hiểu Mộ Ngôn Tín muốn bảo vệ mình, nhưng cô lại không nghĩ để Mộ Ngôn Tín cảm thấy mình thật yếu đuối, phương châm trước nay của Dương Nhất là người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta tất nhiên phạm người.

Nếu như cô đã lựa chọn cùng một chỗ với Mộ Ngôn Tín thì vô luận có đụng phải chuyện gì đều muốn hai người cùng đối mặt. Nếu vì một hắn mà lựa chọn trốn tránh, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của hai người, xem ra tại thời điểm này Mộ Ngôn Tín cũng không rõ ràng ý nghĩ của mình, có thời gian nhất định tìm nàng nói chuyện.

Dương Nhất nhìn như còn tuổi trẻ bồng bột, nhưng thực tế tâm tư không còn trẻ con ấu trĩ nữa, cô có những suy nghĩ của người trưởng thành, có mục tiêu của riêng mình, cô đem tình yêu với nàng đặt ở vị trí đầu tiên, vì tình yêu sẽ cố gắng phấn đấu ở những phương diện khác để đạt được cuộc sống cô mong muốn.

Dương Nhất dùng lực kéo tay Mộ Ngôn Tín khiến nàng cảm nhận được lòng kiên định của Dương Nhất, cho nên không phản bác, mang Dương Nhất cùng đến phòng tiếp khách.

Ngô Phi hôm nay ăn mặc vô cùng bắt mắt, còn cầm theo một bó bách hợp. Hẳn sai người điều tra tư liệu về Dương Nhất, còn tưởng cô là nhân vật lợi hại gì, kỳ thật chỉ có cha mẹ ở nước ngoài, bỏ con lại trong nước, xuất thân từ loại gia đình này làm sao có thể xứng với Mộ Ngôn Tín đây.

Ngô Phi kinh hãi trong lòng, không khỏi cười vang vài tiếng, ngấm lại xuất thân của mình, địa vị của mình, như thế nào cũng tốt hơn tên Dương Nhất chưa tốt nghiệp kia vạn lần. Hơn nữa mình còn được cha mẹ Mộ Ngôn Tín ưa thích, xem ra để có được Mộ Ngôn Tín không cần tốn công phí sức gì cả.

Ngô Phi nghĩ đến đây thì thấy Mộ Ngôn Tín tiến vào phòng khách, còn có Dương Nhất đi theo sau. Ngô Phi về mặt nhìn nọt tiến lên muốn nắm tay Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất nhìn Ngô Phi như chó con thấy chủ về nhà chạy ra mừng, nội tâm vô cùng khinh thường, lại nhìn thấy mpi muốn bắt tay Mộ Ngôn Tín, lập tức đi đến bên người Mộ Ngôn Tín, dùng thân thể chặn lại, gạt tay Ngô Phi nói “Ngô tiên sinh, xin tự trọng.”

Ngô Phi bị đánh một cái đau đớn rút tay về, trong nội tâm nghiêng răng nghiêng lợi mắng “Chờ cho lão tử có được mỹ nhân, nhất định tìm người cho người một bài học.”

Ngô Phi điều chỉnh tâm tình, đem mặt tà ác đè xuống, hướng Mộ Ngôn Tín nói “Ngôn Tín, ta từ nước ngoài trở về liền đến tìm người.” Nói xong cầm bó bách hợp tặng Mộ Ngôn Tín “Hoa tươi cúng mỹ nhân.”

Mộ Ngôn Tín thấy Dương Nhất không sợ Ngô Phi, còn vì mình ngăn cản Ngô Phi, nội tâm âm áp vô cùng. Nghĩ đến con tôm nhỏ nhà mình nguyên lại còn có một mặt như vậy a, xem ra tôm luộc bị chọc giận sẽ đứng lên bảo vệ chủ quyền a. Mộ Ngôn Tín đối với Dương Nhất là bá đạo độc chiếm, Dương Nhất đối với Mộ Ngôn Tín là bảo vệ độc chiếm. Hai người đều ưa thích độc chiếm đối phương, quả thật là cá tìm cá, tôm tìm tôm, rùa đen xứng rùa đen.

Mộ Ngôn Tín không nhận bó hoa của Ngô Phi, chỉ kéo Dương Nhất ngồi xuống sofa phòng tiếp khách, lạnh mặt nói “Giám đốc Ngô, hôm nay nếu không phải đến để đàm phán công vụ, xin mời ra về.”

Ngô Phi nghe xong lời Mộ Ngôn Tín thì teong nội tâm thầm mắng một tiếng, nữ nhân này đúng là không biết nặng nhẹ, hừ, chờ lão tử bắt được người cho người biết thế nào là lợi hại. Tình hình hiện tại không tiện cho Ngô Phi phát tác, chỉ có thể đè nén oán khí trong lòng xuống, như con chó què chỉnh sửa lại quần áo trước khi nói với Mộ Ngôn Tín “Ngôn Tín, giữa trưa cùng ta ăn cơm a, ta đặt chỗ ở nhà hàng tây rồi, 2 bác cũng từng nói cho ta nhiều thời gian chăm sóc người.”

Dương Nhất nghe xong lời này thầm nghĩ, tiểu cầu, người được lắm, đủ vô sỉ, cả gan dám lấy cha mẹ ra dọa Tín Tín.

Mộ Ngôn Tín nghe xong chỉ cười lạnh vài tiếng, bình sinh nàng ghét nhất cũng như hận nhất người dọa nàng, xem ra tên Ngô Phi này ngoại trừ là tiểu bách kiểm còn là tên lưu manh vô văn hóa, trên cơ bản lực tác dụng và lực phản tác dụng đều học không giỏi, giống như cái lò xo áp càng chặt bật càng mạnh. Người này tốt nhất đừng có đụng tới điểm giới hạn của nàng, nếu không cũng đừng trách nàng. Mà điểm giới hạn của nàng chính là Dương Nhất, Dương Nhất là người của nàng, là người nàng yêu, nàng tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào là ra sự tình tổn thương Dương Nhất.

Ngô Phi nghe được tiếng cười của Mộ Ngôn Tín, bỗng có chút không được tự nhiên, người phát run một chút, nhưng vẫn giả bộ khí định thần nhàn, tiếp tục không sợ chết nói “Ngôn Tín, ta từ thật xa đến tìm người, ta cũng xin bên Đông Á chuyển về công tác làm tổng giám đốc trong nước, hai bác nói ta chăm sóc người, ta cũng cố gắng hết sức làm.”

Mộ Ngôn Tín nghe xong mặt ngày càng lạnh, Dương Nhất có thể cảm thấy khí tràng của băng sơn nữ vương, “Ah, thì ra là giám đốc Ngô lên chức rồi, thảo nào lại ngữ khí mạnh mẽ như vậy, thất kính thất kính, tuy nhiên dù là giám đốc Ngô hay tổng giám đốc Ngô thì chỉ số thông minh cũng không tăng, một chuyện nhỏ cũng học không xong, trong giới kinh doanh ai không biết Mộ Ngôn Tín ta ghét nhất bị người ta gây sức ép, lần sau nói chuyện mời học tốt bài này, nghĩ kỹ rồi nói.” Mộ Ngôn Tín nói xong, đứng lên kéo Dương Nhất ra khỏi phòng. Để Ngô Phi cầm bó hoa đứng như tượng ở đó.

Ngô Phi thấy Mộ Ngôn Tín không liếc mình một cái đã đi, lửa nóng trong lòng rốt cuộc bạo phát, ném bó

bông xuống đất, quay người đóng sập cửa đi ra khỏi phòng, nhìn theo bóng lưng Mộ Ngôn Tín hung hăng nói “Ngôn Tín, ta sẽ lại đến.” Nói xong cũng bỏ đi.

Mộ Ngôn Tín kéo Dương Nhất về văn phòng, cùng ngồi xuống sofa, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín khôi phục biểu lộ ôn nhu, đối với Mộ Ngôn Tín vui vẻ cười nói “Tín Tín, rốt cuộc ta đã lĩnh ngộ được khí tràng của băng sơn nữ vương, rất đẹp nha.”

Mộ Ngôn Tín nhìn khuôn mặt tươi cười đang nói với mình, đưa tay lên nựng yêu má lúm đồng tiền, ôn nhu nói “Người còn dám nói ta đẹp, để cho các trưởng phòng cùng giám đốc các bộ phận nghe được thì người không có đường sống a.” Đúng vậy a, để cấp lãnh đạo của công ty nghe được Dương Nhất khen thời điểm Mộ Ngôn Tín băng sơn là soái thì có khả năng bọn họ sẽ liên hợp cho cô một trận, đánh cho nàng không thể tự sinh hoạt luôn a. Thời điểm Mộ nữ vương băng sơn khiến người ta toàn thân rét lạnh, cộng thêm run lấy nẩy, có thể gọi là giết người không gươm đao, là loại sự tình giết người không đền mạng a.

Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín ôn nhu trước mắt, nghĩ đến vừa rồi nàng cũng Ngô Phi nói chuyện, biết rõ nàng một lần nữa muốn bảo vệ mình, nhưng cô không muốn mỗi lần đều được nàng bảo hộ, cô nhớ đến vấn đề mình suy nghĩ kia, “Tín Tín, người mau làm việc đi, tan tầm về nhà ta có một số chuyện muốn nói với người.”

Nhìn vẻ mặt thành thật của Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín biết bởi vì sự tình hôm nay của Ngô Phi làm cô suy nghĩ, cho nên nhẹ gật đầu, vuốt tóc cô, sau đó đứng lên đi đến vị trí ghế chủ tịch của mình bắt đầu thẩm duyệt văn kiện.

=====Dây phân cách=====

(Cô: Nhâm Sơ; Nàng: Đồng Nghi)

Sau khi Đồng Nghi nói ra suy nghĩ của mình, ba ngày liền không thấy mặt Nhâm Sơ. Đáp ứng cho nhau thời gian suy nghĩ, Nhâm Sơ rời khỏi nhà Đồng Nghi, ra ở khách sạn.

Nhâm Sơ muốn kiểm điểm tính đại tiểu thư của mình, ghi hết tất cả khuyết điểm lên giấy, còn đặc biệt gọi điện cho Mộ ngự tỷ, người ta nói người ngoài cuộc sáng suốt hơn, đương nhiên muốn tìm hiểu khuyết của mình trước tiên gọi điện cho Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín nhận được điện thoại khi đang cùng Dương tôm nhỏ hôn môi, nghw được điện thoại, nàng đẩy Dương Nhất ra, Dương Nhất chu môi bất mãn, nhưng cũng biết không quấy rầy nàng, rời đi quay về vị trí của mình.

Mộ Ngôn Tín có chút thờ dốt, nói “Alo, Nhâm đại tiểu thư sao lại rảnh rồi gọi cho ta a.”

Nhâm Sơ biết rõ Mộ Ngôn Tín lại trêu chọc mình, cũng không chịu thua kém nói “Ồ, người làm gì thờ dốt thế kia, vậy là không được nha, đương thời gian làm việc mà Mộ tổng lại thờ dốt, chắc là đang cùng bạn nhỏ đáng yêu kia, chắc chắc chắc, ta không phải quấy rầy chuyện của Mộ tổng chứ?”

“Người đây là không ăn được bồ đào nói bồ đào còn xanh a, hâm mộ ta thì nói đi, tỷ tỷ cho người cơ hội hâm mộ, nói đi tìm ta có chuyện gì.”

Nhâm Sơ nghe Mộ Ngôn Tín nói cũng không dám trêu chọc nàng nữa, dù sao mình cũng có chuyện càng nhờ nàng nha, như thế nào cũng phải cúi đầu nhờ vả, ôn nhu nói “Tỷ tỷ tốt, ta cũng không có chuyện gì lớn, chỉ muốn nhờ người nói cho ta biết một chút khuyết điểm của ta.” Sau còn dùng vẻ mặt thành thật nói thêm “Nhất định phải dùng góc độ khác quan nhất nói.”

Mộ Ngôn Tín nghe Nhâm Sơ nói mà có chủ kinh ngạc, nghĩ không biết đại tiểu thư này là bị cái gì kích thích đây. A, đoán chừng là công cuộc theo đuổi Đồng Nghi không thuận lợi thành ra đầu óc có vấn đề rồi. Nhưng giọng điệu Nhâm đại tiểu thư rất chân thành, không giống nói đùa, nàng biến nghiêm mặt nói “Được rồi, người đã muốn biết, ta dựa theo quan điểm của ta cho người biết, Người trời sinh thân phận đại tiểu thư cao quý, tính khí không tốt, có chút vội vàng xao động, còn muốn mọi người theo ý mình.”

“Còn gì nữa không?”

“Người nếu muốn cùng Đồng Nghi cùng một chỗ cả đời, phải chuẩn bị tốt cho cuộc sống sinh hoạt bình thường, ví dụ như phải bieta dọn dẹp, nấu cơm, giặt giũ, ... những việc này tuy người nói có thể tìm người

hầu, nhưng dù sao cũng là gia đình của mình, tự mình chăm sóc sẽ tốt hơn, ta cũng là nữ nhân, đều có suy nghĩ như vậy.”

Nhâm Sơ nghe Mộ Ngôn Tín nói rất có đạo lý, cầm bút ghi lại hết những gì Mộ Ngôn Tín nói, sau đó nói tiếng cảm ơn rồi cúp điện thoại.

Nhâm Sơ đem toàn bộ khuyết điểm của mình tập hợp lại, sau ba ngày cầm cặp gấp đến nhà Đồng Nghệ.

Trong ba ngày này Đồng Nghệ cũng suy nghĩ về chuyện cùng Nhâm Sơ, nàng không muốn cưỡng cầu, cứ thuận theo tự nhiên phát triển. Sở dĩ hạn định với Nhâm Sơ nửa năm là muốn xem tâm tính người kia một chút, cũng muốn giúp gia tăng tìm hiểu đối phương, dù sao thời gian xa nhau lâu như vậy, thói quen trước kia cũng đã sớm thay đổi. Kỳ thật trong nội tâm Đồng Nghệ cũng không có ý muốn mỗi người một ngã, dù sao cũng là mối tình đầu của nhau, trong lòng cũng thương nhớ nhiều năm.

Đồng Nghệ cảm thấy tình yêu giống như một ly caramel macchiato chưa khuấy đều, lúc đầu uống sẽ rất ngọt, sau lại là cảm giác đắng chát, uống được nửa ly thì sẽ cảm nhận được hương vị cafe nhàn nhạt đọng lại trong miệng.

24. Chương 23

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Mộ Ngôn Tín nghĩ đến tối nay Dương Nhất có chuyện muốn nói cùng mình, rất nhanh xử lý hết công việc, vừa kịp hoàn thành xong ngay trước giờ tan tầm, chỗ Dương Nhất về nhà.

Về đến nhà như thường lệ Dương Nhất đi tắm thay đổi T-shirt, sau đó vào phòng bếp chuẩn bị cơm. Lúc nấu đầu Mộ Ngôn Tín muốn giúp Dương Nhất, nhưng Dương Nhất không đồng ý, mỗi lần như vậy cô đều bủn rủn như bị nàng khi dễ, cho nên chỉ có thể cho Dương Nhất một mình tự do tự tại trong phòng bếp bận rộn. Dương Nhất không muốn nàng cùng mình nấu cơm vì thương nàng đi làm mệt mỏi, đau lòng cho nữ nhân của mình, đây là quy tắc hàng đầu Dương Nhất đối đãi với tình yêu của mình.

Hôm nay Dương Nhất chọn món mì Ý cho bữa tối, cô biết Mộ Ngôn Tín khẩu vị ngọt, hơn nữa cũng ở nước ngoài sống nhiều năm, cần nhắc những điểm này cô quyết định một tuần ít nhất có hai bữa ăn cơm Tây.

Dương Nhất từ trong tủ lạnh lấy ra tương sốt, thịt, cà rốt. Đầu tiên là lấy thớt thái cà rốt, sau đó bỏ mì vào nồi luộc, tiếp theo bắt một cái chảo lên lò, cho vào ít dầu rồi cho thịt vào xào, xong cho cà rốt vào, cuối cùng là sho sốt cà chua vào, giảm nhỏ lửa để đở. Trong khoảng thời gian này, Dương Nhất đảo mì trong nồi, sau khi kiểm tra sợi mì đạt tiêu chuẩn thì tắt lửa bắt nồi xuống, vớt mì đi ngâm nước lạnh. Xong xuôi Dương Nhất quay lại chảo sốt thịt tắt lửa, đem sốt làm xong cho vào cái tô. Sau đó gấp mì đang ngâm ra đĩa.

Lúc Mộ Ngôn Tín tắm xong đi ra thấy mì Ý trên bàn ăn trong lòng không khỏi ấm áp, mặc kệ khóe mắt có chút ẩm ướt tiến lên ôm Dương Nhất từ sau lưng, Dương Nhất bị ôm bất ngờ có chút giật mình lui về sau mấy bước, cười nói “Tín Tín tắm xong rồi sao. . . hừm~ thật là thơm, cho ta một chút hương a.” Nói xong xoay người hôn lên môi Mộ Ngôn Tín, cảm nhận được đầu lửa nóng của Dương Nhất, nàng chủ động đưa lưỡi ra đáp lại. Có người từng nói, hôn môi là phương thức biểu đạt tình yêu sâu sắc nhất.

Hôn đến thiếu chút nữa là ngạt thở, Mộ Ngôn Tín thiếu dưỡng khí trước, đẩy Dương Nhất ra, hỏi thở đứt quãng nói “Muốn hôn cho ta ngất luôn sao a, ăn cơm thôi.” Sau đó mang theo khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng hoa lệ đi đến bàn cơm, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín thẹn thùng đi rồi cũng nhanh nhẹn theo nàng, lịch sự kéo ghế cho nàng như trong nhà hàng.

Sau khi ăn cơm, Dương Nhất đi phòng bếp rửa chén, Mộ Ngôn Tín hình tượng rất đẹp ôm gối trên sofa xem tivi. Dương Nhất rửa chén xong đến tủ lạnh lấy táo ra cắt thành từng miếng để trong đĩa. Xong xuôi cô bưng đĩa trái cây ra phòng khách, cũng ngồi xuống sofa, sau đó ôm lấy Mộ Ngôn Tín, để cho nàng dựa vào lòng mình, rồi dút nàng ăn táo. Mộ Ngôn Tín vừa ăn vừa với tay lấy điều khiển tivi, đem tivi chỉnh sang chế độ yên lặng, chờ Dương Nhất nói chuyện.

Dương Nhất nhìn hành động của Mộ Ngôn Tín thì biết nàng chờ mình mở miệng, “Ta hôm nay muốn nói với người biết suy nghĩ của ta, gần đây xảy ra một vài việc ta muốn người hiểu rõ ta hơn.” Mộ Ngôn Tín không nói gì, chỉ im lặng chờ nghe, thuận tiện ăn miếng táo Dương Nhất dút cho nàng.

“Tín Tín, ta muốn nói ta không phải người nhu nhược, ta không muốn lúc nào cũng phải bảo hộ ta, có chuyện gì cũng là chuyện của hai người chúng ta, ta muốn cùng người đối mặt tất cả trở ngại, tuy là ngay từ đầu ta đối với tình yêu của chúng ta không cho người lòng tin, nhưng là ta cuối cùng cũng chọn người, ta yêu người, cái gì ta cũng không sợ, ta không thể mất người, cũng không chấp nhận chuyện người cùng một chỗ với kẻ khác. Những chuyện xảy ra gần đây để cho ta thấy mình giống như bông hoa trong nhà kính, không thể chống chọi với mưa gió nắng táp, ta biết người không muốn ta bị tổn thương, nhưng ta càng không muốn để một mình gánh vác những khó khăn vốn là của cả hai chúng ta, ta muốn cùng người một chỗ, vô luận phát sinh chuyện gì cũng chỉ muốn ở bên người. Trước kia ta nghĩ muốn mình trở nên mạnh mẽ hơn, xuất ngoại du học vài năm, sau đó gâu dựng một sự nghiệp rồi trở về tìm người, nhưng lại thấy như vậy không thực tế, đối với người cũng không công bằng. Ta biết khoảng cách và thời gian là cấm kỵ lớn nhất trong tình yêu, ta không muốn bất chấp mà mạo hiểm, ta cũng không muốn chúng ta phải chịu tra tấn này, cho nên rất nhanh bỏ đi ý nghĩ này. Sáng hôm nay, sau khi nghe thư ký thông báo, biết người muốn một mình đối mặt ta có chút không vui, cho nên lúc chiều trong công ty muốn cùng người nói là những chuyện này.”

Dương Nhất vừa nói xong nhìn thấy Mộ Ngôn Tín từ trong lòng mình ngồi thẳng dậy, nàng nhìn cô, Dương Nhất giơ tay lên áp vào má Mộ Ngôn Tín, tay kia kéo nàng trở lại lòng mình nói thêm “Tín Tín, ta muốn cùng người một chỗ, ta sẽ dùng thực tế cho người biết ta có năng lực cùng người đối mặt với những trở ngại kia, về sau đừng bỏ lại ta mà một mình gánh chịu có được không?” Nói xong theo khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt, vẻ mặt chờ mong nhìn Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín chăm chú nghe Dương Nhất nói, nàng không biết hình dung tâm trạng của mình lúc này như thế nào, không có từ ngữ nào diễn tả được. Nàng vẫn cho là Dương Nhất vị thân phận địa vị của mình mà có chút nhu nhược cùng thiếu tự tin, nàng không muốn Dương Nhất phải đối mặt với những người có thể gây hại cho cô, trong nội tâm của nàng đích thật giống như những lời Dương Nhất nói, nàng không muốn Dương Nhất bị tổn thương dù một chút, nàng luôn tự nhủ phải bảo hộ Dương Nhất, nhưng nàng tuyệt đối không nghĩ tới, con tôm nhỏ nhà nàng nội tâm sâu sắc như vậy, nàng chợt phát hiện con tôm nhỏ nhà nàng trưởng thành rồi, mặc dù đôi khi trong hành vi cùng lời nói có chút ít gây thương, nhưng tư tưởng rất chín chắn, nàng chưa từng nghĩ tôm nhỏ của nàng là người có trách nhiệm như vậy, cho nên nàng khóc, nàng phát hiện từ ngày cùng Dương tôm nhỏ một chỗ mình trở nên rất thích khóc, bao nhiêu nước mắt trước kia không rơi đều trở về rồi.

Dương Nhất có thể hiểu được tâm tình hiện tại của Mộ Ngôn Tín, cho nên cô cũng không (hối) thúc nàng trả lời, chỉ là đem nàng ôm vào lòng, vỗ lưng nàng, trấn an nàng. Mộ Ngôn Tín giờ phút này trong cái ôm của Dương Nhất bắt đầu một bụng phức tạp. . . nghĩ đến con tôm lược này suy nghĩ nhiều như vậy cũng không nói với nàng, nàng nổi giận nha, lại nghĩ tới Dương Nhất mới vừa rồi con nói muốn rời xa nàng đi du học, nghe thôi mà nàng đã thấy run, vạn nhất Dương Nhất thật sự làm vậy, để lại một phong thư hay nói một câu rồi đi, chính mình nhất định thương tâm đến chết. Mộ Ngôn Tín càng ngẫm càng sợ, cho nên trong nội tâm tức giận cực điểm, cái gì đều không để ý hung hăng cắn lấy bả vai Dương Nhất, thân thể Dương Nhất run lên đau nhức, nghĩ thầm “Có phải vừa rồi mình đã nói cái gì không nên nói, đã kích Mộ nữ vương, cho nên mình mới bị cắn.” Dương Nhất suy đi trở lại nửa ngày cũng không phát giác mình nói sai điều gì, Mộ Ngôn Tín biết rõ nàng cắn không đau nhiều, nàng nghĩ muốn cắn mạnh hơn để trừng phạt con tôm nhỏ có suy nghĩ muốn rời đi. Sau khi cắn xong lại ghé vào người Dương Nhất khóc hu hu, nghĩ tới Dương Nhất có ý ghni rồi đi nàng không thể chịu được chỉ muốn khóc thôi.

Dương Nhất bị Mộ Ngôn Tín cắn xong lại nghe nàng khóc khiến cô hoảng sợ, vội càng ôm nàng thật chặt, “Tín Tín ngoan, Tín Tín đừng khóc, Tín Tín xinh đẹp như vậy, nếu khóc sẽ không đẹp a.” Biết rõ nữ nhân đều yêu cái đẹp cho nên cp6 mới nói như vậy. Quả nhiên lời nói có tác dụng, Mộ Ngôn Tín lập tức ngừng khóc, ngẩng đầu lên, nhìn xem, người được xưng bằng sơn nữ vương lúc này đầy nước mắt giàn giụa, con mắt hồng hồng, cái mũi hồng hồng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong nội tâm quả thật yêu nữ nhân này muốn chết rồi, muốn hôn nàng một chút, vốn là một nụ hôn trán, xong lại hôn một chút lên đôi mắt to, sau đó liếm liếm mũi, cuối cùng dừng lại ở cánh môi hồng hồng.

Mộ Ngôn Tín rút khăn giấy trên bàn lau mặt, hung hăng túm cổ Dương tôm nhỏ hỏi “Biết vì cái gì ta cần người không?”

Dương tôm nhỏ diện kiến Mộ ngự tử hung hãn, trong nội tâm khê run, lắc đầu, lúc này Mộ ngự tử trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, nới lỏng tay trên cổ Dương Nhất, dùng sức đẩy vai Dương Nhất cho cô ngã rập trên sofa, sau đó ngồi lên bụng Dương Nhất, tay đè vai Dương Nhất cười xấu xa “Có muốn ta nói cho biết hay không, hay muốn tự suy nghĩ, ta cho người biết, muốn biết phải trả gia nhiều lắm à nha?!”

Dương Nhất bị Mộ ngự tử đè trên sofa rất là phiền muộn, như thế nào cũng không suy nghĩ ra mình rốt cuộc đã nói gì không phải, nhìn đến Mộ Ngôn Tín cười xấu xa đã biết hôm nay dù như thế nào mình cũng không chạy thoát, lộ ra vẻ mặt đáng yêu ngọt ngào nói “Mộ tử tử nói cho Tiểu Nhất Nhất nghe đi a, chỉ cần Mộ tử tử không giận Nhất Nhất, Nhất Nhất sẽ mặc người trừng phạt. Nhưng, Mộ tử tử nhẫn tâm trừng phạt Tiểu Nhất Nhất hả.” Nói xong không quên kèm theo vũ khí có lực sát thương rất lớn của mình – lúm đồng tiền.

Mộ Ngôn Tín cũng không muốn hành hung con tôm nhỏ, nhưng nghĩ đến con tôm nhỏ có ý nghĩ muốn rời đi là nội tâm lại bị kéo căng. Xem ra suy nghĩ thuận theo tự nhiên trước kia của mình không còn dùng được nữa rồi, lúc này mới vừa cùng nhau một chỗ đã suy nghĩ như vậy, vạn nhất về sau gặp đại sự gì lại kích phát ý nghĩ này, đến lúc đó mình muốn khó cũng không kịp nữa rồi, xem ra nhất định phải gạo nấu thành cơm mới là kế sách tốt, Mộ Ngôn Tín suy nghĩ rất phức tạp. Thuận tay nâng cằm Dương tôm nhỏ, nhẹ nhàng nhẩy khỏi bụng cô, “Nhất Nhất đã muốn nhận phạt như vậy, ta đây sẽ thỏa mãn yêu cầu của người, đợi ta trừng phạt rồi sẽ nói cho người biết nguyên nhân a.”

=====Dây phân cách=====

(Cô: Nhâm Sơ; Nàng: Đồng Nghệ)

Lúc Đồng Nghệ gặp lại Nhâm Sơ đã là chuyện của ba ngày sau, nàng nhìn thấy Nhâm Sơ cầm theo vài tờ giấy A4 đến tìm mình thì rất kỳ quái, vào cửa Nhâm Sơ đem giấy A4 để qua một bên, xoay người xuống phòng bếp làm điểm tâm cho Đồng Nghệ.

Đồng Nghệ nhìn mấy tờ giấy A4 Nhâm Sơ để trên bàn, nghĩ muốn cầm lên xem, nhưng lại cảm thấy như vậy không tốt, trong nội tâm xoắn xuýt cả buổi, cuối cùng vẫn là ngồi xuống sofa xem báo.

Nhâm Sơ làm điểm tâm xong dọn ra bàn, sau đó đến sofa kéo Đồng Nghệ đang xem báo đến bàn ăn ngồi xuống, còn mình thì đi lấy mấy trang A4 kia ngồi xuống đối diện Đồng Nghệ, “Tiểu Nghệ, nhân lúc điểm tâm còn nóng, ăn đi, nếm thử vị ra sao, ta nhớ trước kia người nói thích món này.” Đồng Nghệ trong nội tâm xuất hiện một tia vui vẻ, bắt đầu dùng bữa sáng của mình, nhưng là con mắt thỉnh thoảng lại nhìn tờ A4 trên tay Nhâm Sơ. Trong mấy tờ giấy A4 kia là khuyết điểm, phương hướng, thái độ chung sống sau này của Nhâm Sơ, cuối cùng còn viết thỉnh cầu của mình khiến cho giống như một bản báo cáo. Nhâm Sơ nhìn mấy tờ giấy coi còn chỗ nào ghi không tốt, vừa ăn vừa thỉnh thoảng nhìn Đồng Nghệ, thấy Đồng Nghệ ăn xong cô lập tức đưa bản ghi chép của mình cho Đồng Nghệ. Đồng Nghệ hiểu kỳ tiếp nhận, sau khi nhìn sơ qua, mém xiu là sặc khí.

Bản tự kiểm

Tên họ: Nhâm Sơ

Giới tính: Nữ

Dân tộc: Hán

Tuổi: 27

Nội dung tự kiểm: Làm sao có thể cùng bạn học Đồng Nghệ bồi dưỡng tình cảm.

Thành quả từ kiểm điểm:

1. Nhận rõ khuyết điểm của mình: tính tình đại tiểu thư, tính cách vội vàng xao động, thói quen chỉ huy người khác.
2. Phương thức sửa đổi:

- Đầu tiên, trước khi phát tính đại tiểu thư phải tự cảnh tỉnh trong 10 phút.
 - Tiếp theo, trong cuộc sống vô luận gặp vấn đề gì cũng phải tĩnh tâm, bằng cách véo mình một phát.
 - Cuối cùng, không được lười biếng, việc của mình phải tự mình làm.
 - Mục tiêu tương lai, hướng tới một cuộc sống hòa bình thân thiện trên cơ sở giúp nhau tìm hiểu, phải ủng hộ và tin tưởng nhau.
 - Kỳ vọng tương lai, hy vọng trong tương lai cuộc sống cùng bạn học Đồng Nghiệp hữu ái phát triển.
 - Yêu cầu tương lai, một ít hành động thân mật trong cuộc sống hòa bình.
- Người chấp hành kiểm điểm: Nhâm Sơ.

25. Chương 24: (h) Ký Sự Tôm Luộc “bị Tập Kích”

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Nghe Mộ Ngôn Tín nói mà khóe miệng Dương Nhất co giật, không biết hình phạt chờ đợi mình là cái gì, ít nhất trước khi mình cheat cũng phải cho biết nguyên nhân a, trong lòng nghĩ thế nhưng không dám nói ra. Mộ Ngôn Tín ý đồ xấu xa trong nội tâm cười ha ha, bắt đầu kế hoạch trên người Dương Nhất, ngồi một sofa nghiêm mặt nói “Tiểu Nhất Nhất đi tắm đi, nhớ rõ lúc đi ra không được mặt gì hết.”

Sau khi lời này truyền vào tai, thoáng một cái mặt Dương Nhất hồng thắm, nghĩ đến vừa rồi mình đã tắm qua, nhắc nhở không muốn động, về mặt vô tội nhìn chăm chăm Mộ Ngôn Tín, hy vọng làm cho nàng thay đổi quyết định. Nhưng một khi Mộ ngự tỷ đã quyết thì không thay đổi, hiển nhiên điểm này Dương Nhất còn chưa ý thức được, nhìn mặt Mộ Ngôn Tín ngày càng lạnh, chỉ có thể xám xịt đi phòng tắm tắm rửa.

Mộ Ngôn Tín trong nội tâm cũng rất là bồn chồn, nàng trước kia không có nói qua yêu đương, nghĩ đến lát nữa muốn ‘phách vương ngành thượng cung’* mà trán toát mồ hôi. Tuy từng nghe Nhâm Sơ nói qua hai nữ nhân làm thế nào, nhưng đến cùng cũng chỉ là nghe, nàng cho tở bây giờ cũng không có nghĩ qua có một ngày mình sẽ như vậy. Nàng rất hối hận vì cái gì trước kia không mượn đĩa xem, hoặc lên mạng tìm thêm tư liệu một chút. Aiz, trên đời đâu phải hối hận là được a, xem ra chỉ có thể dựa vào bản năng thôi.

(*Phách vương ngành thượng cung (): Bá vương dùng sức kéo cung; cường gian; cật mạnh bức hiếp)

Dương Nhất trong phòng tắm chà chà kỳ kỳ, chậm chạp tắm rửa, lần này tuyệt đối là lần tắm rửa sạch sẽ nhất trong hai mươi một năm qua của cô, bởi vì đã nhanh qua nửa giờ, cô mới tắt vòi sen, lau khô thân thể, chết sống không muốn đi ra ngoài. Nhưng không muốn cũng phải đi, không thể đứng mãi trong phòng tắm được, thời gian tắm quá lâu khiến các đầu ngón tay đều nhũn lại, đầu cùn có chút thiếu dưỡng khí, nghĩ thầm, chết thì chết a, nàng là nữ nhân của mình, sớm muộn mình cũng sẽ là nữ nhân của nàng, quyết định chắc chắn, cuối đầu đi ra khỏi phòng tắm.

Mộ Ngôn Tín bị tiếng chân đi cắt đứt dòng suy nghĩ xoắn xuýt, nhìn thấy Dương tôm nhỏ không mặc gì cúi thấp đầu hướng mình đi tới, Mộ Ngôn Tín nuốt nước bọt, trong nội tâm thẹn thùng muốn chết, nhưng là vẫn nhìn chăm chăm vào thân thể con tôm luộc.

Dương Nhất cúi đầu, tóc rủ xuống mặt, tay trái che ngực, tay phải che hạ thân, bước chân chậm chạp.

Mộ Ngôn Tín nhìn ngọc thể không mảnh vải che, cảm thấy có cổ nhiệt khí tán loạn toàn thân, lúc này trên trán rơi xuống giọt mồ hôi, mắt nhìn chiếc cổ thon như ẩn như hiện sau màn tóc, lại nhìn đến xương quai xanh gợi cảm, tiếp tục nhìn xuống tiểu anh đào trên bánh bao nhỏ bị cánh tay ngăn trở, làn da lúa mạch khỏe khoắn, trên lưng không có tí thịt thừa, chân thon dài, cuối cùng ánh mắt Mộ Ngôn Tín rơi vào hạ thể đang bị Dương Nhất che chắn, dù cho có che vẫn có thể nhìn thấy bụi cỏ đại nha.

Dương Nhất lúc này không muốn tiến lên trước nữa, đứng ngay tại chỗ chờ Mộ Ngôn Tín lên tiếng, nhưng đợi cả buổi cũng không nghe thấy nửa điểm thanh âm, trong lòng nghĩ chẳng lẽ thời gian mình tắm quá lâu nàng đã ngủ gục trên sofa rồi, nghĩ lại rất có thể nha, liền ngẩng đầu lên nhìn Mộ Ngôn Tín, ai ngờ vừa ngẩng đầu lại thấy Mộ Ngôn Tín chăm chú nhìn trực diện vào hạ thể của mình, Dương Nhất trong nội tâm một hồi ngượng ngùng reo lên “Nhìn đủ chưa a, đủ rồi ta đi mặc quần áo vào á.”

Mộ Ngôn Tín bị thanh âm của Dương tôm nhỏ làm cho phục hồi tinh thần, nhìn thấy khuôn mặt cô đỏ bừng như tôm luộc, tặc tặc nhú mảy, “Trừng phạt còn chưa bắt đầu, người sao có thể mặc quần áo đây.”

Nói xong đi đến bên tủ lấy cái khăn lụa đến che mắt Dương Nhất. Mộ Ngôn Tín đã tính toán tốt rồi, lát nữa trên giường nhất định xảy ra vấn đề, hơn nữa ánh mắt Dương Nhất còn có thể làm mình thêm thùng, trước tiên là che mắt cô đi, như vậy hình rượng nữ vương của mình mới không bị hao tổn. Mộ ngự tử quả nhiên rất phúc hắc, nhưng nàng thật tình không thời điểm nàng khóc vừa rồi hình tượng gì cũng sớm không còn.

Đột nhiên mắt bị che kín, Dương Nhất dường như đã hiểu Mộ Ngôn Tín muốn làm gì, nhưng nàng thật sự không rõ mình rốt cuộc đã nói gì mà khiến Mộ Ngôn Tín nghĩ biện pháp trừng phạt này, mình bây giờ như mỡ để trước miệng mèo, chỉ chờ con mèo đến xử cục mỡ thôi.

Mộ Ngôn Tín nắm tay Dương Nhất dẫn cô đến phòng ngủ, cho nàng nằm xuống giường, Dương Nhất sau khi lên giường vội vàng mò lấy chăn mềm bọc thân thể lại. Mộ Ngôn Tín đột nhiên nhớ tới điều gì, không có lên giường mà đi vào phòng tắm, lấy đồ cắt móng, bắt đầu cắt bỏ móng tay, sau khi cắt xong lại dũa dũa, còn cẩn thận rửa sạch móng tay với nước, sau đó mới ra khỏi phòng tắm. Nhìn con tôm luộc trốn trong chăn, ngay cả đầu cũng không lộ ra, ha ha cười hai tiếng, dời gót, mình cũng bò lên giường, nhắc lên một góc tiến vào trong chăn.

Dương Nhất cảm giác được Mộ Ngôn Tín tiến vào trong chăn, lấy hai tay che chắn tước ngực, Mộ Ngôn Tín nghiêng người qua bắt đầu hôn mặt Dương Nhất, nhẹ nhàng từng chút lưu lại nụ hôn của mình, kéo cánh tay Dương Nhất đang ngượng ngùng che chắn hai khối kia ra đặt sang hai bên. Mộ Ngôn Tín lúc này cũng cởi bỏ áo ngủ của mình, áp lên người Dương Nhất, đụng chạm da thịt làm cho Dương Nhất không tự giác vòng tay ôm Mộ Ngôn Tín. Mộ Ngôn Tín bị ôm, thân thể căng cứng, nàng kéo tay Dương Nhất ra, “Hôm nay ta chủ động, không cho người đụng ta.”

Mộ Ngôn Tín đâu phải người kém thông minh, nàng biết, nếu để Dương Nhất không kiêng nể đụng vào mình thì rất có thể đến cuối cùng người bị ăn sạch sẽ là nàng, bằng mọi giá hôm nay nàng phải ăn trước a.

Sau khi bị Mộ Ngôn Tín kéo tay ra, Dương Nhất biết nàng hôm nay như thế nào cũng chạy trời không khỏi nắng, trong nội tâm thở dài, nghĩ hôm nay mình còn chưa có ăn người đã bị người ăn rồi, thật sự là thế đạo thay đổi. Tại thời điểm bi ai của mình, chợt cô nghe Mộ Ngôn Tín nói bên tai “Tiểu Nhất Nhất, dạy ta làm thế nào đi, người ta không biết.”

Còn như vậy nữa chứ, thật sự là. . cái gì, người nói cái gì a, trên đời nào có ai đi dạy người ta cách ăn thịt mình, như vậy có khác gì đầu heo đi dạy đồ tể cách làm thịt nói.

Dương Nhất trong nội tâm rất là ai oán, rất là tức giận, làm mặt nàng đỏ rần, nhưng là Mộ Ngôn Tín không có buông tha, đụng đưa cánh tay cô, “Tiểu Nhất Nhất, người sẽ dạy cho người ta phải không?”

Dương Nhất khó có khi được nghe Mộ Ngôn Tín làm nũng, trong nội tâm lập tức dễ chịu hơn một chút, nghĩ đến dù sao cũng đã lên giường, thay vì để nàng làm loạn, không bằng dạy tốt cho nàng, nghĩ đến đây Dương Nhất nhỏ giọng “Tín Tín ngoan, ra dạy cho người, đi theo tay của ta.” Nói xong mò mò ôm đầu Mộ Ngôn Tín chờ nàng hôn mình.

Mộ Ngôn Tín cảm nhận được Dương Nhất đã hạ hỏa, bắt đầu để cho Dương Nhất dẫn dắt mình. Đầu lưỡi quần giao để cho nhiệt độ cơ thể cả hai tăng lên, ma sát thân thể lại để cho nhiệt huyết sôi trào. Mộ Ngôn Tín rời khỏi môi Dương Nhất, một đường hôn xuống cổ, tại trên cổ không ngừng mút, lưu lại ấn ký của mình. Sau đó mở rộng chiến trường đến xương quai xanh, dùng hàm răng gặm gặm cắn cắn, lưu lại những dấu răng nho nhỏ sắp xếp rõ ràng. Mộ Ngôn Tín lúc này cảm thấy rất nóng, nàng dứt khoát vén chăn lên, để cho thân thể cả hai bại lộ trong phòng ngủ, nhìn được bánh bao nhỏ rõ ràng, Mộ Ngôn Tín không chút khách khí, cắn lên tiểu anh đào, ngậm trong miệng một bên tiểu anh đào, thỏa thích mút mát, khi lại gặm gặm day day, bàn tay thì không ngừng xoa nắn tiểu anh đào còn lại. Dương Nhất trước ngực bị kích thích, dục vọng khó nhịn bạo phát, ngậm ra âm thanh rên rỉ đứt quãng.

“Ah~ Ừm. . Tín~ Nóng quá.” Tay Dương Nhất vò drap giường nhăn nhúm.

Mộ Ngôn Tín nghe tiếng rên rỉ rất là hưng phấn, môi rời đi bánh bao nhỏ, tay thế vào vị trí đó, cánh môi tiếp tục hôn xuống dưới bụng Dương Nhất, nhìn thấy tiểu hoa viên phiền ẩm ướt, có chút ngứa người, nhớ

tới trước kia từng hỏi Dương Nhất vấn đề có phải hay không đã bị người ta chạm qua, lúc ấy Dương Nhất xấu hổ lắc đầu. Ý thức được đây là mảnh đất chưa được khai khẩn, Mộ Ngôn Tín không chút do dự muốn hôn lên, cánh môi một đường xuống phía dưới, nhẹ nhàng tách hai chân Dương Nhất ra, tiếp tục kéo dài xuống, dùng đến bản năng cuối cùng, hôn lên nguồn suối ẩm ướt, duỗi lưỡi hôn liếm lên cánh hoa, thuận thể trượt vào hoa trạch lay động.

Dương Nhất lần đầu tiên bị kích thích trực tiếp như thế, hạ thể không tự chủ chuyển động theo cái lưỡi của Mộ Ngôn Tín. Dưới sự tác động của lưỡi Mộ Ngôn Tín Dương Nhất cảm thấy cửa động rất là huyền ảo, xung quang cửa động lại cảm nhận từng trận tê dại, cô gắt gao nắm chặt drap giường, cổ nén tiếng rên rỉ phát ra, nhưng vẫn nghe được thanh âm rầm rì nhỏ nhỏ. Mộ Ngôn Tín tại hoa hạch dao chơi nửa ngày, bắt đầu tiến vào nguồn suối ẩm ướt, cái lưỡi thoảng cái đã trượt vào trong huyết động.

“Ah. . .” Sau khi cái lưỡi nhỏ của Mộ Ngôn Tín tiến vào trong huyết động, Dương Nhất rên rỉ thành tiếng.

Mộ Ngôn Tín nghe tiếng rên rỉ cảm thấy kích thích, càng ra sức uốn éo lưỡi mình, không ngừng càng quấy trong động khẩu.

”Tín. . Tín. . . Ta khó chịu quá, ưm

” Dương Nhất khó chịu nói. Mộ Ngôn Tín nghe được lời này biết rõ nàng là đã kích thích cô, rời đi tiểu huyết động, lần nữa hôn lên môi Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín dùng chân tách hai chân Dương Nhất ra, tay lả lướt trên cánh hoa, học theo động tác trước Dương Nhất làm mình đến cào trào, nhẹ nhàng vuốt ve xoa nắn, cảm giác cửa động đã rất ẩm ướt, mới đem ngón tay đi tới cửa động, Dương Nhất chuẩn bị kỹ càng chờ đợi hành động của Mộ Ngôn Tín, nhắm mắt tận hưởng thời điểm lột xác thành nữ nhân. Nhưng là chờ cả buổi cũng không thấy Mộ Ngôn Tín có động tĩnh gì, nghi hoặc mở mắt nhìn, nhìn thấy ánh mắt Mộ Ngôn Tín có một tia đau lòng cùng do dự, nữ nhân này, đến bây giờ vẫn sợ tổn thương cô, đều vì cô suy nghĩ, nữ nhân như vậy đời này vô luận thế nào cô cũng không buông tay. Dương Nhất đột nhiên ghì đầu Mộ Ngôn Tín xuống, hôn lên môi nàng, một tay bắt lấy tay Mộ Ngôn Tín tại cửa động, trượt vào cửa động của chính mình. Dương Nhất cảm thụ ngón tay đi vào xuyên qua lớp màng mỏng, cảm nhận hạ thân nóng như lửa cùng cảm giác xé rách đau đớn. Nghĩ đến có thể lột xác thành nữ nhân trong tay Mộ Ngôn Tín, trong nội tâm không khỏi hạnh phúc, nước mắt tùy ý theo khóe mắt chảy xuống.

Mộ Ngôn Tín không nghĩ tới Dương Nhất sẽ dùng cách này, nàng không biết tốt cùng cái kia thoảng một phát có bao nhiêu đau, nhưng nàng có thể cảm nhận được, nhất định là rất đau, cho dù Dương Nhất có che giấu như thế nào thì biểu hiện cơ thể cũng không thể lừa nàng, bởi vì đau đớn trong nháy mắt thân thể run rẩy. Mộ Ngôn Tín ngẩng đầu, nhìn ánh mắt Dương Nhất hạnh phúc nhìn mình, vươn tay lau đi giọt nước mắt, chậm rãi rút ngón tay của mình ra, nhìn ngón kia dính dịch đỏ, Mộ Ngôn Tín không khỏi nở nụ cười.

Nhìn thấy Dương Nhất buồn ngủ, nghiêng mình xuống hôn cô, sau đó xuống giường đi đến phòng tắm, mở nước ấm, đem khăn mềm thấm ướt, sau đó vắt ráo. Đi đến bên giường, xốc chăn lên đem khăn mềm lau thân thể Dương Nhất, chính là sợ cô ngủ khó chịu a. Sau đó đẩy Dương Nhất sang một bên, nàng cũng chui vào trong chăn, kéo Dương Nhất ôm nhau ngủ.

26. Chương 25

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Thời điểm ánh nắng mai rơi xuống giường, Mộ Ngôn Tín chậm rãi mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt bùi ngùi của Dương Nhất mang hương vị ngọt ngào, trong lòng không khỏi ấm áp, mỗi sáng đều có thể nhìn thấy cô, cảm giác thật tốt nha, Mộ Ngôn Tín trong lòng cảm thán.

Nàng biết, hôm qua Dương Nhất sau khi lột xác, thân thể rất mệt mỏi, kéo chăn đắp lại cho cô, đứng dậy rời phòng ngủ. Lấy điện thoại trong túi xách, nàng gọi cho thư ký: “Trần Hi, hôm nay ta không đến công ty, giúp ta hủy tất cả lịch trình hôm nay, nếu có vấn đề gấp, cho người mang đến nhà ta.” Nói xong không đợi Trần Hi kịp phản ứng, nàng liền ngắt máy, bỏ điện thoại xuống, quay lại phòng ngủ, tiến vào trong chăn, ôm Dương Nhất tiếp tục ngủ.

Trần Hi sáng sớm nhận được điện thoại của Mộ Ngôn Tín cảm thấy rất kỳ quái, lại nghe Mộ Ngôn Tín báo hôm nay không đến công ty, đại não nàng có chút mơ hồ với thông tin vừa nhận được, đây là lần đầu tiên Mộ nữ vương vì chuyện riêng mà không đến công ty, thật sự là tin động trời nha, chẳng lẽ Mộ nữ vương có tình yêu, ha ha, thật sự mong là có thật, về sau chính mình có thể yên ổn sống qua ngày.

Dương Nhất đứng thật là mệt mỏi, ngủ một giấc thẳng đến chiều, không một lần giật mình tỉnh giấc, nàng nhẹ dụi mắt, sờ sờ bên cạnh, phát hiện không có người, vội vàng nhồm dậy, động tác này nhắc nhở Dương Nhất trận kích tình tối qua, động tác này lôi kéo bên trong cơ thể khê động, làm cô cảm nhận hạ thân vẫn rất là đau, cô chậm rãi thay đổi vị trí chân, xuống giường, không dám tùy ý bước đi, chỉ có thể bước những bước nhỏ.

Bước ra khỏi phòng ngủ, Dương Nhất ngửi thấy mùi thức ăn cô mới ý thức được đã nửa ngày mình không có ăn cơm, thật đói, lúc này cô nhìn thấy Mộ Ngôn Tín bưng canh ra bàn, Dương Nhất cười ngượng ngùng, nói: “Tín Tín, ta đói quá ah~.”

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương Nhất đi tới, khê nhú mày, nói: “Thức dậy sao không gọi ta, tự mình ra đây, còn không đi dép, cảm lạnh thì làm sao?” Nói xong Mộ Ngôn Tín để bát canh xuống, vào phòng ngủ lấy đôi dép lê cho Dương Nhất, sau khi cho Dương Nhất mang vào, nàng ôm Dương Nhất nói: “Nhất Nhất, thân thể có tốt không, cái kia... bên dưới có còn đau không?”

Dương Nhất nghe xong lời này có chút thẹn thùng, nhưng vẫn ôm lấy thắt lưng Mộ Ngôn Tín nhỏ giọng đáp “Có, nhưng không sao ah.”

“Vậy mấy hôm nay người đừng theo ta đến công ty, ở nhà nghỉ ngơi cho tốt đi” Mộ Ngôn Tín dắt Dương Nhất đến bàn ăn.

“Không cần nha, người ta muốn đi theo người, người ta không nỡ thấy người mỗi ngày mệt mỏi như vậy” Dương Nhất làm nũng, vuốt ve cánh tay Mộ Ngôn Tín.

“Không được không nghe lời.” Mộ Ngôn Tín hiển nhiên có chút không vui.

Dương Nhất có điểm ủy khuất nhìn lên Mộ Ngôn Tín “Tín Tín đừng như vậy, ta nghe lời Tín Tín là được mà.” Dương Nhất thầm nghĩ, ta đây cứ đáp ứng nàng trước, đến mai ta tự mình đến công ty tìm nàng là được thôi, hì hì, ta đây thật thông minh a.

Dương Nhất trong lòng tính toán, Mộ Ngôn Tín không trả lời Dương Nhất, chỉ xới cho cô bát cơm, rồi gấp thức ăn vào, phóng ánh mắt nhìn Dương Nhất “Ăn đi, ăn nhiều một chút, tôi hôm nay làm đều là món nhẹ, em mấy ngày nay ở nhà tôi sẽ cho người mang cơm đến, em không được làm gì hết, chú ý nghỉ ngơi nhiều, không được ăn mấy món cay độc.” Kỳ thực những việc này Mộ Ngôn Tín vốn không biết, nhưng nàng là quan tâm cô, không biết sẽ làm cho biết, cho nên rời giường liền cố ý lên mạng tìm xem một chút. Dương Nhất vui vẻ ăn cơm, thỉnh thoảng còn gấp rau cho Mộ Ngôn Tín. Hai người thực sự giống một đôi vợ chồng trẻ vừa kết hôn, cùng tận hưởng cuộc sống ngọt ngào.

Đang ăn, Dương Nhất chợt nhớ tới chuyện ngày hôm qua vì có gì mà mình bị trừng phạt, liền hỏi tới “Tín Tín, ngày hôm qua rốt cuộc là vì cái gì trừng phạt người ta ah?”

Mộ Ngôn Tín nhìn tên gốc tử đến bây giờ còn hỏi nàng nguyên nhân, thật là hết nói nổi mà, còn là nhờ ăn mới nhớ ra. Nàng lại nhớ tới cái ý tưởng kia, trong lòng không khỏi run lên, để bát cơm trên tay xuống, lạnh mặt nói “Thứ nhất, trong lòng người có nhiều ý tưởng như vậy mà không nói với ta. Thứ hai, người dám nghĩ đến việc rời khỏi ta đi phần đâu. Người nói xem, dựa vào hai việc này, có phải hay không nên phạt.”

Mộ Ngôn Tín trừng mắt, xem xét Dương Nhất, bạn tâm nhỏ Dương Nhất trong lòng rất là ủy khuất nói thầm “Ta chỉ là NGHĨ thôi, hơn nữa ý tưởng này bản thân ta cũng nhanh chóng quên đi.”

Mộ Ngôn Tín nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia ghen khuất, vươn tay chạm lên mặt Dương Nhất “Về sau còn dám có loại suy nghĩ này hay không?”

Dương Nhất yêu thương nắm tay Mộ Ngôn Tín xin tha thứ “Không dám, tuyệt đối không dám.”

“Hơn nữa về sau có suy nghĩ gì đều phải lập tức nói ta biết.” Dương Nhất vội vàng gật đầu, Mộ Ngôn Tín buông tay ra, chỗ mặt nàng xoa đã ửng đỏ “Thực ngoan, đáp lại, về sau vô luận có chuyện gì, ta sẽ để người cùng ta đối mặt.”

=====Dây phân cách=====

Chuyện kể rằng, Đồng Nghệ sau khi nhìn thấy mấy tờ giấy A4 của Nhâm Sơ thiếu chút nữa giận ngắt, thật sự không biết phải nói Nhâm Sơ thế nào cho tốt, khiến cho Đồng Nghệ sau khi định thần đã cười thành tiếng. Nhâm Sơ nhìn thấy Đồng Nghệ nở nụ cười, cười rất vui vẻ, mới thấy 3 ngày viết thư tự kiểm điểm bản thân rất xứng đáng, còn là thực hữu hiệu.

Nhâm Sơ lại chuyển về ở trong nhà Đồng Nghệ, cả hai khôi phục cuộc sống yên tĩnh bình thường. Trước 3 ngày bắt đầu học kỳ, bọn họ cùng nhau trở về thành phố Z, trở về Nhâm Sơ liền gọi điện cho Mộ Ngôn Tín hẹn cùng nhau ăn cơm.

Tại một nhà hàng Teppanyaki* cao cấp, một bàn 4 người, là 4 mỹ nữ bất đồng phong cách, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín ngồi một bên, Đồng Nghệ cùng Nhâm Sơ ngồi một bên. Bởi vì con tôm không nghe lời Mộ Ngôn Tín, ngày hôm sau liền chạy tới phòng làm việc mang cơm trưa cho nàng, kết quả là khiến Mộ Ngôn Tín nổi đóa một trận, Mộ ngự tỷ phát tiết rất là độc đáo, chiêu thức phát tiết của Mộ lão sư đầy hết sức lợi hại, chính là lạnh mặt, không nói lời nào, Dương Nhất bị dọa đến phải dụ dỗ, dỗ dành liên tục, cam kết sau sẽ không dám đến công ty tìm Mộ Ngôn Tín nữa, ảo não ở nhà 5 ngày làm đại tiểu thư, bị bảo mẫu hầu hạ, bảo mẫu là Mộ Ngôn Tín thuê riêng đến để chăm sóc cùng coi chừng Dương Nhất. Sau năm ngày Dương Nhất làm cừu nhỏ ngoan ngoãn, cuối cùng Mộ ngự tỷ cũng hết giận. Thực sự mà nói thì chọc giận ngự tỷ là loại sự tình đáng sợ nhất a.

(Teppanyaki () là một phong cách ẩm thực Nhật Bản có sử dụng một sắt vỉ để nấu thức ăn. Từ Teppanyaki có nguồn gốc từ teppan (), có nghĩa là tấm sắt, và yaki (), có nghĩa là nướng, nướng, hoặc chiên. Trong Nhật Bản , Teppanyaki dùng để nấu các món ăn sử dụng một tấm sắt, bao gồm thịt bò , tôm , okonomiyaki , yakisoba , và monjayaki . Xem thêm: en.wikipedia.org/wiki/Teppanyaki)

Mộ Ngôn Tín cầm thực đơn gọi vài món Dương Nhất thích, xong chuyển thực đơn cho Nhâm Sơ, Nhâm Sơ cũng chọn những món Đồng Nghệ thích ăn, 2 cặp đôi bạn thân hội ngộ.

“Xem ra những ngày qua không tệ.” Nhâm Sơ đối Mộ Ngôn Tín nói.

“Hình như có người chưa đạt được mong muốn.” Mộ Ngôn Tín đáp lời.

“Có đạt được cũng không có nghĩ là phải ăn sạch sẽ.” Nhâm Sơ nhún mày.

Dương Nhất nghe xong lời này, không tránh khỏi đỏ mặt, Mộ Ngôn Tín bao che khuyết điểm đáp lời “Không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh.”

Mộ ngự tỷ và Nhâm đại tiểu thư ngồi chung một chỗ đúng là không tầm thường, hai người người tới ta đi trên chọc nhau qua từng câu, thật đúng là không phải bạn bè bình thường nào cũng có thể làm được.

Dương Nhất và Đồng Nghệ không tham gia cuộc “đấu khẩu” của hai người kia, mà họ nhìn nhau, Dương Nhất đối Đồng Nghệ nói “Heo, lâu ngày không gặp, nhìn người thần sắc khá hơn hẳn.”

“Tiểu Nhất Nhất thật đúng là trí nhớ không tốt, ba ngày không đánh liền muốn leo lên đầu ta ngồi, xuất giá rồi nói chuyện còn không biết kiềm chế.” Đồng Nghệ trừng hai mắt nhìn Dương Nhất nói.

Dương Nhất nghe thấy lời Đồng Nghệ, trong lòng không giận nói “Ai ‘gả’ a, ta đây là ‘cưới’ có được không?”

Dương Nhất vừa nói xong, bên cạnh hai người đấu võ mồm kia đồng thời nhìn về phía Dương Nhất, chỉ thấy Nhâm Sơ trừng hai mắt trừng to, há hốc miệng, một bộ biểu tình kinh ngạc. Mộ Ngôn Tín nghe xong lời này, trong lòng không khỏi nở nụ cười, nhưng trên mặt không thể hiện ra, đưa tay bấm eo Dương Nhất một cái, sau đó về mặt bình tĩnh nói “Ăn cơm.”

Quá trình dùng cơm bầu không khí rất êm dịu, thỉnh thoảng Dương Nhất gấp món Mộ Ngôn Tín thích đút cho nàng, Mộ Ngôn Tín ngẫu nhiên ngẩng đầu, lau khóe miệng dính cơm cho Dương Nhất. Nhâm Sơ cần thận chiếu cố Đồng Nghệ ăn cơm, chỉ cần bưng lên là món Đồng Nghệ thích ăn, Nhâm Sơ lập tức gấp vào

đĩa cho Đồng Nghệ, còn nói đến hải sản, trước đều gấp vào đĩa của chính mình, sau khi làm sạch, như vậy đặt vào đĩa Đồng Nghệ. Đồng Nghệ hưởng thụ sự chu đáo tỉ mỉ mà Nhâm Sơ dành cho.

Thời gian tốt đẹp đều như vậy, rồi sẽ có tình huống ngoài ý muốn phát sinh, làm 4 người đang hưởng dụng khó còn được êm đẹp “Hi darling, Sơ” một mỹ nữ ngoại quốc hướng bốn người bước tới, Nhâm Sơ nghe xong cái âm thanh này rất nhanh muốn rút cằm, quay đầu nhìn thấy mỹ nữ đi tới, theo tình huống hiện tại Nhâm Sơ đột nhiên đứng dậy, phải kiên trì đến cùng, đứng thẳng người, nghĩ muốn giới thiệu các nàng. Chính là, mỹ nữ kia nhìn thấy Nhâm Sơ đứng dậy, rất là vui vẻ, vài bước chạy tới, một phen ôm cổ Nhâm Sơ, hôn lên môi Nhâm Sơ.

Oh~ My God, đây là cái tình huống gì, Dương Nhất nhìn thấy một màn như vậy trong lòng tức giận, định đứng dậy, ai ngờ bị Mộ Ngôn Tín gác tay lên đùi giữ lại, quay đầu nhìn về Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín cho nàng một ánh mắt bình tĩnh, Đồng Nghệ chứng kiến cảnh này, trong lòng tê rần, quay đầu đi, tiếp tục ăn cơm của nàng.

Sau khi bị hôn, Nhâm Sơ tức giận, mạnh mẽ đẩy nữ nhân vừa hôn nàng ra, nói lớn “Emma, người đây là để làm chi, ta nhớ chúng ta 5 năm trước đã chia tay.”

Emma nghe được lời này, phản đối Nhâm Sơ nói “Ta chính là đối với người bày tỏ một chút, cũng là phép xã giao ở đất nước của ta, người làm gì kích động thế, hướng hồ người nói một tiếng chia tay liền chia tay, nguyên nhân gì cũng không nói với ta, ta tìm người 5 năm, thật vất vả mới tìm được người, lần này tuyệt đối không để người rời ta đi.”

Lời này sao nghe quen tai vậy, Nhâm Sơ nghĩ nghĩ, nga, nguyên lai chính mình khi nhìn thấy Đồng Nghệ cũng suy nghĩ như vậy. Đồng Nghệ nghe cô gái Tây kia nói, bất đắc dĩ lắc đầu, tình cảm thật đúng là trò rượt đuổi nha, Nhâm Sơ đuổi theo mình, Emma đuổi theo Nhâm Sơ, nhắc đến tên Nhâm Sơ, trong lòng Đồng Nghệ có chút tức giận, đây đều là do Nhâm Sơ trước kia rước lấy nợ tình, một lần rồi lại một lần làm khổ nhiều cô gái, thật sự là hoa hoa công công chúa điển hình.

Trong lòng Nhâm Sơ vừa buồn bực cũng vừa sốt ruột, nàng nếu biết được hình tượng của chính mình trong lòng Đồng Nghệ là như thế nào, phỏng chừng càng cảm thấy ủy khuất, nghĩ đến bản thân thật vất vả mới cùng Đồng Nghệ vượt qua, sự tình êm đẹp, lại đột nhiên xảy ra cái sự việc này, cái bản tự kiểm kia rõ là viết vô ích rồi, nghiêng đầu nhìn Đồng Nghệ, vẫn như trước, tiếp tục ăn không biểu cảm, không biết như thế nào mới tốt.

Mộ Ngôn Tín lần đầu tiên đụng phải loại chuyện này, mặc dù là nữ vương trên thương trường, hô phong hoán vũ, không có gì làm không được, nhưng trên tình trường này chính mình không có “chuyên nghiệp”, nhìn thấy một Đồng Nghệ bình tĩnh ăn cơm, kỳ thật trong lòng song to gió lớn, lại nhìn về mặt rồi rầm không biết làm sao của Nhâm Sơ, còn có cô gái Tây một thân quần áo xinh đẹp chăm chăm nhìn Nhâm Sơ không chớp mắt, Mộ Ngôn Tín cảm giác mình choáng váng đầu óc, so với lúc bản thân tham gia hội nghị ở công ty còn mệt hơn.

Dương Nhất thực đau lòng nhìn Đồng Nghệ, khẳng định trong lòng Đồng Nghệ lúc này rất khó chịu, nhưng mà hiện tại chính mình lại không thể an ủi Đồng Nghệ, Dương Nhất cảm thấy thực sốt ruột, trong lòng nhin không được, mắng thầm “Nhâm Sơ chết tiệt, tất cả tại người, chuyện trước kia giải quyết không sạch sẽ đem phiền toái cho Tiểu Nghệ, ta không bao giờ giúp người nữa.”

27. Chương 26

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Nhận thấy đông đảo ánh mắt hướng về phía mình, Nhâm Sơ trấn tĩnh một chút, sau đó tiến lên một bước, nhìn Emma thành thật nói “Emma, cảm ơn người nhớ ta nhiều năm như vậy, 5 năm trước, ta ham chơi, thích tìm kiếm sự kích thích, cho nên mới cùng người một chỗ, ta thừa nhận khi đó ta hỗn đản, khiến người chịu nhiều tổn thương ta thật xin lỗi, ta hiện tại đã có người yêu, luôn muốn cùng nàng một chỗ, đối với tình cảm của người, ta nghĩ ta chỉ có thể cùng người tạ lỗi, hi vọng người cũng tìm được một người yêu người chân chính.”

Emma nghe xong lời Nhâm Sơ nói, cảm thấy thật mất mặt, thẹn quá hóa giận giơ tay lên, chỉ nghe “Chát” một tiếng, trên mặt Nhâm Sơ liền lưu lại 5 dấu tay, giẫm giày cao gót muốn xoay người rời đi, lúc này Đồng Nghệ đứng dậy kéo cánh tay Emma, Emma bị kéo, thân thể chuyển hướng về Đồng Nghệ, còn chưa có đứng vững, trên mặt xác thực cũng lưu lại 5 dấu tay.

Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất cùng Nhâm Sơ bùm miệng, chứng kiến Đồng Nghệ hung hãn như thế, dọa mọi người nhảy dựng, Emma ôm mặt, kinh ngạc nhìn Đồng Nghệ, Đồng Nghệ trừng mắt nhìn cô gái Tây, nói “Người dám đánh nàng, chỉ có ta có thể đụng đến nàng.” Emma rất là tức giận, tuy nhiên, nhìn chính mình thể đơn lực bạc, không phải đối thủ của bọn họ, huống chi nàng tay trái gà không chặt, đè nén phần hận trong lòng, xoay người đi.

Đồng Nghệ nhìn thấy Emma đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm, Đồng Nghệ như cũ ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Nhâm Sơ nói một câu “Ăn cơm.” Đây một câu nói có sức ảnh hưởng kinh người, Nhâm Sơ ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Đồng Nghệ, Mộ Ngôn Tín cùng Dương Nhất đỡ người, dùng ánh mắt ngoại tình nhìn Đồng Nghệ, chỉ có Đồng Nghệ là ngồi ăn bình thường.

Sau khi ăn cơm xong, Dương Nhất bị Mộ Ngôn Tín lôi kéo lên xe chuẩn bị lái về nhà, Nhâm Sơ theo Đồng Nghệ trở lại khách sạn.

Đồng Nghệ từ lúc ăn xong đến lúc trở về khách sạn trên mặt vẫn luôn không có biểu cảm, nhìn không ra là có tức giận hay không, Nhâm Sơ muốn cùng Đồng Nghệ nói chuyện, nhưng là không biết nên bắt đầu như thế nào, trong khoảng thời gian ngắn hai người không có mở miệng. Đối với cái tát của mình hôm nay, Đồng Nghệ không có cảm thấy kinh ngạc, nàng thừa nhận hôm nay khi ra tay tát ả kia là thuận theo bản năng, nhìn Nhâm Sơ bị đánh, trong lòng nàng thực không có tư vị, chỉ có một cổ lửa giận nổi lên phừng phừng. Tuy rằng chuyện tình là Nhâm Sơ tự làm tự chịu, nàng xứng đáng chịu đối đãi như vậy, nhưng là nàng không muốn nhìn Nhâm Sơ bị tổn thương, này so với bản thân bị tổn thương còn khó chịu hơn.

Sau khi nhìn thấy Đồng Nghệ vào phòng tắm tắm rửa, Nhâm Sơ đem mình nằm liệt trên ghế sofa, trên mặt nhàn nhạt 5 dấu tay truyền đến cảm giác đau buốt, nhắc nhở nàng sự tình xảy ra hôm nay, nàng muốn cùng Đồng Nghệ nói lời xin lỗi, nhưng mà chuyện đã xảy ra rồi, nói xin lỗi có thể xoa dịu tổn thương của Tiểu Nghệ không? Nhâm Sơ rất là bối rối, nàng từ từ nhắm hai mắt, nghĩ đến cuộc sống mấy năm nay, lại nghĩ đến cuộc sống sau này cùng Đồng Nghệ. Sống mũi cay cay, một hàng nước trong vắt theo khóe mắt tuông ra, lúc này Đồng Nghệ tắm xong đi ra, nhìn Nhâm Sơ nằm trên sofa, nghĩ nàng đang ngủ, liền đi qua xem nàng, vừa hay nhìn thấy nước mắt Nhâm Sơ chảy xuống, Đồng Nghệ có chút đau lòng nhìn gương mặt tinh tế của Nhâm Sơ, do dự nửa ngày, vẫn là đưa tay tới gạt đi nước mắt. Nhâm Sơ cảm nhận được Đồng Nghệ vuốt ve, mở mắt, khóe mắt còn vương lệ nhìn Đồng Nghệ, vừa định mở miệng đã bị Đồng Nghệ đưa ngón tay kê lên môi ý đừng nói gì cả.

Sau đó tay Đồng Nghệ rời khỏi môi Nhâm Sơ, nhẹ nhàng xoa bên má bị đánh hồng của Nhâm Sơ, “Tiểu Sơ, đau không?” Nhâm Sơ cầm tay Đồng Nghệ đang trên mặt mình, nói “Không đau, đây đều là ta tự chuốc lấy. Tiểu Nghệ, đừng giận ta được không? Đừng mất lòng tin với ta.” Nhâm Sơ nói xong lại chảy nước mắt, Đồng Nghệ lại xoa xoa xóa nước mắt cho Nhâm Sơ, thở dài, “Tiểu Sơ, ta không tức giận, cũng không có mất lòng tin với người. Ngoan, đừng suy nghĩ chuyện này nữa, đi tắm rửa rồi hảo hảo ngủ một giấc, nhớ hảo hảo tiêu độc khử trùng môi nữa.” Nói xong còn nở nụ cười với Nhâm Sơ, đứng dậy kéo Nhâm Sơ, Nhâm Sơ nhìn Đồng Nghệ cười, lập tức đứng lên, hướng Đồng Nghệ chào theo nghi thức quân đội “Yes... Madam.”

=====Dãy phân cách=====

Mộ Ngôn Tín mang Dương Nhất về nhà, phát hiện Dương Nhất có chút rầu rĩ không vui, nàng đến ôm hôn cô nói “Thế nào không vui, lo cho Đồng Nghệ sao? Không phải hôm trước mới đáp ứng ta, nghĩ cái gì đều nói cho ta biết sao?” Mộ Ngôn Tín xoa xoa đầu Dương Nhất, về mặt cưng chiều nói. Dương Nhất đem Mộ Ngôn Tín ôm vào lòng, rầu rĩ nói “Ta lo cho Đồng Nghệ vì chuyện hôm nay mà tâm tình không tốt.”

“Nhất Nhất ngoan, đừng lo lắng, ta cảm nhận được Đồng Nghệ là nữ nhân có khí chất, sự tình hôm nay sẽ không làm gì được Đồng Nghệ, ngược lại, còn xúc tiến các nàng phát triển.”

“Tín Tín nói như vậy là sao?”

“Nhất Nhất ngốc, người thử nghĩ, Nhâm Sơ bắt chấp gánh vác hậu quả, biết rõ sẽ bị tát cũng muốn cắt đứt

với Emma, ta nghĩ Đồng Nghệ chắc chắn cũng hiểu được, hơn nữa người xem khi Nhâm Sơ bị đánh, Đồng Nghệ biết rõ Nhâm Sơ sai, nhưng vẫn cấp cho Emma một cái tát, cái này nói lên trong lòng Đồng Nghệ vẫn thực để ý Nhâm Sơ.” Nghe Mộ Ngôn Tín phân tích xong, Dương Nhất ổn định hơn, vui vẻ ôm Mộ Ngôn Tín xoay vài vòng, nói “Tín Tín nhà ta thật thông minh!”

Thế nhưng, lúc này Mộ Ngôn Tín nựng nựng má lúm đồng tiền của Dương Nhất, xấu xa nói “Tiểu Nhất Nhất, rốt cuộc là người muốn gả hay muốn cưới nha.”

Dương Nhất nghe xong lời này, trong đầu bĩu môi, Mộ ngự tỷ thật đúng là keo kiệt, không đồng ý cũng đâu cần đem chuyện này bây giờ làm rõ. Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất có chút ngốc, trong lòng tự nhiên là cực kỳ tốt đẹp. Hôm nay khi đi ăn nghe được Dương Nhất lớn tiếng nói cùng Đồng Nghệ muốn cưới mình, khiến Mộ Ngôn Tín thiếu chút nữa muốn té ghế, hừ, đồ con tôm đáng chết, dám làm người ta xấu hổ, ta đây hôm nay nếu không hảo hảo dạy bảo người, đem người làm tiểu thụ ngoan ngoãn, không biết sau này còn xảy ra chuyện tình gì kỳ quái hơn.

Quả nhiên Mộ ngự tỷ đã phúc hắc là phải chịu chết đi, không chỉ bá đạo, có mãnh liệt chiếm hữu, hơn nữa còn muốn cực cứng nhu thuận nghe lời mình, chỉ tiếc Dương tôm nhỏ trước sau không học ngoan.

Hai người đứng trên thảm nhung lông ở phòng khách, người này nín lấy người kia, tay Mộ Ngôn Tín luồn vào trong áo thun của Dương Nhất, cởi bỏ nội y của cô, tiếp tục lại tháo nút quần, kéo quần jean xuống, theo sau đó là hai tay quay lại chui vào trong áo thun, lúc này Mộ Ngôn Tín bên tai Dương Nhất nhẹ nhàng nói một câu “Tiểu Nhất Nhất, tôi sẽ dùng hành động cho em biết rốt cuộc là em gả hay cưới.”

Thế giới này tuyệt vời là thế, trong nhà thật sự không có chỗ nào là không thể làm, ở phòng khác trên thảm lông nhung, nhìn thấy một đồng quần áo rơi hỗn độn, có hai người thân thể không chút khoảng cách quần lấy nhau, chỉ có thể nghe được tiếng thở dốc cùng âm thanh của đục vọng, cánh môi hòa hợp cọ sát, ngón tay âu yếm, đan vào thành một cảnh tượng rất đẹp, Mộ Ngôn Tín không còn như lúc trước là con chim non không hiểu chuyện, sau lần cùng Dương Nhất trên giường, nàng xem qua rất nhiều tư liệu về phương diện này, còn đặc biệt tìm rất nhiều phim điện ảnh, hảo hảo xem một phen. Lần vận động thân mật sau đó, hiệu quả thực sự rất tốt, không nhìn thấy Dương Nhất có cảm giác đau đớn, thay vào đó là khoái cảm chưa từng có, lấy đi lần đầu tiên của Dương Nhất, khi đưa Dương Nhất lên đỉnh thiên đường, thân thể Dương Nhất bởi vì được thỏa mãn mà run rẩy, đến cả ngón chân đều run. Chẳng qua, hoạt động thân mật cho dù có thể xúc tiến tình cảm, thể xác cùng tinh thần thỏa mãn, nhưng cũng không thể làm thường xuyên, càng không thể một lần lại một lần làm tới. Trước mắt Dương Nhất tạm thời phối hợp cùng Mộ Ngôn Tín, quay trở lại phòng ngủ, sau một giây tiếp xúc với cái giường, Dương tôm nhỏ đã ngủ...

Xem ra thật sự không cần phải thảo luận vấn đề rốt cuộc là cưới hay gả nữa, hết thấy chuyện này đã không thể dùng lời nói để quyết định rồi. [Haizz =)]

Cuộc sống hai cặp tình nhân hạnh phúc, thời gian vui vẻ lúc nào cũng trôi qua rất nhanh, đảo mắt liền tới ngày khai giảng, Dương Nhất cùng Đồng Nghệ trở về ký túc xá trường học, điều này làm cho Mộ Ngôn Tín và Nhâm Sơ rất là khó chịu, nhưng lại không có tìm được lý do nói rõ, chỉ có thể nhịn trong lòng, chính mình tiêu hóa hết.

Ngô Phi trong khoảng thời gian này không có tái xuất hiện, làm cho Dương Nhất với Mộ Ngôn Tín đều quên đi sự tồn tại của nhân vật nguy hiểm này, ngay lúc này Ngô Phi lại không biết xấu hổ cầm hoa xuất hiện ở phòng khách, Dương Nhất hận không thể tiến lên một cước đá bay phụ kiện trên người hắn, những thứ hắn dùng để khoe khoang cái vốn tư sản. Ngô Phi còn không thèm để mắt tới Dương Nhất, cũng không thèm liếc Dương Nhất một cái, luôn nhìn thẳng Mộ Ngôn Tín, đưa hoa trong tay lên “Ngôn Tín, ta biết người thích bách hợp, hoa này tặng người.”

Mộ Ngôn Tín như trước không tiếp, lạnh mặt nói “Ngô tổng hôm nay lại đến mời ta dùng cơm sao.”

“Không hẳn là vậy, ta hôm nay đặc biệt đến đây là muốn thỉnh người nhận tâm ý của ta, làm bạn gái ta.” Nói xong Ngô Phi từ trong túi áo trong lấy ra một cái hộp dài hẹp, mở ra, bên trong là một chiếc vòng tay kim cương, sau khi mở hộp, Ngô Phi mới dung ánh mắt khiêu khích liếc Dương Nhất một cái, ý ám chỉ Dương Nhất là một sinh viên nghèo kiết hủ lậu, khẳng định không mua nổi vòng tay đắt giá như vậy, nữ nhân còn không phải thích những món bề ngoài lộng lẫy, mà bản thân hắn có năng lực cung cấp những thứ hoa lệ này, tuy rằng Mộ Ngôn Tín địa vị cao quý, là tổng tài một tập đoàn, nhưng là nữ nhân nào không

thích châu báu, nữ nhân nào không tham hư vinh, bản tính của Ngô Phi thực vang (vang=nổ), một bộ dạng tiểu nhân đặc ý.

Từ hành động đến ánh mắt Ngô Phi đều đặt trên người Mộ Ngự tử, mà tâm ý Mộ Ngự tử toàn bộ đặt nơi Dương Nhất, ngoài trừ mình có thể khi dễ tôm nhỏ, những người khác không có tư cách khi dễ cô, Mộ Ngự tử vừa định nổi bão thì bị Dương Nhất khê vuốt ve bàn tay một chút, nhìn Dương Nhất tựa hồ vui vẻ tiêu sái tiến lên, nhìn Ngô Phi cười hì hì nói “Ngô tổng thật là ra tay xa xỉ nha, nhìn trọng lượng mặt kim cương thôi cũng đủ nặng, đúng là vòng tay quý giá, có lẽ chất lượng cũng là loại hạng nhất.” Dương Nhất nói xong, liền đưa tay lấy vòng tay từ trong hộp ra, vừa lôi ra liền thấy mắc xích trên vòng tay đứt đoạn, kim cương rơi tán loạn trên mặt đất, “A, ngại quá, Ngô tổng, ta thật không biết nguyên lai trang sức đặc giá chất lượng là không tốt, ta vừa định cầm lên thưởng thức một chút, lại hỏng mất rồi.” Mộ Ngôn Tín thấy tình huống như thế, trong lòng cười khanh khách, xem ra bản thân tôm nhỏ cũng có mặt phúc hắc, có điều là nằng làm sao nhìn ra được vòng tay này là hàng nhái đây.

Ngô Phi nhìn đồ trên tay mình cứ như vậy bị làm hỏng, trên mặt lộ ra biểu tình phần hận, lại nhìn thấy vẻ mặt Dương Nhất có điểm đặc ý, đem hoa ném xuống đất liền bỏ đi, Ngô Phi biết nếu hiện tại đánh Dương Nhất một cái, mình có thể giải hận, nhưng cũng không biết bản thân lại dính vào cái chuyện hay ho gì, có khả năng là người chịu thiệt, hẳn là người làm ăn, bản tính vốn tính toán thiệt hơn rõ ràng, quân tử báo thù 10 năm chưa muộn, Ngô Phi nghĩ mình cũng không phải quân tử gì, việc lần này khó chịu nổi, ta nhất định đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Nhìn thấy Ngô Phi nổi giận dưng dưng bỏ đi, Dương Nhất ha ha cười thành tiếng, tiến đến ôm Mộ Ngôn Tín, hôn rồi lại hôn cánh môi của nàng, “Tín Tín ngoan, đừng giận nha, ta đem cái đó đi phát cho đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc rồi.” Giờ phút này sớm Mộ Ngôn Tín đã không tức giận, đáp lại Dương Nhất hỏi “Nhất Nhất, người như thế nào biết được hẳn cầm là hàng nhái đây.”

Dương Nhất có chút ngượng ngùng vò vò đầu nói “Bà ngoại ta hồi trẻ là nhà giám định châu báu có tiếng, ta từ nhỏ sống với bà, mưa dầm thấm đất, tự nhiên cũng sẽ biết một chút, vốn ta cũng không có xác định, chỉ là môn học tự chọn ở trường ta chọn khóa Hành vi học, cho nên vừa rồi thông qua hành động lấy cái hộp từ trong túi ra tay hẳn có chút run, lúc đó ta khẳng định suy nghĩ của mình. Lại nói đến hẳn sau khi biết quan hệ của chúng ta, cũng không có nói ra, còn ba lần bốn lượt tới đây tìm, làm sao hẳn có thể dùng tiền mua hàng thật đây, người làm ăn khi không nắm chắc thì sẽ không thủ sáo bạch lang**.”

(**Nguyên văn =không thủ sáo bạch lang, từ ngữ sử dụng trên thương trường, chỉ bỏ ra vốn nhỏ mà kiếm được lãi lớn.)

Nghe Dương Nhất nói rõ ràng mạch lạc, Mộ Ngôn Tín rất là vui vẻ, nhưng vẫn nhéo mũi Dương Nhất nói “Ai nói người làm ăn khi không nắm chắc, sẽ không thủ sáo bạch lang, ta đây là người làm ăn, chính là lúc không nắm chắc thì đem người kéo tới nhé.”

28. Chương 27

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Dù trong thực tại có xảy ra chuyện gì, chung quy thì cuộc sống vẫn tiếp tục, chẳng mấy chốc là tới ngày khai giảng, Dương Nhất cùng Đồng Nghệ trở lại ký túc xá đại học, Nhâm Sơ tới nhà cha mẹ ở thành phố Z.

Mộ Ngôn Tín và Nhâm Sơ đối với chuyện Dương Nhất và Đồng Nghệ ở cùng phòng ký túc khá là khó chịu, nhưng cũng bất lực, không cách nào nói thành lời được vì nói đó là trường học mà, trường có quy định của trường. Bất lực, nhẫn nhịn.

Cuộc sống sau khi khai giảng trở nên bận rộn, khi công việc cứ nối tiếp công việc. Dương Nhất cùng Đồng Nghệ lịch học cũng không nhiều lắm, nhưng là phải bắt đầu chuẩn bị luận văn tốt nghiệp cùng bảo vệ luận án, sinh viên năm 4 sẽ được sắp xếp vị trí thực tập, bởi vì muốn một chỗ tốt ở Z cho nên các sinh viên phải ‘vùi mài kinh sử’, đã bắt đầu bắt tay vào làm phụ lục ôn tập.

Dương Nhất tự trường rồi công việc của Mộ Ngôn Tín cũng bùng phát, tình huống phát sinh chủ yếu ở các công ty cổ phần thuộc quyền sở hữu của tập đoàn, khiến Mộ Ngôn Tín không thể không chạy hai bên. Buổi

chiều không có lớp Dương Nhất vẫn theo làm trợ lý riêng cho Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín gần đây ngày càng gầy đi, thật sự là đau lòng muốn chết, chỉ có thể mỗi ngày làm thật nhiều món ăn có dinh dưỡng cho nàng ăn.

Hai tuần sau ngày khai giảng, thứ ba, một ngày nắng tươi đẹp, Dương Nhất cùng Đồng Nghệ sau khi kết thúc lớp buổi sáng, sôi nổi cầm sách cùng nhau về ký túc xá, vừa tới cửa, chợt nghe quản lý gọi Dương Nhất đi lấy bưu kiện, Dương Nhất nói Đồng Nghệ lên phòng trước, còn bản thân thì đi nhận bưu kiện sẽ lên sau.

“Tiểu Nhất, ai gửi tới vậy, làm bạn người 3 năm, đây là lần đầu tiên có người gửi đồ cho người đó.” Đồng Nghệ trêu chọc nói.

“Không biết a, không có địa chỉ người gửi, chỉ biết từ tỉnh khác gửi đến.” Dương Nhất nói xong quay đi tìm dao rọc giấy, muốn bóc gói đồ.

“Đó không phải là người bên ngoài gây ra nợ phong lưu, người ta gửi đồ ăn ngon đến cho người đi.”

“Người thật đúng là heo, toàn nghĩ tới ăn. Trên đời này muốn tìm người chung tình giống ta đây cũng rất khó nha.” Dương Nhất nói xong xoay đầu đến gần Đồng Nghệ nói “Tiểu Nghệ, nếu không người đừng cùng Nhâm Sơ nữa, theo ta đi, ta đây sẽ hầu hạ người thật tốt nha.” Nghe Dương Nhất nói, Đồng Nghệ nổi hết da gà, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, đưa tay đánh lên đầu Dương Nhất, hét lên:

“Tốt cái đầu người, dám sau lưng Mộ lão sư câu dẫn ta, hừ hừ, người nói xem nếu ta đem chuyện hiện ta cho Tín Tín nhà người biết, người sẽ ra cái dạng gì a.”

Đồng Nghệ làm bộ dáng lấy di động ra, Dương Nhất thấy thế lập tức nhu thuận đoạt lấy điện thoại trong tay Đồng Nghệ, nói:

“Nghệ tỷ tỷ, người muốn cái gì cứ việc nói, Tiểu Nhất Nhất làm cho người ah.”

Dương Nhất làm mặt cún con, nhắm trúng Đồng Nghệ bĩu môi.

Dương Nhất tìm được dao rọc giấy, rọc thùng giấy, còn chưa mở ra đã nghe mùi thối bốc lên, trong nội tâm thầm kêu không tốt, Đồng Nghệ cũng ngửi ra được, nhưng hiển nhiên không có tính cảnh giác như Dương Nhất, chỉ nghĩ là có phải đồ ăn quá hạn hay không? Còn không đợi Dương Nhất mở ra, nàng trực tiếp thò tay mở nắp thùng rồi.

“Ah!” Đồng Nghệ hét lên một tiếng, sợ tới mức té ngồi trên mặt đất, Dương Nhất nhìn trong thùng giấy là hỗn hợp máu thịt cảm thấy buồn nôn, vươn đầu nhìn kỹ một chút thì là con mèo chết toàn thân đầy máu, cơ thể bị đâm nát. Dương Nhất vội vàng đóng nắp thùng, vội lấy cái khăn trên sàn quần quanh nó. Xong xuôi mới quay sang Đồng Nghệ ngồi trên đất hỏi “Tiểu Nghệ, người không sao chứ? Có muốn ta gọi Nhâm Sơ đến đón người không?”

Đồng Nghệ giờ phút này đã hồi phục tinh thần, nàng không phải loại người rất nhát gan, chỉ là vừa rồi đột nhiên nhìn thấy vật kia nên hoảng sợ, nghe được Dương Nhất hỏi thăm nên đáp “Ta không sao rồi, đột nhiên nhìn thấy nên bị hù chút thôi.”

Nói xong rồi vội Dương Nhất đứng lên, nhìn qua cái thùng bị quần khăn rồi nói tiếp “Tiểu Nhất, có phải người đắc tội với ai hay không? đây giống như là muốn trả thù người.”

Dương Nhất cũng nghĩ vậy, cô suy nghĩ một chút, chẳng lẽ là Ngô Phi, đúng rồi, hơn phân nửa là hắn.

Đồng Nghệ nhìn Dương Nhất cau mày không nói chuyện, “Có cần nói với Mộ Ngôn Tín không?”

“Dương nhiên không thể nói a, ta không muốn nàng lo lắng, gần đây nàng bề bộn nhiều việc, cả ngày đều mệt mỏi.” Dương Nhất thở dài nhìn Đồng Nghệ, “Tiểu Nghệ, chuyện này đừng nói với ai hết, ta sẽ xử lý tốt.”

Đồng Nghệ nhìn ánh mắt kiên định, của Dương Nhất, miễn cưỡng gật đầu, vỗ vai Dương Nhất nói “Nếu có chuyện gì xảy ra, nói cho biết, dù ta không giúp được người cũng có thể cho người ý kiến.”

Đồng Nghệ nói xong thì ra ngoài, đánh điện tìm Nhâm Sơ ăn cơm.

Sau khi Đồng Nghệ đi ra, Dương Nhất cầm điện thoại bấm số mẹ cô “Me, mẹ giúp con tra tổng giám đốc tập đoàn Đông Á - Ngô Phi, hiện công tác tại thành phố Z, tra xong cho con kết quả.”

Dương mẫu nghe giọng con gái nghiêm túc cũng không hỏi nhiều, dù sao tra xong cũng sẽ biết chuyện gì xảy ra, bây giờ hỏi đoán chừng Dương Nhất cũng không nói.

Gọi điện cho mẹ xong Dương Nhất mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn đồng hồ thấy đã chậm trễ thời gian đi tìm Mộ Ngôn Tín, quyết định không nấu cơm, gọi điện kêu người mang cơm trưa đến tập đoàn Mộ Lâm. Còn cô thì đem cái thùng kia ra hoa viên sau ký túc xá, rím cái xéng đào cái hố chôn con mèo vô tội, làm xong mọi việc mới đánh xe đi tìm Mộ Ngôn Tín.

Gần đây công ty xảy ra nhiều vấn đề, Mộ Ngôn Tín bề bộn không rảnh nhìn mặt người, cho nên Dương Nhất đến trễ nửa giờ nàng cũng không để ý. Dương Nhất đi vào văn phòng chủ tịch lúc Mộ Ngôn Tín đang nghe điện thoại, Dương Nhất từ chỗ thư ký lấy cơm trưa mang vào, đi đến sofa ngồi xuống dọn đồ ăn ra bàn tử tế, sau đó ngồi nghe Mộ Ngôn Tín nói điện thoại.

“Ta không muốn nghe điện thoại, người lập tức tra ra nguyên nhân.”

“Người nếu không muốn làm giám đốc nữa, ta có thể lập tức thay người, nhưng người phải biết rõ, người rời khỏi công ty, không có người khác muốn người.”

“Từ giờ trở đi người phải đặc biệt chú ý hướng đi của công ty, thị trường chứng khoán có bảy kỳ thay đổi gì đều phải báo cho ta.”

“Còn có, tìm người tra rốt cuộc là ai ra tay.”

Mộ Ngôn Tín nói xong cúp điện thoại, nhắm mắt dưỡng thần, mở mắt nhìn thấy Dương Nhất nhìn mình, Mộ Ngôn Tín lập tức mỉm cười. Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín cười mà cảm thấy đau lòng, đã nói có chuyện gì cả hai cùng đối mặt, nhưng cuối cùng vẫn là người tự mình giải quyết, vô luận thế nào cũng không để ta giúp người.

Nghĩ đến đây Dương Nhất hướng Mộ Ngôn Tín vui vẻ cười, tiến đến kéo tay Mộ Ngôn Tín, “Tín Tín, chúng ta cùng ăn cơm trưa, nhìn người thật gần.”

Mộ Ngôn Tín bất luận mệt mỏi thế nào, nghe Dương Nhất quan tâm là cảm thấy ấm áp, vì thế làm nũng nói “Nhất Nhất dứt ta.”

“Được, Nhất Nhất dứt cho nha.”

Đôi tình nhân hạnh phúc, một cảnh tượng ấm áp, thật sự là ao ước của nhiều người, chỉ tiếc, không bao lâu nữa, các nàng sẽ bạo phát tranh cãi lần đầu tiên.

Sau khi cùng Dương Nhất ăn tối, Dương Nhất nhanh chóng trở lại ký túc xá, đệ tử trước khi hoàn thành toàn bộ chương trình học vẫn phải trọ lại trường, đó là quy định của đại học [Y].

Dương Nhất trở lại ký túc xá phát hiện Đồng Nghệ còn chưa về. Trước đi tắm, sau cùng Mộ Ngôn Tín nhắn tin báo cô đã về trường cho nàng yên tâm, còn có dặn nàng sớm nghỉ ngơi, đừng để quá mệt mỏi.

Dương Nhất nằm trên giường nghĩ đến chuyện buổi trưa mình nhận được cái bưu kiện kia, kỳ thật, cô không nói cho Mộ Ngôn Tín biết ngoại trừ không muốn nàng lo lắng, còn vì một bí mật trong đáy lòng.

Nếu như cô nói cho Mộ Ngôn Tín biết, chắc chắn nàng sẽ giúp cô giải quyết, khẳng định cô không thể tự mình nhúng tay vào chuyện này.

Cô muốn tự mình xử lý việc này, nếu nói cho Mộ Ngôn Tín biết biện pháp cô giải quyết, là phải nói đến cha mẹ. Nàng bao lâu nay vẫn không ngờ công tác của cha mẹ, cho nên ai hỏi cô chỉ nói, thời điểm cô học cấp 2 cha mẹ bị công ty chuyển công tác sang nước ngoài, ngay cả với bà ngoại cô cũng nói như vậy, bởi vì nàng đã đáp ứng cha mẹ, không nói ra nghề nghiệp của họ.

Dương Nhất nghĩ tới trước kia cùng Mộ Ngôn Tín hứa có chuyện gì cũng sẽ nói với nàng, hiện tại lại có chuyện giấu nàng, khẳng định khi nàng biết sẽ tức giận, nói không chừng sẽ không để ý mình nữa, nhưng. . . bây giờ phải làm gì cho tốt đây, Dương Nhất không biết, nghĩ tới nghĩ lui Dương Nhất chìm vào giấc ngủ khi nào không hay.

Thăng đến kgi di động trên đầu giường reo mới kéo cô từ trong mơ tỉnh lại, cô tiếp điện thoại “Alô, xin chào. . .”

“Alô, xin chào.” Dương Nhất không nghe đối phương lên tiếng, cho rằng tín hiệu không tốt nên nói lại lần nữa. Phát hiện bên kia vẫn không có nói chuyện, trong lòng cả kinh, nghiêm túc nói, “Người là ai?”

Bên kia điện thoại truyền đến một tràng cười lạnh, sau lại truyền đến tiếng roi da, kèm theo tiếng nữ nhân cầu khẩn thảm thiết.

Dương Nhất không dám nghe tiếp, cúp điện thoại, lập tức điện cho Mộ Ngôn Tín, nghe tiếng nàng truyền đến mới yên tâm lại, “Nhất Nhất, làm sao vậy, như thế nào bây giờ gọi cho ta, có chuyện gì sao?”

Dương Nhất thoáng điều chỉnh tâm tình, dùng khẩu khí vui vẻ nói “Nhớ người a, muốn nghe thanh âm của người, thuận tiện nhắc nhở người nghỉ ngơi sớm một chút.”

Mộ Ngôn Tín không có nghi ngờ, chỉ nghĩ Dương Nhất muốn làm nũng, liền cưng chiều nói “Nhất Nhất ngoan a, ta đã về đến nhà, hiện tại muốn đi tắm, tắm xong sẽ ngủ, đã muộn, người cũng ngủ đi.”

“Vậy được rồi, Tín Tín ngủ ngon nha, byebye.”

”Ngủ ngon

”

Cúp điện thoại, Dương Nhất vẫn còn vì cuộc điện thoại kia mà hoang mang, T-shirt của cô đều đã ướt mồ hôi, cô hiện tại chưa xác định có phải Ngô Phi hay không, cho nên không dám tùy tiện hành động, chỉ có thể đợi điện thoại của mẹ.

Đêm này Dương Nhất nằm mơ thấy Mộ Ngôn Tín biết cô có việc giấu nàng, thương tâm rời bỏ cô, còn mơ thấy Ngô Phi đứng một bên cười cô ngu xuẩn, tiếp theo còn mơ thấy còn mèo máu thịt lẫn lộn, sau lại nghe thấy bên tai tiếng nữ nhân bị roi quất cầu xin tha thứ.

Dương Nhất bị ác mộng làm bừng tỉnh, mặt mũi ướt mồ hôi, cô bật dậy rút khăn giấy lau mồ hôi, cầm ly nước uống ực, đến khi uống xong ly nước mới nhìn đồng hồ, 5 giờ sáng, ngoài trời còn chưa sáng hẳn, Dương Nhất nằm lại trên giường, kéo chăn trùm kín đầu.

Nghĩ đến giấc mộng vừa rồi, nghĩ đến Mộ Ngôn Tín sau khi biết sự thật sẽ bỏ mình đi, Dương Nhất đau lòng không thôi.

Hiện tại cô rất sợ, sợ Tín Tín sau khi biết cô giấu diếm nàng sẽ không muốn gặp cô nữa, ngẫm lại nếu thật sự Tín Tín không muốn cô nữa, cô cũng sẽ không còn tin tình yêu, tình nguyện cô độc quãng đời còn lại.

29. Chương 28

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Một hồi chuông chói tai cắt đứt dòng suy nghĩ của Dương Nhất, Dương Nhất nhìn màn hình điện thoại, là mẹ gọi, lập tức bắt máy.

“Ồ, con gái ngoan, bắt máy nhanh thế, ta biết ngay con ngủ không được mà, hôm nay bị hù quá sức a, phản ứng của con làm cha mẹ thiệt mất mặt nha, ra đường ai hỏi đừng nói con ta.”

Dương Nhất nghe xong lời mẹ rất là bất đắc dĩ, giờ phút này mà mẹ còn nhàn tình trêu chọc mình.

“Mẹ, con đang lo lắng, đừng trêu chọc con nữa.”

Nghe Dương Nhất nói vậy, mẹ cô mất hứng.

“Ta nói nè gấu con, như thế nào lại nhất gan vậy, nhớ ngày đó cha con huấn luyện con rất tốt mà, tại sao sau khi có vợ lại thành bao cỏ rồi. . . Thôi, không nói chuyện tào lao nữa, chuyện con nhờ mẹ điều tra có kết quả, đúng như con nghĩ, tất cả mọi chuyện con gặp phải đều do hắc bầy ra, còn coa công vợ con sút đầu mẽ trán cũng là hắc quỷ trò quỷ. Tư liệu điều tra được mẹ đã gửi đi, con nhớ về nhà nhận lấy. Con có tính toán gì không?”

Nghe xong lời mẹ nói, quả nhiên giống như mình nghĩ, là do tên hỗn đản kia giở trò, còn liên lụy đến Tín Tín, Dương Nhất bạo phát lửa hận.

Được, nếu người muốn chơi cùng ta, chúng ta bắt đầu một trò chơi thú vị, xem ta như thế nào chơi chết người.

Dương Nhất nghĩ nghĩ, sau đó nói với mẹ “Mẹ, con còn chưa biết tình huống cụ thể, đợi mai con xem hết tư liệu mới nói với mẹ con muốn làm gì. Trước mắt cứ để vậy đi. Cảm ơn mẹ.”

“Sao phải khách sáo với mẹ, quy định trò chơi do con chọn, nhưng là cũng phải cẩn thận.” Nói xong Dương mẫu cúp điện thoại.

Cúp điện thoại rồi Dương Nhất thay quần áo tử tế, nhẹ chân nhẹ tay rời khỏi ký túc xá, trước khi đi còn lưu lại tờ giấy cho Đồng Nghệ cho nàng đừng lo lắng, nói cho nàng biết mình có chuyện về nhà một chuyến, sẽ sớm quay về đi học, xong liền ra cửa.

Ra cổng trường bắt taxi, báo địa chỉ, về đến nhà Dương Nhất lập tức đến thùng thư, trong đồng báo tìm được tư liệu cô muốn, cầm tư liệu trên tay, cô nhanh chóng bắt xe quay lại trường, trước tiên đem tư liệu để ở ký túc xá, sau đó ôm sách chạy tới phòng học.

Dương Nhất đi vào phong học, nhìn thấy Đồng Nghệ giữ chỗ cho mình, liền chạy đến ngồi xuống. Đồng Nghệ không hỏi hỏi Dương Nhất buổi sáng làm gì, chỉ cười và đưa nàng phần điểm tâm sáng, bằng hữu tâm đó ăn ý đều là không cần nói cũng hiểu nhau. Dương Nhất rất cảm ơn Đồng Nghệ đã không vắng mình, nhìn điểm tâm nàng mua cho mình trong lòng không khỏi ấm áp.

Tiết học này Dương Nhất học không yên, thật vất vả chờ cho tan học. Nhìn Đồng Nghệ ra cổng trường tìm Nhân Sơ, Dương Nhất vội vã trở về phòng, không thể chờ đợi được đọc qua tư liệu mẹ gửi cho mình.

Tư liệu kia ghi rất rõ ràng, lý lịch cuộc đời của Ngô Phi, từ lúc sinh ra cho tới bây giờ, cái gì cần đều có, kể cả sự tình bản thiếu của húng, Dương Nhất đọc thật kỹ càng, vừa đọc vừa suy nghĩ sách lược của mình.

Đang lúc Dương Nhất suy tính tốt đẹp thì Mộ Ngôn Tín đánh điện thoại tới “Nhất Nhất, tan học rồi phải không? Ta cũng tan học rồi, tới bãi đỗ xe tìm ta, chúng ta cùng đi ăn cơm, sau đó đến công ty.”

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín nói, nhất thời không kịp phản ứng.

Mộ Ngôn Tín thấy Dương Nhất không lên tiếng cảm thấy kỳ lạ, tiếp tục nói “Nhất Nhất, người có đang nghe không? Người đang ở đâu?”

Dương Nhất đánh rơi tư liệu xuống đất, đoán chừng là chột dạ, thanh âm có chút cà lăm “Tín Tín. . . ta. . .”

Mộ Ngôn Tín cảm thấy rất kỳ quái, bình thường gọi nàng gọi điện, cô không làm nũng thì ngữ khí vui vẻ trên chộc nàng, hôm nay cố làm sao lại như vậy đây.

Nàng nghĩ đến Dương Nhất nhất định là có chuyện, trong nội tâm tối sầm lại, nghiêm mặt nói “Nhất Nhất, nói cho ta biết, người đang ở đâu, ta đến tìm người.”

Dương Nhất nghe như thế, trong nội tâm đau thương hoảng sợ đều có, quả nhiên mình không thể giấu nàng chuyện gì, nghe thanh âm Mộ Ngôn Tín sốt ruột chỉ có thể kiên trì đáp “Ta ở ký túc xá.”

Mộ Ngôn Tín biết chắc chắn Dương Nhất ở ký túc xá, cho nên lúc Dương Nhất còn chưa nói ra thì nàng đã hướng ký túc xá phóng đến. Đợi đến khi Dương Nhất chậm chạp nói ra Mộ Ngôn Tín đã bắt đầu lên lầu, đến ký túc của Dương Nhất, đẩy cửa tiến vào (đoán chừng vì Dương Nhất quá vội để xem tài liệu nên quên luôn đóng cửa), trực tiếp lao vào phòng Dương Nhất.

Đây là lần đầu tiên Mộ ngự tỷ mất bình tĩnh như vậy, chạy như điên tròn sân trường, mất hết hình tượng, vẫn còn may là đã đến giờ cơm trưa, đệ tử đều đi ăn cơm, trong sân trường không có ai, nếu không, hình tượng Mộ ngự tỷ chật vật như vậy có thể lên trang đầu báo trường rồi.

Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín hùng hổ xông tới lại càng hoảng sợ, vội vàng muốn nhặt tài liệu rơi tán loạn trên đất lên “Đứng yên, không được nhúc nhích.” Mộ nữ vương lên tiếng, Dương tôm nhỏ hóa đá.

Một nữ vương đi tới, cúi người nhặt những tờ giấy rơi lả tả trên đất, ngẩng đầu nhìn về mặt “không biết làm sao” của Dương Nhất, nàng rất là nghi ngờ, trong ấn tượng của nàng, Dương Nhất chưa bao giờ chột vật như thế, cũng chưa từng lộ ra vẻ mặt này. Xem ra, Dương tôm lược đã lên làm việc gì sau lưng nàng rồi.

=====Dây phân cách=====

(Cô: Nhâm Sơ; Nàng: Đồng Nghệ)

Đối với sự tình ngày đó phát sinh ở ký túc xá nàng không có nói cho Nhâm Sơ. Nàng đã đáp ứng Dương Nhất thì nhất định giữ lời. Chỉ là sau sự tình ngày hôm đó, rõ ràng chính nàng cũng là người không yên lòng, làm việc gì cũng không chuyên tâm.

Tựa như hiện tại, cùng Nhâm Sơ ăn cơm trưa, Nhâm Sơ cười cười nói nói, kể cho Đồng Nghệ nghe sự tình đi làm hôm nay có gì thú vị, ngược lại Đồng Nghệ không có tam tư lắng nghe, nàng đang bận tâm Dương Nhất, nàng sợ Dương Nhất xảy ra chuyện, tuy rằng Dương Nhất không chỉ một lần đối với nàng nói sẽ cẩn thận, nhưng chuyện xảy ra ngày đó không phải chuyện bình thường.

Nhâm Sơ kể chuyện xong thấy Đồng Nghệ ngồi không yên, cho rằng Nhâm Sơ không thoải mái, ân cần hỏi thăm “Tiểu Nghệ, người làm sao vậy? Không khỏe chỗ nào hả?”

Đồng Nghệ lúc này vẫn còn đang suy nghĩ tới Dương Nhất căn bản không nghe câu hỏi của Nhâm Sơ.

Nhâm Sơ có chút mất hứng, lắc lắc tay Đồng Nghệ nói “Tiểu Nghệ, người làm sao vậy, nhìn ta đi.”

Nhâm Sơ đột nhiên xuất hiện trước mặt Đồng Nghệ, lại càng làm Đồng Nghệ hoảng sợ, thân thể chùn xuống, dao nĩa trong tay lập tức rơi xuống đất, trên mặt lộ ra vẻ kinh sợ.

Nhâm Sơ nhìn thấy Đồng Nghệ sợ phát run, liền ôm lấy Đồng Nghệ nói “Tiểu Nghệ ngoan, đừng sợ a, ta không cố ý.”

Đồng Nghệ được Nhâm Sơ trấn an mới bình tĩnh lại một chút, “Không có việc gì, tiếp tục ăn cơm a.”

Nhâm Sơ rất nghi ngờ, cảm giác Đồng Nghệ có chuyện giấu mình, nhưng là chuyện gì mới có thể khiến nàng như vậy, chẳng lẽ nàng thích người khác rồi, suy nghĩ như vậy làm cho nội tâm Nhâm Sơ càng hắc ám, nhìn Đồng Nghệ vẫn như cũ suy nghĩ cái gì đó, Nhâm Sơ tức giận rồi. Mặc kệ Đồng Nghệ có nguyện ý hay không, nắm tay Đồng Nghệ kéo ra khỏi nhà hàng, để nàng ngồi vào trong xe, sau cũng leo lên xe, chở Đồng Nghệ về nhà.

Nhà Nhâm Sơ, đây là ngôi nhà Nhâm Sơ mua ở phụ cận đại học [Y] để tiện gặp Đồng Nghệ, cũng là sào huyệt ân ái của hai người.

Nhâm Sơ là đưa xe về nhà, lôi kéo Đồng Nghệ vào trong nhà. Đồng Nghệ trên đường đi nhìn thấy trên mặt Nhâm Sơ có chút tức giận, cảm thấy nghi hoặc, nhưng không có hỏi vì sao.

Cho đến khi đã yên vị trên sofa nhà Nhâm Sơ mới hỏi “Tiểu Sơ, người làm sao vậy, có việc gì mà vội vàng trở về vậy.”

Nội tâm Nhâm Sơ đang nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ thầm “Giới cho Đồng Nghệ người, trong suốt bữa cơm toàn nghĩ đến người khác, cơm cũng không chịu ăn, mang người về nhà người mới hỏi ta một chút.” Nhưng là Nhâm Sơ vẫn đè nén trong lòng, ngữ khí bình tĩnh nói “Tiểu Nghệ, người suốt thời gian này có vẻ có rất nhiều chuyện suy nghĩ, người là đang suy nghĩ chuyện gì?”

Nghe Nhâm Sơ hỏi mình, Đồng Nghệ có chút lúng túng không biết làm sao nói với Nhâm Sơ, chỉ có thể đáp qua loa “Không có gì đâu.”

Nhâm Sơ nhìn Đồng Nghệ, thấy Đồng Nghệ lộ vẻ mặt lúng túng, nghĩ cuối cùng là tên tiểu bạch kiểm chết tiệt nào lại để cho Tiểu Nghệ thay đổi không yêu mình nữa, lửa giận trong nội tâm cũng không kiềm chế được nữa rồi, lớn tiếng hét.

“Tiểu Nghệ, người nói đi, gần đây ta đối với người như vậy, sao người có thể thích người khác, vì người đó mà cơm nước ăn không vào, ta biết người còn nghĩ về chuyện 5 năm trước, nhưng đó tất cả là chuyện đã qua, biểu hiện gần đây của ta chẳng lẽ không đủ chứng minh tâm ý của ta đối với người, người sao có thể thay đổi thích người khác, người thích người khác ta phải làm gì bây giờ.”

Nhâm Sơ nói đến đây thì khóc, đưa tay lau nước mắt tiếp tục nói “Người nói cho ta biết, Tiểu Nghệ, người nói cho ta biết, người kia rốt cuộc là ai, nếu như, nếu như người đó ưu tú, thật lòng yêu người, vậy ta sẽ tình nguyện để người đi, không để người mỗi ngày cơm ngày cơm nước không ăn.”

Đồng Nghệ nhìn Nhâm Sơ hồ đồ chính nàng lại nổi bão, nhưng sau lại thấy Nhâm Sơ thút thút, nàng im lặng, đau lòng đi đến trước mặt Nhâm Sơ, ôm Nhâm Sơ nói “Tiểu Sơ ngoan, đừng khóc, ta không có thay đổi, ta không thích ai khác hết.”

Nhâm Sơ nghe Đồng Nghệ dỗ dành mình, rất là vui vẻ, lại nghe Đồng Nghệ nói không có thích người khác, trong lòng an tâm không ít, nhưng vẫn không yên tâm hỏi “Vậy người vì cái gì không ăn cơm, nói cho ta biết được không?”

Đồng Nghệ nhìn vệt nước mắt trên mặt Nhâm Sơ, đưa tay lau đi, rất nghiêm túc nói “Tiểu Sơ, chúng ta đã hứa tin tưởng lẫn nhau, ta chỉ có thể nói cho người biết ta là đang lo lắng cho Dương Nhất, nhưng sự việc cụ thể như thế nào thì ta không thể nói.”

Nghe Nhâm Sơ giải thích, Nhâm Sơ rốt cuộc đã hoàn toàn yên tâm, thì ra nguyên nhân khiến mình ghen lại là con bé kia, thiệt là không cam lòng nha.

Bỗng, trong đầu xoẹt qua một tia ánh sáng, vì vậy mà ôm eo Đồng Nghệ nói “Tiểu Nghệ còn thích ta, vậy chúng ta liền làm chuyện chúng ta đều thích đi.”

Nói xong, Nhâm Sơ hôn lên môi Đồng Nghệ, oa, đúng là hương vị này, Nhâm Sơ thỏa mãn, quả nhiên là hương vị tình yêu.

30. Chương 29

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Mộ Ngôn Tín nhặt mấy tờ giấy, đến ngồi trên sofa trong ký túc xá, Dương Nhất cúi đầu, không nói một lời.

Cầm giấy trong tay, từng tờ từng tờ đọc qua, Mộ Ngôn Tín càng lúc càng ức chế, nội tâm nổi lửa đến nơi rồi. Tay run run bỏ mấy tờ giấy xuống, nghĩ đến Dương Nhất bị Ngô Phi trả thù cũng không nói cho nàng biết, tự mình điều tra sự tình, Mộ Ngôn Tín cảm thấy bản thân mình chưa từng thương tâm như vậy, thất vọng, đau lòng.

Nàng cắn môi dưới, nước mắt không kiềm được rơi xuống, nàng không biết cuối cùng trong lòng Dương Nhất nàng là ai, thậm chí, nàng hoài nghi ngay từ lúc bắt đầu Dương Nhất chưa từng yêu nàng.

Nếu yêu nàng, vì cái gì không nói cho nàng biết, rõ ràng đã nói là cùng nhau đối mặt, vì cái gì lại tự mình gánh chịu, tại sao phải lừa dối nàng.

Mộ Ngôn Tín không dám nghĩ tiếp nữa, lúc này lý trí của nàng hoàn toàn đã bị chuyện trước mặt che mờ.

Dương Nhất thấy Mộ Ngôn Tín khóc, trong nội tâm tê rần, nhưng lại không dám tùy tiện đến gần, cô không biết phải giải thích thế nào cho tốt.

Mộ Ngôn Tín hoàn toàn đau lòng, nhìn xem Dương Nhất đến một lời giải thích cũng không có, nàng đứng dậy, trong mắt đều là nước mắt, nhìn qua Dương Nhất, thất vọng, đem những tài liệu kia ném vào người Dương Nhất, thanh âm nức nở “Người nói người yêu ta sao?”

“Ta đương nhiên yêu người.” Dương Nhất kiên định nói.

”Đây chính là cái gọi là yêu ta sao? Mộ Ngôn Tín run run nói, giơ tay tát vào mặt Dương Nhất.

“Đã nói chúng a cùng nhau đối mặt, người vì cái gì lừa dối ta, vì cái gì không nói với ta, rốt cuộc ta trong lòng cái gì hả?” Mộ Ngôn Tín đã ngừng khóc, nàng tròng mắt hết vào mặt Dương Nhất.

“Tín Tín, người hãy nghe ta nói, sự tình là thế này—”

“Người đừng nói, ta không muốn nghe, ta thừa nhận ngay từ đầu là ta chủ động câu dẫn người, kỳ thật người xem ta đáng thương nên mới đồng ý cùng ta một chỗ, ta đã biết, ta biết rồi.”

Dương Nhất nghe xong lời này cũng gấp "Người sao có thể nói ta như vậy, sao có thể nói ta không yêu người, ta đây mỗi ngày làm những chuyện kia là vì cái gì, người sao có thể vì ta gạt người mà phủ nhận tất cả."

"Ta làm sao không nghĩ, người nói, người biết rõ ta yêu người, người biết rõ người ta quan tâm nhất là người, người cũng đã hứa dù phát sinh chuyện gì cũng nói với ta, nhưng bây giờ người lại gạt ta, người nói ta làm sao tin tưởng người, là người lừa ta."

Mộ Ngôn Tín đau lòng không thể dùng từ ngữ diễn tả hết, nàng rất thất vọng, quá thất vọng. Nàng không biết tình yêu lại đau đớn như vậy, nàng chưa từng biết thì ra bị lừa dối lại để cho người ta thất vọng như vậy.

Dương Nhất nghe xong lời Mộ Ngôn Tín nói, đau lòng không thua gì nàng, cô không biết Mộ Ngôn Tín có thể liên tưởng như vậy, cô không biết vì cái gì mọi chuyện đều bị Mộ Ngôn Tín đảo lộn trắng đen hết thấy, nàng nht có thể nghĩ là mình không yêu nàng.

Loại cãi nhau này thật đúng là khiến người ta suy nghĩ lung tung, nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ muốn điên rồi. Lúc này Mộ Ngôn Tín và Dương Nhất đều tức giận, không ai nhường ai, không ai chịu lùi bước, không ai chịu dể dành đối phương một câu. Hai người yêu nhau, vì một lời nói dối thiện ý, chọc giận lẫn nhau.

Tình cảm bên trong còn chưa phân đúng sai, chỉ có nghi kỵ lẫn nhau.

Qua hồi lâu, Mộ Ngôn Tín không thấy Dương Nhất xin lỗi, không nhận thức sai lầm của mình, nàng lấy tay lau nước mắt, xoay người rời đi.

Dương Nhất nghe tiếng Mộ Ngôn Tín kéo cửa, nàng đi rồi, lập tức ngồi bệt dưới đất khóc òa.

Mộ Ngôn Tín đi ra từ ký túc xá Dương Nhất, bộ dạng vô cùng chật vật, hồng hồng con mắt, hồng hồng cánh mũi, nhưng hiện tại nàng nào có tâm tư để ý hình tượng của mình, nàng chạy ra bãi đỗ xe, leo lên xe của mình, sau đó trở lại công ty.

Mộ Ngôn Tín mặt lạnh đi vào công ty, toàn thân tản ra lửa giận phùng phùng, lần này không phải đem người chung quanh bênh vì rét, mà là nướng cho cháy. Không ai dám tiến đến nói với nàng lời nào, thư kí Trần Hi cũng chưa từng thấy qua chủ tịch của họ như vậy.

Mộ Ngôn Tín trên đường đến cty nước mắt không ngừng theo khóe mắt tuông ra, nàng bây giờ rất muốn tìm một chỗ khóc lớn, nhưng nàng không thể, nàng dù sao cũng là chủ tịch một tập đoàn, nàng nhất định phải có trách nhiệm với công ty, cho nên nàng cố nén đau thương, dứt khoát đến công ty, bởi vì Ngô Phi ra tay mà công ty có rất nhiều chuyện chờ nàng xử lý.

Người bình thường sẽ không hiểu được áp lực của những người ở địa vị cao, Mộ Ngôn Tín đem phần dịu dàng nhất trong lòng mình dành cho Dương Nhất, nhưng đối lại nhận được sự giấu diếm cùng lừa dối, cái này làm sao nàng can tâm, làm sao mà không đau lòng.

Mộ Ngôn Tín trở lại công ty vui đầu vào công việc, nàng lệnh cho thư ký thông tri đến tất cả quản lý cùng ban điều hành công ty đem báo cáo công tác trình cho nàng.

Đã đến công ty đương nhiên muốn toàn tâm toàn ý vào công việc, nàng không dám để bản thân có một chút xíu thời gian thư giãn nghỉ ngơi, bởi vì chỉ cần dừng lại, trong đầu nàng tất cả đều là hình ảnh của Dương Nhất. Thậm chí, nàng chán ghét văn phòng này, vì từ sau Dương Nhất trở thành trợ lý của nàng, văn phòng này cũng như phòng của nàng và Dương Nhất. Nhưng nàng không muốn về nhà, trong nhà kia đều là hương vị của Dương Nhất, chỉ cần nghĩ tới cái nhà kia từng tồn tại thân ảnh Dương Nhất, nàng tựa hồ đau đến không thể thở nữa. Cho nên Mộ Ngôn Tín chỉ có thể làm việc, đồng hồ trên tường đã điểm 2 giờ khuya, chỉ còn nàng ở công ty.

Mộ Ngôn Tín giờ phút này mệt mỏi không chịu nổi, từ lúc ở ký túc xá Dương Nhất đi ra đến giờ, nàng không ăn cơm, cả nước cũng không uống mấy ngụm. Giữa trưa nàng khóc đến sưng mắt, hiện tại còn thêm tơ máu, nhìn thời gian bên ngoài, Mộ Ngôn Tín đứng dậy đi đến sofa ngồi xuống, cái ghế này cũng là chỗ Dương Nhất thường ngủ, giờ phút này lại thấy chướng mắt, ngồi ở đây có thể cảm nhận được hương khí của Dương Nhất tồn tại.

Mộ Ngôn Tín cởi giày, ôm chân ngồi co rút trên sofa, nàng lại khóc rồi, khóc nữa rồi, chỉ là không có thanh âm, không có tiếng thở dồn dập, chỉ có nước mắt, từng giọt từng giọt chảy xuống.

Mộ Ngôn Tín không biết mình muốn gì, nàng nhớ Dương Nhất, lại ức chế bản thân không muốn nghĩ về Dương Nhất, nhưng muốn hay không muốn không phải nàng có thể quyết định.

Mộ Ngôn Tín bây giờ đã hiểu rõ những lời Nhâm Sơ từng nói với mình “Người một khi lâm vào tình cảnh bên trong, bất luận là bộ phận nào của thân thể cũng không thuộc về mình nữa, bởi vì bất luận vui buồn hay thống khổ cũng không phải do mình quyết định.”

Nàng bây giờ đã hiểu rõ cái gì là tổn thương, cái gì là đau thương.

Mộ Ngôn Tín không có ý nghĩ muốn chia tay Dương Nhất, trong lòng nàng cũng cho rằng Dương Nhất sẽ không dễ dàng nói chia tay, nhưng khi hai người phát sinh chuyện như vậy, về sao như thế nào đối mặt với Dương Nhất. Nếu Dương Nhất cầu xin nàng tha thứ, nàng nên như thế nào tha thứ, Mộ Ngôn Tín càng nghĩ càng đau đầu, mí mắt càng lúc càng nặng, này, nàng đã ngã ra ngủ trên sofa.

Mộ Ngôn Tín đi rồi Dương Nhất vẫn ngồi đó khóc, cô ủy khuất, cô tức giận, tại sao Mộ Ngôn Tín không nghe cô giải thích, tự mình phỏng đoán sau đó đội mũ đen* cho cô (nghĩ xấu), cô giận Mộ Ngôn Tín nói cô không yêu nàng, cô hận Mộ Ngôn Tín không tin tình cảm của cô.

Cô thừa nhận chính mình che giấu sự tình là không tuân thủ ước định, nhưng nàng không thể nói cô như vậy, Dương Nhất ngồi dưới đất khóc như mưa. Cho đến khi Đồng Nghệ trở về, nhìn thấy Dương Nhất co quắp dưới đất, Đồng Nghệ đỡ cô từ dưới đất lên giường. Dương Nhất trở lại giường, đem mình núp trong chăn, tiếp tục khóc, Đồng Nghệ nhìn Dương Nhất trong chăn khóc đến run rẩy, lại nhìn thấy có rất nhiều giấy rơi lả tả trên mặt đất, hiểu kì nhất lên, xem xem, đã mình bạch vì sao Dương Nhất khóc lóc. Nàng xoay người, nằm cạnh Dương Nhất, nhẹ nhàng vỗ lưng Dương Nhất, thời gian dần qua, vỗ một hồi Dương Nhất không run rẩy nữa, cũng không còn nghe thút thít, xem chừng là cô đã ngủ rồi. Kéo chăn xuống, Đồng Nghệ kê gối lại cho Dương Nhất, lặng lẽ rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

Sau khi rời khỏi phòng Dương Nhất, Đồng Nghệ cầm tập hồ sơ trở về phòng mình, móc điện thoại ra, điện cho Nhâm Sơ, Đồng Nghệ nghĩ, Dương Nhất biến thành như vậy, nhất định là cùng Mộ Ngôn Tín cãi nhau, lúc này Mộ Ngôn Tín khẳng định cũng cần bằng hữu an ủi.

Nhâm Sơ cùng ăn cơm với Đồng Nghệ xong, nói với Đồng Nghệ chính mình hôm nay sang thành phố phụ cận công tác, ngày mai sẽ trở về, Nhâm Sơ nhận được điện thoại của Đồng Nghệ lúc vừa xuống xe lửa.

“Àlo, Tiểu Nghệ, nhớ ta sao, vừa tách ra không lâu đã gọi điện cho ta.”

Nhâm Sơ rất vui vẻ nói, Đồng Nghệ hiện tại không có tâm tình tán tỉnh “Tiểu Sơ, công việc của ngươi xong chưa, có thể về gấp không, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín cãi nhau, xem tình hình rối loạn vô cùng, lúc ta trở về Dương Nhất còn ngồi dưới đất khóc, ta vừa dỗ nàng ngủ, ta lo lắng Mộ Ngôn Tín bên kia. . .”

Đồng Nghệ còn chưa nói xong, Nhâm Sơ đã cắt lời “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ta sẽ cố gắng nhanh chóng làm xong công việc lập tức trở về, ngươi nhớ trông chừng Dương Nhất a.”

“Ừ, ta biết rồi.”

Sau khi tiếp điện thoại của Đồng Nghệ, Nhâm Sơ lập tức ra xe, đợi cho Nhâm Sơ làm xong công việc đã nhanh 11 giờ. Nhâm Sơ cũng rất là sốt ruột, nghĩ đến hôm nay vô luận như thế nào cũng phải trở về, Nhâm Sơ rất lo cho Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín là lần đầu tiên yêu đương, rất sợ nàng xảy ra chuyện gì.

Nhâm Sơ mua vé xe chuyến trễ nhất, trên xe lửa, Nhâm Sơ gọi điện cho Mộ Ngôn Tín, di động tắt máy, điện thoại nhà cũng không có người bắt, điện thoại phòng chủ tịch cũng không có người tiếp, Nhâm Sơ nghĩ nghĩ, khẳng định Mộ Ngôn Tín còn ở công ty.

Nàng xuống xe lửa, vội vàng lái xe đến Mộ Lâm, lúc đến nơi đã là hơn 3 giờ sáng, nàng đi vào từ cửa sau, tốc hành lên tầng cao nhất, nhìn thấy ngọn đèn yếu ớt biết mình phỏng đoán không sai, liền vội vàng chạy vào.

Mở cửa, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín co rút trên ghế sofa, thân thể có chút run run, Nhâm Sơ vội vàng chạy tới, nhìn mặt Mộ Ngôn Tín hồng hồng, đưa tay sờ trán nàng, nóng hổi, ôm lấy Mộ Ngôn Tín, tức tốc chạy. Ôm

Mộ Ngôn Tín chạy đến thang máy, xuống lầu, phóng tới xe của mình.

Nhâm Sơ không có mang Mộ Ngôn Tín đến bệnh viện, mà là chở nàng về nhà mình, gọi bác sĩ riêng.

Nhâm Sơ tỉnh táo cân nhắc đến việc Mộ Ngôn Tín là chủ tịch tập đoàn, là tiêu điểm bị mọi người chú ý, nhất cử nhất động đều có người dõi theo, nhất là sau khi tập đoàn Mộ Lâm bị người ta giở trò, lúc này càng không thể để xảy ra sự cố gì.

Đến nhà Nhâm Sơ, Nhâm Sơ đem Mộ Ngôn Tín đặt lên giường của mình, không bao lâu bác sĩ tư cũng tới, sau một hồi kiểm tra, bác sĩ kết luận, là vì cấp hỏa công tâm, áp lực lớn, không ăn uống khiến bị kiệt sức, phát sốt. Sau đó đưa cho Nhâm Sơ đơn thuốc, để lại một y tá truyền dịch cho Mộ Ngôn Tín, bác sĩ ra về.

Nhâm Sơ nhìn y tá nói với nàng ta, truyền dịch xong, khi đi nhớ khóa cửa cẩn thận dùm mình. Nhâm Sơ cảm thấy không khỏe, liền sang phòng bên cạnh nghỉ ngơi. Cho dù có chuyện lớn gì xảy ra cũng phải đợi Mộ Ngôn Tín tỉnh rồi tính tiếp.

31. Chương 30

(Cô: Dương Nhất; Nàng: Mộ Ngôn Tín)

Lúc Mộ Ngôn Tín tỉnh lại đã là giữa trưa, nàng mở mắt, nhìn chăm chăm lên trần nhà, qua một hồi ý thức được đây không phải phòng làm việc của mình, nàng đối với cảnh vật lạ lẫm rất không thích ứng, nàng vội vàng ngồi dậy.

Lúc này Nhâm Sơ bưng chén cháo đi vào, nhìn vẻ mặt phờ phạt của Mộ Ngôn Tín, lắc đầu, nghĩ thầm, xem ra trong tình cảm ông trời rất công bằng, vô luận đối với ai cũng chạy không khỏi thương tâm cùng đau lòng.

Đi đến bên giường, để chén cháo xuống tủ đầu giường, đưa tay sờ trán Mộ Ngôn Tín, “Tốt, hạ sốt rồi, bây giờ người cảm thấy thế nào, có đói bụng không, ta nấu cháo, người ăn chút đi, bác sĩ nói người hôm qua đều chưa ăn cơm.”

Mộ Ngôn Tín nhìn Nhâm Sơ, biết mình đang ở nhà nàng mới yên tâm lại, nghe Nhâm Sơ hỏi han ân cần, không nói gì, chỉ lắc đầu.

“Không ăn sao được, người đang bệnh, ăn ít cũng phải ăn để còn uống thuốc. Đây, ta đút người ăn.”

Nhâm Sơ bưng chén cháo lên, múc một muỗng đưa lên miệng thổi thổi, sau đó đưa đến miệng Mộ Ngôn Tín, “Ah nào.”

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy một màn như vậy lại nghĩ tới Dương Nhất, trước kia Dương Nhất cũng đút cho nàng ăn như vậy, cũng đưa lên miệng cô thổi thổi khi đút tới miệng nàng. Nghĩ tới đây, nước mắt Mộ Ngôn Tín lại ngăn được rơi xuống, nàng không biết mình vì cái gì trở nên mềm yếu như vậy.

Nhâm Sơ nhìn Mộ Ngôn Tín khóc, đau lòng lau nước mắt cho nàng, đoán chừng Mộ Ngôn Tín nhất định là nhớ đến Dương Nhất, Nhâm Sơ cho đến bây giờ cũng không biết là xảy ra chuyện gì, cho nên mở miệng hỏi “Ngôn Tín, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Không thấy Mộ Ngôn Tín trả lời, Nhâm Sơ kể về sự tình hôm qua.

“Hôm qua ta nhận được điện thoại của Tiểu Nghệ nói các người cãi nhau, rất kinh khủng, lúc nàng trở về ký túc xá Dương Nhất nằm trên đất mà khóc, khẳng định tâm tình người cũng không tốt, sợ người gặp chuyện gì, nàng gọi nói ta nhanh xong việc trở về tìm người, hôm qua ta về trong đêm, chạy đến tìm người, lại thấy nghe phát sốt nên đem người về đây.”

Nghe Nhâm Sơ thuật lại, nghe đến chỗ Đồng Nghệ trở về thấy Dương Nhất nằm khóc dưới đất, trong lòng không khỏi thất lại, thở dài, suy nghĩ, sau đó đem chuyện hôm qua từ đầu tới cuối kể Nhâm Sơ nghe.

Nhâm Sơ nghe Mộ Ngôn Tín kể, cau mày, Mộ Ngôn Tín nói Dương Nhất bị trả thù, đã biết nguyên nhân khiến ngày đó Đồng Nghệ lo lắng.

Nhâm Sơ cảm thấy kỳ lạ, Mộ Ngôn Tín nói tư liệu trong tay Dương Nhất rất đầy đủ, rất kỹ càng, đối tượng làm gì trong một ngày đều ghi ra hết, nói vậy đó cũng không phải tư liệu tầm thường, thậm tử tư cũng không thể tra tới nước đó, Nhâm Sơ suy tư.

“Ngôn Tín, những tài liệu đó Dương Nhất làm sao có? Người không cảm thấy những tư liệu đó không tầm thường sao?”

Mộ Ngôn Tín sau khi được Nhâm Sơ nhắc nhở mới giật mình, ngày hôm qua xem nhưng đau lòng quá, căn bản không có nghe Dương Nhất giải thích. Xem ra tức giận là có ảnh hưởng tới tri thông minh của nàng, Mộ Ngôn Tín cẩn thận nhớ lại những tư liệu nàng xem qua, hoàn toàn chính xác là kỹ càng quá mức, nghĩ đến Dương Nhất có phải hay không còn chuyện không cho nàng biết, lòng nàng càng đau.

Dương Nhất sau khi tỉnh dậy cảm thấy hai mắt đau xót, cô rời giường đến gương trong phòng tắm xem xét, quả là hai con mắt sưng to rồi. Cô biết rõ mình không thể khóc như vậy, sau khi khóc nhất định hai con mắt sẽ sưng thành ụ to, như vậy là hôm nay không thể ra khỏi cửa rồi, may mắn hôm nay không có tiết học.

Ra khỏi phòng ngủ, Dương Nhất nhìn thấy Đồng Nghệ bày bữa sáng trên bàn, Đồng Nghệ thấy Dương Nhất đi tới, mỉm cười.

“Tiểu Nhất, tới đây ăn điểm tâm, người hôm qua chắc chưa ăn cơm, sáng nay ăn nhiều một chút.”

Dương Nhất đi đến ngồi vào bàn “Cám ơn người, Tiểu Nghệ”, sau đó tùy tiện gấp đồ ăn nhét vào miệng.

“Tiểu Nhất, người ăn chậm thôi, ghen bây giờ, nè, uống đậu nành đi.”

Đồng Nghệ đem ly đậu nành đưa cho Dương Nhất, Dương Nhất nhận được, uống ừng ực, Đồng Nghệ bắt đầu nhìn động tác của Dương Nhất, trong nội tâm không khỏi thở dài, lại nhìn hai con mắt sưng vù của Dương Nhất, có chút đau lòng.

Ăn xong bữa sáng, Dương Nhất nói tiếng cám ơn Đồng Nghệ rồi trở về phòng. Cô đến trước bàn sách nhìn thấy sắp tư liệu đã được Đồng Nghệ sắp xếp lại, cầm lên, đưa đến trước mũi, ngửi ngửi, còn lưu lại hương khí của Mộ Ngôn Tín khi nàng hạ thủ, cánh mũi đau xót, cổ nén nước mắt, ngồi vào bàn sách, lại lần nữa bắt đầu xem những tài liệu kia.

Dương Nhất vẫn ý thức được mình nên làm gì lúc này, trên tư liệu đã cho thấy rõ thực sự Ngô Phi là muốn hại chết Mộ Ngôn Tín, cô không thể để Mộ Ngôn Tín xảy ra chuyện gì. Tuy hôm qua các nàng cãi nhau, nhưng trong lòng Dương Nhất thủy chung Mộ Ngôn Tín là nữ nhân của cô, cô không cho phép bất luận kẻ nào gây ra bất lợi với nữ nhân của mình, tuy rằng hiện tại tâm tình không tốt, nhưng việc cần vẫn phải làm, Dương Nhất cẩn thận đọc tư liệu, trong đầu tính toán đối sách.

Đọc xong, cũng đã có đối sách, cô lấy di động ra, nhìn màn hình là hình Mộ Ngôn Tín, trong lòng không tránh khỏi đau nhức, lắc đầu, bỏ qua cảm xúc không tốt kia, gọi điện cho mẹ.

“Mẹ, con đọc xong tư liệu rồi, cũng đã có đối sách, nhưng mẹ phải giúp con mới tốt được.”

Dương mẩu đương nhiên biết rõ con gái nhất định có thể nghĩ được sách lược.

“Nói đi, con cần mẹ giúp như thế nào.”

“Mẹ, mẹ giúp con tìm một người đáng tin cậy, tra không được nguồn gốc (ý như nhân thân) người đó, con muốn dùng danh nghĩa của hần thu mua cổ phần mà xí nghiệp Ngô Phi đang niêm yết trên thị trường hiện tại, mặt khác mẹ giúp con điều tra qua tư liệu của bọn người chiếm giữ số cổ phần bên công ty đó, tốt nhất là bắt thóp được bọn chúng, con muốn chúng đem cổ phần trong tay nhượng lại cho con.”

“Không hổ là con gái ta, đầu óc đủ sáng suốt.”

“Còn có cái kia, mẹ. . .”

Nghĩ tới thân phận của cha mẹ mình, Dương Nhất có chút khó xử, cô đã đáp ứng cha mẹ không nói, nhưng về sau đi gặp Mộ Ngôn Tín thế nào nàng cũng hỏi, Dương Nhất do dự, Dương mẩu biết rõ nguyên nhân.

“Con gái ngoan, mẹ hỏi con, con đời này xác định cùng Mộ Ngôn Tín phải không?”

“Dạ đúng, nhưng con. . .”

Dương Nhất do dự, qua nửa ngày cũng không nói được gì, cô do dự, cô không biết giờ phút này Mộ Ngôn Tín có còn nguyên ý cùng mình một chỗ cả đời hay không, Dương mẩu nghe ra con gái đang lặc lối.

“Nhất Nhất, chuyện tình cảm con chỉ cần kiên trì sẽ có kết quả tốt, đừng có để quá khứ làm bóng mờ trong tình yêu, Mộ Ngôn Tín cùng Chu Thiên không giống nhau, mẹ biết con muốn nói gì, nếu con đã nhận định nàng là con dâu của chúng ta rồi thì nói cho nàng biết cũng không sao, ta nghĩ Mộ Ngôn Tín cũng là người biết giữ bí mật.”

Dương Nhất nghe mẹ nói vậy không khỏi vui mừng “Cảm ơn mẹ.”

“Không cần cảm ơn, mẹ chờ con mang nàng đến gặp mẹ, như vậy đi, cúp đây.”

Mộ Ngôn Tín sau khi nghỉ ở nhà Nhâm Sơ cả buổi chiều, nàng quay về công ty bận rộn, không thể không cảm ơn Dương Nhất, không biết Dương Nhất lấy tư liệu từ đâu ra, nhưng căn cứ theo tư liệu của Dương Nhất, nàng điều chỉnh lại nhân sự, nàng sa thải bọn giám đốc, trưởng phòng làm lộ thông tin cơ mật của công ty. Sau đó, điều người thân tín của nàng từ những chi nhánh đến, bổ sung đầy đủ chức vụ, bắt đầu tiến hành cải cách chỉnh đốn toàn diện kế hoạch.

Cái này một khi làm là bận đến khuya, nàng đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra ngoài, nghĩ đến lần cãi nhau đó, đã qua hai ngày rồi, Dương Nhất không có tìm nàng, có lẽ cả hai đều cần thời gian suy nghĩ.

Tốc độ của Dương mẩu thật đúng là tuyệt đối kinh người, từ lúc Dương Nhất nói với nàng tới lúc quyết sách không quá một giờ, đã cho người gọi điện cho Dương Nhất, Dương Nhất để tránh bị theo dõi cho nên không có hẹn gặp hân, chỉ nói cho hân kế hoạch của mình, người nó rất lễ độ đáp ứng.

Sau khi sắp xếp xong, Dương Nhất nhìn ra ngoài thấy trời đã tối, cũng đói bụng rồi, cho nên cô ra khỏi phòng ngủ tìm đồ ăn. Lúc này, Đồng Nghệ đang xem tivi, trông thấy Dương Nhất đi ra, nhìn Dương Nhất tinh thần khôi phục không ít nàng yên tâm lại.

“Tiểu Nhất, tâm tình người khá hơn chút nào không? Ngày hôm qua thực là làm ta sợ muốn chết.”

“Yên tâm đi, ta không sao rồi Tiểu Nghệ, mọi chuyện ta đã có đối sách, hơn nữa sắp xếp xong xuôi rồi, không cần lo lắng nữa.”

“Còn Mộ lão sư người định như thế nào? Giữa trưa ta gọi điện cho Tiểu Sơ, Mộ lão sư đêm hôm qua ngủ ở công ty rồi còn phát sốt, may là Tiểu Sơ đi tìm nàng, đem nàng về nhà mình, hiện đã hạ sốt, nhưng nghe Tiểu Sơ nói, Mộ lão sư lại đến công ty làm rồi.”

Dương Nhất nghe Đồng Nghệ nói, trong lòng rất là lo lắng, lại nghe Đồng Nghệ nói đã hạ sốt mới yên tâm một chút, nhưng là vừa bệnh xong đã đến công ty, người này đúng là không biết quý trọng thân thể, Dương Nhất bất mãn, bực mình rồi, Mộ Ngôn Tín nữ nhân chết tiệt, không thể vì mình giấu diếm nàng mà tự hành hạ bản thân như vậy chứ, được lắm, Mộ Ngôn Tín người chờ xem, ta sẽ cho người biết hậu quả việc nữ nhân của Dương Nhất này không biết quý trọng thân thể.

Dương Nhất nghe Đồng Nghệ dứt lời, khoác áo chạy ra ngoài, đánh xe đến dưới lầu tập đoàn Mộ Lâm, hiện tại Dương Nhất không còn chút nào sợ hãi, trước kia bởi vì thân phận của cha mẹ nên mới chột dạ, bây giờ đã được cho phép nói, trong lòng cũng không còn bí mật gì, nghĩ như vậy, Dương Nhất vào thang máy lên tầng cao nhất, đến văn phòng chủ tịch, nội tâm Dương Nhất vẫn đang thăm mắng Mộ Ngôn Tín không nghe lời, không chịu ăn cơm, làm việc trễ không chịu nghỉ ngơi, ra thang máy nhìn trong phòng Mộ Ngôn Tín vẫn còn đèn, lòng vừa đau vừa tức, sải bước lớn xông vào phòng chủ tịch.

Mộ Ngôn Tín bị hành động của Dương Nhất làm hoảng sợ, nàng còn tưởng rằng Nhâm Sơ đến bắt nàng về, không nghĩ tới ngẩng đầu lên nhìn thấy Dương Nhất vẻ mặt đầy nộ khí, Mộ Ngôn Tín đột nhiên cảm thấy ủy khuất, giống như người vợ nhìn thấy chồng mới đi công tác về. Đúng vậy a, hai ngày không gặp, bốn mươi tám giờ, đây là thời gian tách ra lâu nhất kể từ khi cả hai cùng một chỗ, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín vẻ mặt ủy khuất nhìn mình, lửa giận cùng bất mãn trong lòng lập tức tiêu tán không dấu vết, cô đi đến, nhẹ nhàng ôm người con gái xinh đẹp kia vào lòng.

32. Chương 31

Lại một lần nữa cảm thụ cái ôm nhớ nhung của Dương Nhất, giống như đã qua 2 năm dài không gặp, mặc dù cái ôm này khiến nàng an tâm, nhưng Mộ Ngôn Tín đối với sự tình 2 ngày trước vẫn canh cánh trong lòng, nhớ tới chuyện Dương Nhất gạt mình, nàng đau lòng đẩy Dương Nhất ra, xoay người đi chỗ khác, không muốn nhìn cô.

Dương Nhất đột nhiên bị ngoại lực tác động, không kịp phản ứng, ngã ngồi trên đất, cô bĩu môi, tự mình lẩm bẩm “Ta biết ta gạt người là ta không đúng, người cảm thấy ta gạt người là không tuân thủ ước định, nhưng là người bây giờ cũng lừa ta, cũng không tuân thủ ước định của chúng ta.”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói có chút kinh ngạc.

“Người nói ta lừa người là lừa cái gì?”

Dương Nhất chính là đợi những lời này của Mộ Ngôn Tín, cô đứng lên, hướng về Mộ Ngôn Tín tặc tặc mà cười.

“Lúc trước người hứa với ta ăn cơm đúng bữa, ngủ đúng giấc, hai ngày này người đều làm không được, cơm cũng không thêm ăn, người đừng cho là ta không biết việc người phát sốt. Người không chăm sóc tốt bản thân.”

Mộ Ngôn Tín nhìn tiểu tử Dương Nhất đắc ý, lòng nàng đau muốn chết, nàng ra cái dạng này còn không phải vì cô?!

“Ta không ăn cơm cũng là có nguyên nhân, không phải tại ai kia làm sai không biết hối cải.”

Dương Nhất vô lại nhướng mày, đi đến trước mặt, nắm tay kéo Mộ Ngôn Tín ôm vào lòng, Mộ Ngôn Tín không có tâm tình cùng cô làm càn, dùng sức muốn đẩy Dương Nhất ra, nhưng tiếc là khí lực của nàng có điểm không bằng Dương Nhất, giãy dụa một hồi nàng cũng không động nữa, Dương Nhất chờ Mộ Ngôn Tín yên ổn, chậm rãi dán sát người nàng, tay vỗ lưng Mộ Ngôn Tín theo tiết tấu, thì thầm bên tai Mộ Ngôn Tín.

“Ta mặc kệ nguyên nhân người không chịu ăn cơm, dù sao khi chúng ta ước định cũng không có thêm điều khoản có nguyên nhân là không cần ăn, chúng ta huê nhau rồi.”

Mộ Ngôn Tín nghe xong lời này thật sự nổi trận lôi đình, nàng lại giãy dụa thoát khỏi Dương Nhất, nhìn Dương Nhất đắc ý, nàng tức giận cắn cổ Dương Nhất, hừ, cho người đắc ý, lại còn giận ta.

Dương Nhất bị đau, có chút vặn vẹo, cái cổ luôn luôn là địa phương mềm mại nhất, bị cắn một cái như vậy thật sự đau a, toàn thân đều cảm thấy đau, Dương Nhất đau dựng tóc gáy, nhưng vẫn cố nén không dám lên tiếng, không để cho nước mắt rơi xuống, Dương Nhất dùng nghị lực kiên trì, nhưng là Mộ Ngôn Tín còn không có xu hướng nả ra, Dương Nhất biết rõ lần cãi nhau này nội tâm Mộ Ngôn Tín có nhiều đau đớn, cho nên dứt khoát để cho nàng phát tiết, nếu không, để trong lòng lâu ngày sợ sẽ sinh bệnh.

Mộ Ngôn Tín đích thật là phát tiết, nàng dùng cách này biểu đạt cho Dương Nhất biết nàng đau lòng như thế nào, đến khi Mộ Ngôn Tín cảm nhận được vị tanh tanh trong miệng mới dần nả ra, Dương Nhất vốn rất đau, đau đến không còn cảm giác rồi, nhưng thời điểm Mộ Ngôn Tín rời ra, hàm răng tách rời thịt, trong nháy mắt đau nhằng răng, nhưng sợ Mộ Ngôn Tín nhìn thấy, lập tức khôi phục vẻ mặt bình tĩnh. Cô nghĩ đến chỗ bị cắn là cổ, có chút run lên, còn may Mộ Ngôn Tín cắn cổ chứ không phải là mặt, cái này nếu mà cắn trên mặt thì đúng là không thể ra cửa rồi. Dương Nhất trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn.

Mộ Ngôn Tín nhìn máu ứa ra trên cổ, rất là đau lòng, cái này nhất định là rất đau a, nghĩ nghĩ nàng thò tay sờ sờ, nộ khí trong lòng Mộ Ngôn Tín biến mất không còn.

Dương Nhất sau khi bị thương còn đối với nàng mỉm cười, Mộ Ngôn Tín lập tức không muốn làm khó cô nữa. Mộ Ngôn Tín bắt đầu thanh tĩnh. Nàng như thế nào có thể nói Dương Nhất không hề yêu nàng, như thế nào có thể cảm thấy Dương Nhất là thương hại nàng, cô bé từ này từ lúc cùng mình thổ lộ, luôn luôn yêu thương, chăm sóc nàng mọi lúc mọi nơi. Nghĩ đến ngày đó cãi nhau, Dương Nhất vẻ mặt ủy khuất nhìn nàng, Mộ Ngôn Tín lại khóc rồi, nàng đã hiểu lầm bảo bối của nàng, nàng không chấp nhận nghe cô giải thích, tự mình chủ trương.

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín thút thít trong lòng mình, rất là khó hiểu, rõ ràng là nàng cắn mình, muốn khóc cũng phải là mình nha, cô vỗ lưng Mộ Ngôn Tín dỗ dành.

“Tín Tín bảo bối, ngoan nào, đừng khóc, người nhìn xem, trời đã muộn, chúng ta về nhà trước nha, người khẳng định chưa ăn cơm tối, ta làm mì sợi cho người ăn.”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói, kịp phản ứng, đúng là trời đã muộn, cũng rạng sáng rồi, liền từ trong ngực Dương Nhất rời ra, lau nước mặt, kéo Dương Nhất đi về nhà.

Hai người cùng nhau trở về nhà Mộ Ngôn Tín, hai người tâm tình đều rất tốt, Mộ Ngôn Tín hai ngày nay chưa có về nhà, không phải ở nhà Nhâm Sơ thì là đến công ty, hôm nay mang theo Dương Nhất về nhà, cảm thấy rất ấm áp, vậy mới là nhà a.

Dương Nhất sau khi khai giảng, ngẫu nhiên buổi tối sẽ ngủ lại nhà nàng, nhưng đa số vẫn là ở ký túc xá. Mộ Ngôn Tín sau khi về nhà, lục tung tìm hộp cứu thương, từ lúc bị cắn tới giờ vết thương vẫn còn ứa máu, cho nên phải tìm băng gạc, băng bó một chút. Mộ Ngôn Tín tìm được chai thuốc xịt cầm máu, để Dương Nhất ngồi ở sofa, nàng lấy cái khăn sạch đi thấm nước ẩm.

Mộ Ngôn Tín dùng khăn lau miệng vết cắn khử trùng, sau đó vẽ mặt áy náy nhìn Dương Nhất, cầm chai thuốc xịt không dám xuống tay, Dương Nhất cảm giác trên cổ không có động tĩnh, ngược nhìn Mộ Ngôn Tín, nhìn thấy vẻ mặt áy náy của Mộ Ngôn Tín, cô biết Mộ Ngôn Tín đau lòng.

“Tín Tín, không có gì đâu, ta không đau, người xịt đi, người nhìn thời gian đều không còn sớm.”

Dương Nhất nói xong tự mình cắn chặt răng, tay nắm quyền, để ngừa chính mình nhịn không được kêu đau.

Mộ Ngôn Tín nhìn động tác của Dương Nhất, tự trách cả buổi, nàng nhẹ nhàng xoa mặt Dương Nhất, hôn lên môi Dương Nhất, quần lười Dương Nhất, mút mát thỏa thích, Dương Nhất nhiệt tình đáp lại, Mộ Ngôn Tín lúc này nắm tay Dương Nhất kéo vào nội y của mình, Dương Nhất được cổ vũ, xoa xoa tấm lưng mềm mại của Mộ Ngôn Tín, liếm liếm tai nàng. Ừm, như vậy tốt rồi, Mộ Ngôn Tín âm thầm nhắc nhở mình, Mộ Ngôn Tín dựa theo cảm giác, “Xì... . .xì. . .” phun hai cái lên cổ Dương Nhất, Dương Nhất bị đau không khỏi rung mình một cái.

Dương Nhất rời khỏi cánh môi Mộ Ngôn Tín, bấu môi xem thường, trong lòng nghĩ “Chiều này mà cũng dùng.” Nội tâm nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng không dám nói ra, nhìn đồng hồ, đã rạng sáng, ăn cơm xong ngủ cũng không biết ngủ được bao lâu, trong lòng suy nghĩ một chút.

“Tín Tín, ngày mai người có bận rộn nhiều việc không, chiều tối hãy đi công ty có được không?”

“Ngày mai sẽ xếp lại lịch, ta muốn đưa người đi bệnh viện trước, ta lo cổ người bị nhiễm trùng.”

Nàng nắm tay Dương Nhất nói “Người có đói bụng không, ta đi làm mì sợi, chúng ta cùng ăn.”

Dương Nhất vốn muốn nấu cho Mộ Ngôn Tín ăn, vừa muốn phản bác lại nhìn thấy Mộ Ngôn Tín liếc một cái, lập tức bất động.

Mộ Ngôn Tín rất nhanh làm xong mì sợi bùng ra, Dương Nhất nghe mùi thơm, lập tức chạy đến bàn ăn, Dương Nhất bởi vì quá đói nên ăn rất nhanh, Mộ Ngôn Tín vừa thổi thức ăn vừa hét lên.

“Ăn từ từ, bị phỏng bây giờ, nè, cho người cái này, ta thổi nguội rồi.”

Nói xong nàng đưa cho Dương Nhất cái chén nhỏ, Dương Nhất cười hắc hắc, tiếp nhận chén, ăn như hổ đói, Mộ Ngôn Tín cũng bắt đầu ăn, thỉnh thoảng cưng chiều xoa đầu Dương Nhất.

Sau khi ăn cơm xong, Dương Nhất nói cái gì cũng không cho Mộ Ngôn Tín động, chính mình đi rửa chén, không để ý hàn khí của Mộ Ngôn Tín, cầm chén tiến vào phòng bếp.

Sau khi rửa chén xong, vốn tưởng Mộ Ngôn Tín đi tắm rửa, nhưng ra thấy nàng ngồi trên sofa đợi mình, rất kỳ quái hỏi “Tín Tín, sao người không đi tắm, muộn rồi, tắm xong còn ngủ.”

“Không tắm, cổ người như vậy cũng không được tắm, chúng ta đi ngủ, ngày mai ngủ dậy rồi tắm, còn có, tuy ta không giận nữa, nhưng nếu người không giải thích rõ ràng ta sẽ không tha thứ cho người, cho nên, ngày mai sau khi tan tầm, ta muốn nghe lời giải thích.”

Nói xong Mộ Ngôn Tín lôi Dương Nhất về phòng ngủ.

Tám giờ sáng, Dương Nhất bị Mộ Ngôn Tín tóm đi bệnh viện, Mộ Ngôn Tín rất lo lắng cổ Dương Nhất sẽ bị nhiễm trùng. Bác sĩ nhìn cổ Dương Nhất, nói cho Mộ Ngôn Tín sẽ lưu lại sẹo, cái này để cho Mộ Ngôn Tín cảm giác áy náy, nhưng Dương Nhất sau khi nghe thì cực kì cao hứng, cười nói bên tai Mộ Ngôn Tín, cái này rất tốt, không cần đi xăm hình, ấn ký tình yêu độc nhất vô nhị. Nghe Dương Nhất nói, Mộ Ngôn Tín hỏi ngược lại, “Nếu là ấn ký tình yêu, có phải người cũng nên cắn ta một cái?”

Dương Nhất trừng mắt nhìn Mộ Ngôn Tín, nghĩ đến thực sự không thể đùa với người này.

“Đương nhiên là không cần a, dù sao Tín Tín được công nhận là băng sơn nữ vương, người ta làm sao có thể để lại ấn ký trên người nữ vương, mất thân phận lắm.”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất trêu chọc mình, nàng không có tức giận, nàng hiểu Dương Nhất nói thế kia là không muốn mình áy náy. Bất quá không bao lâu sau Mộ Ngôn Tín lại đau đầu, bác sĩ nói cho Dương Nhất đi chích ngừa vacxin chó dại, nàng thầm nghĩ nàng đường đường là chủ tịch lại bị coi là chó, trong lòng rất là bất mãn, Dương Nhất tặc tặc cười trộm. Nhìn vẻ mặt của Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất trong lòng buồn cười, tiêm thuốc so với bình thường cũng ít đau hơn. Sau khi tiêm xong, cô gửi tin nhắn cho Đồng Nghệ nhờ nàng xin phép nghỉ, rồi theo Mộ Ngôn Tín đến công ty.

Nhìn Mộ Ngôn Tín bởi vì thiếu ngủ mà hai mắt có thâm quầng, Dương Nhất rất là đau lòng, cho nên sau khi đến công ty, cô giúp Mộ Ngôn Tín xử lý một số văn kiện, công ty cổ phần điều chỉnh tổng thể, lại thay nhân sự, không thể nghi ngờ lượng công việc của Mộ Ngôn Tín tăng lên, phải đào tạo nhân viên, khảo hạch trưởng phòng, còn vấn đề tài chính lưu động, rất nhiều việc khác đều cần chủ tịch thẩm duyệt tiến trình.

Dương Nhất nhìn thời gian, đã 12 giờ trưa, gọi điện thoại đến nhà hàng đặt cơm trưa, cho dù bận rộn cũng phải ăn cơm trưa đúng hạn, đó là triết lý của Dương Nhất, cho nên cơm trưa đưa tới, cô cường ngạnh bế Mộ Ngôn Tín đang thẩm duyệt hồ sơ đến phòng nghỉ ăn cơm.

33. Chương 32

Phòng nghỉ là Mộ Ngôn Tín cho người làm sau khi cùng Dương Nhất quen nhau, bên trong trang trí rất đơn giản nhã nhặn, đồ vật cũng không nhiều lắm, chỉ có một cái giường lớn và cái bàn ăn dành cho hai người.

Mộ Ngôn Tín bị Dương Nhất bá đạo bế đi, nàng nhéo mũi Dương Nhất, Dương Nhất đi đến bàn ăn đặt nàng lên ghế, sau đó ra chỗ thư ký lấy cơm trưa, cô cẩn thận bày đồ ăn ra bàn, cô lấy cho nàng nửa bát cơm, còn mình một bát cơm, hai người vừa ăn cơm vừa vui vẻ nói chuyện.

Ăn cơm xong Mộ Ngôn Tín vốn muốn trở lại bàn làm việc thẩm duyệt tài liệu, nhưng một lần nữa bị Dương Nhất bá đạo bế đến giường lớn, cùng nhau nghỉ trưa cũng là một hạnh phúc, vì phòng ngừa ngủ quên, cô dùng di động đặt báo thức, sau đó ôm nàng đắp chăn cùng nhau ngủ.

Buổi chiều các nàng vẫn bề bộn công việc, chỉ ngẫu nhiên trao đổi đôi lời, đến sáu giờ chiều công việc giảm bớt thì cùng nhau tan tầm, sau khi ăn cơm ở nhà hàng mới cùng nhau về nhà.

Về đến nhà cả hai ngây ra đó trong chốc lát, sau đó từng người vào phòng tắm, các nàng đều muốn hôm nay phải giải quyết xong sự tình hôm cãi nhau.

Nếu như là người khác, tranh cãi nảy lửa như các nàng, không cần biết ai đúng ai sai cũng sẽ chiến tranh lạnh thật lâu. Nhưng các nàng là tri kỷ yêu nhau, đều nhận định và kiên định tình yêu cho đối phương, sẽ không dễ dàng nói chia tay, các nàng không nỡ để đối phương thương tâm quá lâu. Hai con người lý trí, hai con người yêu nhau, đều vì đối phương suy nghĩ, dù cho chiến tranh lạnh cũng sẽ không quá lâu.

Dương Nhất tắm xong trước, cô đi vào bếp làm cho Mộ Ngôn Tín một ly sữa bò đem vào phòng ngủ, sau đó Mộ Ngôn Tín cũng vào phòng ngủ, Dương Nhất cảm thấy gọi Mộ Ngôn Tín.

“Tín Tín, ta thổi tóc cho người.”

Mộ Ngôn Tín cười đi đến bàn trang điểm, hưởng thụ Dương Nhất vì nàng phục vụ.

Thổi tóc cho Mộ Ngôn Tín xong, các nàng đều lên giường, chui vào trong chăn, Dương Nhất ôm Mộ Ngôn Tín.

“Tín Tín, chuyện ngày đó ta thừa nhận ta gạt người là không đúng, trước đây ta đã hứa vô luận phát sinh chuyện gì, ta suy nghĩ cái gì đều nói cho người biết, nhưng ta không làm được, ta lúc ấy gạt người vì thấy người bề bộn công việc ở công ty, quá mệt mỏi, ta không đành lòng thấy người phiền vì chuyện của ta nữa, ngày đó ta tranh cãi với người, nổi giận với người cũng là ta không đúng.”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất cẩn thận nói từng việc, nàng duỗi tay nắm lấy tay cô.

“Nhất Nhất, ngày đó ta cũng có chỗ không đúng, ta không chịu nghe người giải thích, suy nghĩ lung tung, nói ra những lời khiến người thương tâm, về sau chúng ta có hiểu lầm gì, trước khi nổi giận đều phải nghe đối phương giải thích, có được không?”

“Tín Tín, ta còn có chuyện giấu người, khẳng định lúc người coi tài liệu cũng cảm thấy nghi hoặc, vốn chuyện này khiến ta rất bối rối, bởi vì lúc nhỏ ta đã hứa với cha mẹ bất luận có chuyện gì cũng không nói ra, ngay cả bà ngoại cũng không biết, nhưng mà ngày hôm qua ta nói chuyện điện thoại với mẹ, mẹ nói nếu ta đã nhận định người là đối tượng chung sống cả đời thì cũng không còn là người ngoài, cho nên nói cho người biết cũng không sao.”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói, nhẹ gạt đầu, ý bảo cô nói tiếp.

“Cha mẹ ta là quân nhân* (người thuộc quân đội), trước kia công tác tại cục tình báo trong nước, thời điểm ta học cấp hai họ được phái đi nước ngoài, cụ thể mà nói bọn họ là đặc công, vì quốc gia thu thập tin tức. Lúc ta 5 tuổi cha mẹ nói cho ta biết nghề nghiệp của họ, khi đó đề phòng ta bị tổn thương, họ cho ta đến trường huấn luyện chuyên môn, ta nghĩ khi đó cha mẹ đều biết sau này sẽ bị điều đi nước ngoài nên mới làm vậy. Phần tài liệu người xem là ta sau khi nhận được con mèo chết Ngô Phi gửi, đặc biệt gọi điện nhờ mẹ điều tra, cho nên người sẽ thấy phần tài liệu đó quá mức kỳ càn đi?”

Mộ Ngôn Tín chưa từng nghĩ nguyên lai chuyện nhà Dương Nhất là như vậy. Mộ Ngôn Tín nghĩ từ khi quen nhau, Dương Nhất đối chính mình đủ loại biểu lộ, Mộ Ngôn Tín rất xem thường trường Dương Nhất, người này đúng là giả heo ăn thịt hổ nha.

“Tiểu học người bắt đầu tiếp nhận huấn luyện là huấn luyện cái gì?”

Dương Nhất đảo mắt, bắt đầu nhớ lại.

“Err... Đầu tiên là thể lực, tiếp theo là trí nhớ, huấn luyện thực tế sinh hoạt ngoài hoang dã, cách phá bom, đề phòng bị nghe lén, còn một loạt kỹ năng họ thấy có thể bảo vệ bản thân đều dạy cho ta.”

Dương Nhất nói xong bị Mộ Ngôn Tín nhìn chằm chằm, ngượng ngùng, Mộ Ngôn Tín nhìn người tài giỏi trước mặt có cảm giác như người ngoài hành tinh.

“Nhất Nhất, người xem tư liệu kia phải chăng đã có đối sách của riêng mình?”

“Ừm, ta đã có sách lược phản kích, Tín Tín, ta nói cho người biết, ý định của ta là.”

Nghe đối sách của Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín âm thầm cười trộm, quả nhiên mình nhìn trúng người không tầm thường, xem ra con tôm nhỏ nhà nàng về phương diện kinh doanh rất là tư duy nha, đả kích người khác, trên người có mùi quân nhân a.

Nói tóm lại, hôm nay Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất giải thích cùng ý tưởng của cô rất là hài lòng, mặc kệ như thế nào, chọn Dương Nhất quả là không sai, Dương Nhất không trốn tránh, không đưa đẩy trách nhiệm, nàng không quan tâm gia đình Dương Nhất ra sao, nàng chỉ quan tâm Dương Nhất, cho nên với sự tình trong nhà Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín nghe, hiểu, không hỏi nhiều.

Dương Nhất tự lập từ nhỏ nên dưỡng thành nhiều thói quen cùng cá tính chỉ cô mới có, cô hiền lành, tốt bụng, đối đãi với bạn bè tận lực tận tâm, có ý nghĩ của riêng mình, cũng sẽ vì người khác suy nghĩ. Nàng sau khi làm người yêu của cô, được cô yêu thương bằng mọi cách, cô vì nàng suy nghĩ mọi thứ, cô hiểu cho

lòng nàng. Trên đời này, nữ nhân vô luận là yêu người khác giới hay đồng giới, không phải đều muốn tìm một người yêu mình, thương mình, hiểu mình cùng nhau qua cả đời hay sao.

Dương Nhất ôm Mộ Ngôn Tín, đột nhiên nhớ tới lời cuối cùng mẹ nói.

“Tín Tín, mẹ ta nói đợi sự việc giải quyết xong, có thời gian ta mang người đi gặp họ, ha ha, Tín Tín, con dâu rồi cuộc cũng tới ngày gặp mẹ chồng nhé.”

Mộ Ngôn Tín nghe xong lời Dương Nhất nói, không tự giác đỏ mặt, nàng vỗ Dương Nhất một phát, làm mặt lạnh.

“Rõ ràng là ta cưới người, rõ ràng là ta ăn người sạch sẽ, sao có thể nói ta là con dâu đây.”

Dương Nhất có chút không vui, nghĩ đến thời gian vừa qua cô còn không được ăn sạch Tín Tín, cái này nếu để mẹ biết, nhất định sẽ nói mình bất lực, Dương Nhất quyết định, hừ, phải để cho Mộ nữ vương biết rõ, cuối cùng ai mới là con dâu.

X

Dương Nhất hướng Mộ Ngôn Tín cười gian, mạnh mẽ lật người, áp lên người Mộ Ngôn Tín, lè lưỡi liếm môi nàng, Mộ Ngôn Tín nhìn mặt Dương Nhất lúc này như kẻ trộm hoa, thoáng cái mặt đỏ lên, Dương Nhất vươn tay miết lên cánh môi Mộ Ngôn Tín.

“Tín Tín bảo bối, đêm nay ta sẽ cho người biết ai mới là con dâu.”

“Mộ nữ vương. . . .” Dương Nhất ghé vào bên tai Mộ Ngôn Tín thổi một luồng hơi nóng, thỉnh thoảng vươn đầu lưỡi liếm theo đường viền tai xinh đẹp, ừm! thật ngọt, thật thơm. . . .

Cảm giác nóng ẩm làm toàn thân Mộ Ngôn Tín trở nên mẫn cảm, cảm giác tê dại, cuối cùng nhịn không được Mộ Ngôn Tín đẩy đầu Dương Nhất ra.

“Errr! Nhất Nhất, đừng làm rộn, nhột lắm. . .”

Một loạt các thủ pháp được tăng lên, Mộ Ngôn Tín híp mắt, nhìn rất là mê ly, lại khiến cho người xem trúng chiêu hấp dẫn trí mạng, Dương tôm nhỏ giờ phút này như thế nào để cho bữa tối hấp dẫn chạy thoát đây, dọc theo tai cô hôn xuống cổ, tại cổ cô lưu lại ấn ký của mình, Mộ Ngôn Tín không ngừng vận vẹo, nàng biết mục đích của Dương Nhất, nàng định vận vẹo để chạy trốn.

Dương Nhất dừng động tác, nhìn thân thể không ngừng giãy dụa kia, cô trầm mặc một hồi, khiến Mộ Ngôn Tín khó hiểu mở mắt, nàng nhìn thấy đôi mắt cười xấu xa nhìn mình, nhìn chằm chằm không chớp mắt, Mộ Ngôn Tín cảm giác giống như thổ con bị lão sói xám rình bắt, đang chờ bị hưởng dụng.

“Người.... không cho người nhìn ta bằng ánh mắt đó.”

Mộ Ngôn Tín thò tay sang bên cạnh định kéo cái chăn, nhưng vừa giơ tay lên đã bị nắm chặt...

“Thả ta ra, Nhất Nhất, người như vậy ta đau quá.” Mộ Ngôn Tín làm nũng nói.

“Tín Tín ngoan, nghe lời ta sẽ nhẹ tay một chút, đêm nay ta muốn người thuộc về ta, nữ vương thân yêu của ta, tiểu nữ nhân của ta, bảo bối của ta.”

Dương Nhất dùng lời nói đả kích thần kinh thánh giác của Mộ Ngôn Tín, khiến Mộ Ngôn Tín toàn thân đổ bình.

“Nhất Nhất, không cho phép người gọi ta như vậy.” Mộ Ngôn Tín nhỏ giọng nói.

Warning

Đầu ngón tay Dương Nhất khê miết xương quai xanh gợi cảm, trượt xuống hướng rốn, nhẹ nhàng bắt đầu kế hoạch dụ dỗ.

“Ummm...” Mộ Ngôn Tín muốn vươn tay bắt con người kia dừng tay, lại phát hiện hai tay sớm bị giữ lại.

“Nhất Nhất, ta nóng quá.... hảo ngứa.... ừm...”

Mộ Ngôn Tín không chịu được kích thích, muốn Dương Nhất nhanh lên, nhưng lại không tài nào nói ra mấy lời xấu hổ kia được.

“Tín Tín..... nghe lời, nhắm mắt lại, hử hử cảm thụ ta.”

Dương Nhất cúi đầu, bá đạo hôn lên môi Mộ Ngôn Tín. Cảm nhận được nụ hôn mạnh mẽ, Mộ Ngôn Tín hé miệng đáp lại, hiện tại nàng cảm giác nóng đốt người, nàng biết mình sắp chết cháy trong dục vọng, nàng chỉ cầu được giải thoát sớm một chút, sớm chút được thỏa mãn.

Mộ Ngôn Tín phối hợp hôn, Dương Nhất không kiêng nể gì, hai tay đặt lên hai bên ngực Mộ Ngôn Tín, không ngừng xoa nắn, Mộ Ngôn Tín đã không thể suy nghĩ gì nữa, chỉ có thể cảm thụ Dương Nhất không ngừng kích thích mình.

“Hmm.... ừm...”

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín rên rỉ, biết nàng đã bắt đầu hưng phấn, động tác tay không dừng lại, cô dùng thân mình tách hai chân nàng ra, dùng đầu gối ma sát huyết động cách một lớp quần chip.

“Ah.... ah.... Nhất..... Nhất.... nóng quá.”

Mộ Ngôn Tín không ngừng rên rỉ, lúc này Dương Nhất trượt một tay vào trong quần chip, đầu ngón tay lướt qua trên mặt cánh hoa (~!~), chạm vào hoa cúc, cứ như vậy vỗ về chơi đùa, tay Dương Nhất càng lúc càng ướt.

“Ừm..... ừm.... Nhất..... ta.... muốn.....”

Giây phút này chẳng còn quan tâm ngược ngừng gì nữa, Mộ Ngôn Tín rên rỉ mê người, nàng cảm thụ Dương Nhất kịch liệt khiêu khích ở động khẩu, hai tay nàng nắm chặt drap giường, nàng cong người lên đón nhận kích thích.

Con người kia bên trong quần chip tay không ngừng châm lửa khiêu khích nàng, làm cho nàng không thể không mở miệng cầu hoan. Dương Nhất thỏa thích dùng nhiều cách khiêu khích thân thể Mộ Ngôn Tín.

“Tín Tín bảo bối, ngươi có biết bây giờ ngươi có bao nhiêu mê người không?”

Nói xong cô giật luôn cái quần chip vướng bận kia ra, ánh mắt mê ly nhìn ngực mỹ nhân, làn da trắng nõn, đường cong khiêu gợi, vùng bụng phẳng không một chút thịt thừa, vùng mu đầy đặn, xuống chút nữa là hang động ẩm ướt, cùng hai đùi thon đều, thân thể cỡ nào hoàn mỹ, Dương Nhất cảm thán trong lòng, tay vẫn không ngừng vuốt ve hạ thể của nàng.

“Ah..... ah.....” bị kích thích Mộ Ngôn Tín liên tục rên rỉ....

34. Chương 33: (h) Thì Ra Mình Mới Là Con Dâu

“Ah.....” Trước ngực bị tập kích khiến Mộ Ngôn Tín ngâm ra, nàng hơi hé mắt, nhìn thấy Dương Nhất cúi đầu trước ngực mình hướng dụng hai bầu vú đầy đặn, đầu nhũ bị hàm răng ma sát khiến cảm giác ngứa ngáy khó chịu đánh úp toàn thân, tay người kia cũng tùy ý làm bậy, cuồng phong bạo vũ thăm dò vùng rừng nhiệt đới ẩm ướt, đầu ngón tay liên tục khuấy động chỗ làm người ta ngừng nhất.

“Ừm..... ừm.....”

Thân thể Mộ Ngôn Tín chịu kích thích mãnh liệt, không cách nào nhẫn nhịn, chỉ tùy ý biểu đạt thành âm thanh.

“Tín bảo bối, ngươi thật mẫn cảm nha.”

Miệng buông thả đầu nhũ bị ma sát đỏ lên, Dương Nhất tiếp tục trêu chọc Mộ Ngôn Tín phát hỏa.

“Người..... ừm.... xấu.... xa..... ah.....”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất không kiêng nể gì khiêu khích, cảm giác mình bây giờ nhất định rất phóng đãng, ngay cả nói chuyện cũng ngâm ra thành như vậy.

“Tín bảo bố, không cần thận thừng, ta biết người rất thích mà, ngoan....”

Nói xong, Dương Nhất cúi đầu vào nơi bắt nguồn của sự ẩm ướt, nguồn suối trong u cốc thật ngọt thật thơm, không chút do dự, Dương Nhất ra sức mút hút thỏa thích, khiến cho âm thanh phát ra thật phóng đãng.

Mộ Ngôn Tín không dám ngẩng đầu nhìn, hạ thể cảm giác dồn nén khó chịu, phòng tuyến cuối cùng của Mộ Ngôn Tín đã bị hành động này phá vỡ, không còn e dè, âm thanh rên rỉ không khống chế theo trong miệng tràn ra.

“Ừm..... ah..... ah.....”

Con tôm lược kia công kích nàng không kiêng nể, để nàng chỉ cảm thấy toàn thân mềm yếu vô lực, nghe âm thanh kích thích như thế, Dương Nhất thỏa mãn vô cùng, cô càng chăm chỉ công tác giữa hai chân.

“Nhất..... Nhất..... chậm.... chậm.... chút....”

Chỗ mềm mại nhất không ngừng bị hút, bị đầu lưỡi ma sát liên tục, khiến cho khoái cảm ngày càng lộ rõ, cảm giác như trôi trên mây, bụng dưới ngày càng tăng nhịp co thắt, đầu lưỡi mềm mại ẩm ướt dần trở nên cứng rắn, Mộ Ngôn Tín cảm thấy ngày càng khó chịu, tay xiết chặt drap giường, trong phòng ngủ chỉ còn tiếng thở dốc xen lẫn tiếng rên rỉ đứt quãng.

“Ah... ah..... Nhất... không được.... ta tới.....”

Đứt lời, bụng dưới co thắt dữ dội, một cổ nhiệt lưu từ trong cơ thể phun ra, Dương Nhất há miệng, đem tất cả dịch tình của nàng nuốt vào trong miệng. Mộ Ngôn Tín bị việc này trùng kích khoái cảm cao trào chưa từng có, bụng dưới vẫn còn đang co thắt, Dương Nhất từ giữa hai chân bò lên, đem nước ép thơm ngọt chia sẻ với Mộ Ngôn Tín, cho nàng thưởng thức hương vị của chính mình.

“Tín bảo bố, cảm thấy thế nào, có phải rất ngon không.”

Mộ Ngôn Tín giờ phút này chậm rãi từ trong kích tình hồi phục tinh thần, trừng mắt nhìn vẻ mặt sắc lang của Dương Nhất.

“Người như thế nào hư hỏng như vậy?” Nói xong không thèm nhìn mặt Dương Nhất.

Dương Nhất lúc này cũng không để ý Mộ Ngôn Tín, cô tự mình cởi bỏ quần áo, thuận tiện cởi luôn áo Mộ Ngôn Tín. Mộ Ngôn Tín nhìn qua, thấy Dương Nhất không còn mảnh vải che thân, lộ ra làn da lúa mạch, trong lòng rõ ràng sinh ra một tia dục vọng, muốn cùng người này da thịt giao hòa, cá nước thân mật... Mộ Ngôn Tín cảm thấy mình đúng là bị Dương Nhất dạy hư mất rồi, như thế nào trong đầu toàn sắc là sắc.

Dương Nhất nhìn mỹ nhân vũ mị khiêu gợi nằm trên giường lớn “Tín bảo bố, bộ dáng cao triêu của người thật mê người.”

Thật sự là trần trụi thổ lộ, Mộ Ngôn Tín cúi kính e thẹn, nghiêng đầu không thèm nhìn cô, Dương Nhất nhếch môi cười tà, nheo mắt nhìn vùng rừng nhiệt đới của Mộ Ngôn Tín, cúi đầu xuống nhẹ nhàng ngửi, khiến thân thể Mộ Ngôn Tín một hồi run rẩy.

Mộ Ngôn Tín nghĩ giờ chân thay đổi tư thế tránh Dương Nhất, ai nghĩ đó đúng như ý nguyện của Dương Nhất, Dương Nhất tách ra, nắm chân Mộ Ngôn Tín đẩy lên cao, toàn bộ hạ thân của nàng hoàn toàn bạo lộ trước mắt Dương Nhất.

“Ah... Nhất Nhất đừng như vậy a.”

Mộ Ngôn Tín đỏ bừng khuôn mặt năn nỉ Dương Nhất, nàng muốn khép chân lại nha.

Dương Nhất kìm giữ cái chân lộn xộn của mỹ nhân, dùng sức giương chân nàng, mở ra phạm vi tối đa, đạt thỏa mãn rồi mới thu hồi khí lực, con mắt thủy chung nhìn chăm chăm nơi nguồn suối phun ra ái dịch, mềm mại, đỏ hồng, cánh hoa còn vươn tinh dịch hòa với dịch vị* (nước miếng) của mình lấp lánh sáng, thật đẹp. Dương Nhất xấu xa đưa lưỡi liếm.

“Ừm.... Rất ngọt.”

Dương Nhất thì thầm trong miệng, cô rất lưu luyến hương vị này, cô lại chui đầu vào khu vườn hồng bí mật.

Mộ Ngôn Tín giờ phút này đã biết, nàng hôm nay thật sự đã chọc giận con tôm lược của nàng, nếu không sẽ không bị giày vò nhiều lần như vậy, xem ra sau này phải thừa nhận mình là con dâu thôi.

Kỳ thật Dương Nhất tra tấn Mộ Ngôn Tín như vậy, ngoại trừ bởi vì bị kích thích, còn vì một điều, cô không muốn lần đầu của Mộ Ngôn Tín không hoàn mỹ. Cô trước kia xem trên tạp chí nước ngoài về phương diện này, trên đó ghi, nữ nhân phải được khơi mào dục vọng, làm đủ các bước khởi động, như vậy khi lột xác thành nữ nhân mới không thống khổ, mới được thỏa mãn.

Cô thổi hơi vào nơi thâm kín của Mộ Ngôn Tín, lưỡi chạy vào khe suối trong khu rừng nhiệt đới, thỉnh thoảng lưu lại dịch vị của mình bên trong, động tác như vậy càng khiến nụ hoa nở rộ trước mắt.

Mộ Ngôn Tín lần nữa cảm nhận được dục vọng khó nhịn, nàng hơi nâng cao hạ thể.

“Ah.... Nhất.... Dừng...”

“Tín bảo bối, lại có cảm giác sao?”

Thanh âm rơi vào tai Mộ Ngôn Tín khiến nàng ngượng ngùng cắn môi dưới, Dương Nhất nhướn mày, nhìn tiểu mỹ nhân thân thể ửng đỏ, không đợi trả lời liền ngậm lấy hoa tâm dính đầy nước dịch, dùng sức hút mút, đầu lưỡi xoáy vào, nuốt tất cả ái dịch vào trong miệng, ah, cỡ nào mỹ vị đồ ăn nha. Lúc này Dương Nhất đưa ngón trỏ tay mình lên miệng liếm láp nhiều lần, sau khi ngón tay ướt át, Dương Nhất tiếp tục mút cánh hoa, ngón tay cùng lúc xoa xoa xung quanh huyết động.

“Nhất..... ừm..... tay của người.....”

Mộ Ngôn Tín cảm giác được động khẩu có kẻ lạ thăm hỏi, giống như muốn trêu chọc thân thể nàng đến bốc hỏa, nàng chỉ cảm thấy cảm giác ngứa ngáy tê dại ngày càng mạnh.

Dương Nhất giờ phút này cũng không quan tâm cảm giác của Mộ Ngôn Tín, cô đưa lưỡi vào bên trong hang động, động khẩu tuôn ra nước dịch thơm ngọt, thứ nước gây nghiện biết nhường nào, lúc này đây thưởng thức nước tình của Mộ Ngôn Tín, lại để cô muốn dừng cũng dừng không được, lưu luyến quên lối về, tựa như đi trong sương rất lâu rất lâu, đột nhiên có người một ly nước ép trái cây ướp lạnh, cho người uống xong thoải mái đến cực điểm, dư vị vô cùng.

“Xùy..... xoạch.....” âm thanh lưỡi đánh chiếm động khẩu vang vọng trong phòng ngủ, âm thanh mỹ diệu như thế lại để cho Dương Nhất càng thêm hưng phấn, tăng nhanh tốc độ đánh lưỡi, “Ah..... ah.....”

Lúc này, lời nói không thể diễn tả hết được, tất cả đều là âm thanh giao hội.

Cảm giác được thân thể Mộ Ngôn Tín nảy lên kịch liệt, đoán chừng nàng sắp tới, Dương Nhất ngay lập tức đưa ngón tay lên miệng thấm ướt, nhắm ngay cửa động, trượt vào. Ngón tay bị vách tường mềm mại bao lấy, Dương Nhất vẫn cảm nhận được phía trước có chút trở ngại, lợi dụng lúc Mộ Ngôn Tín hứng tình tăng vọt, cô đem ngón tay mình xuyên qua, “Ah...” Mộ Ngôn Tín hét lên một tiếng, bởi vì đau mà toàn thân căng cứng, Mộ Ngôn Tín cảm giác được tường thành bên trong bị xé rách, lửa nóng bao bọc.

Dương Nhất không dám cử động tay, cô đang đợi, đợi Mộ Ngôn Tín thích ứng mình, vừa rồi khởi động rất đầy đủ, đáng ra Mộ Ngôn Tín không quá khó chịu mới đúng, Dương Nhất vừa cảm thụ vừa nghĩ.

Mộ Ngôn Tín sau khi trải qua lột xác thành nữ nhân, thân thể càng thêm bốc hỏa, toàn thân như bị hỏa thiêu, hạ thể trong huyết động cảm giác giống như bị kiến cắn, tê tê, ngứa ngứa khó nhịn. Nàng bắt đầu chuyển động thân mình, muốn tìm phương pháp hết ngứa.

Dương Nhất cảm nhận được biến hóa trong cơ thể Mộ Ngôn Tín, cảm giác được thân thể nàng vụn vụn, biết được đã đạt tới hiệu quả như mình dự đoán, cô bắt đầu co duỗi ngón tay của mình.

Mộ Ngôn Tín sau khi cảm thụ được ma sát bên trong, rất là thoải mái, nhưng đồng thời cảm giác tê dại ngứa ngáy ngày càng mãnh liệt.

“Ah..... Nhất... hảo ngứa..... nhanh.... ừm.....”

Dục hỏa mãnh liệt làm cho Mộ Ngôn Tín không còn rụt rè e thẹn nữa, nàng chỉ muốn nhanh được giải thoát, không ngừng rên rỉ.

Dương Nhất sau khi nhận được mệnh lệnh, cô tăng mạnh lực độ và tăng nhanh tốc độ, không ngừng rút ra đút vào bên trong, còn không ngừng xoay xoắn ngón tay, thoáng một phát trùng kích điểm G, rất nhiều dịch tình tuôn ra, nương theo ngón tay rút ra đút vào là âm thanh xùy xùy bèm bẹp.

“Ừm..... khó chịu quá....”

Mộ Ngôn Tín không thể hình dung được cảm giác của mình, các giác quan đều mơ mơ hồ hồ, cảm thụ được trong cơ thể rất nhanh bị trùng kích, làm cho hạ thể nàng ngày càng xiết chặt, càng lúc càng khoái cảm, bụng dưới không khống chế được bắt đầu co thắt, bên trong bạo phát phun ra.....

“Ah... Nhất..... ta không..... không được.....”

Dương Nhất biết Mộ Ngôn Tín đã đến, cảm giác được ngón tay bên trong bị tinh dịch ào ra bao phủ rồi, vội rút tay ra, kê miệng vào, uống sạch thứ nước trái cây mỹ vị đó, cô ngẩng đầu, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín mặt đỏ quá ngượng rồi.

Dương Nhất đi đến phòng tắm hứng chậu nước ấm đem vào phòng ngủ, dùng khăn mềm lau sạch hạ thể cho Mộ Ngôn Tín. Sau đó bế Mộ Ngôn Tín đổi phòng ngủ dành cho khách, đến bên giường lớn, vén chăn đặt nàng lên giường, chình mình cũng leo lên giường, ôm nàng đi ngủ.

Mộ Ngôn Tín trước khi hôn mê, rốt cuộc hiểu rõ vấn đề, mình mới là con dâu.

.
. .
.

Ánh nắng mai chiếu vào phòng ngủ, Dương Nhất bị chuông báo đánh thức, cô vội vàng tắt đồng hồ báo thức vì sợ đánh thức Mộ Ngôn Tín, nhìn Mộ Ngôn Tín bĩu môi ngủ như heo con, cô tặng nàng nụ hôn buổi sáng, rồi vui vẻ rời khỏi phòng ngủ.

Hôm nay Dương Nhất chưa đi đánh răng rửa mặt như mọi ngày, mà cô đến phòng ngủ chính, giờ phút này phòng ngủ vẫn còn lưu lại hương vị hoan ái ngày hôm qua, Dương Nhất đi đến giường lớn, nhìn vết tích hồng hồng Mộ Ngôn Tín lưu lại, trong lòng rất là hạnh phúc, cô đi mở tủ tìm cái kéo, cô muốn cắt phần vải có cái vết hồng hồng kia lưu làm kỷ niệm, đợi khi các nàng già rồi, còn có thể đem ra trêu chọc Mộ Ngôn Tín, đây là vật quý giá nhất của nữ nhân, Mộ Ngôn Tín đã tặng nó cho cô, hiện tại nó là của cô, cho nên cô muốn cất giữ thật tốt.

35. Chương 34

Sau khi làm phần ăn sáng cho Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất nghĩ đến hôm nay không có lớp học nên đánh xe đến tập đoàn Mộ Lâm. Cô biết, gần đây vì tập đoàn có điều chỉnh lớn nên khiến cho hồ sơ thẩm duyệt mỗi ngày tăng gấp bội, muốn Mộ Ngôn Tín ở nhà nghỉ ngơi với tính cách của nàng là điều không thể, nên cô dứt khoát đến công ty trước, giúp nàng sắp xếp điều chỉnh lại, đợi khi Mộ Ngôn Tín đến, trực tiếp nhìn số liệu kia ra quyết định là được.

Kỳ thực với chỉ số thông minh cùng tài kinh doanh thiên phú, Dương Nhất có thể giúp Mộ Ngôn Tín ra quyết định luôn cũng được, chỉ là những giấy tờ kia vẫn cần chữ ký của Mộ Ngôn Tín.

Dương Nhất vừa chỉnh sửa tài liệu vừa chú ý đến thời gian, đợi vừa đến trưa là cô sẽ phóng về nhà nấu cơm cho Tín bảo bối. Dương lúc cô lật xem tài liệu, di động vang lên, là một dãy số lạ, Dương Nhất chần chờ một chút nhưng vẫn bấm nút nghe.

“Alô, xin chào.”

“Dương Nhất sao? Ta là Liêu Huy, ta đã điều tra được tẩy của bọn nắm giữ sổ cổ phần trấn giữ công ty, hiện tại muốn bắt đầu thu mua, ta đã gửi một số đồ đến hộp thư nhà người.”

“Cám ơn người, ta sẽ đến đó lấy, sau đó sẽ chuyển tiền cho người, nếu như ta không gọi lại cho người, điều đó nói lên kế hoạch không có gì thay đổi, người có thể bắt đầu thu mua.”

“Tiền cũng không cần rồi, cha mẹ người đã ủng hộ tài chính cho ta, đợi khi thu thu mua thành công, số tiền kia sẽ như hẹn đến trường mục của người.”

Dương Nhất nghe Liêu Huy nói mà trong lòng khó chịu, đúng là không có cha mẹ giúp đỡ tài chính cũng không đầu lại Ngô Phi, cô lắc đầu phủ bỏ những suy nghĩ này, dù sao sau khi kế hoạch thành công, tất cả mọi thứ từ cổ phần đến công ty đều trả lại cho cha mẹ, cô chẳng muốn tiếp nhận công ty đâu, nếu muốn làm thì cô tốt nhất ở lại giúp Tín bảo bối. Dương Nhất đối với Liêu Huy nói cảm ơn, sau đó cúp điện thoại.

Mộ Ngôn Tín ngủ đến hơn 11 giờ trưa, nàng mở mắt, nhìn đồng hồ bên giường, nàng thở dài một hơi, nghĩ đến đêm hôm qua kích tình, nàng xấu hổ đỏ mặt, muốn đem mình núp vào trong chăn, nhưng vừa cử động toàn thân nhức mỗi phát ra cảnh báo. Mộ Ngôn Tín lập tức bấu môi, hừ, Dương Nhất đáng ghét, biết rõ hôm qua là lần đầu tiên của người ta còn hành hạ người ta như thế, về sau nhất định phải cẩn thận hơn mới được, mình đã bị nàng ăn sạch sẽ, nếu còn kích thích cô, chỉ sợ sẽ bị giày vò cả đêm muốn dừng cũng không được, Mộ Ngôn Tín trong lòng khuyên bảo chính mình.

Dương Nhất nhìn đồng hồ, thời gian giữa trưa không sai biệt lắm, cô mặc áo khoác đi ra khỏi tập đoàn Mộ Lâm, về nhà Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất mở cửa, nhìn trong nhà không có động tĩnh, Dương Nhất nhẹ chân nhẹ tay đi đến phòng ngủ, qua khe cửa nhìn thấy Mộ Ngôn Tín đang cố gắng mặc váy ngủ vào, lập tức mở cửa tiến đến ôm nàng.

“Tín bảo bối, như thế nào dậy sớm như vậy, ngủ thêm chút nữa đi a.”

Cảm nhận được cái ôm của Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín trong lòng rất là phiền muộn, chính mình đau nhức toàn thân cũng vì con tôm lược này, chỉ muốn hung hăng cắn cô một cái, nhưng nghĩ lại, mình bây giờ làm gì cũng phải cố sức, hơn nữa nếu lỡ lại kích thích con tôm lược này, nàng hôm nay muốn xuống giường cũng khó, Mộ Ngôn Tín cắn cắn môi không trả lời.

“Tín bảo bối, người làm sao vậy, có phải có chỗ nào không khỏe không? Cái kia..... có còn đau không?”

Dương Nhất cúi đầu xem xét thân thể Mộ Ngôn Tín, ôn nhu nói. Mộ Ngôn Tín nghe nói như thế, lại đỏ mặt, cái người này nói chuyện không biết cái gì là khó xử sao? Hay là muốn trêu chọc mình, nhưng nghe thanh âm ôn nhu thì biết cô đau lòng cho mình, liền vươn tay ôm cô, nhỏ giọng nói “Không đau, nhưng hơi mệt, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe thôi.”

Dương Nhất nhìn sắc mặt Mộ Ngôn Tín có chút mệt mỏi, lập tức bế nàng.

“Tín bảo bối, ngoan, vi phu* bế người đi tắm a.”

(*vi phu là từ ngôi thứ nhất, để tự xưng bản thân mình là chồng; lão công tuy cũng có thể tự xưng nhưng vẫn là từ ngôi thứ hai; vi phu là 100% ngôi thứ nhất.)

Mộ Ngôn Tín bị bế đến ngồi trên ghế trong phòng tắm, Dương Nhất pha bồn nước ấm xong đi đến ngồi xổm trước mặt Mộ Ngôn Tín.

“Tín bảo bối, ta biết thân thể người không khỏe, ta giúp người cởi áo, rồi bế người ngâm vào trong bồn, có được không?”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất cẩn thận nói, trong lòng vô cùng ấm áp, nàng mỉm cười gật đầu. Dương Nhất nhận được tín hiệu, bắt đầu giúp Mộ Ngôn Tín cởi áo, cẩn thận từng li từng tí bế nàng đặt vào bồn tắm. Cô kéo rèm tắm lại cho nàng, chính mình ngồi đợi trên ghế trong phòng tắm. Dương Nhất biết Mộ Ngôn Tín rất mệt, hơn nữa sau khi xảy ra chuyện kia nàng vẫn còn thẹn thùng, lại nói định lực của mình không tốt, vạn nhất nhìn bảo bối nhà mình tắm sinh ra sắc tâm cũng không tốt, giờ này khắc này, thân thể bảo bối là quan trọng nhất, dù sao nàng cũng là người của mình rồi, về sau không sợ không có thời gian nha.

“Tín bảo bối, ta đợi người ngay đây, người nếu muốn lấy cái gì nói với ta, hay mệt quá không thể tự tắm, cũng nói ta, ta tắm cho người.”

Dương Nhất ngữ khí không một tia trêu chọc, Mộ Ngôn Tín có thể cảm nhận được yêu thương trong giọng nói của Dương Nhất, cho nên nàng không muốn cô thêm lo lắng.

“Ừm, Nhất Nhất đừng lo lắng, ta ngẫm mình một chút sẽ không sao nữa, ta không có yếu như vậy, người ra ngoài nấu cơm cho ta được không? Ta đói bụng.”

“Được, ta đi làm cơm, Tín bảo bối hảo hảo ngẫm mình đi a.” Dương Nhất nói xong rời khỏi phòng tắm.

Mộ Ngôn Tín ngẫm mình trong nước ấm rất là thoải mái, đau nhức trong thân thể lập tức tan biến, an nhàn nằm trong bồn tắm, nàng cũng nhanh buồn ngủ, nhưng cái bụng cứ kêu ọt ọt nhắc nhở nàng đang rất đói bụng, cho nên một thoáng sao nàng không hề lơ mề tắm rửa.

Dương Nhất nghĩ Mộ Ngôn Tín đói như vậy không thích hợp ăn đồ nhiều dầu mỡ hay đồ cứng, không tốt cho dạ dày, mở tủ lạnh thấy mì sợi, Dương Nhất bắt đầu rửa rau quả, thái rau quả, làm loại mì này cần ít thời gian, hơn nữa cũng không nhiều dầu mỡ, ăn vào dạ dày sẽ thoải mái.

Dương Nhất làm xong bưng hai bát mì ra bàn ăn cũng là lúc Mộ Ngôn Tín tắm xong đi ra, ngồi trên bàn chờ ăn, Dương Nhất nhìn cảnh này có cảm giác giống như mấy bạn nhỏ trong nhà trẻ được xếp ngồi vào chỗ chuẩn bị ăn, cô cười cười, bước nhanh đến bàn ăn, để bát mì xuống trước mặt Mộ Ngôn Tín, chính mình ngồi vào chỗ bên cạnh nàng.

Mộ Ngôn Tín ngồi ăn mì do người yêu nấu, trong lòng rất là ôn hòa, vừa ăn vừa nhìn Dương Nhất, có lẽ do tới qua tiêu hao nhiều thể lực nên bây giờ Mộ Ngôn Tín ăn như hổ đói, giống như đã nhịn đói tám trăm năm.

“Tín Tín, ăn từ từ, không ai dành của người đâu, ăn không đủ còn phần của ta đây, đừng để bị phỏng a.”

Dương Nhất nói xong, đứng dậy chạy vào phòng bếp lấy ra cái chén, gấp mì trong bát của mình, thổi thổi, mới đưa đến miệng Mộ Ngôn Tín. Bữa cơm này ăn rất nhanh, mì sợi cùng rau củ trong bát của Dương Nhất đều bào bụng Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất hầu hạ Mộ Ngôn Tín ăn xong mới bưng bát mì của Mộ Ngôn Tín lên bắt đầu ăn.

Sau khi ăn trưa xong, bởi vì ăn hơi nhiều mà Mộ Ngôn Tín no phát ách, nàng xoa xoa cái bụng nhỏ đi bộ khắp nơi, vậy mà thân thể vẫn còn chút khó chịu, nhưng dạ dày đã bớt khó chịu, Mộ Ngôn Tín quyết định hoạt động một chút. Dương Nhất rửa chén xong từ phòng bếp đi ra, nhìn Mộ Ngôn Tín hai tay chống hông, lắc lắc ưỡng ưỡng cái bụng nhỏ, kỳ thật nàng căn bản là không có bụng. Dương Nhất nhẹ nhàng đi đến, từ đằng sau ôm Mộ Ngôn Tín, để tay lên xoa xoa cái bụng bằng phẳng của Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín cảm nhận được hơi ấm sau lưng, thuận thế tựa vào người Dương Nhất.

“Tín Tín, ta yêu người.”

“Nhất, ta cũng yêu người.”

Một người dựa vào, một người ôm, cứ như vậy hai người ôm nhau, cảm thụ hơi ấm của đối phương, cảm thụ tình yêu mang cho các nàng thỏa mãn cùng hạnh phúc. Tình yêu kỳ thật rất bình thản, bình thản đến một bữa cơm, một chén trà nóng, một cái ôm, một câu nói thấm vào trái tim mỗi người.

“Tín Tín, cha mẹ ta đã giúp ta tìm người đáng tin cậy, người đó hiện tại đã lấy được tư liệu ghi chép bắt lương của bọn trấn giữ cổ phần trong công ty Ngô Phi, buổi chiều ta muốn về nhà một chuyến. Buổi sáng ta đã đến Mộ Lâm, ta rất muốn người nghỉ ngơi, nhưng ta biết nếu ta yêu cầu người nghỉ ở nhà người cũng sẽ nhớ công ty, cho nên ta đến công ty trước, giúp người giải quyết quá trình rườm rà, chờ người đến công ty xét duyệt ký tên là tốt rồi.”

Mộ Ngôn Tín nghe đoạn lý giải đầy sẵn sốc của Dương Nhất, nàng xoay người, chủ động hôn lên môi Dương Nhất.

“Người cũng đã nói đã điều chỉnh tốt hết rồi, thì trước ta muốn cùng người về nhà lấy đồ, sau đó đến bệnh viện thay thuốc cho người, cuối cùng chúng ta cùng đến công ty.”

Sau khi Mộ Ngôn Tín ra quyết định, hai nàng thay quần áo, rời khỏi nhà, Dương Nhất lái xe chở Mộ Ngôn Tín hướng nhà mình, Dương Nhất sợ Mộ Ngôn Tín mệt mỏi, cho nên không cho nàng cùng mình nói chuyện phiếm, mệnh lệnh cho nàng tranh thủ tất cả thời gian tĩnh dưỡng, vừa lên xe giúp nàng điều chỉnh tốt chỗ ngồi, cho ghế ngã ra sau, sau đó lấy cái chăn nhỏ mang theo từ trong nhà đắp cho nàng.

Ngay khi Mộ Ngôn Tín đắp chăn chuẩn bị nhắm mắt nghỉ ngơi, phát giác trên mắt mình có cái gì đó, thò tay muốn lấy xuống.

“Tín Tín ngoan, đừng nhúc nhích, đây là bịt mắt, ta sợ ánh sáng chói người ngủ không được, cái này ta đặc biệt mua cho người, mua lâu rồi cũng không có dịp dùng, hiện tại đã có cơ hội, người ngủ đi, ta lái xe.”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất giải thích nhẹ gật đầu, nàng tìm một tư thế thoải mái bắt đầu ngủ.

Sau gần một giờ lái xe, đã đến nhà Dương Nhất, Dương Nhất vốn không muốn đánh thức Mộ Ngôn Tín, trên đường lái xe trộm nhìn nàng, xem nàng ngủ ngon không nữa gọi, nhưng ngay khi xe dừng lại, Mộ Ngôn Tín động nhẹ.

“Nhất Nhất, đến rồi sao?”

“Ừm, đến rồi, Tín Tín người ở trên xe chờ ta, ta, ta đi lấy đồ một chút quay lại ngay.”

“Không muốn, ta với người cùng đi.”

Mộ Ngôn Tín nói xong tháo bịt mắt xuống, với tay lấy áo khoác ở băng ghế sau mặc vào. Dương Nhất bắt đầu nhìn nàng, giúp nàng chỉnh sửa áo khoác, buộc dây áo cẩn thận, sau đó chính mình mặc áo khoác, cùng nhau xuống xe.

Nhà Dương Nhất nhìn bên ngoài rất ư là bình thường, nhưng thực chất nơi này có điều khiển và giám sát bí mật, là căn cứ tuyệt đối an toàn.

Mộ Ngôn Tín quan sát một lượt nhà Dương Nhất, nhà nhỏ hai tầng, không có rào chắn cao, chỉ có cái rào thấp cùng cánh cửa nhỏ, nhìn rất không an toàn, Dương Nhất lôi kéo tay nàng đến chỗ cái thùng thư trong sân, rất là kỳ quái, nàng không hỏi, chỉ nhìn động tác Dương Nhất.

Trong sân nhà Dương Nhất là một cái thùng thư cũ nát, vì là đưa tin tình báo chuyên dụng, nên làm nát như vậy để không kẻ nào chú ý, Dương Nhất vừa định thò tay mở ra, lại nhìn thấy trên cửa thùng thư có một sợi cước bạc nhuyền, lập tức đình chỉ động tác tay, dùng tay còn lại kéo Mộ Ngôn Tín ra phía sau lưng mình.

36. Chương 35

Dương Nhất rất rõ ràng mình rơi vào cái tình huống gì, cô hiện tại suy nghĩ muốn Mộ Ngôn Tín cách xa nơi này, bởi vì tay phải của cô đã đụng vào cửa thùng thư, mắt thì nhìn thấy sợi cước bạc nhuyền, đây chính xác là dây dẫn kíp nổ mà trước kia trong trường huấn luyện cô từng gặp phải, cô còn chưa xác định là được đây là loại boom gì, cô đang bận suy nghĩ cách thuyết phục Mộ Ngôn Tín rời khỏi nơi này.

Mộ Ngôn Tín giờ phút này nhìn gương mặt Dương Nhất đột nhiên ngưng trọng, rất là nghi hoặc, lại cảm nhận được cô dùng sức kéo mình ra sau lưng, nàng cơ hồ đã đoán được chuyện gì, nàng lập tức nắm chặt tay Dương Nhất, vô luận nói thế nào cũng không rời xa cô.

Dương Nhất ổn định tâm can, nghĩ đến lần trước bởi vì mình giấu diếm khiến cho nữ vương nổi giận, lần này nếu giấu nữa chắc sẽ còn tệ hơn, được rồi, vẫn là nói thật đi, liền bình tĩnh nói.

“Tín Tín, nếu ta không nhầm, hiện tại trong thùng thư này có boom, tay phải ta đã đụng vào cửa thùng thư, cho nên hiện tại không dám động đây, ta biết người sẽ không chịu rời đi, nhưng bây giờ người phải bình tĩnh, không thể xử trí theo cảm tính.”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói, trong lòng an tâm không ít, bởi vì Dương Nhất không giấu nàng, cô đã nói với nàng để cùng nhau đối mặt, nàng gật đầu.

“Chúng ta có cần báo cảnh sát không?”

“Không, nếu báo cảnh sát Ngô Phi sẽ cảnh giác, chúng ta sẽ mất cơ hội phản công, vả lại báo cảnh sát rồi người cũng sẽ bị điều tra liên quan.”

Dương Nhất nhìn vẻ mặt lo lắng của Mộ Ngôn Tín, dừng một chút nói thêm “Loại boom này trước kia ta đã từng được huấn luyện, uy lực sẽ không trí mạng, cho nên người đừng lo lắng quá, ta hiện tại muốn người rời xa ta, để ta tập trung suy nghĩ giải quyết vấn đề này.”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất giải thích, hoàn toàn hiểu rõ Dương Nhất đang rất lý trí, nhưng trong lòng nàng vẫn sợ, nàng không muốn lúc này một mình nàng chạy đến chỗ an toàn, lưu lại Dương Nhất ở nơi này, nàng muốn cùng Dương Nhất đối mặt tình huống hiện tại, vạn nhất phát sinh chuyện gì bất trắc, ít nhất có thể chết cùng người mình yêu.

Nhưng Dương Nhất cũng nói, bây giờ không phải lúc xử trí theo cảm tính, vốn có cơ hội cho cả hai đều an toàn thoát khỏi đây, vạn nhất bởi vì mình không quả quyết, do dự, lại để cho Dương Nhất phân tâm, hậu quả kia Mộ Ngôn Tín càng không thể chấp nhận. Mộ Ngôn Tín hít sâu vài cái, nắm chặt tay Dương Nhất.

“Nhất Nhất, ta đáp ứng người bây giờ rời xa chỗ này, nhưng người cũng phải đáp ứng ta không để gặp chuyện gì bất trắc.”

Dương Nhất nhìn qua Mộ Ngôn Tín, ánh mắt kiên định, cười cười.

“Yên tâm, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ không có việc gì.”

Nghe Dương Nhất cam đoan, nàng thả tay Dương Nhất, kiên định giẫm giày cao gót bước đi, ra khỏi hoa viên nhà Dương Nhất, nhìn xem khoảng cách đủ an toàn, nàng dừng lại, chăm chú nhìn Dương Nhất.

Dương Nhất nhìn xem Mộ Ngôn Tín đến vị trí an toàn, trong lòng trầm tĩnh lại, quay sang nhìn thùng thư, cô biết hiện tại nếu mình buông tay sẽ có thời gian bốn giây để thoát thân.

Dương Nhất trong nội tâm rất rõ ràng quả boom này không đủ uy lực lấy mạng người, nhưng là người chạm đến nếu không biết sẽ mất ngón tay, ha ha, Ngô Phi thật sự dụng tâm lương khổ, biết rõ hạnh phúc của nữ nhân với nữ nhân trên ngón tay, nên muốn đem tay mình hủy đi.

Dương Nhất không suy nghĩ nữa, cô nhìn Mộ Ngôn Tín ở xa xa, điều chỉnh lại tâm tình, nhanh chóng quay người chạy, trong miệng còn lẩm nhẩm “Một, hai, ba, bốn.” Thời điểm đếm đến bốn, cô phi thân ra sau bụi hoa.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương Nhất ngã xuống sau bụi hoa, nàng rất khẩn trương, lòng bàn tay và trên trên cánh mũi đều toát mồ hôi, sau lưng cũng ướt đẫm.

Dương Nhất trong tư thế ôm đầu núp sau bụi hoa, nhìn xem bên kia không có gì rồi mới đứng dậy chạy đến chỗ Mộ Ngôn Tín, hướng về phía Mộ Ngôn Tín giơ tay ra hiệu ok, vui vẻ nở nụ cười.

Mộ Ngôn Tín nhìn xem Dương Nhất không sao, vội vàng nghênh đón, vọt tới trong lòng Dương Nhất, hù chết nàng, nàng không dám nói ra sợ hãi trong lòng, vừa rồi lúc rời đi, mệnh lệnh cho Dương Nhất không được tổn hao cọng tóc nào trở về, cũng không dám tạo cho Dương Nhất áp lực quá lớn, nàng biết Dương Nhất sẽ hiểu cho lòng nàng, nàng tin tưởng Dương Nhất sẽ hiểu nàng.

Lần nữa được ôm mỹ nhân của mình, Dương Nhất tâm tình thật sự rất tốt, tục ngữ có câu đại nạn không chết tất có hậu phúc, trải qua chuyện lớn như vậy còn có thể hưởng thụ cái ôm của mỹ nhân, thật sự là chết dưới hoa mầu đơn, thành quý cũng phong lưu. Aiz, Dương Nhất thật sự là sắc tâm không thay đổi, lúc này mà còn có thể có loại nhả hứng này, thật để cho người ta khinh bỉ.

Dương Nhất trấn an Mộ Ngôn Tín cả buổi, nàng mới bình tĩnh trở lại.

“Tín Tín, có khá hơn không, chúng ta đi đến thùng thư lấy đồ.”

Nghe Dương Nhất nói như vậy, Mộ Ngôn Tín ngẩng đầu, chỉ chỉ môi mình, Dương Nhất lĩnh hội, mạnh mẽ hôn nàng.

Ngô Phi lúc này nhận được điện thoại của kẻ đặt boom, hắn nói cho Ngô Phi biết Dương Nhất đã tránh thoát.

“Cái gì?! Tránh được, như thế nào tránh được, các người làm ăn cái kiểu gì mà để con tiện nhân đó tránh thoát, đúng là một đám vô tích sự.”

Ngô Phi nổi trận lôi đình, ném điện thoại xuống đất, đốt điếu xì gà rít một hơi, nội tâm thầm mắng, “Tiện nhân chết tiệt, nổ người không chết, thua keo này ta bày keo khác, hãy đợi đây.”

Dương Nhất kéo Mộ Ngôn Tín tới thùng thư, phần ngoài thùng thư đã nổ tan tành, đằng sau vẫn hoàn hảo không hao tổn gì.

“Đồ vật của cha mẹ thật chắc chắn, Tín Tín người xem, thùng thư có 2 tầng, đồ ta cần ở tầng trong kia, kia là một khối bả kẹo cao su.”

Nói xong Dương Nhất nâng cánh tay, duỗi ngón tay vào tầng hai của thùng thư, gảy lên khối bả kẹo cao su. Mộ Ngôn Tín vẫn nhìn theo động tác của Dương Nhất, thầm nghĩ cha mẹ Dương Nhất không phải người bình thường, loại thùng liên lạc này cũng nghĩ ra được.

“Nhất Nhất, lấy được đồ rồi liền đi thôi, chỗ này không an toàn.”

Các nàng trở lại trong xe, khởi động xe chuẩn bị đến địa điểm kế tiếp — bệnh viện. Mộ Ngôn Tín sau khi lên xe bắt đầu nói chuyện phiếm cùng Dương Nhất.

“Nhất, người cảm thấy quả boom kia là vì cái gì? Không phải buổi sáng người vừa hận được điện thoại sao?”

“Ta nghĩ hắn là tối qua Liêu Huy thông báo tin tức, khẳng định Ngô Phi cũng đã điều tra ta, chỉ là cái hắn tra được là lớp vỏ bọc bên ngoài, hơn nữa dùng thái độ làm người của hắn, ta nghĩ cũng sẽ không bỏ tiền điều tra sâu về ta. Đoán chừng hắn cho người theo dõi, biết ta hai tuần sẽ về đây lấy thư một lần nên cho người đặt boom. Tín Tín người không cần lo lắng, nhà ta tuy nhìn bề ngoài rất bình thường, nhưng thực ra nơi này có hệ thống giám sát và điều khiển, người Ngô Phi cho đến gần boom khẳng định bị quay lại rồi, đợi chút nữa ta gửi tin nhắn cho Liêu Huy, hắn sẽ knockout thôi, trước kia hắn gửi ta con mèo chết cũng có chứng cứ, nếu Ngô Phi còn lập lại hành động này, ta không cần chơi chết công ty hắn nữa, những chứng cứ kia cũng đủ cho hắn ngóc trong tù cả đời.”

Dương Nhất nói xong, không quên tặc tặc cười gian. Mộ Ngôn Tín nghe những điều rõ ràng hợp lý thế đạo, nàng nhìn tóm lược của nàng, thật sự là yêu con người này đến khảm trong tâm rồi, nhưng nàng vẫn còn chút lo lắng.

“Người nói cũng đúng, nhưng chứng cứ là dựa vào tổn thương của người mới có, như vậy rất nguy hiểm, nếu không ta giúp người được không?”

Mộ Ngôn Tín dè chừng hỏi, Dương Nhất lắc đầu.

“Tín Tín, nghe lời, đây là chiến tranh của ta với tình địch, người chỉ cần đứng bên cạnh xem cuộc chiến thế nào là tốt rồi.”

Dương Nhất không muốn Mộ Ngôn Tín nhúng tay vào việc này. Mộ Ngôn Tín kỳ thật cũng biết Dương Nhất không để mình giúp cô, dùng hiểu biết của nàng đối với Dương Nhất, con người kia bình thường nhìn mềm yếu như tóm lược, nhưng khi phát sinh sự tình tuyệt đối có tiềm lực bộc phát thành rắn hổ mang, đối với địch nhân tập kích mình cho một đòn trí mạng.

“Được rồi, nghe lời người, chuyện này ta không nhúng tay, nhưng người tùy thời tùy hướng phải báo cáo với ta đó.”

Nếu đổi lại Mộ Ngôn Tín bị khiêu khích cùng trả thù như thế, đoán chừng thủ đoạn của nàng so với Dương Nhất càng thêm kịch liệt, thậm chí có thể nói là tàn nhẫn, xem ra bạn học Dương tóm lược của chúng ta so với nữ vương, tâm vẫn là không đủ hung ác, thủ đoạn vẫn là còn chút non nớt.

Sau một hồi lái xe, các nàng đã đến bệnh viện, bởi vì vừa rồi Dương Nhất vì né boom mà ngã ra đất, nên Mộ Ngôn Tín lôi Dương Nhất đi kiểm tra tổng quát toàn thân, Dương Nhất chỉ im lặng nhìn theo Mộ Ngôn Tín, cô rõ ràng an toàn khỏe mạnh đứng trước mặt nàng, không có bị thương, cũng không có trật khớp chỗ nào, lại bị nàng lôi kéo đi một vòng bệnh viện, phòng nào cũng vào kiểm tra một phen, nhãn khoa cùng khoa tai mũi họng cũng không buông tha. Còn tốt là Mộ Ngôn Tín chưa lôi cô đi kiểm tra phụ khoa, nếu không chẳng phải là muốn cô mắc cỡ chết sao. Dương Nhất cảm thán trong lòng.

Đợi làm xong một loạt kiểm tra, vết thương ở cổ cũng thay băng rồi, các nàng lái xe rời khỏi bệnh viện, lúc đến Mộ Lâm đã đến giờ có thể ăn cơm tối.

Dương Nhất đi theo Mộ Ngôn Tín vào phòng chủ tịch, nhìn đồng hồ, lấy di động ra gọi đặt bữa tối. Sau đó cô bắt đầu xem xét tài liệu mới mà buổi trưa thư ký đưa vào, bởi vì buổi chiều rất nhiều tài liệu phải sửa sang nên các nàng vừa ăn cơm vừa bận rộn, thẳng đến tối mười giờ mới xử lý xong.

Dương Nhất đưa tay ra sau tự đấm cái lưng mỗi.

“Tín Tín, sáng mai ta có lớp, hơn nữa vài ngày nay không có trở về ký túc xá, đêm nay ta muốn trở về trường.”

Mộ Ngôn Tín rất không nỡ để Dương Nhất đi, nàng thật không muốn một mình trở về căn nhà quanh quẽ, nàng nhú mày.

“Cái kia. . . Ta với người cùng trở về ký túc xá có được không? Dù sao ta cũng có phòng lão sư trong trường.”

Dương Nhất nghe ra ý tứ trong lời nói của Mộ Ngôn Tín, trong lòng đương nhiên trăm vạn lần đồng ý, cô bắt ngờ ôm Mộ Ngôn Tín quay vài vòng, hôn hôn môi nàng.

“Vẫn là Tín Tín thông minh, ta như thế nào quên người cũng là lão sư đại học [Y], hì hì, chúng ta cùng nhau trở về ngủ, đổi cảm giác a.” Dương Nhất cười gian nói.

“Nhìn tiểu tử người cười xấu xa là biết người muốn làm chuyện xấu, ta nói trước, không cho phép nào, hôm nay ta rất là mệt.”

“Ừm, ta thật biết điều nha, người mệt mỗi như vậy, hãy để vi phu bế người xuống lầu về nhà a.

Nói xong không để ý Mộ Ngôn Tín tóm lỗ tai mình, Dương Nhất đưa tay bế nàng ôm vào lòng.

Bận rộn cả ngày, lại thêm hôm nay xảy ra chuyện khẩn trương cao độ, hơn thế nữa là ngày hôm trước còn vận động hữu ái, khiến cho Mộ Ngôn Tín vừa lên xe liền ngủ, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín ngủ thật ngọt ngào, tay xoa mặt nàng, “Tín bảo bối, ta hảo đau lòng vì người, ta sẽ trở nên mạnh mẽ, kiên cường để người dựa vào, ta sẽ không để người phải vất vả nữa.”

37. Chương 36

Dương Nhất lái xe đến trường học, cô bế Mộ Ngôn Tín về phòng ký túc xá giáo sư. Nhẹ nhàng đặt Mộ Ngôn Tín lên trên giường, Dương Nhất vào phòng tắm lấy khăn lau mặt cho Mộ Ngôn Tín, cởi bớt quần áo trên người để nàng ngủ dễ chịu hơn, sau đó cô rời khỏi phòng ngủ, lấy di động gọi cho Liêu Huy.

“Thật ngại, tối vậy còn gọi điện quấy rầy người, sự tình hôm nay thế nào?”

“Ta lấy được đoạn thu hình kẻ đặt boom nhà người, ta đã tra sơ qua, là tên lưu manh muốn kiếm ít tiền, những kẻ này dễ xử lý, hiện tại tán cổ phần* đã lần lượt thu tới tay, chỉ là tán cổ phần tỉ lệ rất nhỏ, thu hết cũng chỉ khoảng 10%.” (cổ phần phân tán trên thị trường)

“Mất bao lâu để thu hết số tán cổ phần?”

“Đoán chừng là hai ngày.”

“Như vậy đi, ba ngày sau, người hẹn bọn đồng sự cộm cán nói chuyện, tranh thủ trong hai tuần làm cho bọn hần đem sổ cổ phần trong tay nhượng lại cho chúng ta. Ta vốn muốn đổi tên công ty Ngô Phi tiếp tục kinh doanh, nhưng sau sự kiện buổi trưa, ta chỉ muốn đem hần cũng như công ty hần toàn bộ tiêu diệt.”

“Đã hiểu, ba ngày sau ta sẽ liên lạc với người.”

Cúp điện thoại, Dương Nhất thu hồi vẻ mặt tà ác, nhìn đồng hồ không còn sớm, cô vào phòng tắm tắm sơ qua, rồi leo lên giường ôm Mộ Ngôn Tín ngủ.

=====Dây phân cách=====

Đồng Nghệ cùng Nhâm Sơ gần đây rất là ám cúng, bởi vì Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín cãi nhau mà từ miệng Mộ Ngôn Tín biết được nguyên nhân làm Đồng Nghệ lo lắng, lại biết Dương Nhất không phải người tầm thường, Nhâm Sơ buông tha ý nghĩ hiếu kỳ bất quái của mình, toàn tâm toàn ý chiều cổ Đồng Nghệ.

Hai năm trước, khi còn chưa tìm được Đồng Nghệ, Nhâm Sơ bắt đầu tiếp nhận tập đoàn của gia đình, cô so với Mộ Ngôn Tín may mắn hơn một chút, vì trên cô có một người chị, dưới cô còn một em trai, chị cô tiếp nhận tập đoàn sớm hơn cô năm năm, em trai thì còn đi học, cô không có gánh nặng tập đoàn, cũng không cần cân nhắc vấn đề nối dõi tông đường, bởi vì chị gái và em trai cô đã giúp cô giải quyết những việc này rồi.

Vì cái gì mọi người đều gọi Nhâm Sơ là đại tiểu thư, nguyên nhân là vì trước kia Nhâm Sơ quá tùy hứng, lại còn tự cho mình đúng, nàng cảm thấy chữ ‘nhị’ thật không tốt, ai cũng biết ‘nhị’ là hình dung kẻ đần, nếu để mọi người gọi cô là nhị tiểu thư, há không phải ý tứ là ngu tiểu thư sao, Nhâm Sơ sẽ không để loại chê cười này phát sinh trên người mình, cho nên bắt đầu từ năm 10 tuổi, cô yêu cầu mọi người mọi người gọi cô là đại tiểu thư.

Tuy Nhâm Sơ mua nhà phụ cận đại học [Y], nhưng do Dương Nhất gần đây có việc thường xuyên không ở ký túc xá, cho nên Đồng Nghệ mỗi ngày phải quay về ký túc xá giúp Dương Nhất chống đỡ. Việc này khiến cho Nhâm Sơ tương đối khó chịu, vì chỉ có thể đợi mỗi sáng đến trường đón Đồng Nghệ về nhà mình, đến tối lại đưa nàng trở về trường. Loại này chính là được nhìn không được ăn, đúng là muốn cào xé tâm can Nhâm Sơ đây mà.

Hôm nay lúc đến đón Đồng Nghệ, Nhâm Sơ phát hiện Đồng Nghệ có chút không vui, sau khi về đến nhà mình, cô pha cho Đồng Nghệ ly hồng trà.

“Tiểu Nghệ, hôm nay làm sao vậy, có chuyện gì sao?”

Đồng Nghệ nhìn Nhâm Sơ, nàng thở dài.

“Tiểu Sơ, chúng ta như vậy người không lo lắng bị cha mẹ phát hiện sao?”

Nhâm Sơ nghe Đồng Nghệ hỏi, vẻ mặt suy tư, nghĩ thầm, như thế nào lại hỏi vấn đề này, chẳng lẽ chuyện của các nàng bị cha mẹ Tiểu Nghệ biết rồi sao.

“Tiểu Nghệ, người.... cha mẹ người biết chuyện của chúng ta sao?”

“Không có ah.”

“Bởi vì hôm nay ta nhận được điện thoại của mẹ, trong lúc nói chuyện phiếm, mẹ ta nói đến chuyện này, ta nghe xong rất là lo lắng.”

Đồng Nghệ nói xong biểu lộ có chút ủy khuất. Nhâm Sơ nhìn Đồng Nghệ ủy khuất, kéo nàng ôm vào lòng.

“Tiểu Nghệ ngoan, trước đừng suy nghĩ, người tuổi còn nhỏ, cha mẹ người sẽ không sớm như vậy bức người lập gia đình.”

“Thực là người không nghĩ qua chuyện sau này? Bây giờ còn nhỏ, nhưng là thời gian trôi rất nhanh.” Đồng Nghệ có chút tức giận khi Nhâm Sơ nói như vậy.

“Tiểu Sơ, người không nghĩ sau này cùng ta phải không?”

“Dĩ nhiên nghĩ qua, ta vừa rồi nói như vậy là để an ủi người, không muốn người vì chuyện chuyện chưa xảy ra mà ảnh hưởng tâm tình, người là người Nhâm Sơ ta nhận định, đời này ta đều muốn cùng người một chỗ,

Tiểu Nghệ người yên tâm, ta sở dĩ hiện tại cố gắng kiếm tiền là vì ta nghĩ có một ngày có thực lực đối mặt với cha mẹ người, trước mặt họ ngổ lỏi với người.”

Nghe xong Nhâm Sơ giải thích, tâm tình Đồng Nghệ trong nháy mắt chuyển biến tốt đẹp, nàng lùi lại vào lòng Nhâm Sơ.

“Tiểu Sơ, nhà người rất có thực lực, khẳng định cha mẹ cũng muốn tìm một người xứng với người, xem ra ta cũng phải nỗ lực rồi.”

“Tiểu Nghệ người nghe ta nói, kỳ thật từ lâu cha mẹ ta đã biết ta thích nữ nhân, hơn nữa ta còn có một chị gái và một em trai, hoàn toàn không lo việc chống đỡ công ty cũng như việc nối dõi tông đường, cha mẹ từ nhỏ đã thương yêu ta, cho nên người yên tâm đi, nhà ta hoàn toàn không có vấn đề gì, không cần lo lắng.”

“Nga, như vậy a, cha mẹ người thật là tốt, là người hiện đại, cha mẹ ta tương đối truyền thống.”

Đồng Nghệ nói xong cúi đầu, Nhâm Sơ cưng chiều xoa đầu Đồng Nghệ.

“Tiểu Nghệ, có câu trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ có lòng người. Chúng ta không phải phải cố tình tổn thương cha mẹ, kiếp này họ là người thân nhất của chúng ta, cha mẹ cũng không đành lòng ép buộc chúng ta, sau tất cả thì chúng ta vẫn là ruột thịt của họ, tình cảm như chúng ta cũng có rất nhiều cha mẹ chịu hiểu và chấp nhận, song song với đó cũng còn nhiều cha mẹ vì sĩ diện và danh dự mà không chịu chấp nhận, họ cảm thấy sĩ diện của họ quan trọng hơn hạnh phúc của con cái, mà những bậc cha mẹ chịu thỏa hiệp cùng con cái cũng vì họ nhìn thấy thái độ kiên trì của con cái họ, cho nên bỏ đi định kiến, chỉ mong con mình hạnh phúc. Tiểu Nghệ, đáp ứng ta, không được dễ dàng từ bỏ, chúng ta năm năm bỏ lỡ, ta không muốn năm năm sau lại vì cha mẹ mà xa nhau, chỉ cần chúng ta kiên trì, ta tin tưởng nước chảy đá mòn, cha mẹ sẽ tiếp nhận chúng ta.”

“Được, ta đáp ứng người.”

Đồng Nghệ nghe Nhâm Sơ bộc bạch rất là cảm động, không thể không thừa nhận, Nhâm Sơ phân tích vô cùng thấu triệt, cô nói rất đúng tình hình chung cũng như nguyên nhân khiến nhiều người từ bỏ ở phương diện này. Kỳ thật, đúng là nên ngấm lại, một số cha mẹ sẽ dùng công ơn dưỡng thành yêu cầu các con phụng dưỡng họ, hoặc dùng nó áp chế các con theo sự sắp xếp của họ, thật ra, yêu cầu như vậy, cùng dùng tiền đi siêu thị mua thức ăn không có gì bất đồng, dùng tiền mua thức ăn đơn giản là một tay giao tiền một tay nhận đồ. Có một số cha mẹ còn thời thượng hơn, trước dự chi trả giá phí nuôi dưỡng cùng cảm tình, chờ họ già rồi, lại dùng những con số đó coi như đòi bồi thường. Cha mẹ như vậy thà đừng sinh con ra, tình cảm là không vụ lợi, cha mẹ sinh con phải có trách nhiệm với con, trái lại con lớn lên có nghĩ vụ phụng dưỡng cha mẹ là để tạ ơn dưỡng dục, nếu cha mẹ dùng tình thân uy hiếp cùng trao đổi tiền bạc, chúng ta đây có thể không cần quan tâm đến tình thân nữa.

Nhâm Sơ ôm thân thể Đồng Nghệ mềm mềm thơm thơm, cảm giác dị thường thoải mái, một tia cảm giác khác thường chạy lên não, cô hơi tách ra, nghiêng đầu đưa lưỡi liếm cánh môi Đồng Nghệ, ưm, ăn thật ngon, Nhâm Sơ rất là thỏa mãn, cảm nhận được lửa nóng trên môi, Đồng Nghệ ôm cổ Nhâm Sơ, bắt đầu đáp lại, đã lâu không có những hành động thân mật, khiến cho thân thể rất nhanh nóng lên, Nhâm Sơ trượt tay vào trong áo Đồng Nghệ, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng trơn mềm, Đồng Nghệ cảm nhận được bàn tay nóng hổi sau lưng, cảm xúc càng lúc càng mất trật tự, bàn tay từ sau lưng chuyển sang chạm lửa trước ngực, Đồng Nghệ thoáng phát đã bị đè xuống, Đồng Nghệ đẩy Nhâm Sơ ra, Nhâm Sơ khó hiểu nhìn nàng, nàng cười nói “Trong thời gian thực tập, thỉnh chờ châm lửa.” Tiếp theo là dáng vẻ hoa lệ đi vào phòng tắm.

Nhâm Sơ chưa thỏa mãn dục vọng nằm dài trên sofa, nghĩ đến thời gian khổ sở của mình, còn bốn tháng nữa mới có thể gỡ bỏ lệnh cấm, trong lòng cô không khỏi ảm ức cực điểm. Nhưng là trong lòng ảm ức thế nào cũng phải nhịn, đây là lời hứa của mình với Đồng Nghệ.

Đồng Nghệ biết Nhâm Sơ khó chịu, cho nên đêm hôm đó không có trở về ký túc xá, mà ở lại cùng Nhâm Sơ, điều này khiến Nhâm Sơ từ khó chịu trở nên vui vẻ.

Ngày hôm sau, Đồng Nghệ có lớp, Nhâm Sơ sáng sớm dậy làm điểm tâm cho cả hai, ăn xong cô đưa Đồng Nghệ về trường, vừa tới cửa, nhìn thấy người đưa thư, Đồng Nghệ thấy có bưu kiện của Dương Nhất, nàng giúp Dương Nhất ký nhận, bởi vì sự kiện lần trước, Đồng Nghệ cùng Nhâm Sơ cũng bắt đầu cẩn thận, sau khi cầm bưu kiện trong tay, Đồng Nghệ bấm điện thoại cho Dương Nhất.

“Tiểu Nhất, người đang ở đâu? Ta vừa ở của trường thay người nhận bưu kiện, người có muốn trở về xem một chút không?”

Dương Nhất đang làm điểm tâm cho Mộ Ngôn Tín thì nhận được điện thoại của Đồng Nghệ.

“Ta đang ở phòng ký túc giáo sư của Tín Tín.”

“Vậy tốt rồi, ta sang đưa cho người.”

“Ừ, làm phiền người rồi, một lát gặp lại.”

Nhâm Sơ nhìn cái bưu kiện, trong lòng lo lắng, cô trước kia vì để thuận tiện gặp Đồng Nghệ đặc biệt tìm Mộ Ngôn Tín nhờ nàng tìm một vị trí cho mình dạy phụ đạo, Nhâm Sơ nghĩ đến, xem ra khi đó làm phiếu thông hành vào đại học [Y] là không sai mà, nếu không hiện tại sẽ không có nào cùng Đồng Nghệ đi vào.

Mộ Ngôn Tín từ trong phòng tắm bước ra nghe Dương Nhất nói chuyện.

“Nhất Nhất, có chuyện gì?”

“Là Đồng Nghệ, nàng nói có người gửi bưu kiện cho ta, hỏi ta ở đâu, ta nói ta ở ký túc xá của người, cho nên nàng cùng Nhâm Sơ đang tới đây.”

Mộ Ngôn Tín vừa nghe có bưu kiện, trong lòng không khỏi run lên, nàng cau mày.

“Nhất Nhất, sẽ không giống lần trước chứ?”

Dương Nhất cũng đang suy nghĩ việc này, tám phần là vì Ngô Phi nổ mình không chết, trong lòng kho chịu nên lại đây trả thù, cô tiến đến ôm Mộ Ngôn Tín.

“Tín Tín đừng sợ, có ta đây rồi, ta nghĩ đúng là Ngô Phi gửi đến, hẳn tức giận không nổ chết ta nên gửi đến vài thứ buồn nôn.”

“Cộc..” Tiếng gõ cửa cắt ngang cuộc nói chuyện, Dương Nhất buông Mộ Ngôn Tín, đi ra mở cửa, Nhâm Sơ xách cái bưu kiện kia vào phòng, Đồng Nghệ đi theo đằng sau, Dương Nhất nhìn thấy cái thùng nhỏ, nghĩ chắc không phải boom, cho nên yên tâm một chút, lại suy tư không biết có phải thi thể động vật hay không, nếu đúng là nó thật, các nàng mở ra, đoán chừng đến đêm đều thấy ác mộng, suy tư thật lâu, cái này không mở ra thì tốt hơn.

Mộ Ngôn Tín nhìn vẻ mặt suy tư của Dương Nhất, không khỏi có chút bận tâm, đoán không được Dương Nhất suy nghĩ gì, liền lạy lạy tay Dương Nhất.

“Nhất Nhất, người có muốn mở ra không?”

“Ách.... ta nghĩ tốt nhất là khỏi mở đi, ta sợ bên trong lại là máu thịt động vật, sẽ hù các người a, gê hơn còn cảm thấy buồn nôn, thậm chí là đêm thấy ác mộng.”

38. Chương 37

Nhâm Sơ vẽ mặt hiếu kỳ nhìn gói đồ trên tay mình, nghe Dương Nhất nói không mở, lòng hiếu kỳ càng tăng cao, nhưng là trong lòng cô cũng sợ nếu mở ra sẽ hù đến Đồng Nghệ.

Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất “Nhất Nhất, nếu không người mở ra xem đi, vạn nhất không phải đồ hù gửi, chúng ta tránh xa một chút là được rồi.”

Dương Nhất gật đầu, dùng ánh mắt ra hiệu cho Nhâm Sơ cùng Đồng Nghệ đứng xa ra một chút, cô dùng dao rọc giấy bắt đầu khai thùng, nắp thùng vừa hé thì một mùi tanh tưởi xộc lên, cô vội vàng giạt khăn trải bàn bọc lại, quay người nhìn ba người kia vẽ mặt hiếu kỳ.

“Ách, lại giống lần trước, là thứ thối rửa, ta ra ngoài tìm chỗ chôn.”

Nói xong, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín, nàng cũng nhìn cô, Dương Nhất cầm cái hộp liền đi ra ngoài.

Dương Nhất đi đến hoa viên trong ký túc xá giáo sư, tìm một nhánh cây khô đào cái hố nhỏ, sau đó mở cái hộp ra, cô muốn nhìn một chút cuối cùng trong đó là vật gì, lần này mùi còn kinh khủng hơn lần trước, bên trong là ba cái ngón tay nữ nhân, Dương Nhất đã minh bạch dụng ý của Ngô Phi, cô thôi suy nghĩ, ném nhanh cái hộp vào trong hố, rồi lấp đất lại, lấy chậu hoa bên cạnh dần lên chỗ cái khoanh đất vừa đào.

Trở lại ký túc xá giáo sư, vừa thấy Dương Nhất về, Nhâm Sơ không đợi Mộ Ngôn Tín mở miệng đã hỏi trước.

“Dương Nhất, rốt cuộc bên trong là cái gì?”

Dương Nhất bị âm thanh bất ngờ làm hoảng sợ, nghe Nhâm Sơ hỏi, lại nhìn Mộ Ngôn Tín gật gật đầu như cũng muốn nghe câu trả lời.

“Là ngón tay nữ nhân.”

Nhâm Sơ cả kinh, mở to mắt, nghĩ thầm chính mình thật tốt khi không nhìn thấy, nếu không tuyệt đối sẽ nhìn thấy ác mộng, Đồng Nghệ nghe được đáp án, khó hiểu nói “Tại sao là ngón tay đây.”

Mộ Ngôn Tín cũng thật suy tư, Dương Nhất nhìn các nàng.

“Ta nghĩ Ngô Phi sở dĩ gửi ngón tay cho ta là vì muốn hù ta, muốn ta từ bỏ Tín Tín, nếu không kết cục sẽ giống như đồ vật trong hộp.”

Dương Nhất nhú mày truyền tải ánh mắt cho Mộ Ngôn Tín, cô không muốn cho Nhâm Sơ cùng Đồng Nghệ biết sự tình xảy ra hôm qua, sợ các bằng hữu vì cô lo lắng. Mộ Ngôn Tín lĩnh hội ánh mắt, sau đó cũng dùng ánh mắt trấn an Dương Nhất.

“Tối đây thôi, thời gian cũng không còn sớm, Nhất Nhất và Đồng Nghệ đi học đi, ta với Nhâm Sơ về công ty làm việc.”

Mộ nữ vương ra lệnh, mọi người đều tản ra, Dương Nhất cảm phần điểm tâm của mình cùng Đồng Nghệ ra khỏi phòng, lúc đi ra còn không quên dặn dò.

“Tín Tín, trên bàn là điểm tâm của người, nhớ ăn a, nếu nguội thì hâm lại a.”

Dương Nhất cùng Đồng Nghệ đi tới phòng học, sau khi ngồi xuống, cô nhắn tin cho Liêu Huy, nói cho hắn biết sự tình hôm nay, sau đó thì khôi phục vẻ mặt tươi cười, Đồng Nghệ nhìn Dương Nhất không biểu lộ gì, trong lòng lo lắng, nàng nắm tay Dương Nhất.

“Tiểu Nhất, thật sự không sao chứ? Người phải cẩn thận, ta không muốn người gặp chuyện gì không may.”

Dương Nhất vỗ vỗ tay Đồng Nghệ trấn an.

“Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, nói cho người biết ta bố trí đâu vào đấy, tin chắc không tới một tháng sẽ có kết quả.”

Nghe xong lời Dương Nhất, Đồng Nghệ mới an tâm một chút, nhưng vẫn nghĩ đến cái tên Ngô Phi nam nhân buồn nôn kia, có phải nên cho hắn chút giáo huấn hay không.

Mộ Ngôn Tín trước lái xe đưa Nhâm Sơ về Nhâm thị, trên đường đi Nhâm Sơ mãi suy nghĩ về gói bưu kiện của Dương Nhất.

“Ngôn Tín, người thật sự không giúp Dương Nhất sao?”

“Đúng vậy, ta đáp nàng không nhúng tay vào chuyện này.”

“Thế người không lo lắng sao?”

Mộ Ngôn Tín nghe câu hỏi của Nhâm Sơ, nàng không nói tiếng nào, chỉ lắc đầu. Trong lòng nàng làm sao không lo lắng cơ chứ, nhưng nàng đã đáp ứng Nhất Nhất, nàng phải giữ lời hứa, giống như lời Nhất Nhất nói, đây là chiến tranh giữa tình địch, nàng tin tưởng người nàng yêu.

Nhâm Sơ không rõ cách nghĩ của Mộ Ngôn Tín, chỉ cảm thấy Mộ Ngôn Tín quá chiều ý Dương Nhất rồi, không được, ta không thể ngồi yên nhìn bằng hữu của mình như vậy, như thế nào cũng phải chỉnh đốn lại người này.

Thực phải hay không dám bọn họ là người một nhà, Đồng Nghệ cùng Nhâm Sơ trong lòng đều thâm như thể nha.

Sau giờ học, Dương Nhất tạm biệt Đồng Nghệ, đánh xe đến Mộ Lâm, nghĩ đến Mộ Ngôn Tín khoảng thời gian này mỗi ngày đều bề bộn công việc, cho nên cô nhất định phải giúp nàng sửa sang tài liệu, Dương Nhất lên tầng cao nhất, đến chỗ chị thư ký bắt chuyện nói vài câu, sau đó gõ cửa đi vào phòng chủ tịch, ồ, bàn làm việc như thế nào không có người, Dương Nhất có chút kỳ quái nhìn quanh, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín đang đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn ra ngoài như có điều suy nghĩ, cô khó hiểu đi qua, từ sau lưng ôm eo Mộ Ngôn Tín, hít hít mùi hương trên người nàng, nhẹ nhàng nói:

“Tín bảo bối, làm sao vậy?”

Mộ Ngôn Tín bị người từ phía sau ôm lấy, thuận thế ngã vào lòng Dương Nhất, nghe ngữ khí ôn nhu của Dương Nhất, nàng suy nghĩ một chút.

“Nhất Nhất, ta rất lo cho ngươi, ngươi để cho ta giúp ngươi có được không?”

Dương Nhất biết Mộ Ngôn Tín chắc chắn sẽ còn nhắc đến chuyện này, cô hôn hôn vành tai Mộ Ngôn Tín.

“Tín bảo bối đừng lo lắng, ngươi phải tin tưởng người yêu của mình, bư kiện hôm nay nói rõ, Ngô Phi nỗ ta không được như ý hấn, cho nên gửi mấy ngón tay đến để thỏa mãn suy nghĩ trả thù biến thái của hấn. Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu, ta cam đoan không tới một tháng là giải quyết xong.”

Nghe Dương Nhất kiên nhẫn giải thích, Mộ Ngôn Tín xoay người lại, tìm một chỗ thoải mái trong lòng Dương Nhất.

“Tại sao hấn gửi ngón tay cho ngươi?”

Dương Nhất vừa nghe lập tức cười thành tiếng.

“Haha, Tín Tín, ngươi nghĩ ah, ngày hôm qua quả boom trong thùng thư là muốn nổ đoạn tay ta, ta nghĩ Ngô Phi hiểu rõ phương thức hữu ái của hai nữ nhân là dựa trên ngón tay, cho nên mới muốn phét đi ngón tay của ta, nhưng hấn không ngờ tới ta nhìn ra huyền cơ bên trong, hơn nữa có thể tránh thoát kiếp nạn, khẳng định hấn nổi điên nên cố tình gửi mấy ngón tay buồn nôn đó đến hù ta.”

Dương Nhất vừa nói vừa vuốt tóc Mộ Ngôn Tín, lại cảm thán nói “Tín bảo bối, ta thực cảm tạ cha mẹ đã huấn luyện ta, nếu không hạnh phúc của ngươi đã đi xa vạn dặm nhé.”

Nói xong không quên giơ ngón tay lên thưởng thức, Mộ Ngôn Tín nghe con tôm luộc họ Dương này bị trả thù còn trên chộc mình, không khỏi phì cười, mặt ửng hồng xấu hổ núp trong lòng Dương Nhất, nàng thật sự là yêu chết người này rồi.

Đồng Nghệ sau khi tan học gọi cho Nhâm Sơ, hẹn cô gặp mặt tại nhà hàng.

Nhâm Sơ nhận được điện thoại liền từ công ty phóng xe đến địa điểm hẹn hò, đến nhà hàng nhìn thấy Đồng Nghệ, vui vẻ tươi cười.

“Tiểu Nghệ, ta tới rồi đây, đợi có lâu không, gọi món chưa.”

Đồng Nghệ nhìn trán Nhâm Sơ ướt mồ hôi, yêu thương lấy khăn giấy lau mồ hôi cho cô, Nhâm Sơ cười hì hì vui thích hưởng thụ yêu thương dành cho mình.

“Ta gọi rồi, đều là món ngươi thích, đợi lát nữa ăn nhiều một chút.”

Nói xong đứng dậy chồm người qua bàn, hôn lên mặt Nhâm Sơ một cái, Nhâm Sơ có chút không tin sờ lên mặt mình, không đợi Đồng Nghệ ngồi xuống, cô đứng lên kéo bả vai Đồng Nghệ, hôn lên môi nàng, đầu lưỡi trượt vào khoang miệng đối phương, thẳng cho đến khi phục vụ mang thức ăn lên, Nhâm Sơ mới lưu luyến tách ra.

Đồng Nghệ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhâm Sơ biểu tình như trẻ con bị giật mất kẹo, nhin không được vươn tay nựng mặt cô.

“Tiểu Sơ ngoan, về nhà lại tiếp tục.”

Nói rồi tùm tùm cười dùng mũi nhin Nhâm Sơ, sau đó cầm dưa bắt đầu ăn. Nhâm Sơ bị Đồng Nghệ phóng điện choáng luôn, hai má hồng hồng xấu hổ, ngoác miệng cười.

Đồng Nghệ ăn xong, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Nhâm Sơ “Tiểu Sơ, người nói xem, đối với sự tình của Tiểu Nhất chúng ta thật sự ngồi yên không làm gì sao?”

Nhâm Sơ nghe Đồng Nghệ nói, thôi không cười đùa nữa, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, “Tiểu Nghệ, ta không muốn bỏ qua cho hắn, cho dù không vì Dương Nhất, ta cũng sẽ vì người, chuyện lần trước khiến người bỏ ăn, đêm còn mơ thấy ác mộng, nhìn người như vậy ta rất đau lòng, hôm nay trên xe Mộ Ngôn Tín ta cũng đã nói muốn cho Ngô Phi một bài học.”

Nhâm Sơ hung hăng nói, không quên đưa miếng gà lên miệng dùng sức cắn, như coi đó là tên Ngô Phi chết tiệt kia. Đồng Nghệ nghĩ nằng và Nhâm Sơ đúng là tâm linh tương thông, suy nghĩ giống nhau, rất là vui vẻ. Kế hoạch của Dương Nhất phải đợi một tháng sau mới có kết quả, chúng ta đây trước cho tên Ngô Phi đó một bài học a.

“Tiểu Sơ, người nghĩ nên làm gì tên Ngô Phi kia?”

Đồng Nghệ vẻ mặt chờ mong nhìn Nhâm Sơ, Nhâm Sơ nghĩ nghĩ, đột nhiên khóe miệng nhếch lên cười xấu xa, nâng ngón tay ngoắt ngoắt Đồng Nghệ về phía mình, Đồng Nghệ liền đứng dậy hướng tai về phía Nhâm Sơ, Nhâm Sơ nhỏ giọng thì thầm bên tai Đồng Nghệ, vẻ mặt vô cùng hớn hở, còn Đồng Nghệ nghe thỉnh thoảng cũng che miệng cười. Nói xong rồi, Nhâm Sơ không quên xấu xa thè lưỡi liếm sâu trong tai Đồng Nghệ, khiến Đồng Nghệ giật mình, trừng mắt liếc Nhâm Sơ, nằng trở lại vị trí ngồi của mình.

Sau khi ăn trưa, Nhâm Sơ lái xe đưa Đồng Nghệ về nhà mình, vào nhà, Nhâm Sơ gọi điện cho bảo vệ, bảo bọn hắn tìm người thực hiện kế hoạch mà giữa trưa cô nghĩ ra, sắp xếp xong xuôi Nhâm Sơ đại công cáo thành ôm Đồng Nghệ đi ngủ trưa, đúng là đại tiểu thư con nhà quyền quý, vì cùng Đồng Nghệ một chỗ mà ngay cả giờ giấc làm việc cũng đều không để tâm.

Ngô Phi gần đây cảm giác mình làm gì cũng không thuận lợi, hai ngày trước một hạng mục lớn nắm chắc trong tay bị một công ty nhỏ không ai biết đến cướp đi, công việc kinh doanh không thuận lợi còn chưa tính, tình cảm cũng không thuận lợi, gần đây để theo đuổi Mộ Ngôn Tín tốn không ít tiền, lại gặp phải tên Dương Nhất cản đường, khiến kế hoạch trở thành con rết của Mộ Thức của hắn bị trì trệ, vốn muốn bỏ chút tiền trả thù Dương Nhất, nhưng liên tiếp trả thù đều không thành công, nhìn xem gần đây cho người theo dõi chụp hình cô ả lại không thấy dấu hiệu nào cho thấy cuộc sống bị xáo trộn do bị trả thù, thậm chí so với lúc trước còn thoải mái hơn, Ngô Phi hận không thể trực tiếp cầm dao phanh thây Dương Nhất, hần hung hăng rít một hơi xì gà, tiếp tục suy nghĩ tìm phương pháp báo thù Dương Nhất.

Lúc này điện thoại trong văn phòng Ngô Phi vang lên, Ngô Phi không kiên nhẫn tiếp máy.

“Uy!”

“Cái gì? Mảnh đất phía nam bị thu mua.”

“Tm* các người là một lũ ăn hại, lão tử nuôi các người để làm gì.” (tm=tha mụ=mẹ nó)

Ngô Phi tức giận đem điện thoại ném xuống đất vỡ thành hai mảnh, giật giật cravat trên cổ, cảm thấy không khí trong phòng lúc này thật là ngột ngạt, chộp lấy chìa khóa xe ra ngoài hóng mát.

Ngô Phi phóng xe như vũ bão, hơn 180km/h, đây là cách hắn phát tiết khi gặp sự tình khiến hắn bất mãn, nhìn cảnh tượng xung quanh lướt qua rất nhanh, cảm giác tốc độ này làm hắn thoải mái không ít.

Bất tri bất giác, Ngô Phi lái xe đến vùng ngoại thành, hắn dừng xe ở ven đường, xuống xe hút xì gà, lúc này cảm giác đằng sau đặc biệt ồn ào, thì ra trên cao kia là một phiên chợ trên núi.

39. Chương 38

Cảnh báo: Không nên đọc trước, trong và sau khi ăn thời gian ngắn.

Nghe người bán hàng rong hét to, cảm xúc vốn bị trì hoãn lại bắt đầu bực bội, hấn mắng to.

“Một đám nhà quê không có văn hóa, SB (đồ ngu)...”

Ngay khi Ngô Phi đang sảng khoái chửi, hấn phát giác trên mặt có vài giọt nước, còn chưa kịp phản ứng, đầu đã ướt đầm rồi, quần áo cũng ướt lấm lem, Ngô Phi còn tưởng trời mưa đến, nhưng lập tức ngửi thấy một cỗ mùi tanh, nhìn trên tay toàn là máu, không khỏi cảm thấy hoảng sợ, nhưng lại cẩn thận nhìn, kịp phản ứng cái này không phải máu mình, Ngô Phi tức giận bùng nổ, hình tượng gì cũng không còn, hung tợn chạy lên núi, chửi ầm lên.

“Các người tm* một đám không có văn hóa nghèo kiệt xác, dám dội máu lên người lão tử, các người có phải không muốn sống nữa, có tin lão tử giết hết các người.” (tm=tha mụ=mẹ nó)

Ngô Phi chửi không kiêng nể ai, càng lúc càng mạnh mẽ, tay còn chỉ vào đám người trong chợ.

“Mọi người tránh ra!” Chỉ nhìn thấy một người phụ nữ trung niên cầm cái thau lớn, từ trong đám người lao tới, bên trong thau là thứ chất lỏng sền sệt đen sì, đi thoáng qua đã có thể nghe mùi tanh tưởi, người phụ nữ dùng sức tạt thau nước lên người Ngô Phi, Ngô Phi lúc ấy vẫn còn khoái hoạt chửi, lại bị thứ gì đó không biết là gì ướt toàn thân.

Bây giờ thì toàn thân hấn bốc mùi tanh, bởi vì vừa rồi há to mồm chửi nên trong miệng cũng liên toàn thứ dơ bẩn. Ngô Phi cho tới bây giờ chưa từng bị vũ nhục như vậy, lần này đối với hấn thực sự là vô cùng nhục nhã, hấn tức giận đến run người, hấn quơ lấy cây dao cạo xương chém tán loạn trong không trung, hét lớn.

“Là ai? Nhìn xem con dao trên tay lão tử, tự giác đứng ra, lão tử cho chết thoải mái một chút.” Cái tư thế kia, chính xác là tên chó săn, còn là loại không ai bì nổi.

Ngay lúc đó, một tên đàn ông thân hình vạm vỡ, tay cầm dao phay đi ra, một cước đá bay con dao trên tay Ngô Phi, chân dẫm nát cổ tay Ngô Phi, Ngô Phi bị đau NGAO NGAO la loạn lên, liều mạng dùng sức muốn cứu thoát tay mình dưới để giày người đàn ông kia.

Nhưng lúc này gã đàn ông cầm dao phay thoáng một phát gác trên cổ Ngô Phi, hấn sợ tới mức run lấy bầy, nháy mắt quần cũng ướt đầm rồi, gã đàn ông nhìn hấn vừa rồi cuồng vọng hiện tại sợ tới mức tè ra quần, không khỏi khinh bỉ cười ha ha nói.

“Thằng chó, mày đừng tưởng có mấy đồng tiền dơ bẩn có thể muốn làm gì thì làm, có thấy con dao trong tay tao không, đây là tổ tiên truyền lại, heo chết dưới con dao này nhiều vô số kể, thế nào? có phải hôm nay mày muốn ông mày thăng cấp, làm thịt mày đãi anh em ông mày không, yên tâm, làm thịt mày còn dễ hơn thịt heo, sẽ không đau đớn.”

Ngô Phi nghe như thế, tay chân bủn rủn không còn sức lực, hấn hận đám người này, hận không thể đem bọn chúng đi lột da xé thịt chúng, bây giờ không phải là thời điểm cậy mạnh, mình đang ở ngoại thành, không có quen ai, nếu thật sự bị chém, đoán chừng là chết mất xác, nghĩ tới đây Ngô Phi không khỏi run rẩy, “Hừ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, huống hồ chỉ cần mình trở về địa bàn của mình thì muốn làm gì cũng được” Ngô Phi thầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng thì cầu xin tha thứ, “Đại ca, xin đại ca tha tiểu đệ, vừa rồi là tiểu đệ mạo phạm, ngài đại nhân đừng chấp tiểu nhân, tha cho ta đi, ta cam đoan lập tức biến khỏi đây.” Ngô Phi nói xong không quên giả vờ khóc lóc, nhưng thực tế đang rửa thắm, chỉ cần ta rời đi được, tuyệt đối không tha cho các người.

Gã đàn ông nghe Ngô Phi nói không khỏi buồn cười, “Cứ như vậy thả người đi là quá tiện nghi cho người rồi, cho dù ta có đồng ý thì bà con ở đây cũng không can tâm tình nguyện, vừa rồi người lôi ông bà tổ tông ở đây ra thăm hỏi, như thế nào cũng phải để lại chút gì đó đi.”

Ngô Phi lĩnh hội, nịnh nọt cười nói “Đại ca nói rất đúng, trên người ta có tiền, chiếc xe dưới đó cũng là của ta, các người đều có thể lấy, nếu còn không đủ, sau khi ta trở về ta sẽ lấy thêm để hậu tạ, các người thấy bao nhiêu thì đủ, mười vạn, hai mươi vạn?” Lúc này rồi mà hấn còn tính toán, chỉ muốn dùng một số tiền nhỏ để cứu mạng mình, đúng là nhân vi tài tử, điều vi thực vọng. (người chết vì tiền, chim vong vì ăn)

“Hai mươi vạn muốn đuổi chúng ta đi? vị tiểu ca này chẳng lẽ nghĩ mạng người chỉ đáng hai mươi vạn? Yên tâm đi, chúng ta không cần tiền, chúng ta cần người.”

Gã đàn ông cười ha hả, cuối cùng có thể báo thù cho tiểu thư, thật là sướng khoái lòng người nha, đợi sau khi hoàn thành sẽ đem đoạn phim này cho Nhâm đại tiểu thư xem. Ngô Phi có đánh chết cũng không biết một loạt sự kiện từ có người hất nước hấn đến hết thấy đều là có người sắp đặt.

“Cần người?” Ngô Phi hồi hộp, lập tức khóc lóc xin con đường sống “Đại ca, tha cho ta đi, ta gọi người bằng cha, chỉ cần người tha cho ta, người muốn ta là gì cũng được.” Ngô Phi hận không thể giết chết gã đàn ông này.

“Được rồi, nếu người đã nói làm cái gì cũng được, vậy ta tạm tha cho người, ta cũng không muốn làm khó người, chỉ cần người liếm sạch khoảng đất đang dơ này là người có thể đi rồi, thế nào? rất có lợi a, không tốn một đồng nào, chỉ tốn chút ít thể lực là có thể đi.”

Ngô Phi nghe hấn muốn mình như chó liếm sạch chỗ này, ghê rợn keng két, trong lòng mắng chửi cực độ, nhưng là bây giờ mình chỉ là rần rít trong địa bàn của cường long, nếu mình không làm, đoán chừng hy vọng sống cũng không có, hấn còn nhiều việc chưa làm, còn vinh hoa phú quý chưa hưởng hết, còn chưa nhấm nháp được mỹ nhân Mộ Ngôn Tín, còn chưa hại chết được Dương Nhất, một đồng lớn sự tình còn chưa có làm sao hấn có thể chết, Ngô Phi điều chỉnh tâm tình, sau khi tỉnh táo suy tính những việc này, “Đại ca, ta liếm, ta sẽ liếm sạch sẽ.”

Gã đàn ông dốc sức chịu đựng nhịn cười, hấn bỏ chân khỏi cổ tay Ngô Phi, rút lại dao phay, từ sau lưng lấy ra sợi dây thừng tròng vào cổ Ngô Phi, nắm đầu dây còn lại ngồi sang một bên, “Nhanh liếm đi, không cần suy nghĩ, cái dây này là để phòng người chạy trốn, chờ người liếm sạch rồi ta thả người đi.”

Lúc này Ngô Phi đích thị giống một con chó, khom người chống hai tay quỳ trên mặt đất, cổ tròng thòng lọng, toàn thân ướt nhẹp đen sì phát ra mùi tanh hôi, thật đúng là chó cũng không bằng, Ngô Phi chưa từng nghĩ có một ngày hấn rơi vào tình cảnh nhục nhã như vậy, hấn trước kia là quản lý tập đoàn Đông Á, bây giờ là là tổng giám đốc công ty cổ phần Đông Á tại thành phố Z, tuyệt đối là dưới một người trên vạn người, cỡ nào phong quang (nở mày nở mặt), cỡ nào chói mắt, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, có rất nhiều tiền, có hàng hà sa số nữ nhân, hiện tại có thể vì mệnh không tốt, không thể không cầu xin một tên mỗ heo ở chợ, thù này tuyệt đối hấn ghi hận cả đời, thù này không báo thì khó sống ở đây, lòng tự trọng của hấn cũng chịu không được, còn tốt đây là vùng ngoại thành, không có người nhận ra hấn, cái này là mà lên tivi hay báo chí thì thể diện của hấn trong mắt các đồng sự cũng không còn.

Ngô Phi nhìn gã đàn ông ngồi cười nhẹ, thật không cam lòng, hấn không tình nguyện cuối đầu, bắt đầu thanh lý mặt đất dơ bẩn.

Cái kia thật sự là buồn nôn nha, gã đàn ông nghĩ đến kiệt tác do mình điều chế, bên trong có phân và nước tiểu heo, còn có dầu thối trong cống ngầm, hơn nữa có một ít máu động vật, woa, chỉ ngẫm lại thôi cũng muốn ói rồi. Loại hỗn hợp làm người ta buồn nôn như vậy không biết ăn vào miệng sẽ như thế nào, gã đàn ông chỉ nghĩ thôi đã cảm giác dạ dày dựng mành trào ngược lên rồi.

Chưa đáng chất thối tràn ngập vị giác của Ngô Phi, còn phải nuốt xuống, tuyệt đối là khiêu chiến cấp độ cao, gia đình Ngô Phi cực tốt, tuy cha mẹ hấn sớm không còn, nhưng hấn sống với chú cuộc sống trôi qua rất thoải mái, hành động đối đãi với hấn như vậy chưa bao giờ xảy ra, kỳ thật người bình thường cũng sẽ không thử qua bị như vậy, lần này đúng thật là để cho Ngô Phi ném trái thất bại cùng xui xẻo.

Ngô Phi liếm được ba cái thì chịu không nổi, dạ dày ợ lên nước chua, oa, thoáng một cái phun ra hết, phun đầy ra đất, dạ dày hấn liên tục trào ngược, nước mắt nước mũi chảy đầm đìa, không ngừng ho khan, gã đàn ông thấy như vậy cũng được rồi, tay buông lỏng dây thừng, hướng về phía Ngô Phi trách móc, “Cả chó cũng không bằng, còn không mau cút đi.”

Ngô Phi dùng tay áo lau miệng, nghe lời gã đàn ông nói, lão đảo đứng dậy, ánh mắt dữ tợn nhìn người kia như muốn giết chết, nhìn rồi xoay người rời đi.

Ngô Phi chạy như bay xuống chỗ xe đậu dưới núi, ngẩng đầu nhìn cái chợ đối diện, “Lão tử cho cho các người trả giá gấp mười lần.” Nói xong hấn chui vào trong xe, nghênh ngang rời đi.

Gã đàn ông lúc này lấy di động trong túi quần ra bấm nút gọi “Đại tiểu thư, mọi chuyện đã xong rồi a.” “Cám ơn đại tiểu thư.”

Ngô Phi phóng xe một đường bão táp về nhà, hần biến thành như vậy khẳng định không thể về công ty rồi, trên người phát ra mùi tanh hôi, hần cắn răng, hần hận thấu xương người vũ nhục hần hôm nay, trên đường đi không ngừng suy nghĩ cách báo thù, cách gì cũng thấy không hả giận.

Về nhà, hần dùng tốc độ nhanh nhất cởi bỏ đồ trên người, tiến vào phòng tắm, đây tuyệt đối là lần tắm lâu nhất của Ngô Phi từ trước đến nay, lâu đến qua hai tiếng vẫn chưa ra. Mặc kệ hần tắm thế nào đều cảm thấy không thể tẩy sạch mùi tanh trên người, hơn nữa trong quá trình tắm rửa hần còn nhiều lần nôn ọe, xem ra ngày mai phải đi bệnh viện kiểm tra dạ dày một phen. Ngô Phi từ trong phòng tắm đi ra đã qua năm giờ, hần cảm thấy hai chân nhũn ra muốn ngã xuống đất, tay vịn tường miệng chửi bới “Lão tử sẽ không tha cho các người.”

Nhâm Sơ nhận được điện thoại, biết rõ sự tình tiến triển thuận lợi, tiếp theo nhận được đoạn ghi hình, cô mở tivi ôm Đồng Nghi cùng xem kiệt tác, một bên xem một bên che miệng cười, cuối cùng nhin không được, hình tượng gì cũng không còn, ha hả bật cười, Đồng Nghi nhìn kiệt tác trước mắt cũng cảm thấy buồn cười, hơn nữa cũng hả giận, chỉ là cái này thiệt kinh khủng quá, nhìn trên màn hình cái đồng dơ bẩn kia đã thấy buồn nôn, không thể xem hết, Đồng Nghi quay mặt chỗ khác, tách ra khỏi Nhâm Sơ, “Tiểu Sơ, đừng xem nữa có được không, thiệt là kinh khủng.”

Nhâm Sơ nhìn thấy Đồng Nghi nhà nàng muốn buồn nôn rồi, vội vàng tắt tivi, kéo Đồng Nghi ôm vào trong lòng, ôn nhu nói “Tiểu Nghi ngoan, chúng ta không xem nữa, người cũng đừng suy nghĩ nhiều, đánh chết Ngô Phi cũng không nghĩ cái này là có người tận lực an bài, hiện tại chúng ta đã có vật này rồi, Ngô Phi có hung hăng càn quấy, chúng ta sẽ đưa cái này lên truyền thông.” Nhâm Sơ vừa nói vừa cười xấu xa, ha ha, hôm nay thật là một ngày sáng khoái a.

40. Chương 39

Giữa trưa, sau khi ăn cơm Dương Nhất liền ôm Mộ Ngôn Tín đi ngủ, giờ ngủ trưa qua đi, các nàng tiếp tục làm việc, đương lúc Dương Nhất suy nghĩ thì điện thoại cô reo lên.

“Alô, xin chào.”

“Ta là Liêu Huy, ta đã thăm dò được bưu kiện người nhận được lúc sáng, đích thật là tay nữ nhân.”

“Có tra được là lấy từ đâu không?”

“Tra được, hần đào lấy ngón tay bị chặt của kẻ thua cược trong sòng bạc.”

“Ừ, ta đã biết, người mau lo việc kia đi, có việc lại liên hệ.”

Dương Nhất cúp điện thoại, ngẩng đầu cười cười nhìn Mộ Ngôn Tín đang nhìn mình, cô gãi gãi đầu.

“Ta nhờ Liêu Huy tra nguồn gốc của ngón tay, ta vẫn cảm thấy Ngô Phi không có can đảm vì trả thù ta mà cố tình tìm người chặt tay nữ nhân, thì ra hần lấy từ sòng bạc.”

Mộ Ngôn Tín đứng dậy, ngồi lên đùi Dương Nhất, ôm cổ cô.

“Nhìn không ra Dương Nhất nhà ta tâm tư phức tạp như vậy a, ta vốn cũng nghi ngờ vấn đề ngón tay kia, còn chưa kịp nói người, người đã điều tra rồi.”

Dương Nhất vòng tay quanh thắt lưng Mộ Ngôn Tín, nhẹ nhàng xoa xoa vùng eo thon, mặt úp vào ngực Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín đang mặc áo sơ-mi, nhìn thấy nội y như ẩn như hiện, lại thêm mùi hương trên nàng, khiến cho Dương Nhất nảy sinh tà ý, dùng miệng giât cái nút trước ngực đi vào dò xét, đi đến khe rãnh giữa hai ngọn núi, Dương Nhất đưa lưỡi rà theo khe rãnh thần thánh, ma sát vài lần, Mộ Ngôn Tín cảm thấy như có hàng vạn con kiến bò qua bò lại trong lòng, chỉ muốn né tránh, nào biết bộ ngựa bắt ve, chim sẻ núp sau, thân thể mình đã sớm bị giữ lấy, xem ra mình đã thành con của nấu chín – chỉ chờ người đến ăn.

Ngày hôm sau Ngô Phi nhanh chóng vào bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán là viêm ruột, nhưng không phải viêm ruột nha, ăn hết mấy thứ dơ bẩn kia, hần yêu cầu bác sĩ súc ruột, bác sĩ cảm thấy người này khẳng định là có làm chuyện xấu gì đây. Cuối cùng, sau khi súc ruột, bác sĩ nhìn hần với ánh mắt không bình thường, đúng thế, bình thường ai lại ăn cái loại đồ vật này đâu. Ngô Phi nhìn ánh mắt bác sĩ, biết bác sĩ nghĩ mình có vấn đề.

Hần nằm trên giường bệnh, trong một gian phòng riêng, vẫn luôn suy nghĩ phương thức trả thù, nghĩ nửa ngày cũng không thấy hả giận, cuối cùng phần nộ ném toàn bộ đồ trên tủ đầu giường xuống đất. Hần lấy xì gà ra, không ngừng hút, nhìn ánh lửa trên điếu xì gà, đột nhiên hần nảy ra chủ ý, lấy điện thoại hần tìm số gọi.

“Alô, người làm cho ta một việc, lần này phải làm tốt.”

“Người yên tâm, sẽ có lợi cho các người.”

“Cái gì? Lần này muốn lấy tiền trước? Việc lần trước không có hoàn thành, các người còn dám đòi tiền trước.”

“Được rồi, ta sẽ cho người đem tiền đến cho người, nhớ kỹ, ngày mai phải có kết quả cho ta. Về phần làm như thế nào, ta sẽ theo cách cũ nói cho người...” Ngô Phi nói xong, trên mặt lộ ra nét cười, để di động qua một bên, đi ngủ.

Nhâm Sơ cùng Đồng Nghệ cả ngày chán ngán trong nhà, khiến cho Nhâm Sơ uất ức nóng trong người, vẫn là chưa được ăn a, aizz, cách mạng chưa thành công, đồng chí đảm nhiệm cần cố gắng hơn nữa.

Buổi tối Nhâm Sơ gọi điện cho Mộ Ngôn Tín, “Ngôn Tín, ta có một đoạn phim rất hài hước, người có muốn xem không?”

Nhâm Sơ nói xong không quên nhướn mắt nhìn Đồng Nghệ, Đồng Nghệ thấy Nhâm Sơ thật xấu xa, cái gì mà phim hài, phim kinh dị thì có, tuy nội dung có một chút hài nhưng buồn nôn là chính nhà.

Mộ Ngôn Tín đang hưởng thụ bữa tối do Dương Nhất nấu, gần đây vì bề bộn công việc, thêm nữa là số lần Ngô Phi gây sự gia tăng, khiến cho trong một gian Dương Nhất đều không có nấu cho nàng ăn, hôm nay được ăn cơm do người yêu nấu, Mộ Ngôn Tín rất là vui vẻ.

“Cái gì? Phim hài?” Thanh âm nhẹ nhàng.

Nhâm Sơ nhin cười, nói “Ta gửi vào mail người rồi, người cùng Dương Nhất xem một chút đi, không cần cảm ơn ta ah.” Nói xong Nhâm Sơ cúp điện thoại, ha ha cười lớn, Đồng Nghệ nhìn người xấu trước mặt, véo lỗ tai Nhâm Sơ “Tiểu Sơ có phải người muốn chọc tức Mộ lão sư với Dương Nhất, không thì cũng muốn họ buồn nôn chết ah.”

Nhâm Sơ bị véo tai, phải xin tha “Tiểu Nghệ, ta đây là đang giúp cuộc sống các nàng thêm thú vị nha, hi hi.”

Đồng Nghệ tức giận buông tha lỗ tai Nhâm Sơ, “Tiểu Sơ, người thật xấu.”

Dứt lời nàng quay người muốn đi tắm, kết quả lại bị Nhâm Sơ tóm ôm vào lòng, “Tiểu Nghệ, ta nếu không hư hỏng, người sẽ yêu ta sao? Cái này gọi là lão công không xấu, lão bà không yêu nha.”

Đồng Nghệ bị lời nói của Nhâm Sơ làm cho đỏ mặt, có chút không được tự nhiên, “Không cho phép người nói lung tung, ai là lão bà của người ah? Hừ.”

“Ha, là ai ta.” Nhâm Sơ vô lại ôm Đồng Nghệ chết không buông tay.

Bởi vì điện thoại quá lớn, âm thanh của Nhâm Sơ cũng truyền vào tai Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín vốn không để ý đến cuộc nói chuyện với Nhâm Sơ, nhưng là Dương Nhất giống như một đứa trẻ tò mò, hưng phấn đóng đưa cánh tay Mộ Ngôn Tín.

“Tín bảo bối, có phim hài sao? Ta rất thích xem ah, chúng ta cùng xem có được không?” Dương Nhất nói xong không quên tung chiêu có lực sát thương cao của mình, cô hướng Mộ Ngôn Tín cười để lộ ta lúm đồng tiền.

Mộ Ngôn Tín bị nhắm trúng điểm yếu, trong lòng một hồi rối loạn, izz, không lay chuyển được con tâm lược rồi, nàng chỉ có thể cứng chiều xoa đầu cô, sau đó đứng dậy đi đến bàn làm việc, chép đoạn phim Nhâm Sơ gửi sang USB, tiếp đó đi đến tivi đối diện bàn ăn cắm vào, lấy điều khiển tivi đưa cho Dương Nhất, chính mình trở lại bàn ăn tiếp tục hưởng dụng bữa tối tình yêu.

Dương Nhất cầm remote bấm vài cái, trong USB toàn là văn kiện, chỉ có một tập tin video duy nhất, cô bấm play, mở to mắt dán vào màn hình chờ phim bắt đầu, không thèm nhìn chén đồ ăn, mặc kệ là cái gì đều bỏ vào trong miệng.

Chỉ trong giây lát màn hình đã truyền đến hình ảnh, ồ, là một chiếc xe phóng nhanh, chiếc xe này như thể nào nhìn quen mắt vậy, Dương Nhất nghĩ nghĩ. Mộ Ngôn Tín trước sau vẫn ăn, không có nhìn tivi, chỉ thỉnh thoảng gấp rau cho Dương Nhất, nhìn Dương Nhất có chút biểu lộ nghi hoặc, nàng tò mò nhìn theo ánh mắt Dương Nhất, xe này nhìn rất quen mắt ah, Mộ Ngôn Tín nhớ là không chỉ nhìn thấy một lần, nhưng nhìn thấy ở đâu thì không nhớ. Chiếc xe ngừng lại, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín chứng kiến Ngô Phi xuống xe, rất là kinh ngạc, bắt đầu hoài nghi, đây rốt cuộc là cái phim gì, chẳng lẽ lại là trả thù, nhưng Dương Nhất nghĩ lại, không phải a, đây là Nhâm Sơ gửi đến, không thể nào là đồ vật trả thù. Mộ Ngôn Tín rất là buồn bực, nghĩ đến tại sao Nhâm Sơ lại gửi thứ này cho mình, biết là nàng buồn nôn tên nam nhân này, đúng là phá hỏng tâm tình đang tốt đẹp thưởng thức bữa ăn của nàng, hai nàng đều không nói lời nào, cứ như vậy nhìn tivi.

Nhìn Ngô Phi bị dội thau máu, lại nhìn Ngô Phi bị người đàn bà tát thau nước đen sì không biết là cái gì, Mộ Ngôn Tín thật sự nhịn không được nữa, nàng cảm giác như sắp phun ra hết, dạ dày quay cuồng, muốn túm lấy Dương Nhất bảo cô đừng xem nữa, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy Dương Nhất xem rất vui vẻ rất thỏa nguyện, Mộ Ngôn Tín nhìn thấy cảnh này, nên thôi cứ để cô xem, khó được Nhâm Sơ giúp Dương Nhất trừng phạt Ngô Phi, chính mình không coi là được rồi.

Mộ Ngôn Tín quyết định quay mặt chỗ khác, tiếp tục ăn cơm, nhưng cái thứ buồn nôn vừa rồi không ngừng hiện ra trong đầu, nháy mắt mất hết khẩu vị, có chút oán trách bĩu môi, trong lòng nghĩ đến “Nhâm Sơ xấu xa, nhất định là đã xem qua cái này mới gửi cho mình, khó trách vừa rồi nghe giọng cứ là lạ, đoán chừng là phải cố gắng nén cười lắm đây, tuy người giúp Nhất Nhất nhà ta, nhưng người làm ta buồn nôn tuyệt đối không thể bỏ qua, sớm muộn gì cũng phải đòi lại.” đặc tội Mộ ngự tỷ là không thể xem thường nha.

Dương Nhất không có cảm thấy buồn nôn, ngược lại thấy rất khôi hài, nhìn thấy Ngô Phi một thân kinh tởm rất là buồn cười, cười đến hết phim. Nhìn Ngô Phi bị vũ nhục như thế thật sự là tâm tình rất tốt, Dương Nhất mang theo mặt cười xán lạn quay đầu nhìn Mộ Ngôn Tín, chỉ thấy Mộ Ngôn Tín biểu lộ ngưng trọng.

“Tín bảo bối, người làm sao vậy? không thoải mái?” Dương Nhất thôi không cười nữa, nắm tay Mộ Ngôn Tín hỏi.

“Không có gì, ta chỉ cảm thấy đoạn phim thật là kinh tởm, thật là buồn nôn, ngay cả cơm người đặc biệt là cho ta, ta cũng ăn không vô.”

Mộ Ngôn Tín nói xong, cong miệng lên, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín làm nũng, thật sự là đáng yêu cực kỳ, lập tức chồm người hôn lên đôi môi đang cong lên kia.

“Tín bảo bối, ngoan ah, hôn hôn nè, đừng buồn ah, người muốn ăn, sau này mỗi ngày ta đều nấu cho người ăn, ngoan, ôm một cái ah.”

Nhâm Sơ canh qua một đoạn thời gian, ước chừng Mộ Ngôn Tín cùng Dương Nhất cũng đã xem xong rồi, cô gọi điện thoại qua, lúc này Dương Nhất đang ôm Mộ Ngôn Tín dỗ dành, nhìn thấy Nhâm Sơ gọi, Mộ Ngôn Tín từ trước mặt Dương Nhất đùa nghịch một chút, mới với tay lấy điện thoại ném cho Dương Nhất, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín còn có một mặt tiểu nữ nhân như thế, không khỏi cười cười, ôm hôn một cái, mới nhận điện thoại, cô còn chưa lên tiếng, đã nghe thanh âm của Nhâm đại tiểu thư bay tới lỗ tai.

“Ngôn Tín, xem thế nào? có vui không?”

Dương Nhất đảo mắt, rất bất đắc dĩ nói “Nhâm đại tiểu thư tại thượng, tiểu nhân là Dương Nhất.”

“Ah, thì ra là nhóc con nhà Ngôn Tín nha, xem phim thế nào? ý tưởng trừng phạt của ta rất độc đáo a.”

Dương Nhất nhớ lại đoạn phim vừa xem, trong lòng rất là vui vẻ “Rất là vui ah, ta rất thích, cảm ơn người, Nhâm Sơ.”

Dương Nhất rất cảm tạ Nhâm Sơ giúp mình giáo huấn Ngô Phi, cho nên vô luận thế nào cũng muốn đích thân cảm ơn nàng một tiếng.

“Tiện tay thôi, không cần cảm ơn, chỉ cần đối tốt với Ngôn Tín của chúng ta là được rồi.”

Nhâm Sơ nghe Dương Nhất cảm ơn, cảm thấy hơi mất tự nhiên cho nên giả bộ như không quan tâm.

Từ lúc bắt máy là Dương Nhất bật loa ngoài, cho nên Mộ Ngôn Tín nghe rất rõ ràng, nghe Nhâm Sơ nói Dương Nhất phải đối tốt với mình, trong lòng rất là cảm động, người bằng hữu này không những quan tâm mình, còn giúp mình giáo dục con tôm lược, tạm thời bỏ qua việc nàng làm mình buồn nôn đi.

Dương Nhất sau khi cảm ơn Nhâm Sơ, đem nghi vấn khi xem phim hỏi “Nhâm đại tiểu thư, ta muốn hỏi một chút, thời gian ngắn như vậy người làm sao có thể sắp xếp cho người chính đồn Ngô Phi a.”

Nhâm Sơ nghe câu hỏi của Dương Nhất, khoe miệng giật giật, “Biết ngay người thế nào cũng hỏi ta, như vậy đi, tỷ tỷ cũng không làm khó người, mời ta bữa ăn tại nhà hàng Pháp, ta sẽ nói người biết.”

Dương Nhất cắn răng, nhếch mép, trong lòng thầm nghĩ “Còn không phải gọi là há miệng mắc quai, đúng là tự đào hố chôn mình..”

41. Chương 40 (h)

Mộ Ngôn Tín nghe Nhâm Sơ đòi Dương Nhất mời ăn cơm, trong lòng rất không vừa ý, tuy người giúp ta, nhưng là bảo bối nhà ta chỉ ta có thể khi dễ, nghĩ tới đây nàng đoạt lấy điện thoại trong tay Dương Nhất.

“Ta còn chưa tính sổ người làm ta buồn nôn là không tệ rồi, người còn dám đòi tới nhà hàng Pháp?”

Nhâm Sơ nghe Mộ Ngôn Tín nói, trên mặt đầy hắc tuyến.

“Người đừng có biện minh a, tốt xấu gì chúng ta cũng là bạn từ nhỏ, người bây giờ thật sự là.....” Nhâm Sơ nói như thế nào Mộ Ngôn Tín cũng mặc kệ, biện minh cũng được.

“Được rồi được rồi, không đùa nữa, dù sao ngày mai cũng không có việc, chúng ta hẹn nhau cùng ăn trưa đi.” Nhâm Sơ nghiêm túc nói.

“Được, cứ như vậy đi, mai gặp.”

Mộ Ngôn Tín nói xong thì cúp điện thoại. Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín bảo vệ mình như vậy, trong lòng rất ấm áp, ôm nàng ôn nhu nói “Tín bảo bối, nói nhiều như vậy khát nước rồi a, đến đây uống nước nào.”

Nói rồi Dương Nhất cầm ly nước uống một ngụm, nghiêng người áp miệng lên miệng Mộ Ngôn Tín, truyền nước từ miệng cô sang miệng nàng.

Đám tiểu lưu manh sau khi nhận được điện thoại của Ngô Phi, biết rõ có mối làm ăn đến cửa, bọn hần biết Ngô Phi bụng dạ hẹp hòi, là một tên tiểu nhân, cho nên lần này yêu cầu đưa tiền trước.

Ngô Phi nào đâu biết rằng, bọn tiểu lưu manh đã có chủ nhân mới, một đại nhân vật có tiền. Bọn chúng đâu có ngu dại gì lại giúp Ngô Phi làm việc, điện thoại Ngô Phi gọi tới bọn chúng đã sớm ghi âm giao cho chủ nhân ra tay phóng khoáng kia.

Tiểu lưu manh cũng có đầu óc, bọn hần cũng biết chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm, hiện tại có người muốn gây khó dễ cho Ngô Phi, muốn cho hần chết, bọn chúng tại sao phải lợi xuồng bùn vì tên tiểu nhân kia.

Ngày hôm sau, Dương Nhất cùng Đồng Nghệ học xong liền đi đến nhà hàng Pháp như đã hẹn, tuy Mộ Ngôn Tín cảnh báo không cho phép khi dễ bảo bối nhà nàng, nhưng Dương Nhất vẫn mời họ đến nhà hàng Pháp, Nhâm Sơ cùng Mộ Ngôn Tín bận xử lý công việc ở công ty, từng người lái xe đến địa điểm đã hẹn với Dương Nhất.

Bởi vì đến sớm nên Dương Nhất và Đồng Nghệ chọn món trước, các nàng đều vì người mình yêu mà chọn.

Mộ Ngôn Tín và Nhâm Sơ bước vào nhà hàng, phục vụ dẫn họ đến phòng đặt trước, từng người ngồi xuống bên cạnh người yêu.

Dương Nhất vừa nhìn thấy Mộ Ngôn Tín đến, liền cười với nàng, tặng nàng một nụ hôn.

Nhâm Sơ chứng kiến cảnh này, nội tâm vô vàng hâm mộ, Đồng Nghệ nhìn vẻ mặt hâm mộ của Nhâm Sơ, không chút do dự quay mặt sang hôn lên má Nhâm Sơ một cái. Nhâm Sơ hớn hở, ôm chầm lấy Đồng Nghệ nhấm nháp môi nàng, trình diễn một nụ hôn lưỡi triền miên.

Mộ Ngôn Tín cùng Dương Nhất nhìn cảnh kích tình ở đối diện, rất ăn ý lộ ra biểu lộ khinh bỉ, hận không thể dội ly nước trước mặt lên các nàng.

Mộ Ngôn Tín nghe có tiếng bước chân, nghiêng đầu nhìn thấy đằng xa phục vụ đang bưng món tới, nàng ho khan hai tiếng “E hèm.. đủ rồi, có người đến.”

Nhâm Sơ ban đầu còn cho rằng Mộ Ngôn Tín vì ghen tị nên nói thế, nghe tiếng người đến mới lưu luyến buông Đồng Nghệ ra, chỉ nhìn thấy Đồng Nghệ đỏ mặt cúi đầu. Lại nhìn thấy Nhâm Sơ ngẩng cao đầu như không có gì.

“Nhâm đại tiểu thư, ta đã mời người bữa ăn thịnh soạn ở nhà hàng Pháp, người cũng nên nói ta biết ah.”
Dương Nhất vẻ mặt đáng thương nói.

“Được rồi, xem người rộng rãi như vậy, ta sẽ nói cho người biết ah, kỳ thật việc trừng phạt Ngô Phi là chủ ý của ta cùng Đồng Nghệ, chúng ta thật sự không quen nhìn người khác dở trò trên đầu mình mà không phản kích, tuy chúng ta biết người đã bố trí chuyện phản kích, nhưng là chúng ta vẫn muốn cảnh cáo Ngô Phi một chút, ta cũng không nghĩ tới kế hoạch của ta có thể thực hiện nhanh như vậy, ta chỉ là nói cho thủ hạ biết cách nghĩ của ta, thời gian cụ thể thực hiện cũng chưa nói, xem ra hết thảy là ý trời, ông trời cũng xem hán không vừa mắt, nên kế hoạch của ta mới thuận lợi như vậy, vốn thủ hạ của ta chỉ muốn theo dõi sinh hoạt mỗi ngày của hán, ai ngờ lại có cơ hội, trời xui đất khiến thế nào hán tức giận lái xe ra ngoài, hơn nữa còn đến vùng ngoại thành, ta đoán hán dùng tốc độ để phát tiết, căn bản không có ý thức lái tới nơi nào, cho nên thủ hạ của ta mới có cơ hội, cho người dân địa phương ở đó ít tiền, rồi lên một loạt trò chính đồn hán.” Nhâm Sơ càng nói càng đắc ý, cuối cùng còn rung đùi. Nói xong còn làm mặt cún con, dụi dụi vào lòng Đồng Nghệ “Tiểu Nghệ, người nói xem Tiểu Sơ Sơ của người có phải rất có tài không ah.”

Oe! Buồn nôn quá, dạ dày Dương Nhất muốn lộn ngược luôn.

Mộ Ngôn Tín nghe Nhâm Sơ tường thuật xong, trong lòng nghĩ thật là vô hảo bất thành thư* nha, trên đời thật đúng là có sự tình trùng hợp như vậy, xem ra chỉ cần các nàng không đem đoạn phim đó truyền đi, Ngô Phi cả đời này cũng không nghĩ ra trò khôi hài làm hán mất mặt là có người sắp đặt, trận này thiên thời địa lợi nhân hòa đều đủ hết, xem ra ông trời thật sự là giúp Dương Nhất.

(Vô hảo bất thành thư (): không trùng hợp không thành văn | rất trùng hợp; rất đúng lúc; trùng hợp lạ kì)

Nhìn cặp đôi đối diện lại trình diễn tiết mục kích tình, bắt đầu dĩ lắc đầu, nàng nhìn Dương Nhất.

“Ngoan ah, chúng ta ăn cơm, đừng để ý tới các nàng.” Nói xong cắt miếng beefsteak đút cho Dương Nhất.

Mộ Ngôn Tín cùng Dương Nhất vừa ăn vừa không tốn tiền thưởng thức bản điện ảnh kích tình bằng người thật, Đồng Nghệ bị Nhâm Sơ tấn công không rảnh bận tâm chuyện khác, Nhâm Sơ hiển nhiên là bởi vì thời gian dài không được ăn bồ đào, dục hỏa khó nhịn, thật vất vả nhận được cấp giấy phép, đương nhiên muốn tận dụng thật tốt, đầu còn quần đây là đầu, đối diện còn có ai không.

Chỉ thấy hai người càng lúc càng kịch liệt, tay Nhâm Sơ liên tục chiến đấu chiến trường bên trong quần áo Đồng Nghệ, mà cánh tay Đồng Nghệ đã sớm vòng quanh cổ Nhâm Sơ, cũng may nơi này là phòng riêng, đóng cửa lại là không có người ngoài tiến vào, hơn nữa nhà hàng này cũng là dưới cờ Mộ Ngôn Tín, cho nên không sợ bị quay phim chụp hình.

Ngay lúc âm thanh nỉ non của Đồng Nghệ vang lên, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín ý thức được bữa cơm này không thể ăn nữa, cũng không thể nhìn tiếp được, chướng mắt quá rồi, còn nhìn nữa đoán chừng mai sẽ

nổi lẹo mắt luôn. Hai nàng rất bắt mắt nhìn nhau một cái, sau khi trao đổi ánh mắt, bắt tay, đứng dậy, cầm túi, mở cửa, đóng cửa người đối diện tiếp tục công tác, không một giây dừng lại.

Rời khỏi phòng, Mộ Ngôn Tín nắm tay Dương Nhất tới gặp quản lý nhà hàng, nói cho quản lý phòng các nàng vừa mượn, buổi chiều để trống, không cho phép bất kỳ kẻ nào tiến vào, cũng không cho ai tới gần. Nói xong lôi kéo Dương Nhất đi về.

Trong lòng Dương Nhất rất là hâm mộ hai nàng còn đang ngây ngất trong nhà hàng kia, tính toán ngày nào đó cũng phải cùng Tín bảo bối đến đây thử như vậy một lần. Nghĩ đến có thể ôm Tín bảo bối tại địa điểm lãng mạn mà kích thích như vậy vận động hữu ái, Dương Nhất lập tức cảm thấy siêu cấp vô địch thỏa mãn.

Nhâm Sơ rốt cuộc có thể vui chơi trên thân thể trắng nõn bóng loáng này rồi, cô cảm giác mình giống như cá được về với biển cả, khát vọng ức chế trong lòng được thỏa mãn, miệng tiến đến ngọn núi đôi, nhẹ nhàng hôn lên nơi đó cách lớp nội y.

Hôm nay Đồng Nghệ mặc áo len có nút, vừa vặn thuận tiện cho Nhâm Sơ. Nhâm Sơ trượt tay ra sau lưng, gảy nhẹ một cái, hai khóa dây đai không còn bị bó buộc, nở rộ như hoa mẫu đơn, mê người, nhất là đỉnh núi, vài năm không thấy, Đồng Nghệ đã trở mã đẹp như vậy rồi, cũng may là mình đã tìm được nàng, cái này nếu để cho kẻ khác nhắm nháp khẳng định mình thống hận cả đời. Cần thận từng chút thăm dò, ngậm lấy đỉnh núi.

“Ưm~” nhiều năm không bị người chạm vào nơi nhạy cảm, hiện tại nàng cảm nhận được ảm áp và kích thích, mẫn cảm đến run rẩy. Đỉnh núi không ngừng bị ma sát, Đồng Nghệ gất gao cần môi không để mình phát ra âm thanh, quanh quẩn trong phòng chỉ là tiếng thở dốc.

Nhâm Sơ bú mút bầu ngực của Đồng Nghệ ngày càng hăng say, tay phải đồng thời xoa nắn bên còn lại, Đồng Nghệ dù sao tuổi còn trẻ lại thêm phong ấn vài năm, cho nên khi Nhâm Sơ không ngừng kích thích, rốt cuộc không nhịn được ngâm ra âm thanh, nhưng nghĩ tới đây là nhà hàng, nàng dùng chút lý trí còn lại kềm nhỏ âm thanh.

Nhâm Sơ không ngừng phóng hỏa trên người Đồng Nghệ, lưu lại ấn ký của cô trên người nàng, cô muốn cho bọn theo đuôi Đồng Nghệ biết, nàng là hoa đã có chủ, nàng là của cô.

Cô liếm từ đỉnh ngực vào khe rãnh ở giữa, rồi ra lưỡi một đường thẳng xuống rốn, cô dừng lại, xoay lưỡi kích thích nơi nhỏ bé kia, khiến cho bụng Đồng Nghệ run lên từng hồi, liên tục kêu vài tiếng.

Nhâm Sơ kéo quần jean của Đồng Nghệ xuống tới đầu gối, nhìn thấy quần chip màu đỏ, ưm, rất là thỏa mãn, tiếp tục vạch quần chip, vẫn đỏ hồng như trước kia, không chán chừ, kéo quần xuống, ngậm lấy hoa hạc.

“Ah~ Sơ.....” Đồng Nghệ kêu lên tên cô, thân thể mãnh liệt kích động, muốn vươn tay đẩy đầu Nhâm Sơ ra.

“Dừng như vậy.... sẽ có người tới.”

Đồng Nghệ muốn cự tuyệt, nhưng Nhâm Sơ muốn tiếp tục, Nhâm Sơ là không để ý Đồng Nghệ chống cự, nhìn xem nơi tư mật ướt đầm, cô dùng động tác, ngẩng đầu nhìn Đồng Nghệ, mặt nàng lúc này đỏ hồng vì dục hỏa, khiến Nhâm Sơ mê mẩn, lần nữa ra sức vận động tay.

“Sơ... ah~” Đồng Nghệ đã toàn thân vô lực ngồi trên sofa, tay cũng không còn sức đi đẩy cái người đang chui giữa hai chân mình làm chuyện xấu, chỉ có thể mặc cho cô châm lửa trên người mình, nơi tư mật cũng bởi vì thật lâu không bị khai khẩn lộ ra vẻ đặc biệt mê người.

Hoa viên bị tùy ý càn quét, cảm giác bụng dưới từng đợt co thắt, tiếng thở dốc ngày càng ngưng trọng, đầu lưỡi cũng điên cuồng quấy phá trong động, “Ah~ ưm~ Sơ.....”, khiến cho Đồng Nghệ kịch liệt ngứa ngáy tê dại, chỉ muốn chạy trốn, nhưng đã bị Nhâm Sơ giữ chặt, động tác tay ngày càng nhanh, một lần lại một lần đi sâu vào nơi tư mật mềm mại.

“Ah~ ta....” nháy mắt thân thể cứng đờ, thủy triều mãnh liệt ập đến, Đồng Nghệ nhắm hai mắt hét lên, “Ah!~ ta đến.....” Đồng Nghệ ngồi lả trên sofa thút thít.

42. Chương 41 (h)

Đồng Nghệ sau khi cao trào, toàn thân tản ra nét đẹp vũ mị của nữ nhân, mà nữ nhân lúc này đây là gọi cảm nhất, Nhâm Sơ không đợi Đồng Nghệ hồi phục thể lực, lần nữa áp chế cánh môi nàng, không để Đồng Nghệ có một phần trần cơ hội kháng cự.

Cô chiếm cứ được lãnh địa nhanh chóng cạy mở hàm răng trắng bóng của Đồng Nghệ, đầu lưỡi dò xét khiêu khích khoang miệng ngọt ngào, cho đến khi ăn no rồi mới dừng lại, nhưng lại câu dẫn lưỡi đối phương ra ngoài vui đùa... Nhâm Sơ cảm thấy cùng Đồng Nghệ triền miên một chỗ dù có như thế nào cũng là không bao giờ đủ.

Các nàng đều cảm thụ được lửa nóng của sự phong ấn lâu ngày trên cơ thể đối phương, tay Nhâm Sơ không buông tha xoa nắn bầu ngực sữa, tay kia thì vuốt về bộ phận non mềm dưới hạ thể.

Bên ngoài bông tuyết bay bay, trong phòng một mảnh xuân quang xán lạn, Nhâm Sơ lúc này cảm thấy y phục trên người thật là chướng mắt, dứt khoát cởi ra hết, vứt tán lác trên mặt đất.

“Nghệ, nói cho ta biết, ngươi là cái gì của ta.” Nhâm Sơ vừa hôn vành tai Đồng Nghệ vừa nói, Đồng Nghệ bị Nhâm Sơ kích thích đến ý loạn tình mê, thân thể run lên.

“Ừm~ lúc này mà ngươi còn..... hỏi vấn đề này”

Đồng Nghệ then thừng dùng tay ngăn trở ánh mắt của mình, Nhâm Sơ nhìn Đồng Nghệ then thừng, không khỏi nở nụ cười, thò tay kéo cánh tay đang che mắt Đồng Nghệ, nhẹ nhàng nói “Nghệ, ta muốn ngươi nhìn ta, hảo hảo cảm thụ ta.”

Nhâm Sơ hôn một đường xuống dưới, thè lưỡi liếm hôn da thịt mềm mại, thỉnh thoảng lại lưu luyến để lại ấn ký của mình, tay vẫn khiêu khích ở vùng ngọn nguồn ẩm ướt, ươn, vẫn nhạy cảm như vậy, cảm thấy thỏa mãn, cười.

“Bảo bối... ngươi vẫn giống như trong trí nhớ của ta..... thật ẩm ướt... thật mềm.....”

Đồng Nghệ cắn chặt môi dưới, hai mắt nhắm nghiền, cảm thấy mặt rất nóng, hiện tại nhất định đỏ đến hồng rồi, hạ thể không thể khống chế, co thắt thật nhiều lần.

Nhâm Sơ kéo tay Đồng Nghệ phóng tới hạ thân ẩm áp của chính mình, cô thích cảm giác đồng thời cảm thụ lẫn nhau.

Đồng Nghệ cảm giác tay mình ẩm ướt cùng ẩm áp, không nhận được bắt đầu ma sát..... Phía dưới truyền đến cảm giác được lấp đầy khiến Nhâm Sơ không khỏi tăng nhanh tốc độ tay, hai người bắt đầu thi đua người truy ta đuổi trong động nhỏ hẹp mềm mại, càng lúc động tác càng nhanh, làm cho cả hai đều không tự giác ngâm ra âm thanh, càng lúc càng ướt át, tình dịch không ngừng tuông ra.

“Ah!~”

Nhâm Sơ cùng Đồng Nghệ đồng thời ngừng động tác, hai nàng quấn lấy nhau, thân thể không ngừng run lên, khoái cảm ở hạ thể truyền khắp toàn thân.

Cao trào qua đi, Nhâm Sơ ngẩng đầu nhìn Đồng Nghệ, cả hai cùng cười, Nhâm Sơ nâng người dậy, làm cho hai ngón tay từ trong cơ thể hai người được lấy ra, tình dịch khiến hai ngón tay trở nên lấp lánh sáng loáng, các nàng vẫn như năm năm trước, rất ăn ý đem hai ngón tay dán cùng một chỗ, rồi đưa đầu lưỡi bắt đầu nhấp nháp hương vị hòa trộn.

Hai người yêu nhau, không cần ngôn ngữ, chỉ cần một ánh mắt, một động tác, sẽ hiểu ý đối phương.

Đợi cho các nàng chơi đùa xong, Đồng Nghệ mới ý thức được nơi này là nhà hàng, nàng đẩy Nhâm Sơ ra, có chút tức giận.

“Đều tại ngươi, sao có thể tại nơi này..... thật mất mặt.”

Nhâm Sơ nghe Đồng Nghệ oán trách, cũng ý thức được đây là nhà hàng, hơn nữa hai người đối diện đã chạy đi đâu mất, ách, hình như có chút điên cuồng. Sợ Đồng Nghệ nổi giận, Nhâm Sơ liền ôm Đồng Nghệ dỗ dành.

“Tiểu Nghệ bảo bối, là ta sai rồi, đừng giận, đừng giận có được không?” để tỏ lòng chân thành, nói xong giơ ba ngón tay lên tiếp tục “Ta thề, sau này sẽ chỉ vận động hữu ái trong nhà.”

Há, Đồng Nghệ cười ra tiếng, đánh cho Nhâm Sơ một phát, có ai lại thề như vậy chứ, cơn giận vừa lắng xuống lại bốc lên, tay véo mặt Nhâm Sơ nói ra “Hừ, người xấu xa, cho cái tội xấu.”

“Bảo bối, đau.. đau..” Nhâm Sơ liền cầu xin, kỳ thật Đồng Nghệ căn bản không có dùng sức véo mặt Nhâm Sơ, nàng yêu chết khuôn mặt này rồi, nàng buông tay, nhìn Nhâm Sơ nói “Sơ, chúng ta mặc quần áo trước đã.” Nói xong cúi đầu, cúi người nhặt quần áo. Nhâm Sơ ôm Đồng Nghệ lại, lộ ra vẻ cười tà, “Nghệ bảo bối, ngoan, để vi phu hầu hạ người mặc quần áo a.”

Đợi hai người mặc quần áo tử tế, chỉnh sửa tóc tai, đi ra nhà hàng thì trời đã tối.

Nhâm Sơ nhìn đồng hồ, đã hơn sáu giờ, buổi trưa hai người còn chưa ăn đã vận động hữu ái đến tối, chắc chắn bảo bối của mình đói bụng lắm rồi, nghĩ tới đây, Nhâm Sơ dứt khoát lái xe đưa Đồng Nghệ đến tiệm tiệm lẩu gần đó.

Buổi tối Đồng Nghệ lôi kéo Nhâm Sơ đến ký túc xá của mình, hai người sau một hồi chán ngấy không biết làm gì, đã thiếp đi mất.

=====

Sau khi cùng nhau rời khỏi nhà hàng, Dương Nhất nghĩ đến Mộ Ngôn Tín vẫn chưa no, liền nắm tay Mộ Ngôn Tín nói “Tín Tín, đã no chưa, ta biết gần đây mới mở một tiệm cơm, rất thanh đạm, chúng ta đi ăn nha.” Không đợi Mộ Ngôn Tín gật đầu, đã kéo nàng vào trong xe, giẫm chân ga rời đi.

Dương Nhất lái xe mà trong đầu toàn là hình ảnh hữu ái của Đồng Nghệ và Nhâm Sơ, thầm nghĩ các nàng thật to gan, điên cuồng vận động trong phòng ăn nhà hàng, ngấm lại cũng rất là hưng phấn, vụng trộm nhìn qua Mộ Ngôn Tín ngồi ở ghế phó lái, mặt không tự giác đỏ lên, một luồng khí nóng từ trong cơ thể phát ra qua các bộ vị cơ thể.

Mộ Ngôn Tín nhìn ngoài mặt rất bình thường, nhưng thực ra trong lòng cũng là sóng cả tung trào, nàng có chút sợ màn trình diễn người thật việc thật vừa rồi, đồng thời cũng có một tia hâm mộ, trong lòng Mộ Ngôn Tín dao động, vì cách nghĩ này của mình mà khó xử, nhưng trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh muốn điên cuồng vận động cùng Dương Nhất.

Xem ra vô luận là ai, chỉ cần rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, đều sẽ có ý nghĩ phóng túng.

Dương Nhất không biết Mộ Ngôn Tín đang nghĩ gì, cô chỉ biết rõ ý nghĩ của mình, nhưng là không dám mạo hiểm với bảo bối nhà mình, sợ chọc giận bảo bối là chết.

Cô nghĩ Mộ Ngôn Tín đẳng nào cũng là chủ tịch một tập đoàn đa quốc gia, được người xưng là băng sơn nữ vương, làm sao có thể cho phép mình không kiêng nể gì làm như vậy.

Nhưng sâu xa trong đó là, Mộ Ngôn Tín từ lúc đụng phải Dương Nhất người, thần mã cái gọi là tôn nghiêm sớm đã hóa thành hư không.

Thế nhưng nhiệt khí trong lòng càng lúc càng tăng lên, Dương Nhất quyết định thăm dò Mộ Ngôn Tín một chút.

“Tín Tín, người xem Nhâm Sơ thật sự là chỗ không kích thích không làm nha, rõ ràng là chúng ta còn ở đó mà bắt đầu luôn.”

“Nàng quá lâu chưa được thỏa mãn dục vọng, phải biết là giọt nước tràn ly.”

“Nàng cũng quá kém cỏi đi, thời gian dài như vậy còn không có cách mạng thành công, để đến hôm nay mới được ăn.”

“Nàng đây là tự chuốc lấy, ai bảo trước kia làm loạn.”

“Nhưng mà cho dù nhẫn nhịn lâu thì vận động tại nhà hàng cũng quá.....”

“Chẳng lẽ Nhất Nhất cảm thấy như vậy là sai.”

“Đương nhiên không phải, ta cảm thấy.....”

“Phía trước có ngã rẽ, quẹo vào đó dừng xe.” Mộ Ngôn Tín đột nhiên nghiêm túc chỉ đường, Dương Nhất đem xe quẹo vào, là bãi đỗ xe trong ngõ cụt, giữ trưạ đứng bóng, trong bãi không có mấy chiếc xe, xung quanh đều là cây tùng, một hàng rồi lại một hàng, sắp xếp rất dày đặc.

Dương Nhất kéo cần số về phía sau, dừng xe lại, khó hiểu nhìn Mộ Ngôn Tín, nghĩ không biết có phải nàng vì mấy lời nói vừa rồi mà nổi giận chăng? Ánh mắt vụng trộm nhìn Mộ Ngôn Tín, muốn tìn đáp án.

Ai biết bất ngờ một gương mặt xinh đẹp tiến lại gần mình, ngay sau đó môi truyền đến cảm giác tê tê đau đau.

Ngay khi Dương Nhất mở miệng hỏi câu đầu tiên thì Mộ Ngôn Tín đã biết Dương Nhất muốn gì, hừ, cái này là cho con tôm luộc nhà người không nói thật, không thành thật còn dám lôi kéo ta.

Dương Nhất bị Mộ Ngôn Tín cắn môi một hồi đau đớn, đã biết Mộ Ngôn Tín muốn trừng phạt mình, như vậy cũng tốt, mang ý tưởng trong đầu không ngừng tuông ra, thuận thế đè bả vai Mộ Ngôn Tín lại, đem nàng dựa trở lại ghế pho lá, chống đầu gối giữa hai chân nàng, chồm người sang bên cạnh kéo cần gạt làm cho chỗ của Mộ Ngôn Tín nằm ngã ra.

Mộ Ngôn Tín biết Dương Nhất là không chịu được bất luận kích thích gì, cộng thêm trong lòng nàng cũng nghĩ đến một lần điên cuồng, cho nên sau khi bị đè, nàng chỉ bám véo hông Dương Nhất một cái, rồi choàng tay quanh cổ cô. Dương Nhất nhận được ám hiệu, liền bắt đầu hành động không kiêng nể.

Vận động hữu ái trong xe rốt cuộc là có cảm giác gì? Tại một nơi nhỏ hẹp đóng kín, tràn đầy kích tình, hai thân thể xích lô quấn lấy nhau, đè xuống, ma sát, có giai điệu có tiết tấu, như một khúc ca ưu mỹ, tâm giao tâm, yêu cùng yêu dung hợp, bàn tay đan vào nhau, từng động tác vuốt ve nhau, môi nhấm nháp môi, lưỡi cùng lưỡi day dụa, hai bầu ngực đè ép, hai nguồn suối kết hợp, không có ngôn ngữ dư thừa, chỉ có hai người yêu nhau cảm thụ lẫn nhau, hai cổ thân thể hoàn mỹ không ngừng vận động, tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ quanh quẩn trong không gian nhỏ hẹp.

Ngón tay chui vào hang động mềm mại ấm áp, theo tiết tấu có quy luật ra ra vào vào, cùng nhau ra vào nguồn suối đối phương, lại để cho âm thanh không ngừng tuông ra, tiếng nước xem lẫn tiếng ma sát hoàn thành giai điệu du dương.

Trong tiếng thở dốc và rên rỉ dày đặc không ngừng, tốc độ ra vào cũng nhanh hơn, hai cổ thân thể mềm mại nằm nghiêng trong xe, cánh tay giao nhau không ngừng động tác.

Giữa lúc vận động cánh tay ra vào, người tới ta đi, vì để giảm thấp nhất lượng “tiếng ồn” phát ra, hai người rất ăn ý hôn nhau, tần suất ra vào ngày càng nhanh, giai đoạn cuối cùng chạy nước rút, cùng nhau lên thiên đường, thân thể không ngừng run run, lượng lớn ái dịch không ngừng tuông ra.

Dương Nhất ôm thân thể Mộ Ngôn Tín, không ngừng vuốt lưng cho nàng, đợi hai nàng ổn định nhịp thở, đem ghế bật dậy, lúc này Mộ Ngôn Tín đã biến thành con tôm đun sôi đỏ hồng, toàn thân giống như tản ra ánh sáng hồng. Dương Nhất biết Mộ Ngôn Tín nhất định là thẹn thùng quá rồi, liền nghiêng người ôm hôn mặt nàng, giúp nàng mặt lại quần áo thật tốt, sau đó cô cũng tự mặc lại quần áo, nhìn xem đã đến giờ cơm tối, dứt khoát lái xe trực tiếp về nhà nấu cho bảo bối.

43. Chương 42

Trên đường về nhà, Dương Nhất liên tục tươi cười giảo hoạt, việc này lại để Mộ Ngôn Tín cảm thấy khó chịu, nghĩ con tôm luộc này chơi xe chán rồi sướng đến quên mất mình họ gì, hừ.

Ngay lúc Mộ Ngôn Tín nhìn chằm chằm Dương Nhất nghĩ thầm, đột nhiên chiếc xe thắng gấp, Mộ Ngôn Tín căn bản là không biết tình huống gì, chỉ cảm thấy thân thể trong nháy mắt bỏ nhào về phía trước, nhưng lập tức có một khối mềm mại bao trùm lấy rồi, sau đó là ngửi thấy mùi hương quen thuộc, là tôm luộc nhà nàng, phản ứng đầu tiên là nhìn xem kỹ chuyện gì xảy ra, Dương Nhất đang dùng thân mình bảo vệ cho nàng, cô bị lực đẩy của nàng tống lên phía trước, Mộ Ngôn Tín nhìn biểu lộ của Dương Nhất, có thể

cảm nhận được thân thể cô run rẩy, vừa định hỏi Dương Nhất bị thương chỗ nào, đã nghe được tiếng thủy tinh nứt vỡ của kính chắn gió phía trước.

Dương Nhất vốn tâm tình rất vui vẻ lái xe, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một chiếc xe lao thẳng về phía xe mình, hơn nữa rõ ràng có ý khiêu khích khi đèn trước liên tục chĩa sáng lòe, cô nhìn bằng số xe, nhớ tới cái tài liệu kia, đã minh bạch đây là xe cá nhân của Ngô Phi, đoán chừng là vì trả thù không thành, quá tức giận, muốn tự mình ra tay, cho rằng trời tối không ai thấy mặt hắn.

Dương Nhất chuẩn bị tâm lý kỹ càng, nhanh chóng tháo dây an toàn, chân trái đạp thắng, theo quán tính nghiêng người sang một bên, dùng thân thể bảo vệ Mộ Ngôn Tín. Tuy chuẩn bị kỹ càng nhưng theo phản ứng thân thể va chạm mạnh, trong quá trình bị đè ép Dương Nhất biết ngón út của mình đã gãy xương rồi. Nhưng cô không có dư thời gian quản việc này, cô nhìn thấy Ngô Phi xuống xe, như con chó điên, trong tay cầm búa phóng tới xe mình, Dương Nhất vội vàng ôm Mộ Ngôn Tín, làm cho nàng núp vào người mình, dùng thân thể bao trọn lấy nàng, sau đó nghe được âm thanh va đập mạnh trên kính chắn gió.

Ước chừng hắn đập như vậy trong năm phút đồng hồ thì ngừng động tác, Dương Nhất nghe tiếng bước chân Ngô Phi rời đi, thời gian dần qua cô vẫn ôm trụ Mộ Ngôn Tín, sau mới nghe tiếng hắn lái xe đi.

Trong lúc Ngô Phi đập kính trước xe, trong lòng Dương Nhất không ngừng cảm tạ chiếc xe thể thao không hổ là hàng nhập khẩu, chất lượng thật sự rất tốt, nếu không làm sao hắn vừa đập vừa chửi như thế.

“Tín bảo bối, người có bị làm sao không? Có bị thương chỗ nào không?” Dương Nhất đương nhiên hỏi bảo bối của mình trước tiên.

“Ta đương nhiên không có việc gì, ngược lại phải hỏi người kia, vừa rồi ta cảm thấy người run rẩy, có phải bị thương chỗ nào rồi không?” Mộ Ngôn Tín rất là gấp gáp hỏi, trong giọng nói xen lẫn tiếng nấc nghẹn.

Dương Nhất nhìn xem bảo bối nhà mình không có bị thương thì vui vẻ vô cùng, lúc nghe được Mộ Ngôn Tín hỏi mình, mới cảm giác ngón tay đau quá, nhìn Mộ Ngôn Tín lo lắng chỉ có thể ngoan ngoãn nói “Tín bảo bối, chỉ cần người không sao là tốt rồi, ta chỉ bị thương ở tay, không có chuyện gì đâu, đi bệnh viện băng bó một chút là được rồi.”

Dương Nhất có chút chột dạ đem tay trái giấu sau lưng, nhưng hành động mờ ám này không tránh khỏi pháp nhãn của Mộ Ngôn Tín, nàng trừng mắt nhìn Dương Nhất, cho đến khi Dương Nhất đem tay đưa ra trước mặt nàng mới đem hung quang dời đi.

Mộ Ngôn Tín nhìn ngón út sưng lớn như trứng gà thì đã muốn bóp chết Dương Nhất, như vậy mà dám nói với không có gì. Nàng không thèm liếc Dương Nhất một cái, vội vàng lấy điện thoại ra gọi, trong phút chốc làm Dương Nhất sợ đến ướt mồ hôi lưng, không thể phân rõ là đau chảy mồ hôi hay sợ tới mức đổ mồ hôi.

Không đến hai phút, một chiếc xe màu đen tiến gần đến các nàng, Mộ Ngôn Tín dù có giận nhưng phần lớn vẫn là đau lòng, cho nên nàng lo lắng nắm tay phải kéo Dương Nhất lên xe, nàng ngồi trong xe phân phó người lái xe tới xử lý sự tình, chính mình phóng nhanh đưa Dương Nhất đến bệnh viện.

Mộ Ngôn Tín lần này không đến sẽ thu hút sự chú ý, trở thành tiêu điểm tin tức, nàng chỉ nghĩ chạy thật nhanh đưa Dương Nhất đi tìm bác sĩ xem thương tích. Nàng lái xe đến bệnh viện tốt nhất thành phố Z, bởi vì đã gọi điện thoại trước nên vừa tới đã nhìn thấy rất nhiều bác sĩ mặc áo blouse xếp hàng đợi bên ngoài. Dương Nhất nhìn xem thế trận này trong lòng không khỏi sợ hãi, vừa muốn mở miệng nói, lại nhìn thấy Mộ Ngôn Tín như có thần giao cách cảm quay sang bắn cho mình một ánh mắt ý bảo câm miệng, Dương Nhất chỉ có thể bịt môi, ngoan ngoãn để Mộ Ngôn Tín dẫn vào bệnh viện, đi theo đằng sau là một đồng bác sĩ.

Trải qua quá trình hội chẩn, các chuyên gia gửi cho Mộ Ngôn Tín bản chuẩn đoán bệnh trạng: Vì tác động của ngoại lực làm cho ngón út tay trái gãy xương, xương gãy đâm thủng mạch máu khiến vỡ mạch máu tụ thành máu bầm. Mộ Ngôn Tín nhìn bệnh án chỉ nói một câu nhanh tiến hành trị liệu, tiếp theo đó là các chuyên gia đều chạy như bay ra khỏi phòng đi làm việc.

Dương Nhất lúc này đang ở phòng bệnh và nhận trị liệu đãi ngộ dành cho quốc khách* (khách của chính phủ), cô lúc này chẳng cảm thấy đau nhưng lại có người đưa trái cây và nước uống tới miệng. Cô nghĩ đến chuyện kích tình nhìn thấy trong nhà hàng, sau chính mình cũng thử qua xe chẵn, đương thời điểm tốt đẹp

lại thành ra như vậy, còn may Tín bảo bối không có bị thương, không thể tha thứ, tuyệt đối không thể, người cứ đặc ý đi, để xem người còn đặc ý được bao lâu, ta mà không chơi chết người ta theo họ người luôn.

Mộ Ngôn Tín lúc này đang ngồi chờ tại phòng bệnh cao cấp, kỳ thật cái này cũng không thể gọi là giải phẫu, chỉ là hút máu bầm và nối xương ngón tay gãy. Ai bảo Mộ Ngôn Tín là chủ tịch có năng lực, tầm ảnh hưởng cực lớn, nằng đưa người tới tuyệt đối là phải phục vụ hạng nhất.

Mộ Ngôn Tín ngồi trên sofa, trước mặt là bàn ăn với thức ăn phong phú, nhưng nằng không có khẩu vị, đầu óc nằng hiện tại chỉ có cái tay bị thương của Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín nghĩ tới Dương Nhất bị thương thì hận không thể đem Ngô Phi phanh thây trăm mảnh, nhưng Dương Nhất đã nói không cho mình quản chuyện này, chính mình cũng đã hứa không nhúng tay, vạn nhất chính mình làm một ít chuyết sau lưng Dương Nhất bị phát hiện, khẳng định lại một phen ồn ào. Nhưng nếu mình cứ khoanh tay đứng nhìn không làm gì thì thật sự là trái với nguyên tắc làm người.

Nghĩ đi nghĩ lại, linh quang chợt lóe, ta không thể hành động, không có nghĩa là ta không thể tìm người thay ta hành động, ta đáp ứng không nhúng tay vào việc này, không có nghĩa là người khác không được, Mộ Ngôn Tín nghĩ tới đây, rất là vui vẻ, trên mặt hiện lên nụ cười tà ác, nhìn đồng hồ, nghĩ đến hai người chơi trò chơi nóng bỏng trong nhà hàng kia, đoán chừng đến giờ cũng còn triền miên a, vẫn là ngày mai rồi nói đi, dù sao tên Ngô Phi kia khẳng định là chết chắc.

Dương Nhất được đẩy ra sau một giờ đồng hồ, y tá trực tiếp đẩy cô lên phòng bệnh cao cấp nơi Mộ Ngôn Tín đang chờ, bởi vì bị gãy xương dẫn tới chứng viêm khiến cô phát sốt, cho nên lúc Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương Nhất, tay trái quấn băng, tay phải truyền dịch, sắc mặt tái nhợt, nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười, Mộ Ngôn Tín vội vàng ra đón, y tá nhìn Mộ Ngôn Tín đi tới, rất thức thời đi ra cửa.

Mộ Ngôn Tín ngồi xổm trước mặt Dương Nhất, sờ lên mặt cô, đau lòng muốn khóc, muốn ôm cô một cái nhưng lại không dám đụng, sợ cô đau. Dương Nhất nhìn nữ nhân trước mặt ngày thường mạnh mẽ, giờ phút này lại như tiểu nữ nhân, cảm thấy rất hạnh phúc, cô thích nữ nhân mình yêu có thể trước mặt mình thể hiện ra khía cạnh không muốn người khác biết. Dương Nhất không nói gì, chỉ hơi chòm người tới, nghiêng đầu hôn lên môi Mộ Ngôn Tín.

Dương Nhất tin tưởng Mộ Ngôn Tín có thể cảm nhận được nụ hôn này bao hàm tình yêu của cô đối với nằng cùng an ủi nằng. Mộ Ngôn Tín cảm nhận được ấm áp trên môi, biết được Dương Nhất muốn dùng hành động an ủi mình, nghĩ đến lúc này vô luận như thế nào cũng phải kiên cường, không thể để Dương Nhất lo lắng, nằng mỉm cười với Dương Nhất, đứng dậy, đi ra sau lưng Dương Nhất đẩy xe lăn đến bàn ăn toàn món ngon, Dương Nhất nhìn đồ ăn phong phú trước mặt, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, mặc dù mình có phát sốt, nhưng bụng đã đói nửa ngày, thật muốn ăn, nhưng cúi đầu nhìn một tay quấn băng, một tay là dính kim truyền dịch, chỉ có thể ngẩng đầu làm bộ đáng cún con đáng thương nhìn Mộ Ngôn Tín, hy vọng Mộ Ngôn Tín có thể dứt mình ăn.

Mộ Ngôn Tín đương nhiên biết Dương Nhất là con mèo tham ăn, khẳng định muốn đem tất cả món ngon trên bàn ăn hết một lần, nhưng vừa rồi bác sĩ đã nói cho nằng biết, trong một thời gian ngắn Dương Nhất không được ăn hải sản, đồ ăn nhiều dầu mỡ, chỉ nên ăn cháo và một số thức ăn thanh đạm tốt cho cơ thể. Cho nên Mộ Ngôn Tín bỏ qua ánh mắt đáng thương kia, lấy cái chén múc nửa chén cháo để qua một bên, lại lấy cái đĩa gấp vài thứ thanh đạm. Đến ngồi vào ghế cạnh Dương Nhất, tay cầm đĩa đồ ăn, gấp cộng rau thối thối, đưa đến miệng Dương Nhất “Nhất Nhất, A, ăn nào.” Mộ Ngôn Tín ngữ khí ôn nhu, nhưng ánh mắt không hề ôn nhu một chút nào, Dương Nhất nhận được ánh mắt kia bắt đầu rét run, vĩnh viễn cái miệng, bắt đặc dĩ há miệng nhận đồ ăn.

Trong lòng Dương Nhất không ngừng ai oán, aiz, rõ là đồ ăn ngon trước mắt lại không thể ăn, tức chết ta. Dương Nhất hết than vãn lại thở dài, nhưng chỉ dám thể hiện trong lòng, ngoài mặt không dám có nửa điểm oán trách, cô biết Mộ Ngôn Tín vì muốn tốt cho cô thôi.

Dương Nhất hiểu được chuyện này đã đem lại cho Mộ Ngôn Tín lo lắng cùng sợ hãi lắm rồi, kỳ thật chỉ cần tưởng tượng cảnh như vậy ai cũng sẽ cảm thấy đáng sợ, không nói cái khác, chỉ nói cái kính chắn gió kia nếu không chắc chắn, nếu quả thật bị đập vỡ, thủy tinh văng tung tóe lên người cô, đoán chừng 99% là hủy luôn khuôn mặt này rồi, nghĩ tới đây Dương Nhất cũng cảm thấy đáng sợ, mình có thể nghĩ đến chắc hẳn bảo bối cũng có thể đã nghĩ qua.

Cho nên Dương Nhất không nói gì, chỉ ngoan ngoãn ăn, Mộ Ngôn Tín dứt cái gì ăn cái đó, không liếc bàn ăn kia nữa, Mộ Ngôn Tín thấy Dương Nhất nghe lời rất là vui vẻ, nhìn Dương Nhất mà lòng nàng rất rõ chính mình đối là cô dụng tâm lương khổ, hai người yêu nhau hiểu nhau cảm thông nhau là việc rất khó.

“Tín bảo bối, người cũng ăn đi, người buổi chiều cũng chưa ăn cơm.” Dương Nhất vừa ăn vừa nói. Mộ Ngôn Tín nhẹ gạt đầu, đứng lên, cầm cái đĩa gấp một ít đồ ăn, này lại để cho Dương Nhất nhíu mày.

“Tín bảo bối, người không có bệnh, không cho không ăn ah, người gầy đi rồi đó, người ta còn nghĩ nuôi cho người béo lên cơ.” Nói xong vênh môi bất mãn. Mộ Ngôn Tín nhìn biểu lộ của Dương Nhất, cương chiều xoa xoa đầu cô, lại gấp một ít cá tuyết, thịt bò, thịt sườn vào đĩa, “Thế này đã đủ chưa a?”

“Tốt hơn rồi đó, Tín bảo bối ngoan qua, hôn một cái a.”

Dương Nhất xấu xa chu mỏ lên đòi hôn, “chụt” Mộ Ngôn Tín lập tức hôn lên môi Dương Nhất.

44. Chương 43

Vì Dương Nhất bị sốt cho nên không thể không ở lại bệnh viện quan sát một đêm, các nàng ở được an bài ở phòng bệnh cao cấp nhất, là phòng đỉnh của đỉnh, giống như ‘phòng tổng thống’ trong các khách sạn cao cấp.

Dương Nhất ngồi dựa trên giường lớn mềm mại, tivi trước mặt không thể khống chế ánh nhìn của cô, cô hiện tại đang ngắm bảo bối làm nước cho mình, trong lòng thầm mắng Ngô Phi, đều vì hắn mới khiến bảo bối nhà mình mệt mỏi như vậy.

“Tín bảo bối, muộn rồi, đừng làm nữa, qua đây cùng ta ngủ a.”

Mộ Ngôn Tín cầm ly nước đi đến bên cạnh Dương Nhất ngồi xuống, đưa ly nước đến gần, kê ống hút vào miệng cô.

“Uống nước ép bổ sung vitaminC a, ta đi tắm, sau đó chúng ta cùng ngủ.” Nói xong, nhìn Dương Nhất uống cạn ly nước ép, vươn tay lau miệng cho cô, hôn lên môi cô cái rồi mới đứng dậy đi đến phòng tắm.

Không biết có do sốc tâm lý hay vì phát sốt, Dương Nhất vốn muốn đợi Mộ Ngôn Tín tắm xong cùng ngủ, nhưng bất tri bất giác mí mắt nhíu lại, cô nghiêng đầu ngủ gục rồi. Mộ Ngôn Tín tắm xong đi ra nhìn thấy Dương Nhất gục sang một bên, dịch truyền cũng xong rồi, nàng tìm y tá đến rút kim cho Dương Nhất, sau đó nàng giúp cô điều chỉnh lại tư thế thoải mái, tắt tivi, chính mình chui vào lòng Dương Nhất ngủ.

Ngô Phi sau khi tập kích được xe Dương Nhất thì vô cùng sướng khoái, lại không biết nhất cử nhất động của hắn đều có người giám sát, không can thiệp động tác của hắn không có nghĩa là không hành động, hắn gây ra càng nhiều chuyện thì càng nhiều chứng cứ, Ngô Phi bây giờ sướng rồi, đến sàn nhảy vui vẻ điên cuồng, còn kêu mấy tiểu thư đến phục vụ, cùng nhau chơi đùa đến khuya mới thiếp đi.

Trên đời có câu là vui quá hóa buồn, Ngô Phi âm thầm đắc ý, rốt cuộc oán khí trong lòng cũng giải được, ai biết sáng hôm sau, hắn còn đang ngon giấc trên giường thì bị người kêu tỉnh, vừa định chửi ầm lên, đám quấy rầy cảm giác thoải mái khó có được của hắn, lại mơ hồ nhìn thấy một đám người mặc cảnh phục đứng trong phòng hắn.

“Các người là người nào? Làm sao vào được đây, đây là nhà của ta, cho dù là cảnh sát cũng là phạm pháp đó, ta sẽ kiện các người.” Ngô Phi lớn tiếng nói.

“Người tỉnh rượu chưa, ta còn chưa có nghe ai nói nói khoác mà không biết ngượng, đem cái chỗ này cho là nhà, ta đếch cần biết người là thằng nào, người bây giờ mặc quần áo vào rồi theo ta đi.” Nói xong hắn ra lệnh cho một cảnh sát khác đem quần áo ném lên giường, sau đó rời khỏi phòng.

Ngô Phi trên giường yên lặng cả buổi mới nhớ ra đây là hộp đêm, không phải xui vậy chứ, tối qua vì quá vui vẻ hắn đã tìm little girl chúc mừng, lại bị cảnh sát bắt được, hắn bồn chồn không yên, vội vã mặc quần

áo vào, hẩn đến cửa sổ nhìn nhìn, tốt, hoàn hảo là tầng một, chạy trốn dễ dàng, hẩn lảo liên nhìn một vòng quanh phòng để xem có lưu lại dấu vết gì của mình không, đột nhiên nhìn thấy ở góc tường có cái gì đó phản quang.

Ngô Phi thầm kêu không tốt, vội vàng đi qua xem, quả nhiên là camera, xem ra hôm nay nếu mình chạy, đoán chừng có người sẽ tìm đến mình dọa dẫn tổng tiền, suy tư cả buổi, Ngô Phi thà chịu bị bắt đến đồn cảnh sát còn hơn tổn hao tiền của, ngừng suy nghĩ, hẩn cười kinh thường cái camera, đi ra khỏi phòng.

Nhìn thấy Ngô Phi đi ra, mấy cảnh sát quay lưng ra hiệu với nhau cười cười. Ngô Phi đang lục lại ký ức xem có phải mình đã từng dắc tội đám cảnh sát này không, nghĩ đi nghĩ lại, không có a, chính mình về nước chưa bao lâu, như thế nào dắc tội cảnh sát được, ngồi trên xem cảnh sát, Ngô Phi không ngừng suy tư, đem tất cả những chuyện xảy ra sau khi về nước sắp xếp lại một lần, cũng không nghĩ ra được manh mối gì.

Ngô Phi làm sao có thể biết tất cả chuyện này là do Liêu Huy sau khi nhận được tình báo bày ra, cho hẩn ở đồn cảnh sát hai ngày, hảo hảo ném thử trái đắng.

Dự định ban đầu là, nếu hẩn chạy, Liêu Huy sẽ cho người đánh cho hẩn một trận, cướp hết ví tiền điện thoại, ai nghĩ đến tên Ngô Phi này thật sự là xem trọng tiền tài hơn tính mạng, thà ngồi tù chứ không muốn mất tiền.

Sau khi đến đồn cảnh sát, Ngô Phi như con chuột chạy qua đường, sợ có người nhận ra hẩn, hẩn bị đưa đến phòng lấy khẩu cung, ngồi đợi trong đó, nhưng không có người đến lấy khẩu cung. Ngô Phi vốn đã tính toán muốn mời luật sư, nhưng là đám cảnh sát chậm chạp không cho người đến, Ngô Phi vô cùng buồn bực, nhìn đồng hồ trên tay, đã qua hơn ba tiếng, Ngô Phi ngồi đến mông đều run lên, oán khí bốc lên đỉnh đầu, nghĩ muốn lao ra khỏi phòng chửi đám cảnh sát kia, nhưng lại sợ bị nhận ra, cho nên chỉ có thể ngồi chờ.

Thêm hai tiếng nữa trôi qua, rốt cuộc có người đi vào, một thân hình cao lớn mặc cảnh phục, đứng trước bàn nhìn Ngô Phi cười cười.

“Ngô Phi, đúng không? Tổng giám đốc công ty cổ phần tập đoàn Đông Á.”

Lời này vừa ra, Ngô Phi không khỏi run chân, thầm kêu không tốt, nhưng nghĩ lại, nếu hẩn đã biết thì không có gì sợ nữa rồi, lập tức đứng bật dậy, bày ra thái độ.

“Đã biết ta là ai thì đừng lảm nhảm nữa, không muốn ta gọi luật sư tới thì mau thả ta đi.”

“Người nghĩ mình đang ở đâu? Có muốn ta tìm phóng viên, đài truyền hình đến đưa tin sáng nay không?”

Ngô Phi nghe nói như thế, có chút chột dạ, nhưng lúc này tuyệt đối không chịu thua.

“Ta làm gì phạm pháp, người nói đi, cho dù ta có ngủ ở hộp đêm cũng không thể chứng minh điều gì, ta không nhiều lời với người, gọi luật sư cho ta, ta không muốn nói chuyện với người.” Nói xong còn trừng mắt nhìn vị cảnh sát kia, miệng bắt đầu thối sáo.

Cảnh sát không hề để ý tới Ngô Phi, cầm hồ sơ đi ra khỏi phòng, để lại Ngô Phi trong phòng dắc ý.

Dương Nhất ngủ thẳng đến giờ cơm trưa mới tỉnh lại, mở mắt, ngẩng người nhìn trần nhà, lúc Mộ Ngôn Tín vào phòng nhìn thấy Dương Nhất mở to mắt, trực tiếp đi đến bên cạnh cô, vuốt cái trán lấm tấm mồ hôi, ôn nhu nói “Nhất Nhất, làm sao vậy? Đang nghĩ cái gì?”

Dương Nhất hồi phục tinh thần, vươn tay nắm lấy tay Mộ Ngôn Tín trên đầu mình, đưa lên miệng hôn một cái.

“Tín Tín, người có cảm thấy ta cho người thêm rất nhiều phiền toái?”

“Nhất, như thế nào người lại nghĩ như vậy? Sao người có thể là phiền toái của ta, ta không thích người nghĩ như vậy.”

“Không phải người vì ta mà thêm nhiều việc phải xử lý.” Dương Nhất ầm ức nói.

“Nhất, người là người yêu của ta, ta không thích người nghĩ như vậy, ta chưa từng cảm thấy sự xuất hiện của người mang đến phiền toái cho ta, ta chỉ biết sự xuất hiện của người mang cho ta thêm nhiều hạnh phúc ấm áp vui vẻ trong cuộc sống. Nhất Nhất, ta dù sao cũng lớn hơn người vài tuổi, ta rất rõ ta muốn gì, cũng

rất rõ tình cảm của ta đối với người. Ta biết trước khi người trải qua chuyện tình đau thương, khó tránh khỏi trong lòng sẽ có chướng ngại, sẽ hoài nghi năng lực của bản thân, nhưng ta không cho phép người có những suy nghĩ kia, hôm nay vì người bệnh nên ta tha cho, nếu còn lặp lại ta sẽ xử người trọng tội. Người chỉ cần nhớ kỹ, trong lòng ta người là ưu tú nhất. Bây giờ mau rời giường ăn cơm, còn uống thuốc nữa.”

Mộ Ngôn Tín nói xong quay người đến sofa ngồi xem tivi, để lại một mình Dương Nhất ngồi đó cảm động.

Mộ Ngôn Tín nói thế lại càng làm Dương Nhất đau lòng, cô minh bạch Mộ Ngôn Tín nói những lời này là có dụng ý, tự mắng mình suy nghĩ viễn vong khiến bảo bối thương tâm, cô rời giường đến phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Mộ Ngôn Tín nhìn xem Dương tâm lược suy nghĩ thông suốt, trong lòng mới yên tĩnh trở lại. Những gì Dương Nhất nói lúc này lại khiến lòng nàng sinh ra căng thẳng, cho nên mới không cho Dương tâm lược tiếp tục nói, chỉ trấn an cô, sau đó dùng ngữ khí mệnh lệnh làm cho cô bỏ đi cái ý niệm kia, khá tốt là phương pháp này vẫn rất hiệu quả, tốt nhất chính là bình thường mình đã ân cần dạy bảo con tâm lược đó. Xem ra sau này phải thêm thời gian truyền thụ tư tưởng của mình cho tâm lược, phải làm cho tâm lược ‘ngộ đạo’ mới được.

Dương Nhất từ trong phòng tắm đi ra, như con cún con vui vẻ chạy đến bên Mộ Ngôn Tín, không quên tặng chủ nhân một nụ hôn nồng nhiệt, Mộ Ngôn Tín cưng chiều nheo mắt mũi Dương Nhất, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Tiếp theo đó là nàng lấy cháo dứt cho Dương Nhất, nàng múc từng muỗng thổi nguội, Dương Nhất há to miệng chờ đồ ăn đến, ưm, ăn thật ngon, Tín bảo bối dứt ăn thật là ngon, Dương Nhất vẻ mặt vui vẻ thỏa mãn.

“Bây giờ là bản tin thời sự, rạng sáng hôm nay tổng bộ thành phố đã tiến hành hành động càn quét tệ nạn, bắt được 59 đối tượng, trong đó có tổng giám đốc công ty cổ phần tập đoàn Đông Á...”

Nghe tin tức từ tivi truyền đến, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đồng thời nhìn lên tivi, chứng kiến Ngô Phi quần áo không chỉnh tề đi ra từ hộp đêm, có chút kinh ngạc.

“Tín Tín, đây là chuyện gì?”

“Ta cũng không rõ lắm, không phải người của người làm sao?”

“Không biết a, đến giờ ta cũng chưa có thông báo gì cho Liêu Huy.”

“VẬY là Ngô Phi xui xẻo, xem ra hôm qua hắn tập xe chúng ta xong thì rất đắc ý, cho nên đi hộp đêm cuồng hoan.”

“Ta cũng nghĩ thế, bất quá cái này cũng quá đúng lúc đi, chẳng lẽ thực sự là trùng hợp như vậy?”

“Ngoan ah, đừng suy nghĩ nhiều, dù sao mặc kệ là trùng hợp hay là gì, ít nhất thì hắn đã vui quá hóa buồn, lên tivi thế này, tổng bộ Đông Á bên kia cũng phải cân nhắc lại vị trí của hắn. Nhất Nhất, người nói xem ta có nên giúp hắn một tay, cho hắn trực tiếp xuống đài.”

“Không nên ah, hắn xuống đài rồi ta chơi với ai, cũng không còn thú vị, người nói có đúng không?”

“Cũng có lý, được rồi, cho hắn ở vị trí thêm một thời gian ngắn ah.” Mộ Ngôn Tín nói rồi tiếp tục dứt cháo cho Dương Nhất.

Kỳ thật trong lòng Dương Nhất có chút tính toán, nghĩ đến lần này Ngô Phi gặp xui xẻo chắc chắn không phải ngẫu nhiên, chẳng lẽ là Liêu Huy? Đoán chừng chỉ có hắn, chắc là chuyện quả bom đã bị cha mẹ biết, cho nên họ mới dẫn dò Liêu Huy tìm người âm thầm bảo vệ mình, tối qua không lộ mặt đoán chừng là vì sợ vỡ kế hoạch, hơn nữa cũng biết chất lượng xe rất tốt, haha, Dương Nhất vừa nghĩ đến đã thấy vui vẻ, cười đến phun cháo ra.

45. Chương 44

“Nhất Nhất, người thật ở dơ quá, ăn mà còn cười, xem xem, phun hết ra rồi này, coi chừng sắc ah.” Mộ Ngôn Tín lấy khăn giấy trên bàn, cẩn thận lau cho Dương Nhất, Dương Nhất có chút thẹn thùng gãi gãi đầu.

“Ách... người ta nhìn thấy Ngô Phi bị cảnh sát bắt nên vui mà.”

“Có vậy đi nữa thì người cũng không nên vừa ăn cháo vừa cười, về sau không cho phép như vậy.”

Dương Nhất nhìn dáng vẻ nữ cường nhân lải nhải mình, thật sự là yêu đến điên rồi. Kéo Mộ Ngôn Tín qua, lưu lại trên cổ nàng một cái ấn ký đỏ tươi hình ô mai. Dương Nhất nhìn kiệt tác trên cổ Mộ Ngôn Tín rất là thỏa mãn, kỹ thuật của mình ngày càng tốt, màu sắc cùng hình dạng đều rất ưa thích.

Mộ Ngôn Tín nhìn vẻ mặt thương thức kiệt tác của Dương Nhất, có chút không cam lòng, vốn định đáp lễ bằng một cái dấu ô mai, nhưng nhìn vết sẹo còn lưu trên cổ Dương Nhất thì không đành lòng cắn lên.

Mộ Ngôn Tín vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve cái ấn ký do chính mình tạo ra, mỗi lần nhìn thấy vết tích kia, Mộ Ngôn Tín đều thấy khó chịu. Ngẫm lại, con tôm luộc thường thích giả ngu với mình, để mình cắn ra nông nổi này đều không phản kháng, trong lòng không khỏi thở dài một hơi. Ngẩng đầu nhìn Dương Nhất cũng đang nhìn mình.

“Tín bảo bối, ta nói đây là dấu ấn tình yêu, không cho phép suy nghĩ lung tung.” Mộ Ngôn Tín gật gật đầu.

“Nhất Nhất, tay có còn đau không? Bác sĩ nói ít nhất hai tháng mới có thể tháo băng”

“Không đau nữa, hai tháng qua rất nhanh, đừng lo lắng, may mắn ngày hôm qua người không có bị thương.” Dương Nhất vui vẻ nói, sau đó nghĩ tới điều gì lại nghiêm túc nói “Tín Tín, ta muốn thương lượng với người một việc, có được không?”

Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất biểu lộ nghiêm túc, có chút kinh ngạc, nhưng vẫn ừ một tiếng.

“Đợi hết học kỳ này ta muốn mang người đi gặp cha mẹ ta. Về phần cha mẹ người ta không muốn nói gì, cũng sẽ không nói gì, ta tin tưởng người có thể xử lý tốt. Còn có, học kỳ sau là ta đi thực tập rồi, ta muốn gửi đơn ở công ty người, làm từ dưới thấp làm lên, ta muốn cả đời cùng người một chỗ, ta không muốn người ở trên cao một mối, ta hy vọng thông qua việc học hành tôi luyện sẽ tích góp được kinh nghiệm, có thể giúp người, chia sẻ gánh nặng trên vai người.” Dương Nhất nuốt một ngụm nước bọt nói tiếp “Ta hy vọng khi ta có năng lực cùng người kinh doanh Mộ Lâm, chúng ta sẽ cùng về nhà người, ta dùng thân phận người yêu nói với cha mẹ người ta muốn cưới người.”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói về kế hoạch tương lai của các nàng không khỏi rơi nước mắt, nàng biết cô bé này sẽ không phụ nàng, tuy có lúc cô lo lắng cùng tự ty cần nàng cổ vũ, Mộ Ngôn Tín thật muốn khóc, muốn đem áp lực khó khăn mấy năm nay bộc phát ra hết, vì cuối cùng thì kiếp này nàng đã gặp được người hiểu nàng.

Dương Nhất vươn tay lau đi nước mắt trên mặt Mộ Ngôn Tín, nàng biết đây là nước mắt cảm động. Dem nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, hy vọng bờ vai của mình có thể gánh vác áp lực cho nàng, giúp nàng thoải mái vui vẻ.

Dương Nhất ôm Mộ Ngôn Tín cho đến khi tâm tình nàng hồi phục, nhẹ nhàng nói “Tín Tín, người có nghĩ đến cuộc sống tương lai của chúng ta không?”

“Có ah, ta nghĩ tới đợi cha mẹ ta đồng ý, chúng ta sẽ kết hôn, sau đó danh chính ngôn thuận ở cùng một chỗ.”

Dương Nhất cười cười vuốt tóc Mộ Ngôn Tín “Chỉ có vậy thôi sao, haha, ta nghĩ nhiều lắm ah.”

Mộ Ngôn Tín ủ trong lòng Dương Nhất vẻ mặt chờ mong “Nhất Nhất nhà chúng ta nghĩ cái gì đây ah?”

“Ta hy vọng chúng ta về sau sẽ có con nha, sản nghiệp nhà người lớn như vậy đương nhiên phải có người kế thừa, nếu không cha mẹ người có lẽ sẽ vì chuyện này mà không đồng ý cho chúng ta cùng một chỗ, hơn nữa ta cũng thật thích trẻ con, như vậy nhà chúng ta mới viên mãn nha.”

Nghe Dương Nhất nói đến vấn đề em bé, Mộ Ngôn Tín rõ ràng đỏ mặt, nghĩ về sau sẽ có cục cưng, trong lòng cảm thấy hưng phấn, vì để tránh tôm lược thấy mình then thùng, nằng lại núp sâu vào lòng cô.

Không nghe Mộ Ngôn Tín trả lời, nội tâm đột nhiên cảm thấy trống trải, có phải nói đến chuyện này làm Tín Tín mất hứng không, hay là Tín Tín không thích trẻ con.

“Tín. . Tín. . kia. . có phải người không thích em bé không?” Dương Nhất e dè hỏi.

“Không có ah, ta thích, chỉ là đột nhiên nghe người nói, ta có chút không biết phản ứng làm sao.”

“Haha, thì ra nữ vương nhà ta cũng có lúc không biết phải làm sao ah.” Dương Nhất cười lớn.

Nghe Dương Nhất chê cười mình, Mộ Ngôn Tín dùng sức đánh lên đùi Dương Nhất một cái. Dương Nhất nhìn xem nữ vương chơi xấu, cười càng lớn, quả thật rất là vui vẻ, ôm Mộ Ngôn Tín vừa cười vừa nói.

“Tín bảo bối, về sau chỉ có thể đối với ta làm vẻ mặt đùa nghịch, không cho phép làm với người khác, ta muốn bản quyền độc nhất vô nhị.”

Mộ Ngôn Tín bị lời nói của Dương Nhất chọc cười rồi, vươn tay nựng mặt Dương Nhất.

“Thật tốt quá Tín Tín, chúng ta đều thích em bé, vậy chờ chúng ta kết hôn, chúng ta sẽ có cục cưng, ngéo tay nào.”

Dương Nhất giơ ngón út tay phải ra, Mộ Ngôn Tín nhìn vẻ mặt cô nhóc nghiêm túc cũng đưa ngón tay phải ra, hai ngón út ôm lấy nhau, sau đó ngón cái ịch một cái, hai người thỏa thuận thành công.

Dương Nhất hoàn thành tâm nguyện, rất là vui vẻ, nói năng cũng lộn xộn “Tín Tín, cũng may là ta bị thương ngón út tay trái, nếu ta bị là ngón trỏ và ngón giữa tay phải, vậy chẳng phải hai tháng người đều không thể khoái lạc sao.”

Mộ Ngôn Tín nghe cái này không nói lời nào, rất là im lặng, nghĩ đến người này đổi chủ đề cũng nhanh quá rồi, như thế nào vừa nói xong hài tử đã lái qua việc này, nói chuyện không nên nói, đúng là đáng ghét mà.

Mộ Ngôn Tín sờ sờ lên mặt mình, còn tốt là không có bị lời nói vừa rồi làm cho xấu hổ, con tôm lược này thật là càng ngày nói chuyện càng lớn mật, không được, đợi vết thương khỏi, nhất định phải tìm thời gian giáo dục lại con tôm lược xấu xa ăn nói không biết kiêng kị này.

Ngô Phi lúc này còn đang ngồi trong phòng hồi cung, trên mặt đất cơm rơi lả tả, vừa nãy có một viên cảnh sát đến đưa cơm trưa cho Ngô Phi, Ngô Phi nhìn thấy dùng loại thức ăn này tiếp đãi mình, rất là sinh khí, trực tiếp vung tay lên, đem toàn bộ đổ hết ra đất.

Đúng lúc này điện thoại trong túi quần vang lên, Ngô Phi nhìn xem là luật sư của mình, vội vã tiếp điện thoại.

“Ngô tổng, không tốt rồi, ta vừa nhận được tin tức buổi sáng ngài bị bắt đã bị đài truyền hình đưa tin.”

“Cái gì? Không phải kêu người ém xuống sao? Như thế nào lại bị đưa tin, hơn nữa, ta nhớ lúc đó không có người của đài truyền hình.”

Nghĩ tới đây, trong lòng Ngô Phi đã minh bạch, chuyện này khẳng định có người giở trò, muốn hủy thanh danh của hắn, rốt cuộc là ai làm?

Ngô Phi nhất thời không nghĩ ra, quan hệ gần đây của hắn, Dương Nhất, không có khả năng, tối qua mới tập kích nàng, hiện tại nhất định còn ở bệnh viện, Mộ Ngôn Tín, rất có thể, Ngô Phi đang nghĩ chợt nghe âm thanh trong điện thoại, “Ngô tổng, người không nên gấp, bây giờ ta lập tức đến, trước ta nộp tiền bảo lãnh người ra, sau đó chúng ta bàn bạc kỹ hơn.” Trước mắt chỉ có thể như vậy.

Sau khi cúp điện thoại, tâm tình Ngô Phi rất là không ổn, phiền muộn tìm trong túi điều xì gà, nhưng mò tới mò lui cũng không thấy, hắn tức giận đến hung hăng đập ngả ghế.

Lấy di động ra, bấm điện thoại, “Alo, Ngôn Tín.”

Mộ Ngôn Tín vốn đang hưởng thụ hơi ấm của Dương Nhất, chợt nghe di động vang lên, lấy ra xem, thì ra là tên Ngô Phi lâu rồi không làm phiền mình, do dự cả buổi, nhìn thấy Dương Nhất khoác tay, ý bảo mình nghe đi, mới bấm nút nhận cuộc gọi.

“Có chuyện gì sao? Ngô tổng.”

“Cũng không có gì, chỉ muốn nhắc nhở người, thân thể hai bác không tốt, Ngôn Tín nên lấy hiếu đạo vi tiên*, đừng có làm ra những việc không phong nhã.”

(“hiếu đạo vi tiên” hiếu là gốc, hiếu là trên trước, hiếu là tất cả.)

Mộ Ngôn Tín nghe được khiêu khích, không nhịn được, cau mày.

“Ngô tổng thế nào lại có nhã hứng nhắc tới hiếu đạo với ta, chắc hẳn là nhìn thấy mình trên tivi rồi.”

Ngô Phi hung hăng nghiêng rằng “Thì ra Ngôn Tín hy vọng nhìn thấy ta trên tivi sao? Sớm nói a, ta càng hy vọng truyền thông đưa tin chúng ta xác định quan hệ.”

“Ngô tổng thật biết nói đùa, chớ có tìm ta làm trò cười, ta vẫn là khuyên Ngô tổng một câu, nhìn sự việc không nên nhìn bề ngoài, cho dù ta muốn làm vậy, e là lúc này cũng không thể, nói đến thế thôi, Ngô tổng tự giải quyết cho tốt ah.” Nói xong Mộ Ngôn Tín ngắt điện thoại.

Ngô Phi nghe Mộ Ngôn Tín nói, suy nghĩ một chút, cảm thấy không sai, nằng hờ qua ắc hẳn là trụ tại bệnh viện chăm sóc nữ nhân kia, làm sao có thể lập tức gây phiền toái cho mình, kỳ quái nhất chính là, không nhìn thấy phóng viên quay phim chụp hình, như thế nào lại có đoạn phim lên sóng truyền hình đây. Cái này thật là bất khả tư nghị. Ngô Phi càng nghĩ càng không rõ.

Lúc này chợt nghe ngoài cửa có tiếng bước chân, mở cửa chính là luật sư của mình đi cùng cảnh sát. Viên cảnh sát nhìn cơm rơi ghế ngã trên mặt đất, “Ngô tổng thật là có nhã hứng nha. Luật sư người đã đến, người có thể đi.” Ngô Phi giống như chó đội lốt người sửa sang quần áo, phui phui ống quần, uống nước thẳng lưng, nghênh ngang đi ra ngoài.

Ngô Phi vừa ra khỏi cục cảnh sát liền nhìn thấy một đám phóng viên ủa tới vây lấy hắn, người một câu ta một câu hỏi vấn đề của mình.

“Ngô tổng, xin ngài nói một chút về việc ở hộp đêm.”

“Ngô tổng, gần đây trên thương trường ngài được xem như quý ông thành đạt, về việc bị tố cáo quét tệt nạn bắt, ngài muốn đáp lại như thế nào?”

Ngô Phi nghe chất vấn, nội tâm bốc hỏa, nhưng lại không tiện phát tác, chỉ có thể tránh mà không đáp, che mặt đi đến xe do luật sư mở đường, vội vàng tiến vào trong xe, luật sư lập tức đóng cửa, hắn ngồi ở ghế phụ lái trên chiếc xe màu đen rời khỏi đám đông.

Trên xe, Ngô Phi xoa xoa huyệt thái dương, luật sư biết rõ thói quen của Ngô Phi, vội vàng châm điếu xì gà cho hắn. Ngô Phi hút vài hơi, khôi phục chút ít tinh thần, nhìn luật sư nói “Làm gì bây giờ?”

Luật sư cau mày suy nghĩ, “Hiện tại chỉ có thể đến đài truyền hình tìm người cung cấp phim.”

Ngô Phi nghĩ nghĩ, xem ra lần này phải dùng nhiều tiền đào cho ra người này, thật không cam lòng, hung hăng nện xuống ghế ngồi, trầm nghĩ “Tiểu tử, đừng để lão tử tra được người, nếu không cho người đi châu ông bà.”

46. Chương 45

Mộ Ngôn Tín tuy trong điện thoại châm chọc Ngô Phi hai câu, nhưng là trong lòng vẫn rất khó chịu, Dương Nhất biết Mộ Ngôn Tín vì mình mới dùng lãnh ngữ chọc tức Ngô Phi, đem Mộ Ngôn Tín ôm vào lòng dỗ dành.

“Tín bảo bối, làm sao vậy? đừng mất hứng ah, chỉ cho phép người nổi giận với ta, mất hứng với ta, quyền lợi này cũng thuộc về ta.”

Mộ Ngôn Tín bị ngữ khí làm nũng này chọc cười, mây mù trong lòng một phát bị quét hết sạch, Dương Nhất nhìn thấy Mộ Ngôn Tín hồi phục bộ dáng tươi cười, ôm nàng xoa xoa tay nàng.

“Tín bảo bối, sáng mai có lớp của người, nếu không xé chiều nay đi công ty, sau đó chúng ta cùng trở về ký túc xá.”

Được Dương Nhất nhắc nhở, Mộ Ngôn Tín mới nhớ tới việc ngày mai có lớp, aiz, gần đây chuyện công ty cùng Ngô Phi khiến cho người tham công tiếc việc như nàng cũng xao lãng* rồi.

(“xao lãng” hay “xao nhãng”: mất tập trung, không để tâm vào công việc)

“Được rồi, chờ chút nữa bác sĩ đến kiểm tra cho người, nếu không có gì ta sẽ đưa người trở về trường a, không phải người cũng bắt đầu làm luận văn rồi sao? Cũng nên đi tìm tài liệu a, tay gặp khó khăn thì tìm cách khác cầm, sáu giờ đúng ta về.”

Mộ Ngôn Tín có một chút tâm tư, nghĩ đến Ngô Phi bị bắt ở hộp đêm cũng không thể hả giận, dù thế nào cũng phải bắt hẩn trả một cái giá lớn. Dương Nhất ngây ngô cho rằng Mộ Ngôn Tín chỉ là quan tâm việc học của mình, cười tủm tỉm.

“Người ta luyện tiếu Tín bảo bối nha, hì hì, đùa thôi, nghe lời người a, dù sao ngày mai cũng có thể gặp người nguyên ngày, song nói trở lại, Tín bảo bối dạy thật giỏi quá cơ, khó trách trước kia các sư huynh sư tỷ hờ một chút đều nói dù là ai cũng không cách nào vượt qua nữ vương.”

“Các bạn sinh viên thật sự nói vậy sao..” Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất không có nửa điểm nghi ngờ, thật là may, cô vội nói tiếp “Đúng vậy, đúng vậy a, Tín bảo bối, kỳ thật ta có chuyện muốn hỏi người nha.” Dương Nhất có chút do dự nhìn Mộ Ngôn Tín.

“Hỏi đi, giữa chúng ta có cái gì không thể hỏi đâu.”

“Khi ta mới vào trường, có nghe được trong trường có một nữ vương lão sư, hàng năm đều nhận được rất nhiều thư tình, nặc danh hay hữu danh đều có, chuyện này có thật không?”

“Ách... có thể có a, thực ra ta cũng không rõ, bởi vì khi ta vào đây làm lão sư, ta đã nói với ban giám hiệu nhà trường rồi, giữ bí mật tư liệu cá nhân, không nhận thư tín, người ngoài còn không biết ta dạy ở đây, cho nên đồ ở trường không thể gửi đến công ty, mà thùng thư ở ký túc xá lão sư thì ta không có xem qua.” Mộ Ngôn Tín bình thản nói, như chuyện không liên quan đến mình.

Chuyện bát quái bí ẩn trong trường học rốt cuộc để cho cô biết được, trong lòng rất là hưng phấn, không sợ chết lại hỏi “Còn sự kiện nửa năm trước có người cầu hôn?”

Mộ Ngôn Tín thấy con tôm lược đã biến thành phóng viên nhiều chuyện, có chút bất đắc dĩ véo mặt cô, nhưng vẫn nói cho cô.

“Chuyện kia ah, ta đang lái xe chuẩn bị rời khỏi trường, nhìn thấy một nam nhân cầm bó bông đi về hướng ta, nhưng ta lúc ấy vừa tắm xong, không mang kính sát tròng, hơn nữa còn nhìn qua lớp kính xe, ta nhìn không rõ, cho rằng xung quanh có thật nhiều người, nên chỉ nhìn thoáng qua liền lái xe đi mất.”

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín nói, cảm thiếu điều muốn rơi xuống đất, truyền thuyết nam nhân cầu hôn nữ vương thì ra là như vậy ah, thật không thể tưởng tượng nổi rồi.

“Được rồi, hôm nay tới đây thôi, không cho phép hỏi nữa, biết những chuyện nhảm chán này làm gì, bây giờ chỉ cho phép người nghĩ đến ta, còn có trở về chuẩn tài liệu làm luận văn.”

Mộ Ngôn Tín nói xong, liền từ trong lòng Dương Nhất đứng dậy, đến bàn trà rót cho Dương Nhất ly nước, “Ta đi gọi bác sĩ, người uống nước đi.”

Dương Nhất sờ sờ mũi, trong lòng vẫn rất hưng phấn, trở về nhất định phải kể với Đồng Nghệ, nghĩ đến thôi cũng cười ra tiếng, khiến cho uống nước đều phun ra, vừa định đứng dậy lấy khăn giấy lau thì nhìn thấy Mộ Ngôn Tín cùng bác sĩ mở cửa tiến vào.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy nước ướt là biết cô không làm chuyện gì tốt, hừ một tiếng, khiến cho Dương Nhất không dám động rồi, chờ xem thử Mộ Ngôn Tín có đến lau cho mình không, nhưng nào có được như mong

muốn, Mộ Ngôn Tín chỉ nói với bác sĩ vài câu, bác sĩ đi tới bắt đầu kiểm tra cho Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín đi đến bàn bên cạnh, chọn trong rổ trái cây một quả táo cắn lên gọt.

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong rồi, liền đi về phía Mộ Ngôn Tín báo cáo tình hình, Dương Nhất thấy Mộ Ngôn Tín liếc cũng không liếc mình một cái, trong lòng có chút ảm ức, chính mình cầm khăn giấy lên lau.

Bác sĩ báo cáo xong, liền lui khỏi phòng, Mộ Ngôn Tín nhìn con tôm luộc cúi đầu lau lau, đi qua, vươn tay, mấy ngón tay liên tục vuốt vuốt cầm Dương Nhất.

“Nhất Nhất bảo bối, ngoan ah, đừng như vậy, vừa rồi có người ở đây mà, ăn cái này đi, ta chờ người về trường ah.”

Nói xong lại đóng dấu chủ quyền lên môi Dương Nhất, tiếp đó là kéo cô ra khỏi cửa.

Ngồi trong xe, Dương Nhất vừa ăn táo vừa nhìn thưởng thức mặt Mộ Ngôn Tín, giống như muốn nhìn bù cho mấy tiếng hồ sơ không được gặp nhau, nhìn xem khuôn mặt thanh tú, chân mày lá liễu, hai mắt to tròn, hàng mi đáng yêu lay động theo nhịp chớp mắt, chiếc mũi cao xinh xắn, đôi môi quyến rũ, người đẹp hoàn mỹ thế kia là vợ ta sao, Dương Nhất vừa nhìn vừa nghĩ, không biết như thế nào đó lại nói ra một câu.

“Tín Tín, người thật sự là vợ ta ư.”

Mộ Ngôn Tín đương nhiên biết Dương Nhất đang nhìn mình, không cần nhìn cũng cảm nhận được ánh mắt như lửa nóng yêu thương của đối phương, nghe Dương Nhất hỏi, Mộ Ngôn Tín dừng xe ở ven đường, nhớ tới lần chính mình bị ăn sạch, cho tới bây giờ mình còn chưa chính thức trả lời Dương Nhất vấn đề này, chống lại ánh mắt thẹn thùng của Dương Nhất, Mộ Ngôn Tín rất chân thành nói “Nhất Nhất, ta đương nhiên là vợ của người” sau đó lại dùng ánh mắt khiêu khích, ngữ khí trêu chọc nói với Dương Nhất “Lần trước lúc người ăn sạch ta, bản thân người không phải đã dùng hành động chứng minh sao ah.”

Dương Nhất bị Mộ Ngôn Tín trêu chọc, đỏ mặt bĩu môi không nói lời nào chỉ nhìn Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín bị cái biểu lộ này chọc cười khanh khách không ngừng, sau đó mới tiếp tục lái xe đến trường học.

Mộ Ngôn Tín dừng xe dưới lầu ký túc xá của Dương Nhất, hai người tạm biệt, Mộ Ngôn Tín quay xe đi. Dương Nhất nghĩ cần phải trở về phòng lấy laptop, đi đến thư viện, vừa xuống lầu đã nghe được người gọi mình.

“Này, bạn học Dương Nhất.”

Dương Nhất bị âm thanh của nam nhân cắt đứt suy nghĩ, quay đầu nhìn qua, nhìn thấy là hội trưởng hội học sinh đang tiến tới bên cạnh cô, cô lễ phép cười.

“Hội trưởng đại nhân, như thế nào có thời gian đến ký túc xá nữ vậy. Chẳng lẽ để ý được tiểu thư xinh đẹp nào rồi.”

Hội trưởng ngượng ngùng gãi đầu, nhìn thấy tay Dương Nhất quần băng, quan tâm hỏi, “Tay làm sao vậy?”

“Ách... không có gì, lái xe không cẩn thận đụng trúng.” Dương Nhất trả lời qua loa.

“Sau này cẩn thận một chút, có việc gì có thể gọi cho ta.” Hội trưởng nói xong, từ sau lưng xuất ra bó hoa hồng tặng cho Dương Nhất, “Cái này, cái này....”

Dương Nhất nhìn bó hoa trước mặt, sợ tới mức chân run lẩy bẩy, nghĩ, không phải người này muốn tặng hoa cho mình chứ, sao mình là xui xẻo như vậy ah, nói cái gì đến cái gì, giữa trưa vừa nói về việc cầu hôn Tín Tín, bây giờ lại nhận được hoa. OH.MY.GOD. Thượng đế phù hộ, xin cho hoa này không phải của con.

Dương Nhất mở to mắt nhìn chằm chằm vào bó hoa sợ hãi m, người trước mặt như biến thành quỷ.

“Nhất Nhất, ta rất thích người, có thể làm bạn gái của ta không?” Hội trưởng lấy hết dũng khí nói ra.

Lời này truyền vào tai Dương Nhất, lá gan Dương Nhất run lên một cái, không đợi nàng nói gì, hội trưởng đại nhân đã nhét bó hoa vào tay nàng, “Người không cần lập tức trả lời ta, người suy nghĩ đi, ta chờ điện thoại của người.” Nói xong ngượng ngùng chạy đi.

Dương Nhất buồn bực lắm nha, nghĩ đến tên hội trưởng kia, như thế nào cũng là nhân vật phong vân, lúc này lại biến thành thổ đế rồi, thổ lộ nhất gan như vậy, còn không bằng bản thân mình cùng Tín Tín thổ lộ, đáng khinh ah.

Nhìn bó hoa trong tay, rất đẹp, nhưng tặng không đúng người rồi, được rồi, ném đi thật phí, đem lên ký túc xá chừng cũng được.

Dương Nhất lại quay lên lầu, nhận được tin nhắn của Mộ Ngôn Tín báo nàng đã đến công ty, Dương Nhất nghĩ đến dù sao buổi tối cũng gặp Mộ Ngôn Tín, vẫn là để tối nói chuyện này cho nàng biết ah, đem bó hoa cắm vào trong bình hoa, mang theo laptop xuống lầu đến thư viện.

Mộ Ngôn Tín lái xe trở lại công ty, liền gọi điện cho một bằng hữu làm ăn - Thất ca, trước kia khi du học hẳn là sư huynh của nàng, đã từng theo đuổi nàng, nhưng bị nàng khéo léo từ chối, sau đó vẫn rất chiều cố nàng. Khi nàng về tiếp quản tập đoàn, lại cùng nàng có mối quan hệ làm ăn vắng lai, Thất ca trên danh nghĩa là mở công ty mật dịch, nhưng thực tế là con trai của đại ca hắc đạo, rất có tầm cỡ, đây cũng là chuyện sau khi Mộ Ngôn Tín kết giao bằng hữu mới được biết.

“Anh trai, gần đây có khỏe không ah? Em gái có việc cần anh giúp đỡ!” Mộ Ngôn Tín thân thiết gọi, nàng xác thực nhận người nam nhân này là anh trai của mình.

“Ồ, lâu rồi không liên hệ, như thế nào lại nhớ đến người anh trai này, nghe nói gần đây người rất ngọt ngào, còn nhớ đến ta thật không dễ dàng, thực ra người không nói ta cũng sẽ gọi cho người.” Thất ca cười nói, cô em gái này chính xác là kiểu nhân vật không nhờ vả người khác, hiện tại đoán chừng thật sự là đã bị ép, nên mới có thể tìm mình giúp đỡ.

“Anh, vẫn thích trêu chọc làm ta vui vẻ, đừng nghe Nhâm Sơ nói lung tung, đợi qua mấy ngày nữa ta làm chủ mời người ăn cơm, người liền gặp được nàng.” Mộ Ngôn Tín có chút thẹn thùng nói, trong lòng nguyên rửa Nhâm Sơ, đi khắp nơ phao tin của mình.

“Người cũng đừng trách đại tiểu thư, nàng cũng là thay người vui vẻ ah, chuyện của người, ta đã biết, yên tâm, ta sẽ xử lý.”

“Ta đây thật cảm ơn anh trai, chờ ta xử lý xong đồng bọn này sẽ gọi điện cho người ah.” Nói xong Mộ Ngôn Tín vui vẻ cúp điện thoại, trên mặt hiện lên nụ cười tà ác, nghĩ đến Ngô Phi lần này chết chắc rồi.

Buổi chiều này tâm tình Mộ Ngôn Tín phải nói là siêu tốt, cho nên tốc độ xử lý văn bản cũng nhanh như tên bắn, thêm nữa sau lần chỉnh đốn công ty vì Ngô Phi dở trò, cho nên công ty thời gian này đã đi vào quỹ đạo, nàng xử lý xong phần văn bản cuối cùng, nhìn đồng hồ, mới năm giờ, liền muốn về sớm một chút làm cơm tối cho Dương Nhất.

47. Chương 46

Dương Nhất ngồi trong thư viện đến chiều, tìm đọc rất nhiều tài liệu, trích ra những phần hữu dụng cho luận văn.

Mộ Ngôn Tín nhanh tới trường, nàng gọi cho Dương Nhất nói mình đã về. Dương Nhất sau khi nhận được điện thoại, rất nhanh thu dọn đồ đạc, đem sách vở tài liệu trả lại cho thư viện, mang theo laptop đi tới ký túc xá của Mộ Ngôn Tín.

Vừa vào phòng đã nghe được mùi cơm chín, cái này lại để cho bụng Dương Nhất réo lên inh ỏi, “Tín Tín, thật đói, lúc nào có thể ăn cơm ah” Dương Nhất lớn tiếng ồn ào.

“Người là con mèo ham ăn ah, còn chưa tới sáu giờ đã đói rồi, người ngồi đó chút đi, lập tức có thể ăn. Khoang hãy rửa tay, chờ chút ta rửa cho người.” Mộ Ngôn Tín nói rồi cũng rút đầu trở vào bếp.

Dương Nhất nghe lời để laptop qua một bên, ngoan ngoãn ngồi ở sofa, mở tivi xem. Chỉ chốc lát đã nhìn thấy Mộ Ngôn Tín bung đồ ăn đi ra, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín cười cười, lộ ra hàm răng trắng nhỏ, sau đó ôm Mộ Ngôn Tín hôn một cái.

Mộ Ngôn Tín đem thức ăn bày ra bàn, sau đó kéo con tôm luộc về mặt mê gái đi rửa tay. Rửa tay xong, hai người trở lại bàn cơm, bắt đầu thưởng thức bữa tối, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đều nghĩ muốn có gia đình, cho nên các nàng rất ăn ý ban ngày đi làm đi học, chiều tối về nấu cơm cùng nhau ăn, như vậy mới có cảm giác gia đình ah.

Bởi vì Dương Nhất bị thương, nên Mộ Ngôn Tín chỉ làm vài món ăn thanh đạm, chỉ có một món mặn là giò heo kho tàu, Dương Nhất nhìn cái chân giò, biết rõ Mộ Ngôn Tín là muốn ‘ăn gì bỏ nấy’ phiền muộn nhìn tay mình bó như cái giò lợn, bất đắc dĩ lắc đầu. Mộ Ngôn Tín mới không để ý Dương Nhất phiền muộn, nàng gấp đồ ăn vào chén Dương Nhất, làm cô ngoan ngoãn ăn, lại gấp khối thịt dứt lên miệng Dương Nhất.

Bữa cơm này Dương Nhất ăn rất no, làm nàng không ngừng vuốt bụng đi vòng vòng trong phòng, cho đến khi Mộ Ngôn Tín rửa chén xong từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Dương Nhất tay chống hông đi bộ.

“Tín Tín, người xem bụng ta này, có giống phụ nữ mang thai hai tháng không?” Dương Nhất ưỡng bụng lên nói.

Mộ Ngôn Tín đưa tay vuốt bụng Dương Nhất cười nói “Thì ra Tiểu Nhất Nhất muốn sinh con cho ta ah.”

“Ách... không phải là con dâu nên sinh con sao ah?” Dương Nhất ngớ ra nói, lại cảm thấy có gì không đúng, “Ta sinh cũng được ah, Tín bảo bối xinh đẹp lại tài năng, ta ở nhà trông con cũng tốt.” Dương Nhất cười trêu chọc.

“Không cần người nhân rồi như vậy ah, vấn đề ai sinh sẽ thảo luận sau.” Mộ nữ vương lên tiếng, Dương Nhất không day dưa vấn đề này nữa, kéo Mộ Ngôn Tín đến ghế sofa ngồi, ôm nàng vào lòng.

“Tín bảo bối, cái kia.. ách...” Dương Nhất vốn muốn kể cho Mộ Ngôn Tín nghe chuyện lúc chiều, ai ngờ mở miệng lại không biết nên nói như thế nào.

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất ngập ngừng, kỳ quái hỏi cô, “Nhất Nhất, người có việc gì giấu ta, nói mau a, người mỗi lần có việc đều như vậy.”

Dương Nhất nghe nói như thế liền không dám giấu, lập tức nói ra.

“Ta nào có Tín Tín ah, chuyện là như thế này, giữa trưa khi người chở ta về trường, ta vốn muốn nhanh đi lấy laptop đến thư viện, ai biết giữa chừng có người chặn đường, lúc đó đầu óc đều đang nghĩ đến người, tự dưng hấn đưa bó hoa ra thổ lộ, sau đó bỏ chạy, báo cáo hết.” Dương Nhất một hơi nói hết, thiếu chút nữa đứt hơi mà chết.

Mộ Ngôn Tín nghe nội dung câu kể của Dương Nhất, lại nhìn biểu lộ của Dương Nhất, trong lòng có chút buồn cười, không thể tưởng tượng được cô nhóc của nàng đúng là rất được hoan nghênh ah, hừ, rõ ràng dám không không lập tức trình báo với nàng, xem ra mình phải ràng buộc con tôm này một chút. Mộ Ngôn Tín mặt không biểu lộ, vẫn nhìn Dương Nhất, Dương Nhất vốn kể xong chuyện muốn nhìn Mộ Ngôn Tín có nổi giận không, bị nàng nhìn chăm chăm liền có chút sợ hãi, lúc này nghe được Mộ Ngôn Tín lên tiếng.

“Người đi lấy giấy bút tới đây.” Mộ Ngôn Tín nói xong cũng xoay đi, không nhìn cô nữa. Dương Nhất bị lời này dọa sợ, vội vàng chạy đến bàn sách lấy giấy bút, “Ta nói người ghi.” Mộ Ngôn Tín lại nói.

Gia quy

Điều thứ nhất

Về sau, bất kể có sự tình gì, dù lớn hay nhỏ, trước tiên Dương Nhất đều phải gọi điện báo cáo, trong tình huống không thể gọi thì phải nhắn tin báo.

Điều thứ hai

Không cho phép cùng bất luận kẻ nào có tiếp xúc tay chân, trừ Tín Tín.

Điều thứ ba

Thời điểm đi học đi làm không cho phép cùng nam nữ xa lạ giao tiếp quá năm câu.

Điều thứ tư

Không được giấu Tín Tín bất cứ chuyện gì, kể cả là trong tư tưởng.

Nếu trái với gia quy, dựa theo hành vi phạm tội cùng thái độ nhận tội quyết định biện pháp trừng phạt.

Mộ Ngôn Tín nói xong bốn điều trên, nghĩ nghĩ còn nói thêm “Tạm thời là mấy điều này, sau này nghĩ được gì lại thêm, còn bây giờ người ký tên vào đi.”

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín liệt kê một lốc gia quy, trong lòng lại nghĩ làm sao mà ta xui xẻo như vậy, có hảo tâm không quấy rầy nàng làm việc, hiện tại đổi lại bản gia quy này, được rồi, ai kêu đây là con dâu Dương gia, cho nên rất ngoan ngoãn ký đại danh của mình lên bản gia quy. Sau đó đưa cho Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín thỏa mãn nhìn Dương Nhất tự tay viết, ký vào gia quy, rất hài lòng, lập tức nhìn Dương Nhất lộ ra nụ cười xán lạn, tặng cho cô một nụ hôn đúng chuẩn nồng nhiệt, nụ hôn này làm cho Dương con tôm đẹp đi tâm lý bất mãn.

“Cái này ta giữ, ngày mai ta sẽ photo ra vài bản dán trong nhà, tùy thời nhắc nhở người.” Mộ Ngôn Tín xấu xa cười cười. Nghĩ đến phương pháp này thật tốt, đã giáo dục được tôm lược, phải cho cô sợ, ai bảo cô chiều hoa quá làm chi. Thật tình không biết Mộ ngự tử đào hoa là thế mà tôm lược còn gấp bội nha. Nhưng vẫn thương cho Dương con tôm.

“Xét đến hôm nay người vi phạm gia quy điều thứ nhất, phạt người hôm nay không được nói chuyện với ta.” Mộ Ngôn Tín xấu xa nói, trên mặt lộ ra nụ cười gian, Dương Nhất vừa nghe đến bị phạt, ngẩn lẩn không muốn, lập tức chạy đến ôm nữ vương cầu khẩn.

“Tín bảo bối, Nhất Nhất biết sai rồi, Nhất Nhất về sau nhất định nghe lời, đừng phạt ta có được không?” Dương Nhất biểu lộ đáng thương, muốn đánh động lòng thương của Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín biết chắc con tôm lược sẽ giở trò này, nên không thêm để ý, nhún mày nói “Ừm... vậy đổi hình phạt, trước khi vết thương trên tay người khỏi hẳn, không cho phép chạm vào ta, có thể làm được không?”

Dương Nhất nghĩ đến thật sự là đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu ah, chỉ có thể gật đầu đáp ứng Mộ Ngôn Tín, vểnh vểnh cái miệng hỏi một chút, “... thế hôn có được không?”

Nói xong không quên làm mất cún con nhìn Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín cưng chiều xoa xoa đầu cô, gật đầu nói, cái này có thể.

Sau một hồi hôn ướt át, Dương Nhất vẫn chưa thỏa mãn nhìn Mộ Ngôn Tín nhỏ giọng “Tín Tín, vì cái gì chỉ có ta phải chấp hành gia quy, chúng ta không phải là gia đình sao?”

Mộ Ngôn Tín nghe nói như thế, trong lòng không khỏi khinh bỉ Dương Nhất, thật đúng là được voi đòi tiên, nhưng ngẫm lại chắc con tôm lược cũng không dám viết cái gì không theo chuẩn mực, nàng ho khan một tiếng, “Được rồi, vậy cũng cho người ghi bốn điều.”

“Không cần đến bốn điều nha, chỉ cần một điều là đủ ah.” Nói xong liền lấy lại tờ giấy kia, bắt đầu viết.

Đợi Dương Nhất vui thích viết xong đưa cho Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín thiếu chút nữa sặc khí, đây là cái gì ah, rốt cuộc là ghi cái gì.

“Khi vận động hữu ái, Tín Tín phải thực hiện trách nhiệm làm vợ – cam nguyện bị áp.”

Ó ồ, Mộ Ngôn Tín tức đến trợn mắt, thật là tức chết người không đền mạng nha, nhưng cái này là nàng đồng ý để cô ghi vào, haiz, đúng là lúc nói ra không tính toán mà, xem ra tạm thời Mộ nữ vương cũng không thể làm gì rồi.

Dương Nhất nhìn thấy Mộ Ngôn Tín tức giận, trong lòng liền vui vẻ cười haha, hai người đã vì việc này náo loạn hơn một giờ, cũng nên đi tắm rửa thôi, nhưng là tay không thể đựng nước, Dương con tôm then thúng nhìn Mộ Ngôn Tín “Tín Tín, giúp ta tắm rửa có được không, từ lúc trong bệnh viện trở về đến giờ ta còn chưa tắm, ta cảm thấy thật bẩn, không thoải mái chút nào.”

Mộ Ngôn Tín nghe xong lời này của Dương Nhất thì vui vẻ lại, vội vàng đứng dậy, lấy quần cho hai người, lôi kéo Dương Nhất đi đến phòng tắm.

Trước tiên là mở đầy bồn nước tắm, sau đó bắt tay vào cởi quần áo cho Dương Nhất.

Dương Nhất rất không cam lòng nha, nhưng ngày hôm qua còn chưa tắm, nếu hôm nay lại không tắm, đúng là bản muốn chết. Trong lòng nghĩ đến cho dù hôm nay mình là con dâu, bị ăn sạch sẽ, nhưng về sau còn nhiều thời gian để chính mình ăn, cho nên không hề xoắn xuýt, bắt đầu hưởng thụ nữ vương phục vụ mình tắm rửa.

Mộ Ngôn Tín kỳ thật cũng chỉ nghĩ muốn trêu chọc Dương Nhất, không có nghĩ đem Dương Nhất đi làm thịt, dù sao cô chỉ mới bị thương hôm qua, không thể vận động kịch liệt, nhìn Dương Nhất từ xoắn xuýt chuyển thành thản nhiên, biết rõ con tôm lược này càng ngày càng gian tà rồi, véo lưng cô một cái, cho cô vào bồn tắm ngâm mình.

Hai người tắm xong, sấy khô tóc, liền sớm đi ngủ.

Sáng hôm sau, Mộ Ngôn Tín rời giường thật sớm làm cơm cho Dương Nhất. Vì để tránh nghi ngờ, Dương Nhất ăn xong điểm tâm thì trở về ký túc xá của mình, vừa vào cửa đã thấy Nhâm Sơ từ phòng Đồng Nghệ vươn vai đi ra, Dương Nhất xoay người hướng phòng mình đi tới, sau khi thay đổi T-shirt mới đi ra.

Dương con tôm tất thức thời, về phòng lấy sách vở xong, đi đến phòng bếp nói một tiếng với Nhâm Sơ đang làm điểm tâm, liền đi đến phòng học.

Dọc theo đường đi, Dương Nhất nghĩ đến việc hôm qua hội trưởng thổ lộ, dứt khoát lấy điện thoại ra, soạn một cái tin từ chối gửi hội trưởng, Dương Nhất không thích dây dưa dài dòng, vẫn là tốc chiến tốc thắng tốt hơn, loại chuyện này kéo càng lâu càng khiến đối phương sinh ra ảo tưởng.

Tám giờ hai mươi phút sáng, Đồng Nghệ thông dong đi vào phòng học, nhìn thấy Dương Nhất liền nhanh chóng ngồi vào bên cạnh, bắt chuyện cùng cô. Dương Nhất nhìn Đồng Nghệ tiến đến, “Chắc chắc, đại tiểu thư thật là không biết thương hoa tiếc ngọc nha, nhìn xem cổ người này.” Nói xong đưa tay chỉ chỉ lên cổ Đồng Nghệ.

Đồng Nghệ không thèm để ý Dương Nhất, lực chú ý của nàng đều tập trung ở cánh tay bị thương của Dương Nhất, “Tiểu Nhất, tay người bị làm sao vậy?”

Dương Nhất nhìn cái tay quần băng của mình, “Không có việc gì ah, ta bị thương khi lái xe, đi bệnh viện băng bó kỹ rồi, đừng lo lắng ah.”

Đồng Nghệ biết Dương Nhất vì không muốn mình lo lắng nên mới nói giaem nhẹ, thở dài, “Tiểu Nhất, người phải cẩn thận một chút, ta không muốn người xảy ra chuyện gì.”

“Ừm, ngoan ah, ta không sao, ngược lại là người, Nghệ tỷ tỷ, túng dục thương thân* đó”

(* buông thả dục vọng tổn hại sức khỏe)

Dương Nhất trêu chọc khiến Đồng Nghệ đỏ mặt, vừa định véo mặt Dương Nhất, chợt nghe âm thanh giày cao gót, không cần nhìn cũng biết nữ vương đến.

48. Chương 47

Mộ nữ vương giẫm giày cao gót đi vào, nhìn một vòng quanh lớp, lấy laptop ra tìm những ví dụ thực tế, đang thao tác, chợt nhìn thấy con tôm lược ngồi phía dưới, lại nhìn thấy ánh mắt nóng rực của tôm lược nhìn mình, khiến nàng không tự giác nóng mặt, nàng điều chỉnh góc độ laptop sao cho phản chiếu với mặt mình, nhìn thấy mặt mình không có gì biến hóa mới an ủi một chút, đột nhiên phát hiện chính mình từ khi nào càng ngày càng giống tiểu nữ nhân thể này, trong lòng rất là .

(Chinese: 矜; variant: 矜; Hanyu Pinyin: jīng; Jyutping: gwing2; pronunciation in English: jiong; hán việt: quỳnh) là một ký tự Trung Quốc có nghĩa nguyên thủy là một “họa tiết cửa sổ”, “ánh sáng chiếu qua cửa sổ”, hoặc đơn giản là “độ sáng”.

Trên internet, ký tự này ngày nay được sử dụng phổ biến như là một biểu tượng cảm xúc biểu, đại diện cho một loạt các tâm trạng, vì nó giống với khuôn mặt của một người. Nó thường được sử dụng để thể hiện các ý tưởng hay cảm xúc như ít phiền toái, sốc, bối rối, lúng túng, v.v.. Xem thêm: en.m.wikipedia.org/wiki/Jiong

Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín trên bục giảng, trong lòng cảm xúc lắng đọng, nghĩ đến vị mỹ nhân này bằng cách nào lại trở thành vợ mình, đến bây giờ mình cũng cảm thấy mọi chuyện như một giấc mơ.

Nhìn Mộ Ngôn Tín mở giáo án, Dương Nhất rất là vui thích, bộ dáng lúc Mộ Ngôn Tín giảng bài cùng với bình thường làm việc ở công ty khác nhau một chút, khi trên bục giảng nàng vui hơn, thanh âm ôn nhu, ngữ khí từ tốn nhã nhặn, có đôi khi nói đến vấn đề mấu chốt nàng cũng sẽ biểu hiện xúc động, lời nói ra rất đanh thép, đây là cảm thụ của Dương Nhất khi nghe Mộ Ngôn Tín giảng bài.

Mộ Ngôn Tín lần này giảng về số lượng nghiệp vụ của công ty và làm thế nào để ứng dụng kỹ năng kinh doanh, mọi người đều biết lương hàng tháng của nhân viên marketing dựa vào số lượng nghiệp vụ, cái này là trình độ chuyên môn cùng quan hệ khách hàng của từng người. Mộ Ngôn Tín muốn dùng tri thức cùng kinh nghiệm của mình truyền thụ cho học sinh, làm cho bọn họ sau này ra làm sẽ giảm đi tỷ lệ sai lầm.

Dương Nhất cảm thấy tiết này trôi qua rất nhanh, vừa được nhìn thấy người mình yêu, vừa được nghe giảng nội dung rất hứng thú, tâm tình hôm nay của Dương Nhất vô cùng thoải mái.

Chính là, tới giờ giải lao Dương Nhất vốn muốn cùng Mộ Ngôn Tín về ký túc xá, nhưng lại thấy được tầng tầng lớp lớp người bu xung quanh nàng, tâm lược liền bỏ đi ý nghĩ này, cúi đầu ủ rũ trên mặt bàn, Đồng Nghê nhìn thấy bộ dáng Dương Nhất như thế, liền cười ha hả vỗ lưng cô.

“Ô, bạn học Tiểu Nhất của chúng ta làm sao thế này, mới vừa rồi còn hăng hái chiến đấu lắm mà, sao giờ như trái bóng xì hơi á!” Đồng Nghê nói xong không quên cười khanh khách hai tiếng.

Dương Nhất nghe Đồng Nghê chế nhạo, dựng thẳng lưng trừng to mắt “Tiểu Nghê cùng đại tiểu thư càng ngày càng tệ rồi, người ta bị thương như thế còn khi dễ.” Nói xong không để ý Đồng Nghê nữa, tiếp tục úp mặt xuống bàn, vờ như xác chết.

Đồng Nghê nhìn tiểu tử Dương Nhất ủ rũ, trong lòng lại cảm thấy tốt đẹp, cái này thật sự giống Nhâm Sơ, quả nhiên không phải người một nhà không vào cùng một cửa, đúng là vợ chồng có đạo lý của vợ chồng ah.

Thực ra Mộ Ngôn Tín cũng rất là phiền muộn, vốn nàng muốn tranh thủ giờ giải lao sẽ cùng Dương Nhất về ký túc xá, kiểm tra vết thương của cô, bởi vì lúc Dương Nhất băng bó, Mộ Ngôn Tín đã hỏi bác sĩ rất kỹ, bác sĩ bảo sau khi gãy xương ít ngày sẽ xuất hiện cảm giác đau đớn, nhưng Dương Nhất luôn đối với nàng tươi cười, căn bản nhìn không ra có cái gì bất thường, nàng minh bạch là Dương Nhất vì sợ nàng lo lắng nên không biểu hiện ra, cho nên nàng cũng không nhắc đến chuyện này, chỉ là trong lòng không nở.

Tiếc rằng trời không như ý nàng, giờ giải lao có rất nhiều đệ tử đến hỏi nàng nhiều vấn đề, trên mặt Mộ Ngôn Tín không hề lộ ra chút xú nào gọi là thiếu kiên nhẫn, nhưng trong lòng lại vô cùng sốt ruột. Nhưng dù thế nào nàng cũng là lão sư, nàng vẫn kiên nhẫn trả lời từng vấn đề của đệ tử.

Sau mười lăm phút, tiết học tiếp tục, đừng nói đến muốn nhìn nhìn Dương Nhất một chút, ngay cả Mộ Ngôn Tín muốn đi toilet cũng không có cơ hội. các đệ tử thay phiên nhau trở về chỗ ngồi, Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất, Dương Nhất vẫn còn úp mặt trên bàn. Đợi khi tất cả học sinh ngồi xuống, Mộ Ngôn Tín tiếp tục giảng bài, Dương Nhất mới ngồi dậy, dùng ánh mắt ai oán nhìn Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín thấy vậy, trong lòng không nhịn được trở nên vui vẻ, nghĩ đến chút nữa hết giờ, phải ôm Dương Nhất dỗ dành một chút.

Phòng học rất yên tĩnh, đệ tử không ai nói chuyện, mọi người đều cầm bút nghe Mộ Ngôn Tín giảng bài.

Lúc này, bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, Mộ Ngôn Tín cho rằng là đệ tử nghỉ giải lao vào trễ, cho nên lên tiếng mời vào, tiếp tục giảng bài. Nhưng nhìn thấy đệ tử bắt đầu xì xào bàn tán, có người trên mặt tràn ngập nụ cười xấu xa, nên nàng quay nhìn ra cửa, nhìn thấy Ngô Phi tay ôm bó hoa tiến vào, một thân đồ vest phối hợp cùng bó hoa kia, hơn nữa Ngô Phi còn là tiểu bạch kiếm, toàn cảnh có thể nói là đẹp trai, khiến cho một số nữ đệ tử mắt lấp lánh ánh hào quang.

Dương Nhất vừa nhìn thấy cảnh tượng này, nội tâm bắt đầu nguyên rủa Ngô Phi, nhưng trên mặt không lộ ra cảm xúc gì.

Đồng Nghệ nhìn thấy Ngô Phi, nàng quay lại nhìn Dương Nhất một chút, nhìn thấy cô không có gì biểu hiện gì bất thường, yên tâm lại, nàng trừng mắt nhìn Ngô Phi, muốn dùng ánh mắt giết chết hắn.

Tiếng xì xầm của đệ tử ngày càng lớn, nam đệ tử còn hút sáo, Ngô Phi vì tránh bị gièm pha nên hôm nay đặc biệt đeo mắt kính, che gần nửa khuôn mặt. Mộ Ngôn Tín nhìn cảnh này mà buồn nôn, lập tức tâm tình gì cũng không còn, mặt lạnh như băng, ánh mắt lạnh lùng, Ngô Phi đi đến trước, quỳ một chân xuống đất, tay giơ cao bó hoa.

“Ngôn Tín, sự tình trước kia là ta không đúng, ta không nên nghi ngờ ngươi, xin ngươi tha thứ cho ta, còn có lần tới trước mặt hai bác ta sẽ cầu hôn ngươi.” Biểu diễn hài kịch chắc, thật là một trò đùa thái quá, ngày hôm qua còn chất vấn ta, hôm nay đem cha mẹ ra muốn cầu hôn ta, Mộ Ngôn Tín rất là chán ghét, không thể hình dung tâm trạng của nàng lúc này, nhưng vẫn không lộ ra bất kỳ biến hóa nào, được người ta công nhận là ngự tỷ cùng nữ vương, đương nhiên sẽ không vì chút chuyện này mà lộ ra cử chỉ bất nhã nào.

Xem màn cầu hôn kịch tính, đệ tử phía dưới bắt đầu vỗ tay, rất nhiều đệ tử còn hô to gả đi, gả đi.

Dương Nhất bĩu môi, trong lòng không ngừng trấn tĩnh, bỏ qua cái ý tưởng điên rồ đó, Đồng Nghệ vỗ lưng Dương Nhất, cổ vũ cùng an ủi cô, trong lòng tính toán làm cách nào cho tên này vĩnh viễn biến mất.

Trong lòng sự kiện, Mộ Ngôn Tín hít sâu một hơi, cười cười, giơ tay ra hiệu cho đệ tử bên dưới yên lặng, sau đó xuống bục giảng, không để ý tới hoa trong tay Ngô Phi, chỉ đi đến bên người hắn, lấy kính hắn ra ghim vào túi áo vest, làm động tác ý bảo hắn đứng lên, Ngô Phi nhìn thấy một loạt động tác của Mộ Ngôn Tín, trong lòng hưng phấn, nghĩ Mộ Ngôn Tín rốt cuộc bị hắn làm yếu thế rồi, nghĩ vậy khiến hắn không khỏi đắc ý, vội vàng đứng lên, mục đích của hắn chính là muốn Dương Nhất mất mặt, triệt để muốn đánh bại nữ nhân này.

Ngô Phi đang đắc ý, Mộ Ngôn Tín thì khí định thần nhàn hướng về các đệ tử “Các bạn sinh viên, yên lặng, ta giới thiệu với mọi người, đây là tổng giám đốc tập đoàn Đông Á chi nhánh thành phố Z, Ngô Phi tiên sinh, chắc hẳn các bạn không xa lạ gì, Ngô Phi tiên sinh gần đây đã rạng rỡ xuất hiện trên tivi, thật sự là ví dụ điển hình cho bài học hôm nay, các bạn nên cảm ơn Ngô Phi tiên sinh, hắn tự mình đến trường chắc hẳn đã tự nhận ra sai lầm của mình, muốn đến đây vì các bạn truyền giáo.” Nghe xong lời này của Mộ Ngôn Tín, đệ tử phía dưới vỗ tay rân rân.

Ngô Phi không thể tin được, nhìn Mộ Ngôn Tín, hắn không ngờ tới hôm nay chính mình rơi vào cái cục diện này, hắn đặc biệt gọi điện cho cha mẹ Mộ Ngôn Tín xin ủng hộ, không ngờ Mộ Ngôn Tín sẽ như vạch trần tin xấu của hắn, làm hắn không cách mở miệng.

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín nói xong, tâm tình lập tức tốt trở lại, nữ vương cùng ngự tỷ kết hợp thật sự là cực kỳ kinh khủng, chỉ cần một bài giới thiệu là khiến Ngô Phi không thể phản bác, hơn nữa còn đem tin tức của hắn làm ví dụ giáo dục đệ tử, còn có ý nói cho đệ tử hắn biết sai rồi nên đến đây truyền giáo, haha, chết cười mất thôi, Dương Nhất vừa nghĩa vừa cười, đến méo mó mặt mày.

Đồng Nghệ nghe xong lời này, thật sự là bội phục khả năng ứng biến trong mọi hoàn cảnh của Mộ Ngôn Tín, không hổ là nữ cương của tập đoàn đa quốc gia, thực là đáng để mình sùng bái thần tượng ah, lúc nào mình mới có thể phách lực như thế đây.

Lúc này có đệ tử lớn tiếng hỏi “Xin hỏi Ngô tổng, người giải quyết chuyện này như thế nào? Người thừa nhận sai lầm của mình như truyền hình đưa tin.”

Ngô Phi nghe được có người hỏi hắn, lập tức sùi bọt mép, nhìn qua Mộ Ngôn Tín, muốn bỏ chạy, nhưng nghĩ lại, nếu bây giờ bỏ chạy thì còn gì phong độ, cũng như nói mình không ý thức được sai lầm, nếu như hiện tại mình nhận sai, truyền thông cũng sẽ bỏ qua cho mình, hơn nữa bây giờ mình cũng có thể có thể thay đổi tình hình, có thể nói mình bị hãm hại, dù sao trước nay tác phong của mình cũng nghiêm cẩn.

Ngô Phi nghĩ như thế, đem hoa để trên bục giảng, sau đó quay về phía đệ tử “Ta biết mọi người có hứng thú với chuyện của ta, ta hiện tại nói cho mọi người biết, ta là bị oan, đoán chừng là do đối tác làm ăn hãm hại, cái này trên thương trường cũng là bình thường, ta tác phong nghiêm cẩn, lần này bị hãm hại ta sẽ tìm người hại ta, hơn nữa sẽ yêu cầu truyền thông làm rõ việc này, cứ như vậy đi, ta còn có việc đi trước.” Ngô Phi nói xong, không kịp nhìn Mộ Ngôn Tín liền rời khỏi phòng học. Để lại một đám đệ tử về mặt hoài nghi, người này không phải đến đây cầu hôn sao, như thế nào lại thành thuyết giáo rồi.

49. Chương 48

Đệ tử bên dưới nghe Ngô Phi nói xong, đều nhỏ tiếng lại. Dương Nhất nghe có người hỏi Mộ Ngôn Tín có đáp ứng lời cầu hôn không, có tha thứ cho Ngô Phi không, nhưng không có kết quả. Bởi vì sau khi Ngô Phi biến mất, Mộ ngự tỷ đem hoa ném vào thùng rác, mặt không biểu tình nói một câu, tiếp tục học, phòng học lập tức an tĩnh, không ai dám hỏi bất cứ điều gì nữa.

Mộ Ngôn Tín sở dĩ nghiêm mặt là vì không muốn đệ tử nhắc lại vấn đề nữa, bởi vì Mộ ngự tỷ tức giận rồi, khó chịu rồi, cho nên phần sau bài học vô cùng áp lực, đệ tử bên dưới nhận lấy gió lạnh trùng kích. Dương Nhất cùng Đồng Nghệ hiểu Mộ Ngôn Tín mất hứng nên không có cảm giác gì.

Sau khi tan học, Mộ ngự tỷ giẫm giày cao gót cầm đồ đi ra, đệ tử không giống thường ngày vây quanh hỏi nài nỉ nhiều vấn đề trong bài học.

Dương Nhất không lập tức đi theo, cô lo lắng bị bạn học nhìn thấy, cho nên đợi tất cả bạn học đi rồi mới thu dọn đồ đạc.

Cho đến khi lớp học không còn người, Đồng Nghệ thở ra nói với Dương Nhất “Tiểu Nhất, trở về an ủi bảo bối nhà ngươi đi, đoán chừng tức giận không nhẹ.”

“Ừ, ta biết.” Dương Nhất vừa thu dọn đồ đạc vừa đáp.

“Tiểu Nhất, ta cảm thấy ngươi nên nhanh lên đi... mà tổn thương trên tay ngươi có phải liên quan đến hắn? ta không muốn ngươi lại bị thương.”

Đồng Nghệ nhìn Dương Nhất lộ ra vẻ lo lắng, Dương Nhất kéo tay nàng an ủi, “Yên tâm đi, Tiểu Nghệ, từ giờ ta tuyệt đối sẽ không để hắn xúc phạm ta hay Tín Tín, ta nhất định sẽ cho hắn trả giá thật nhiều.”

Dương Nhất đến ký túc xá Mộ Ngôn Tín, nhìn thấy nàng đang ngồi trên sofa nói điện thoại, Dương Nhất cởi áo khoác ngoài, đi rửa tay, ngồi xuống bên người Mộ Ngôn Tín, ôm nàng.

“Tín Tín, người gọi điện cho cha mẹ ngươi sao?” Dương Nhất xoa xoa mặt nàng.

“Ừm, ta gọi nói cho họ biết Ngô Phi không làm việc gì tốt, cho họ nhận rõ bộ mặt thật của hắn.” Mộ Ngôn Tín tức giận nói, “Họ rõ ràng còn chưa tin, nói ta đừng nghe người khác nói lung tung, ta thật chẳng muốn cùng họ lý luận, liền nói cho họ ta đã điều tra, gửi email cho họ tự nhìn.”

“Sau đó thì sao” Dương Nhất hỏi.

“Không có sau đó, nhưng mà cha mẹ có nhắc đến ngươi, bọn họ nói ta chăm sóc ngươi, có thời gian mang ngươi trở về chơi.” Mộ Ngôn Tín nói đến đây rất là vui vẻ, uốn éo trong lòng Dương Nhất, ôm hôn cổ cô.

Dương Nhất bị cử động của Mộ Ngôn Tín chọc cười khanh khách, sau đó cúi đầu hôn môi nàng, ưm, cảm giác thật tốt ah, Dương Nhất rất là hạnh phúc.

“Tín Tín, ta nghĩ không muốn kéo dài sự tình với Ngô Phi, tuần này giải quyết cho xong, hắn ý hoàn cảnh giàu có, dưỡng thành thói quen không ai bì nổi, ta đã liên lạc với Liêu Huy hỏi chuyện cổ phần, hắn đang chờ chỉ thị của ta, có thể lập tức thu cổ phần, nhưng ta không muốn vì chuyện này khiến người cùng người tập đoàn Đông Á mất hòa khí, ta còn muốn sau khi đập hắn xuống đài, cho người thuận nước giong thuyền hợp tác với Đông Á, còn có ta nghĩ nhượng công ty lại cho bọn họ, để bọn họ tìm người có năng lực quản lý công ty, người cảm thấy thế nào?”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói, nghĩ đến tầm lược nhà mình thật đúng là lương thiện, tuy Đông Á là tập đoàn lớn, có địa vị nhất định, dù không bằng Mộ Lâm, nhưng nếu hai tập đoàn hợp tác.... vậy không hẳn là không tốt.

“Nhất Nhất nhà ta càng ngày càng trưởng thành rồi, suy nghĩ đủ mọi mặt vấn đề, nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, lại để cho Ngô Phi xuống đài dễ dàng như vậy thôi sao? Ta đây có thể không hợp tác, hắn tổn

thương người, phải trả giá cho phần hấn đang nhận được, ta muốn đợi người cho hấn xuống đài, sẽ đem những tư liệu kia gửi cho chủ tịch Đông Á, để cho hấn biết cháu hấn là người như thế nào.”

Dương Nhất nghe Mộ Ngự tỷ nói trong lòng nghĩ quả nhiên Mộ Ngự tỷ thật phúc hắc, mình chỉ nghĩ cho hấn xuống đài, đánh nhanh rút gọn, nói cho tên nam nhân kia biết, mình đủ năng lực bảo hộ nữ nhân của mình.

“Tín Tín, chuyện này, để lúc sau chúng ta thảo luận có được không? Người cũng không nên tức giận, đợi mấy ngày nữa giải quyết xong sự tình bề bộn, chúng ta sẽ nói sau ah.” Dương Nhất cười hì hì vuốt ve Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín biết cô nói cho qua, cũng không để ý tới cô, trong lòng tiếp tục tính toán nghĩ cách, hừ hừ, dám khi dễ người của ta, phải trả giá gấp mười lần, ta không những gửi những tài liệu kia cho chú người, còn gửi cho Thất ca đoạn ghi hình của người đưa cho truyền thông. Mộ Ngôn Tín càng nghĩ càng vui vẻ.

Hai người thảo luận xong, Mộ Ngôn Tín lái xe chở Dương Nhất ra ngoài ăn cơm, thuận tiện xế chiều đi công ty xử lý văn kiện.

Trên đường đi Dương Nhất gửi tin nhắn cho Liêu Huy, nói cho hấn biết bắt đầu hành động, Liêu Huy nói cho Dương Nhất, đoán chừng hai ngày sau là có kết quả, nhắc nhở đừng giờ xuất hiện tại công ty Đông Á. Dương Nhất nói lại với Mộ Ngôn Tín chuyện này mất hai ngày là có thể giải quyết rồi.

Liêu Huy kỳ thật chẳng tốn sức chút nào, hấn chỉ cho người điều tra những người nắm giữ cổ phần, hẹn bọn hấn ra giao dịch, những người này vốn cũng chẳng ưa gì Ngô Phi, tên này chó cạy thế chủ hay đâm bị thọc chọc bị gao, cho nên rất vui vẻ đáp ứng.

Nhận được tin nhắn của Dương Nhất, Liêu Huy bắt đầu hành động của mình, nắm trong tay đại cổ phần tổng cộng có năm người, thủ tục chuyển cổ phần cũng không phải chuyện rườm rà, Liêu Huy vốn là người của chính phủ, cho nên làm chuyện này càng dễ dàng, hấn bắt động thanh sắc hẹn năm người ở năm địa điểm, làm cho bọn hấn đem cổ phần công ty chuyển cho mình, sau khi chuyện thành công đem công ty cổ phần trả lại cho bọn hấn, đây là ý của Dương Nhất, cô nói mình không phải xã hội đen, không cần đắc tội người vô can, chỉ là mượn sử dụng, tục ngữ có câu có mượn có trả mượn lại không khó, những người này nói không chừng về sau còn có thể giúp mình.

Cho nên Liêu Huy hoàn toàn hành động theo lời Dương Nhất, trong vòng hai ngày thu vào 45% cổ phần công ty, hơn nữa trước đó còn thu thập tán cổ phần, hiện tại có tổng cộng 55% cổ phần công ty, nhiều hơn số cổ phần trong tay Ngô Phi.

Sau khi làm tốt, Liêu Huy phát tin nhắn cho Dương Nhất, Dương Nhất nhận được tin nhắn, cười cười, lúc này cô đang ôm Tín bảo bối nhà mình ngủ trưa.

Dương Nhất xem tin nhắn, nghĩ đến việc này giải quyết vô cùng thuận lợi, chưa tới hai ngày đã giải quyết xong, nhắn cho Liêu Huy nói hấn trông tri cho các cổ đông, chiều nay họp đại hội cổ đông.

Đương lúc cô cười như kẻ trộm thì cảm giác được trên lưng nhồn nhột, “Tín bảo bối, người dậy rồi ah” Dương Nhất biết chắc bảo bối nhà mình đã thức, còn cho mình một nụ hôn, Mộ Ngôn Tín lấy điện thoại trong tay Dương Nhất, nhìn xem nội dung, sau đó nhẹ gật đầu.

“Xế chiều đi cẩn thận một chút, hai ngày này ta cũng đã liên lạc với tập đoàn Đông Á, bọn họ từ chỗ cha mẹ ta biết được sự tình của Ngô Phi, cảm thấy rất phiền giận, cho nên người không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng đến ta, cứ mạnh tay làm đi.”

Dương Nhất mở to mắt nhìn Mộ Ngôn Tín, có chút tức giận, rõ ràng đã nói đợi Ngô Phi xuống đài mới thảo luận chuyện này, làm sao mà bây giờ đều an bài rồi, Mộ Ngôn Tín làm sao không biết tiểu tâm tư của Dương Nhất, làm nũng dong đưa cánh tay Dương Nhất.

“Nhất Nhất, đừng nóng giận ah, người ta sợ người có chỗ bần khoản nên mới giúp người một chút, dù sao cũng không phải ta nói với chủ tịch Đông Á, là cha mẹ ta nói, người đây cũng không thể trách ta nha, người nói chúng ta là người một nhà, người có chuyện, ta là vợ người cũng không thể khoanh tay đứng nhìn ah.” Mộ Ngôn Tín giọng điệu nũng nịu dong đưa tay Dương Nhất, khiến cho Dương Nhất cảm thấy rất là bất đắc dĩ.

Nhìn bộ dạng Mộ Ngôn Tín làm nũng, Dương Nhất thật sự là yêu chết luôn rồi, nghĩ đến chuyện tốt như thế không phải ngày nào cũng có, phải tận dụng tốt một chút mới được, thuận thể dùng thân mình áp đảo Mộ Ngôn Tín, ưm~, rất thơm nha, hảo mỹ thực nha, Dương Nhất không khỏi cảm thán.

Mộ Ngôn Tín đương nhiên biết rõ âm mưu của sắc lang Dương Nhất, thân thể không ngừng giãy dụa, nhưng lại bị Dương Nhất như cún con phả nhiệt khi vào hõm cổ, làm cho nàng cười khanh khách.

“Hảo nhột ah ~~” Mộ Ngôn Tín cười nói.

Bởi vì tay trái gãy xương, chẳng khác nào tàn phế không thể dùng, Dương Nhất cảm thấy rất bất tiện, trong lòng buồn bực, không thể áp đảo hoàn toàn Mộ Ngôn Tín.

“Tín Tín, người ta muốn ăn người ah.” Dương Nhất nói xong, vẻ mặt chờ đợi nhìn Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín nghe thấy thế, đỏ mặt, tuy các nàng đã làm nhiều lần, nhưng chính là da mặt nàng mỏng, cái người này thật sự là chán ghét mà, làm sao có thể nói ra dễ dàng như thế, Mộ Ngôn Tín không để ý, đẩy xon tôm lược ra, đứng dậy đi đến bàn rót nước uống.

Dương Nhất vẻ mặt không được thỏa mãn dục vọng ngồi trên giường, rất không vui nhìn người kia ưu nhã uống nước, đột nhiên nói ra “Tín Tín, người không có thực hiện gia quy.”

Dương Nhất vừa nói, chợt nghe “phốc” một tiếng, Mộ Ngôn Tín đem nước phun ra hết, bắt đầu ho khan, Dương Nhất vội vàng nhảy xuống giường, chạy tới vỗ lưng cho nàng, đợi Mộ Ngôn Tín hết ho, mới e dè hỏi “Tín bảo bối làm sao vậy? đã đỡ hơn chưa, sao lại không cẩn thận để sặc nước.”

Mộ Ngôn Tín lập tức liếc Dương Nhất “Người còn nói, là tại ai làm ta sặc hả?

“Ta có nói gì đâu ah, chỉ nhắc đến gia quy.” Dương Nhất càng nói càng nhỏ,

“Ngoan đi có được không ah? Buổi chiều còn có việc phải giải quyết, chờ người về, chúng ta lại...” Mộ Ngôn Tín không thể nói tiếp, nàng cảm thấy rất khó nói ra mấy chữ này.

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín nói, mở cờ trong bụng, vòng tay ôm hôn Mộ Ngôn Tín. Tuy nói là hôn, nhưng tay cũng không yên phận, Dương Nhất dùng tay trái ôm Mộ Ngôn Tín, tay phải không bị thương lấn lướt hoạt động, Mộ Ngôn Tín cứ như thế bị công kích bên trong, nàng buộc mình khôi phục lý trí, dùng sức cầu lưng Dương Nhất một cái, cái này lập tức khiến tôm lược đình chỉ động tác.

”Ngoan ah, buổi tối có được không? Mộ Ngôn Tín vút lại cho Dương Nhất một cái mị nhãn, trực tiếp đi vào toilet chỉnh sửa quần áo, hừ, xem ta buổi tối như thế nào trừng phạt người, này thì không thực hiện nghĩa vụ con dâu.

50. Chương 49

Buổi chiều, trước khi ra ngoài, Mộ Ngôn Tín muốn chuẩn bị cho Dương Nhất trông thật bảnh, nàng lệnh cho thư ký lệnh gọi đến các cửa hàng đưa quần áo đến Mộ Lâm.

Trong phòng làm việc, Mộ Ngôn Tín bắt Dương Nhất thử hết cái này đến cái kia, Dương Nhất rất là phiền muộn, nhưng là được người yêu chọn quần áo, nên cũng không dám phản nài, mà cô cũng hiểu bảo bối nhà mình cường ngạnh như thế nào, cho nên cứ thế thử tới thử tới, cuối cùng sau một giờ đồng hồ, rốt cuộc chọn được một bộ ưng ý.

Mộ Ngôn Tín nhìn xem Dương Nhất mặc quần jean, áo sơ-mi, khoác áo gilet, chân mang giày board, nhìn không được giương lên khoe miệng, ưm, quả nhiên ăn mặc như vậy làm cho cô càng tuần tú, trong lòng nàng vô cùng thỏa mãn với kiệt tác của mình.

Dương Nhất tiến lên ôm Mộ Ngôn Tín, hôn nàng, rồi lên đường đến Đông Á. Liêu Huy đã thông báo với tất cả thành viên ban hội đồng quản trị sẽ tổ chức họp đại hội cổ đông, trong thấy Liêu Huy đứng ở cửa chờ mình, cô rất lịch sự đi đến bắt tay.

“Huy ca, cảm ơn, ta nợ người một ân tình, về sau có việc gì cần ta cứ mở miệng.” Dương Nhất vừa cười vừa nói.

“Ta cũng như thủ trưởng gọi người là Tiểu Nhất, đừng có khách khí như vậy, anh em một nhà đương nhiên phải giúp đỡ nhau, tiện tay thôi, đúng rồi, người đã tới đủ, Ngô Phi ở bên trong phun một vũng nước bọt lớn rồi, chúng ta nên vào thôi.”

“Ừ, đi thôi.”

Liêu Huy dẫn Dương Nhất tiến vào trong, bởi vì đã bố trí từ trước, nên bảo an cũng không có hỏi thăm.

Hợp hội đồng ban quản trị là ở tầng cao nhất, Liêu Huy dẫn Dương Nhất tiến vào thang máy, nhấn nút lên tầng cao nhất. Dương Nhất không biết hiện tại trong nội tâm mình là cái dạng gì, cô cảm thấy nếu hôm nay giải quyết xong mọi chuyện, nếu có thể cô muốn đánh Ngô Phi một trận, kỳ thật cái này vốn là chiến tranh tình địch, không nên liên lụy nhiều người như vậy, ngay tại khi Dương Nhất nghĩ cái này, thang máy “ding” báo hiệu đã đến tầng cao nhất.

Liêu Huy muốn để Dương Nhất đi trước, dù sao mình cũng là vì cô là việc, nhưng Dương Nhất ghé vào lỗ tai hắn thì thầm điều gì đó, Liêu Huy trước tiếp đi trước vào phòng họp.

Cửa vừa mở ra, Liêu Huy đã bị các vị có mặt dùng ánh mắt ân cần hỏi thăm, Ngô Phi nhìn thấy một người xông vào, hấn tức giận.

“Người là ai, bảo an đâu, sao lại để cho hắn vào đây.”

Nói xong muốn lấy điện thoại gọi bảo an, mà Liêu Huy trên mặt vẫn một bộ dáng tươi cười, hấn đá khuỷa chân Ngô Phi một cái, Ngô Phi đột ngột bị lực tác động, mất thăng bằng ngã ra đất, Liêu Huy đi đến ghé lãnh đạo ngồi, Ngô Phi làm sao chịu được một người xa lạ ngay tại sân nhà mình giương oai, hấn lập tức bò lên, tay nắm thành quyền lao tới Liêu Huy.

Liêu Huy đương nhiên biết rõ ý đồ của Ngô Phi, sớm đã chuẩn bị, đợi hấn ra tay, chụp tay hấn bẻ ra sau, Ngô Phi vốn dồn hết sức lực vào cánh tay, kết quả bị Liêu Huy mượn lực phản công, chỉ nghe một tiếng rắc, bàn tay nhỏ bé đã gãy rồi, Ngô Phi toát mồ hôi lạnh, nhưng Liêu Huy vẫn không buông tay.

“Đại ca, ta sai rồi, ngài buông tay trước đã.” Ngô Phi đau đến đến sắp ngất.

Liêu Huy nhìn hấn kinh sợ, không khỏi cười lạnh vài tiếng, buông tay Ngô Phi ra, sau đó nghiêm mặt nhìn một lượt qua các cổ đông đã quen biết trước đó, tất cả đã chuẩn bị cho việc thay đổi triều đại, đối với cổ đông đương nhiên ai cho mình nhiều lợi ích mình ủng hộ người đó rồi. Huống hồ bọn họ đối với Ngô Phi mà nói chỉ có hai chữ khinh thường, nhìn bề ngoài cũng lịch sự nhã nhặn, nói chuyện đạo lý, nhưng thực chất chỉ là một cái thùng rỗng kêu to, thời gian hấn tiếp nhận công ty, một hạng mục cực kỳ nhỏ bé cũng bị hấn phá hỏng, sớm đã muốn đá hấn đi, nhưng cổ phần trong tay không nhiều bằng hấn, chỉ có thể chịu đựng chờ cơ hội tới, hiện tại cơ hội đã tới, đương nhiên muốn ủng hộ, chưa nói tới người nay có năng lực hay không, chỉ nói đến thủ đoạn lần này, có thể nhìn ra so với hấn mạnh hơn nhiều.

“Các vị đồng sự, ta hôm nay tới đây để tuyên bố với các vị, từ giờ trở đi ta là tổng giám đốc công ty cổ phần tập đoàn Đông Á, ta sẽ đưa xí nghiệp đi lên, cũng hứa với các vị sẽ không ngừng phát triển, thêm nhiều lợi ích.” Hội đồng sau khi nghe nhao nhao vỗ tay, tỏ vẻ đồng ý, Ngô Phi nghe xong lời này, thân thể run lên, không để ý đến cánh tay gãy, hét lên “Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa, ta tm như thế nào không biết người thu mua cổ phần công ty ta.”

Sau đó hướng các vị cổ đông hét lên “Nói, các người, ai bán đứng ta?” Ngô Phi hung dữ nhìn những lão già này, trong lòng rất rõ ràng là có người giở trò.

Ngay tại thời điểm Ngô Phi nổi bão, Dương Nhất đi vào phòng họp, cô nhìn Ngô Phi, Dương Nhất quan sát một vòng quanh phòng, nhìn thấy sự tình khẩn trương, Ngô Phi thấy Dương Nhất, lập tức minh bạch hết thấy là do Dương Nhất sắp đặt, hấn đã quá xem thường cho rằng nữ nhân này chỉ là đệ tử nghèo, thì ra đều là do nữ nhân này điều khiển.

Dương Nhất nhìn xem Ngô Phi ánh mắt dữ tợn, trong lòng đột nhiên dự cảm không lành, sợ hấn đột nhiên điên tiết làm bậy a, vì vậy vội vàng dùng mắt ra hiệu với Liêu Huy.

Liêu Huy lĩnh hội, “Các vị cũng mệt mỏi rồi, hôm nay đến đây kết thúc, ta đã an bài rất nhiều tiết mục, mời các vị thưởng thụ...”

Liêu Huy còn chưa nói hết, Ngô Phi liền móc súng trong túi quần ra, “Các người không cho lão tử sống dễ chịu, lão tử không bỏ qua cho các người, ta xem hiện tại ai dám rời chỗ một bước.”

Đám cổ đông nhìn Ngô Phi cầm súng, lập tức sợ không dám động, Dương Nhất thầm kêu không tốt, xem ra dự cảm của mình rất chuẩn.

Ngô Phi làm vậy chỉ khiến sự tình ngày càng kịch liệt, Liêu Huy xuất thân trong quân ngũ, ngay khi Ngô Phi rút súng ra, liền nhìn chăm chăm Ngô Phi, muốn nhân cơ hội tước súng trên tay hắn, Ngô Phi giờ súng cười to “Hôm nay ở trước mặt các người, ta sẽ giết chết nữ nhân này.”

Ngô Phi nói xong, chĩa súng về hướng Dương Nhất, “Người là nữ nhân, không đi tìm nam nhân hưởng lạc, lại đến giành nữ nhân với ta, lần trước muốn nổ phét tay người nhưng không thành, dù sao bây giờ cũng không còn gì, cho người lột xác ta cũng tốt, người cũng đừng nghĩ trốn thoát. Còn đám lão già các người, người nữa...” hắn chỉ cài Liêu Huy “để tay lên đầu, úp mặt vô tường, nhanh.” Nói xong không quên nổ súng chỉ thiên, đám cổ đông sợ chết đều ngoan ngoãn nghe lời.

Liêu Huy nhìn Ngô Phi lia súng, trong đầu tính toán, lúc nhìn thấy Ngô Phi hướng mình đi tới, Liêu Huy chớp thời cơ, lập tức nghiêng người phi cước, đem súng trong tay Ngô Phi bay lên không trung, Dương Nhất cũng lựa đúng thời điểm nhảy lên tiếp nhận súng trong tay, lúc này Ngô Phi lại từ trong túi quần lấy thêm cây súng, dùng một tiếng, viên đạn hướng Dương Nhất bay tới, xuyên qua vai, Dương Nhất trúng đạn, trong đầu hiện lên đều là hình ảnh Mộ Ngôn Tín, dựa vào ý chí tốt nhất, nắm chắc súng trong tay, bóp cò, trên mặt hiện lên một nụ cười, chỉ nghe dùng một tiếng, Ngô Phi đình chỉ tiếng cười.

Cuối cùng Dương Nhất ngã trên thảm, Liêu Huy thấy Dương Nhất trúng đạn, vội vàng chạy tới cởi áo cầm máu cho cô. Liêu Huy rất áy náy, hắn không nghĩ tới Ngô Phi lại đem theo súng, hắn lấy điện thoại trong túi bấm gọi, sau khi gọi hắn không đếm xỉa đến ai, bé Dương Nhất chạy khỏi phòng họp. Trong miệng không ngừng nói với Dương Nhất.

“Tiểu Nhất, cố chịu đựng một chút, Mộ tổng đang chờ người.”

Dương Nhất lúc này vẫn còn ý thức, cô cảm giác mình không còn khí lực, muốn ngủ, nhắm mắt lại nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Mộ Ngôn Tín, nàng còn gọi mình.

Mộ Ngôn Tín đang ngồi trong xe, lệnh cho lái xe chạy nhanh đến chỗ Dương Nhất. Sau khi Dương Nhất rời nòng đi Đông Á, nàng rất lo lắng, mắt phải liên tục giựt giựt. Lần trước gặp chuyện không may, Thất ca cho người âm thầm bảo hộ các nàng, lúc Ngô Phi nổ súng lên trần nhà, người âm thầm bảo hộ Dương Nhất nghe được động tĩnh, liền báo cáo cho Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín thầm kêu không tốt, nàng vội vàng gọi cho người của Thất ca chờ dưới lầu, sau đó phóng nhanh vào thang máy, xuống lầu, lên xe.

Liêu Huy ôm Dương Nhất chạy xuống lầu, miệng không ngừng nói chuyện với Dương Nhất, trong lòng rất là sốt ruột, nghĩ tự mình lái xe, nhưng như vậy ai sẽ đề vết thương cầm máu cho Dương Nhất. Lúc này một chiếc xe đột nhiên dừng lại trước mặt bọn họ, Mộ Ngôn Tín vội vàng xuống xe, nhìn thấy Liêu Huy ôm Dương Nhất, nàng nhào tới “Nhất... Nhất... người làm sao vậy, Nhất Nhất người đừng ngủ, người không thể bỏ ta.”

Liêu Huy lúc này coi như lý trí, hắn ôm Dương Nhất xông lên xe, lại hướng Mộ Ngôn Tín hô “Mộ tổng, nhanh lên xe, đi bệnh viện.”

Mộ Ngôn Tín kịp phản ứng, bộ pháp bắt ổn leo lên xe.

Dương Nhất lúc này đã mê man, nhưng cô vẫn có thể nghe được tiếng nói của Mộ Ngôn Tín, cô biết Mộ Ngôn Tín đã đến, ngay bên cạnh mình, nghe được Mộ Ngôn Tín ôm mình khóc, cô rất muốn mở mắt cười với nàng, nhưng cố gắng mấy cũng không làm được.

Mộ Ngôn Tín nói với lái xe nhanh đến bệnh viện gần nhất, sau đó gọi điện mệnh lệnh cho những bác sĩ lần trước xem tay cho Dương Nhất, nhanh ra đợi.

Mộ Ngôn Tín nắm tay Dương Nhất, truyền cho Dương Nhất sức mạnh, trong nội tâm không ngừng nói “Nhất Nhất, kiên trì một chút, nhanh đến thôi, người sẽ không có việc gì, người đã đáp ứng ta dẫn ta về nhà ra mắt, ta cũng muốn dắt người đến gặp cha mẹ ta, chúng ta còn phải kết hôn, sinh cục cưng, ta tuyệt đối không cho phép người bỏ lại ta.” Mộ Ngôn Tín nhìn áo sơ mi đã thấm đẫm màu máu, lại nhìn thấy Liêu Huy

tay dè miệng vết thương, trong lòng không ngừng run rẩy, nàng rất muốn khóc, nhưng bây giờ không thể, nàng phải lo cho Dương Nhất, trên người nàng cũng thấm đỏ máu của Dương Nhất.

Nàng rất lo sợ, không để ý đến sự tồn tại của Liêu Huy, nàng nghiêng mình hôn lên môi Dương Nhất, liếm liếm lên cánh môi đã khô kia, cánh môi từ đỏ đã chuyển sang trắng bệch, Mộ Ngôn Tín giờ phút này cảm giác mình đang đứng trên bờ vực sụp đổ, nàng rất hối hận, hối hận sao mình không sớm ra tay diệt trừ tên nam nhân kia, hiện tại nàng không mình nên nghĩ cái gì, cũng không dám nghĩ gì, chỉ nắm tay Dương Nhất, thỉnh thoảng hôn lên môi cô.

51. Chương 50

Sau khi dùng tốc độ nhanh nhất đến bệnh viện, một loạt y tá bác sĩ đứng đợi ở cửa, trang thiết bị đã chuẩn bị xong, Dương Nhất lập tức được đưa đến phòng giải phẫu.

Mộ Ngôn Tín cùng Liêu Huy đứng đợi trước phòng giải phẫu, viện trưởng xem tình trạng của Dương Nhất, nói cho Mộ Ngôn Tín không có gì nguy hiểm đến tính mạng, chỉ cần lấy viên đạn ra, tịnh dưỡng một thời gian sẽ tốt trở lại, cái này mới làm cho Mộ Ngôn Tín yên tâm một chút.

Liêu Huy nhìn Mộ Ngôn Tín, rất là hổ thẹn, hắn đi đến trước mặt Mộ Ngôn Tín, “Mộ tổng, thực xin lỗi, ta không bảo vệ tốt cho Tiểu Nhất, ta sẽ gọi điện xin lỗi thủ trưởng, phiền người nói với Tiểu Nhất một tiếng, nói Huy ca thực xin lỗi.”

Liêu Huy không có biện giải cho mình, đối với hắn mà nói, vô luận có giải thích như thế nào, cuối cùng sự thật vẫn là sự thật, Mộ Ngôn Tín nhìn người này khí khái nam nhi, can đảm thừa nhận trách nhiệm, trong nội tâm rất là bội phục, “Ta cũng giống Nhất Nhất gọi người là Huy ca a, Huy ca không cần quá để trong lòng, ta biết rõ nếu như sự việc có thể quay lại, người tuyệt đối sẽ để Nhất Nhất bị tổn thương, rất nhiều chuyện không phải lúc nào cũng được như kế hoạch, người cũng không cần quá tự trách, ta rất trọng người, về sau có cơ hội hoan nghênh người đến tìm ta.” Mộ Ngôn Tín vươn tay, hai người bắt tay, Liêu Huy rời khỏi.

Mộ Ngôn Tín một mình chờ trước phòng giải phẫu, viện trưởng nhiều lần đến khuyên Mộ Ngôn Tín đến phòng khách nghỉ ngơi, đều bị Mộ Ngôn Tín cự tuyệt, tuy viện trưởng đã nói với nàng không có gì nguy trở ngại, nhưng dù sao cũng mất máu quá nhiều, viên đạn xuyên thấu bả vai.

Nàng cũng có chút kiến thức y học, biết rõ mất máu quá nhiều cũng rất nguy hiểm, bây giờ nơi nào nàng cũng không muốn đi, chỉ muốn đứng đây chờ Dương Nhất, nàng phải đợi Dương Nhất ra phòng, nàng muốn nhìn thấy bảo bối của mình tỉnh lại.

Ca phẫu thuật dự kiến diễn ra trong hai giờ, đương lúc Mộ Ngôn Tín suy nghĩ, điện thoại reo lên, là Thất ca gọi, nàng do dự một chút, nhưng vẫn bắt máy, “Thất ca, có chuyện gì sao?”

“Ta biết người đang ở bệnh viện, nhưng là có chuyện cần nói với người, Ngô Phi chết rồi, người dự định giải quyết thế nào?”

Mộ Ngôn Tín nghe câu hỏi của Thất ca, khôi phục ký trí, nghĩ nghĩ.

“Trước tiên đem những tài liệu của Ngô Phi đưa cho truyền thông, sau đó loan tin hấn sợ tội tự sát, cảm ơn Thất ca.”

Mộ Ngôn Tín nghĩ đoán chừng Liêu Huy trước khi đi cũng đã xử lý sự tình của các cổ đông, cho nên mình cũng không cần nhúng tay vào việc này.

Hai giờ dài đã trôi qua, Mộ Ngôn Tín cảm thấy thời gian qua như vài chục năm, rốt cuộc đèn phòng giải phẫu cũng tắt, Dương Nhất được đẩy ra, Mộ Ngôn Tín bước lên phía trước, vuốt mặt Dương Nhất, bởi vị tác dụng của thuốc gây mê nên Dương Nhất vẫn còn ngủ say.

Mộ Ngôn Tín sắp xếp cho Dương Nhất ở phòng bệnh cao cấp nhất, trên đường đưa Dương Nhất lên phòng bệnh, Mộ Ngôn Tín một mực nắm tay Dương Nhất, thỉnh thoảng sờ mặt cô, viện trưởng ngồi bên cạnh họ, vẻ mặt xoắn xuýt nhìn đôi tình nhân, hít sâu một hơi nghiêm mặt nói “Mộ tổng, có một số việc ta cần nói với người.”

Mộ Ngôn Tín nghe viện trưởng nói, vẻ mặt hoài nghi nhìn qua nàng, “Chúng ta mặc dù đã lấy viên đạn ra, nhưng do mất máu quá nhiều, hơn nữa thân thể nàng phản ứng mạnh với thuốc gây mê, cho nên thời gian tỉnh lại sẽ tương đối chậm...”

“Nàng lúc nào sẽ tỉnh?” Mộ Ngôn Tín cắt lời viện trưởng.

“Cái này... dùng kinh nghiệm nhiều năm, ta nghĩ ít nhất phải bốn năm ngày ah.”

Mộ Ngôn Tín nghe xong đáp án, trong nội tâm lộp bộp một hồi, nước mắt theo khóe mắt chảy ra, nàng vội vàng dùng tay lau đi, nàng không muốn trước mặt người khác trở nên yếu ớt, nàng thầm nghĩ những mặt không muốn người khác biết chỉ lưu cho một mình bảo bối.

Nhìn xem Dương Nhất vẻ mặt nhợt nhạt, Mộ Ngôn Tín nắm tay Dương Nhất, trong lòng tự nhủ “Nhất Nhất, ta sẽ chờ người tỉnh lại, chờ người tỉnh lại, người sẽ phát hiện không còn người tổn thương người, chờ người tỉnh lại, thân thể hồi phục, chúng ta cùng đi gặp cha mẹ.”

Sau Mộ Ngôn Tín an bài tốt cho Dương Nhất, nàng gọi điện cho thư ký lệnh cho nàng phái người đem văn kiện tới đây, rồi kêu chủ quản bộ phận quản lý trực tiếp gọi cho nàng.

Sau đó Mộ Ngôn Tín cầm điện thoại Dương Nhất, tìm đến số cha mẹ cô, do dự cả buổi cuối cùng vẫn bấm gọi.

“Chào bác, con là Mộ Ngôn Tín, bác khỏe ạ.”

“Chào con, ta biết nhất định con sẽ gọi cho ta, ta đã biết tình hình của Dương Nhất. Ngôn Tín, con cũng đừng lo quá, con gái của ta ta rất rõ, nó không dễ chết như vậy được, hơn nữa nó cũng không nỡ bỏ con.”

“Cám ơn bác, con đã biết, con sẽ luôn luôn ở cạnh Dương Nhất, cho đến khi nàng tỉnh lại.” Mộ Ngôn Tín ngừng khí nghẹn ngào, mau nước mắt.

“Con gái ngoan, đừng khóc, Tiểu Nhất phiền con chăm sóc, đợi Tiểu Nhất hồi phục, ta chờ các con đến gặp ta cùng baba của nàng.”

“Được, bác gái, chúng con sẽ đến.” Mộ Ngôn Tín cúp điện thoại, nội tâm rất an ủi, Dương Nhất nói không sai, cha mẹ cô rất là tiến bộ, cũng rất thương con.

Mộ Ngôn Tín quay đầu nhìn chằm chằm Dương Nhất, đi đến trước giường, leo lên nằm cùng Dương Nhất, tay vòng qua eo, rút vào trong ngực bảo bối, hít mùi hương trên người cô, nàng quá mệt mỏi, nàng phải ngủ một chút.

Nhâm Sơ từ chỗ Thất ca biết được Dương Nhất trúng đạn, lại thăm dò được Mộ Ngôn Tín mang Dương Nhất vào bệnh viện, vội vàng cùng Đồng Nghệ đến bệnh viện.

Sau một hồi gõ cửa, không có người trả lời, nhẹ nhàng đẩy cửa vào, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín ngủ trong lòng Dương Nhất, mà tay phải Dương Nhất để thẳng tắp, trên vai băng bó dày đặc, Đồng Nghệ nhìn thấy cảnh này, che miệng khóc, Nhâm Sơ vội vàng ôm nàng, dùng hành động an ủi nàng.

Mộ Ngôn Tín ngủ có chút bất ổn, đoán chừng là do trong lòng còn việc suy nghĩ, lại nghe được âm thanh xung quanh, nàng mở mắt nhìn thấy Nhâm Sơ ôm Đồng Nghệ đứng bên cạnh.

“Ngôn Tín, ta đã nghe Thất ca nói hết thấy, người cũng đừng quá đau khổ, Dương Nhất sẽ không có việc gì, nàng yêu người như vậy, nhất định sẽ sớm khỏe lại. Chỉ là, ta rất bức mình, tên cầu tạp chủng Ngô Phi kia chết quá dễ dàng.” Nhâm Sơ tức giận nói.

“Ta không sao, bác sĩ nói Dương Nhất qua mấy ngày nữa mới tỉnh lại, trong mấy ngày này ta tranh thủ xử lý một số sự tình.” Mộ Ngôn Tín chỉnh lại tóc, nghiêm mặt nói tiếp “Ta đã nhờ Thất ca xử lý sự tình của Ngô Phi, ta cũng có chuyện muốn nhờ người, vốn muốn gọi điện cho người, vừa lúc người đến rồi, ta liền trực tiếp nói.”

Nhâm Sơ nghe Mộ Ngôn Tín nói chuyện rất nghiêm túc, nhẹ gật đầu, ý bảo nàng tiếp tục.

“Ta muốn nhờ cha mẹ người thuyết phục cha mẹ ta, để cho họ cùng nhau đi du lịch, ta không chắc cha mẹ ta có đồng ý cho ta cùng Nhất Nhất cùng một chỗ không, hiện tại sự tình của Ngô Phi khẳng định truyền thông sẽ đưa tin rầm rộ, lần trước ta đem những tài liệu kia gửi mail cho cha mẹ ta, họ tất nhiên sẽ quan tâm chuyện này.” Mộ Ngôn Tín nói xong đi đến bàn rót hai ly nước cho Nhâm Sơ cùng Đồng Nghệ.

“Vấn đề này không khó a, cha mẹ ta mấy ngày nay cũng muốn xuất ngoại đi du lịch, người đừng lo lắng chuyện này nữa. Ta sẽ sai thuộc hạ đào thêm một số vụ bê bối của Ngô Phi, lần này nhất định phải khiến hắn chết cũng không yên. Cái này nếu ở xã hội phong kiến, ta sẽ đem thi thể hắn ra thi hành roi pháp.” Nhâm Sơ càng nói càng không hợp lẽ thường. Khiến Đồng Nghệ cùng Mộ Ngôn Tín âm thầm cười.

“Vậy cảm ơn người.” Mộ Ngôn Tín đối với Nhâm Sơ nói tiếng cảm ơn, cho dù là bằng hữu, tiếng cảm ơn cũng là tất yếu.

Nhâm Sơ làm động tác ra hiệu không có gì, “Ta thấy thời gian cũng không còn sớm, người cũng chưa ăn cơm, dứt khoát chúng ta cùng nhau ăn đi, không cho người nói không ăn, nếu người không ăn, đợi nhóc con kia tỉnh lại, nhất định sẽ phạt người.” Nhâm Sơ giọng điệu uy hiếp cười xấu xa.

Mộ Ngôn Tín nghe nói như thế, trong đầu nhớ lại tình cảnh giữa trưa Dương Nhất làm nũng trên giường, nội tâm đau xót, cố nén nước mắt, nhẹ gật đầu với Nhâm Sơ. Nhâm Sơ lĩnh hội, nắm tay Đồng Nghệ cùng ra ngoài tìm đồ ăn.

Mộ Ngôn Tín nhìn xem đôi tình nhân đi ra ngoài, che miệng chạy vào phòng tắm, mở vòi nước, không ngừng tấp nước lên mặt, hòa lẫn với nước mắt yên lặng tuông rơi.

Trong đầu Mộ Ngôn Tín hiện lên đều là hình ảnh giữa trưa, “Nhất Nhất, ta đáp ứng buổi tối cho người ăn đúng không, nhưng mới mấy giờ qua, người thiếu chút nữa là bỏ ta đi” tình hình như vậy làm nói Mộ Ngôn Tín có thể chịu nổi, làm sao không thương tâm.

Mộ Ngôn Tín rửa mặt xong, lắc lắc đầu không muốn suy nghĩ lung tung nữa, nàng tin tưởng, Ngô Phi chết rồi hết thảy mọi chuyện sẽ khá hơn, nàng nhất định mang Dương Nhất về nhà, bất chấp khó khăn, nàng sẽ thuyết phục cha mẹ đồng ý.

Nhìn kiếng chỉnh trang lại, nàng ra khỏi phòng tắm, thấy trên mặt đủ loại thức ăn. Là do Nhâm Sơ sau khi ra ngoài gọi thủ hạ mang tới, Mộ Ngôn Tín đi qua, nhìn xem đều là những món Dương Nhất thích, nhớ đến bộ dạng tham ăn của Dương Nhất trước kia, nàng phát hiện mình hiện tại bất kể làm gì đều nhớ đến sự tình tốt đẹp lúc trước.

Mộ Ngôn Tín lần nữa trấn tĩnh mình, đi đến ngồi xuống bàn, trong lòng lại nghĩ, hiện tại Nhất Nhất không thể ăn, vậy mình sẽ thay cô ăn hết.

Một bữa ăn vui vẻ, Nhâm Sơ không ngừng kể chuyện thú vui trên chọn Mộ Ngôn Tín, cô minh bạch Mộ Ngôn Tín đang rất áp lực, nhưng là thời gian vẫn là từng giây từng phút trôi qua, sẽ không bởi vì người bị thương mà qua nhanh hơn.

Đồng Nghệ cũng biết khoảng thời gian này sẽ rất gian nan, cho nên trước khi đến nàng cùng Nhâm Sơ đã nhận định, ngày mai lại đến thăm Dương Nhất, hơn thế chính là ở chơi động viên Mộ Ngôn Tín qua mấy ngày này.

Một bữa cơm qua đi, Nhâm Sơ gọi người đến thu dọn bàn, sau đó cũng cùng Đồng Nghệ ra về.

Mộ Ngôn Tín lại cho người đem bàn làm việc đến để gần giường, như vậy thuận tiện cho nàng nhìn thấy bảo bối, tối nay nhất định là một đêm gian nan.

Mộ Ngôn Tín xử lý xong công việc, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã mười một giờ đêm, nghĩ đến trước kia nếu mình làm trẻ như vậy, Dương Nhất khẳng định sẽ đến bế mình lên giường chỉnh đốn một phen.

Mộ Ngôn Tín tắt đèn bàn, đi đến bên giường, hôn lên khóe miệng Dương Nhất, rồi vào phòng tắm rửa mặt.

Sau khi dọn dẹp xong, Dương Nhất vẫn luôn có ý thức, cô biết rõ Tín bảo bối nhất định là thương tâm khổ sở, cô luôn cố hết sức để tỉnh lại, nhưng mí mắt làm như thế nào cũng không mở ra được, luôn cảm thấy

thật buồn ngủ, cô cảm giác mình giống như rơi vào một giấc mộng dài, đem chuyện từ nhỏ đến lớn tua lại xem hết một lần, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh của Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất muốn nhìn rõ gương mặt yêu thương kia, nhưng bất luận mở mắt to như thế nào đều không thấy rõ.

Mộ Ngôn Tín mấy ngày nay đều quan sát Dương Nhất, nàng phát hiện Dương Nhất có cau mày có mỉm cười, thậm chí còn xuất hiện má lúm đồng tiền, mỗi khi như vậy, Mộ Ngôn Tín lại yêu thương sờ sờ mặt cô, nàng biết bảo bối của mình là đang mơ thấy mộng đẹp, nàng biết cách lúc cô tỉnh lại còn không xa.

Trong khoảng thời gian này, Mộ Ngôn Tín chỉ chăm sóc cho Dương Nhất và xử lý việc ở công ty, sự tình của Ngô Phi như không liên quan đến nàng, thủ hạ của Nhâm Sơ rất lợi hại, đào ra được một đồng vụ bê bối của Ngô Phi, sau đó lại giao cho Thất ca công khai với truyền thông. Liêu Huy cũng xử lý chuyện công ty cổ phần Đông Á, Mộ Ngôn Tín gọi điện thoại cho Đông Á, sau khi hiệp thương bàn bạc, tổng bộ Đông Á phái người có thực lực đến tiếp quản công ty, tán cổ phần trong tay Dương Nhất cũng không rút khỏi, như vậy Dương Nhất trở thành cổ đông của Đông Á, hàng năm chờ nhận tiền lãi.

Ngô Phi vì tàng trữ vũ khí, lạm dụng chức quyền, nhận hối lộ, tham ô của công, chơi gái, bị đánh vào tình trạng vạn kiếp bất phục, thi thể hắn ở nhà xác không người đến nhận, sau khi xảy ra sự kiện, tập đoàn Đông Á sớm mở họp báo làm rõ sự tình, đem hắn không liên quan tới mình.

Mộ Ngôn Tín cùng Nhâm Sơ sau khi nghe Thất ca nói thi thể hắn không có người nhận, nói cho Thất ca tùy tiện tìm một người đến nhận, sau đó coi bộ phận còn hữu dụng thì đem đi hiến xác.

Thất ca đồng thời còn nói cho các nàng một bí mật, thật ra Ngô Phi cũng không phải do Dương Nhất bắn chết, lúc ấy Thất ca cho người đi theo bảo hộ Dương Nhất, bởi vì Dương Nhất đi vào Đông Á cho nên hắn không cách nào theo lên, chỉ có thể giám sát ở cửa, nhưng đến khi Dương Nhất được ôm chạy ra, hắn gọi báo cáo cho Thất ca, Thất ca kêu hắn vào trong xem tình hình, phát hiện Ngô Phi sau khi trúng đạn vẫn còn thoi thóp, Thất ca lệnh cho thủ hạ bắt sống hắn ném một phát, lúc đó hắn mới tắt thở, lại thêm Ngô Phi vốn đã bị mọi người hô đánh, cho nên mới không có điều tra.

Mộ Ngôn Tín cùng Nhâm Sơ sau khi nghe Thất ca nói xong, đều rất kinh ngạc, thì ra còn có việc như vậy xảy ra, nội tâm cảm khái sâu sắc, dù sao mọi chuyện cũng đã xong, cũng không có người truy ra, Mộ Ngôn Tín cuối cùng thở dài một hơi.

Hôm nay là ngày thứ tư Dương Nhất hôn mê, Mộ Ngôn Tín mấy ngày nay đều dằng ra hai tiếng đồng hồ đọc truyện cổ tích cho Dương Nhất nghe.

Nàng nhớ rõ Dương Nhất từng nói, từ lúc nhỏ cô đã thích xem cổ tích, cô muốn sau này có thời gian sẽ đọc lại một lần, hiện tại nàng mỗi ngày đọc truyện cho cô nghe, xem như thỏa mãn tâm nguyện nhỏ của Dương Nhất.

Buổi tối, Mộ Ngôn Tín sau làm việc xong đều tìm một chỗ trong lòng chui vào, nàng cảm thấy như vậy mình mới có thể ngủ, tuy rằng trong lòng mỗi giờ mỗi khắc đều lo lắng cho Dương Nhất, nhưng là nàng nhất định phải tích góp từng chút thể lực để kiên trì qua từng ngày.

52. Chương 51

Sau bao nỗ lực cố gắng, rốt cuộc Dương Nhất cũng có thể mở mắt, mấy ngày nay cô có thể nghe Mộ Ngôn Tín nói chuyện, có thể cảm nhận được từng động tác của Mộ Ngôn Tín đối với mình, chỉ là không thể phản ứng lại với nàng.

Mở mắt, là khoảng không mờ mịt, cô muốn lấy tay dụi mắt, nhưng không có khí lực nhấc lên, quay đầu nhìn sang bên trái, thấy Mộ Ngôn Tín đang ngủ say, Dương Nhất mỉm cười, nhẹ nhàng xê dịch cánh tay mình cho bảo bối ngủ thoải mái hơn.

Có thể vì động tác này đã khiến Mộ Ngôn Tín từ trong giấc mơ tỉnh lại, nàng vốn ngủ không quen, ngủ vài phút cũng nằm mơ, nàng cảm giác bên mình giật giật, bất an cho rằng Dương Nhất gặp ác mộng, nàng mở mắt ra, chứng kiến Dương Nhất ánh mắt trong veo đầy nhu tình nhìn mình.

Mộ Ngôn Tín có chút không dám tin, nàng sợ mình đang nằm mơ, nhưng lòng nàng tin tưởng đây không phải giấc mộng, đến khi nghe Dương Nhất cất tiếng, rốt cuộc Mộ Ngôn Tín xúc động khóc òa, “Tín bảo bối, bảo bối của ta.” Ngữ khí nhẹ nhàng màng theo âm điệu khan khan, dù cuống họng đau rát nhưng Dương Nhất vẫn muốn gọi người yêu của mình, Mộ Ngôn Tín ôm chặt Dương Nhất nói không nên lời, chỉ dụi dụi vào hóm cổ Dương Nhất khóc thành tiếng, nàng nhịn quá lâu rồi, từ ngày Dương Nhất gặp chuyện đến bây giờ, tuy ngẫu nhiên không cách nào kiềm chế được rơi nước mắt, nhưng rất nhanh sẽ không chế được cảm xúc, chôn sau ưu thương vào lòng. Nhưng lúc này đây nàng không cần che giấu nữa, nàng muốn phóng thích sợ hãi cùng áp lực mấy ngày qua.

Dương Nhất cảm thụ được nội tâm của bảo bối, chính mình bị thương, ngoại trừ cha mẹ thương tâm khổ sở, còn có bảo bối ưu thương, từ lúc trúng đạn cô đã nghĩ đến điểm này. Dương Nhất dồn toàn bộ sức lực, chuyển cánh tay đến sau lưng Mộ Ngôn Tín, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, như dỗ em bé ngủ, cô dỗ dành bảo bối của mình, làm nàng từ từ bình tĩnh trở lại.

Mộ Ngôn Tín sau khi khóc đủ rồi, rất đẹp hình tượng dùng áo trên người Dương Nhất lau nước mắt, sau đó mỉm cười nhìn Dương Nhất, “Nhất Nhất, người cảm thấy thế nào? Vừa rồi nghe giọng người rất khàn.”

Dương Nhất cũng hướng Mộ Ngôn Tín cười “Ta ổn, không sao, chỉ là cuống họng thật khô, ta muốn uống nước.”

Mộ Ngôn Tín quay sang tủ đầu giường lấy nước, nghĩ đến Dương Nhất hiện tại không thể ngồi dậy, lại tìm không thấy ống hút, dù sao trong phòng cũng không có người, nàng uống một ngụm, nghiêng người hôn lên cánh môi khô nứt của Dương Nhất, đem nước mớm cho cô. Nước chậm rãi chảy vào miệng Dương Nhất, thấm ướt không gian bên trong, cuối cùng theo cổ họng chạy xuống thực quản.

Sau khi uống được mấy ngụm, Dương Nhất lắc đầu tỏ vẻ mình uống đủ rồi, nhưng Mộ Ngôn Tín không thuận theo, bởi vì bác sĩ đã nói với nàng, bệnh nhân sau tỉnh lại cần uống nhiều nước để bổ sung thể lực. Cho nên Mộ Ngôn Tín không để ý tới kháng nghị của cô, từng ngụm từng ngụm uống cô đến khi cạn ly nước.

Uống nước xong, Mộ Ngôn Tín cẩn thận dùng khăn lau nước đọng trên khóe miệng Dương Nhất, sau đó nằm xuống cạnh cô, nhìn đồng hồ, đã ba giờ sáng, Dương Nhất muốn Mộ Ngôn Tín tiếp tục ngủ, nhưng Mộ Ngôn Tín vì quá vui mừng nên không ngủ được, ôm cô muốn nói chuyện với cô.

Dương Nhất mê man thời gian dài, đương nhiên không buồn ngủ, nhưng cô biết Mộ Ngôn Tín mấy ngày nay nhất định rất mệt mỏi, nhìn xem quảng thâm trên mắt nàng đã nói lên tất cả.

“Tín bảo bối, ngủ đi có được không? Người nhìn người mệt mỏi đều không xinh đẹp a, mấy ngày nay có phải người không chăm sóc tốt cho mình?” Dương Nhất nói xong còn làm bộ xụ mặt, Mộ Ngôn Tín có chút chột dạ nói “Nào có, ta thực nghe lời nha, bây giờ liền đi ngủ.”

Dương Nhất nghe xong lời này, trong lòng cười thâm, nghĩ đến bảo bối khẳng định là không chăm sóc tốt cho bản thân, được rồi, ngày mai mới cùng nàng tính sổ ah, kết quả là Dương Nhất ôm Mộ Ngôn Tín, hai người cùng nhau thiếp đi.

Áp lực cùng lo lắng trong lòng Mộ Ngôn Tín đều tan biến khi Dương Nhất vừa tỉnh lại, cho nên rất nhanh đã ngủ, tiến vào giấc mộng đẹp rồi, đối với các nàng mà nói, hết thấy cuộc sống chỉ mới chính thức bắt đầu.

Mặt trời lên cao, ánh nắng ấm áp theo khe hở của tấm rèm rơi vào trong phòng, Dương Nhất mở mắt, ha ha cười trong lòng vì nhìn thấy Mộ Ngôn Tín như con mèo nhỏ nằm ổ trong lòng ngực mình, khóe miệng thỉnh thoảng còn vểnh lên, Dương Nhất đau lòng dùng tay sờ mặt Mộ Ngôn Tín, chắc chắn mấy ngày này nàng không được ngủ tốt, cô không muốn quấy rầy nàng, muốn nàng tiếp tục ngủ.

Lúc này nghe được có tiếng gõ cửa bên ngoài, Dương Nhất ấn cái nút trên đầu giường để mở cửa, nhìn thấy viện trưởng trước kia mình bị gãy xương đã gặp qua, lúc viện trưởng vào cửa, Dương Nhất vội vàng ra dấu xin yên lặng, cô không muốn đánh thức bảo bối đang say ngủ.

Viện trưởng lĩnh hội ý tứ, nhẹ nhàng đến bên giường, dùng ống nghe kiểm tra thân thể Dương Nhất một chút, lại xem xét vết thương trên vai cô, sau đó dùng tay ra hiệu “ok”, rồi rời khỏi phòng.

Mộ Ngôn Tín tỉnh dậy chỉ hơn tám giờ một chút, bởi vì mấy ngày nay đều khẩn trương cao độ, đồng hồ sinh vật đã hình thành, nàng còn chưa mở mắt hẳn đã nhìn thấy một ánh mắt mê ly nhìn mình, sau đó là cảm giác ấm áp trên môi, tiếp theo là cảm nhận được con quái vật nhỏ ẩm ướt trượt vào miệng mình, Mộ Ngôn Tín cười ngọt ngào, bắt đầu đáp lại. Hai cái lưỡi như hai con cá, quấn quít nhau, ma sát nhau, khiêu khích nhau.

Đến khi nhiệt độ cơ thể cả hai tăng lên, Mộ Ngôn Tín đình chỉ động tác, véo hai bên má Dương Nhất lắc lư, “Vết thương cũ chưa khỏi đã có vết thương mới, không cho phép quậy.”

Mộ Ngôn Tín làm bộ nghiêm khắc nói, rời khỏi vòng tay Dương Nhất, đi vào phòng tắm.

Dương Nhất rất hiểu Mộ Ngôn Tín là vì yêu thương mình, muốn tốt cho mình, liền không nói thêm gì nữa, cô nhìn vào cánh cửa phòng tắm, một lát sau, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín bưng chậu nước đi ra, Dương Nhất đau lòng, “Tín bảo bối, đều tại ta không tốt, không bảo vệ tốt bản thân, nên bây giờ mới phải để người hầu hạ ta.” Nói xong áy náy cúi đầu.

Mộ Ngôn Tín đi đến trước mặt, xoa xoa đầu cô, hôn cô một cái, “Nhất Nhất ngoan, ta biết người cũng không muốn bị thương, rất may người còn chưa bỏ lại ta, người là chồng của ta, hầu hạ người cũng là lẽ thường tình, chẳng lẽ người muốn ta hầu hạ người khác.” Mộ Ngôn Tín nói xong không quên tặng Dương Nhất nụ cười xấu xa.

“Dương nhiên không muốn, người là của ta, chỉ có thể là của ta, nhưng là ta đây cũng không muốn người hầu hạ ta, Tín bảo bối của ta chỉ nên làm chuyện đại sự, nhân gia lấy người là hảo hảo thương người.”

“Hm~ vừa tỉnh lại miệng đã ngọt như vậy.” Mộ Ngôn Tín véo hai má Dương Nhất lắc qua lắc lại.

“Ngonan, để ta lau mặt cho người, một hồi nước nguội.” Nói xong đi đến chậu nước, thấm ướt khăn, lau mặt cho Dương Nhất, tới cổ, biết Dương Nhất chú trọng hàm răng, lấy bàn chải đánh răng cho cô.

Xong xuôi mọi việc, Mộ Ngôn Tín gọi người đưa điểm tâm đến, điều chỉnh giường Dương Nhất nâng lên, rồi kéo bàn ăn lại, Dương Nhất vốn muốn tự ăn, nhưng Mộ Ngôn Tín lạnh mặt, khiến cô sợ không dám lên tiếng, chỉ có thể xem mình là lão phạt gia, chờ hầu hạ.

“Nhất Nhất nghe lời, há miệng ah.” Mộ Ngôn Tín múc cháo đưa lên miệng thổi nguội rồi mới đút Dương Nhất, lúc này có tiếng gõ cửa vang lên, Mộ Ngôn Tín ấn cái nút mở cửa, Nhâm Sơ nắm tay Đồng Nghệ đi vào.

Đồng Nghệ nhìn thấy Dương Nhất đã tỉnh, tay vụt khỏi tay Nhâm Sơ, chạy tới bên cạnh Dương Nhất.

“Tiểu Nhất, rốt cuộc người tỉnh rồi, cảm thấy như thế nào?”

Nhâm Sơ đối với hành vi của Đồng Nghệ rất là ghen tị cùng bất mãn, “Tiểu Nghệ, người sao có thể buông tay ta, người như vậy ta sẽ cảm thấy người thích Dương Nhất ah.” Nói xong rất không cao hứng đi đến, ôm eo Dương Nhất, bắt đầu xử phạt.

Dương Nhất thấy một màn như vậy, rất là bất đắc dĩ, cho rằng nên bỏ qua, tiếp tục ăn cháo Mộ Ngôn Tín đút. Mộ Ngôn Tín càng là đem hai người này như vô hình, tiếp tục công việc của mình. Cho đến khi lại có tiếng gõ cửa, hai người này mới dừng lại, là người của Mộ Lâm đến đưa văn kiện cho Mộ Ngôn Tín, Nhâm Sơ tức giận, thật đúng là ở đâu cũng có bóng đèn.

Nhâm Sơ cùng Đồng Nghệ thấy Dương Nhất đã tỉnh, hỏi thăm cô vài câu, dặn cô nghỉ ngơi thật tốt, hôm nào các nàng lại đến, nhanh như chớp đi rồi. Dương Nhất hiểu được các nàng là muốn để thời gian riêng tư cho mình và Tín bảo bối.

Mộ Ngôn Tín lại đút Dương Nhất ăn, ăn hết, nàng cho người đến thu dọn. Dương Nhất cảm giác mình nằm trên giường mấy ngày thân thể đã cứng đờ, vì vậy nhìn Dương Nhất với vẻ mặt chờ mong, “Tín bảo bối, ta có thể xuống giường một chút hay không?”

“Người thử nói xem?”

“Ta cảm thấy có thể ah.”

“Nhất Nhất là muốn không nghe lời phải không?”

“Tín Tín cũng đâu có nghe lời..” Dương Nhất càng nói càng nhỏ.

“Hửm? Người nói ta không nghe lời chỗ nào đây?” Mộ Ngôn Tín tà ác nhìn Dương Nhất.

“Tín bảo bối, người gầy đi nhiều, nhất định là mấy ngày này không có ăn uống đầy đủ, ta nói rồi, người là của ta, không cho phép không chăm sóc tốt bản thân, trước kia người đã đáp ứng ta, có nhớ không?” Dương Nhất nói xong còn bày ra bộ dáng tức giận.

“Cái này không tính ah, người bị thương, người ta lo lắng...” Mộ Ngôn Tín chuẩn bị dùng chiến thuật làm nũng, nhưng Dương Nhất lại chẳng để ý.

“Không được, người không chăm sóc tốt bản thân, phải phạt.”

“Ách.. Nhất Nhất muốn phạt thế nào đây?” Mộ Ngôn Tín cười mê hoặc, gần sát mặt Dương Nhất nói.

“Hi hi, thì ra Tín Tín không chờ được ta, ta đây liền thỏa mãn yêu cầu cho Tín Tín ah.” Dương Nhất nói xong ôm eo Mộ Ngôn Tín, lợi dụng quán tính đè Mộ Ngôn Tín xuống giường, bởi vì buổi sáng viện trưởng đã rút kim truyền dịch ra rồi, nên Dương Nhất hoạt động dễ dàng hơn, “Tín bảo bối, người phải thực hiện nghĩa vụ con dâu ah, ta nhớ người nói buổi tối cho ta đó, tuy bây giờ không phải buổi tối, nhưng là đã trễ vài ngày, nên hiện tại có thể làm bù ah.”

Dương Nhất nói xong, bắt đầu xấu xa thổi nhiệt vào tai Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín bị kích thích, muốn tránh né, hai tay ôm đầu Dương Nhất đẩy ra, “Nhất Nhất, đừng như vậy, người vừa tỉnh, thân thể còn chưa hồi phục, chờ vài ngày nữa có được không?” Mộ Ngôn Tín vẻ mặt khẩn thiết nói, thật ra nàng cũng rất muốn, nhưng vì thân thể chồng mình, vẫn là lý trí một chút sẽ tốt hơn.

53. Chương 52

Dương Nhất bắt mắt nhìn Mộ Ngôn Tín, đến khi nhận ra chút ít tức giận trong mắt Mộ Ngôn Tín, mới như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn nằm xuống.

Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất, nghĩ thầm “Lão hổ không phát uy người cho ta là mèo bệnh, con tôm lược này thật sự là bị mình chịu hư rồi, hiện tại con dám cáu kỉnh với mình, không dạy lại là không được mà.”

Mộ Ngôn Tín không để ý tới Dương Nhất, quay người đi đến bàn làm việc, bắt đầu xử lý văn kiện, vứt bỏ Dương Nhất nằm đó thất tình bản thân.

Dương Nhất âm ức vô cùng, cô biết vừa rồi là mình cáu kỉnh làm bảo bối mất hứng, nhưng người ta là bệnh nhân nha, cũng nên dỗ dành người ta một chút chứ, Dương Nhất càng nghĩ càng ức, cho nên cũng nằm quay lưng về phía Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy tôm lược không chịu hiểu cho khổ tâm của nàng thì đau lòng, quyết định hôm nay phải cứng rắn trừng phạt con tôm lược hư hỏng, vừa tỉnh lại đã nổi giận với nàng.

Hai người không ai để ý ai, một người đưa lưng về đối phương, một người chăm chú xử lý văn kiện không nhìn đối phương, hai người giằng co nhau đến trưa, có người đưa thức ăn đến, hai người vẫn không để ý đối phương, aiz, con người khi yêu đương đều cải lão hoàn đồng ah, giận hờn vu vơ, tình tình trẻ con.

Dương Nhất biết có người đưa cơm trưa đến, nhưng qua hồi lâu cũng không nghe Mộ Ngôn Tín gọi mình, trong lòng phiền muộn, thầm nghĩ “Hừ, con dâu xấu, không gọi người ta ăn cơm, người ta là người bệnh mà ah.”

Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất ngay cả động cũng không động, nội tâm cũng rất là phiền muộn, nghĩ “Tôm lược hư, biết có người đưa cơm đến cũng không gọi ta cùng ăn, tôm lược đáng ghét, không thèm để ý tới người.”

Mộ Ngôn Tín quả thật có chút tủi thân, rõ ràng nàng là vì muốn tốt cho Dương Nhất, trái lại còn phải chịu tức giận, còn muốn nàng đi dỗ dành tôm lược xấu xa, nghĩ đến đây, Mộ Ngôn Tín càng thêm giận, thu thập văn kiện xử lý xong cầm đi ra ngoài, không để ý đến con tôm hư hỏng kia.

Dương Nhất nghe tiếng Mộ Ngôn Tín đi ra ngoài, mới quay đầu lại, trong phòng chỉ còn mình cô, trong lòng cả kinh, ít khi thấy bảo bối nhà mình giận đến bỏ đi không muốn mình, Dương Nhất lúc này mới phát giác bản thân có chút quá phận, rõ ràng bảo bối đã đáp ứng qua mấy ngày lại cho mình vận động, là mình không biết tốt xấu, không nghe lời nên mới làm bảo bối bực mình, bảo bối thương mình chiều mình, vậy mà mình lại vì vậy mà sinh ra tính cáu kỉnh, muốn làm gì thì làm, quên mất bảo bối quan tâm chăm sóc mình... sau khi suy nghĩ cẩn thận, Dương Nhất rất là hối hận. Bạn học Dương của chúng ta sau khi nhận thức sai lầm, khắc sâu kinh nghiệm, tích cực sửa sai.

Vì vậy Dương Nhất vội vàng xuống giường, muốn đi tìm Tín bảo bối của mình xin lỗi, nhưng là cô vừa xuống giường đã cảm thấy hai chân mềm nhũn, lập tức khụy chân quỵ xuống đất, theo phản xạ tự nhiên dùng tay chống đỡ thân mình, phút chốc Dương Nhất cảm thấy bả vai đau như rách toạt, tiếp theo đó là loại cảm giác nóng rát như hỏa thiêu, Dương Nhất cắn răng chịu đựng, bởi vì đau đớn mà trán đổ đầy mồ hôi, nhưng Dương Nhất không quan tâm, là do mình cấu hình không chịu hiểu bảo bối, cho nên mình phải nhanh chóng tìm bảo bối trở về, trong lòng không ngừng mắng mình ngẩn ngẩn, Dương Nhất thề với lòng, về sau sẽ không bao giờ vì những chuyện nhảm chán này khiến bảo bối tức giận.

Thật ra Mộ Ngôn Tín không có rời khỏi bệnh viện, chỉ là xuống lầu giao văn kiện cho thư ký, lúc bình thường là do thư ký lên lấy, nhưng vì giận con tôm lược kia mà nàng mới đi một vòng xuống lầu đưa cho thư ký.

Thư ký nhìn thấy chủ tịch đại nhân thân chinh xuống lầu đưa văn kiện cho mình, trong lòng kê run, rất là kỳ quái, nhưng lại không dám hỏi, đối diện với Mộ Ngôn Tín biểu lộ băng sơn, thiếu chút nữa đem mình đông cứng, thư ký tỷ tỷ vừa nghe Mộ Ngôn Tín căn dặn xong, liền lên xe bỏ chạy.

Mộ Ngôn Tín biết rõ về mặt mình hiện giờ khẳng định rất dọa người, nhưng nàng không rảnh quan tâm, cái nàng quan tâm bây giờ chính là con tôm lược đang nằm ủ trên phòng bệnh cao cấp kia.

Dương Nhất cầm áo khoác, ra cửa liền trực tiếp nhấn nút thang máy. Mộ Ngôn Tín thì tâm trạng nặng nề, không biết quay về làm sao đối mặt với con tôm lược kia, Mộ Ngôn Tín không thích thang máy đông người, nàng vẫn cảm thấy thang máy tải quá nhiều người hệ số an toàn sẽ giảm xuống nhiều, cho nên ở công ty nàng đều dùng thang máy chuyên dụng, bây giờ ở bệnh viện chắc chắn không có thang máy chuyên dụng cho mình, nên nàng thà rằng đi bộ lên lầu.

Cứ như vậy, Dương Nhất dùng thang máy xuống lầu, Mộ Ngôn Tín đi thang bộ lên lầu, hai người không ai đụng ai.

Dương Nhất ra thang máy, tay trái đè chặt vai phải, vội vàng chậm chậm chạy ra bệnh viện, tại sao là chậm chậm, là do mê man nhiều ngày, thể lực giảm sút, cô nhìn một vòng xung quanh, không thấy thân ảnh Mộ Ngôn Tín, liền bắt chiếc taxi đến Mộ Lâm, lên xe Dương Nhất mới ý thức được hình như mình không mang tiền, cô lục túi áo khoác, may quá, còn 50 đồng.

Khi Dương Nhất cởi áo khoác ra, nhìn thấy máu nhuộm đỏ áo bệnh viện, cô tự nhắc nhở mình lúc xuống xe phải đi chậm một chút, tuyệt đối không thể để Tín bảo bối nhìn thấy vết thương lại chảy máu.

Mộ Ngôn Tín thật vất vả về tới phòng, còn đang suy tư như thế nào đối mặt với người kia, lại nhìn thấy trong phòng không một bóng người, trong lòng không khỏi run lên, mình vừa đi một chút tên xấu xa kia đã không thấy tăm hơi, suy nghĩ thật nhanh, nghĩ đến Dương Nhất có phải là phát hiện mình đi rồi, cho nên đi tìm mình, Mộ Ngôn Tín vẫn là hiểu rõ Dương Nhất, tuy Dương Nhất hiện tại bị mình chịu hư, có chút cáu kỉnh, nhưng là cô vẫn sẽ không để mình đau lòng, Mộ Ngôn Tín nghĩ tới đây, cầm lấy điện thoại gọi cho thư ký, căn dặn nếu như Dương Nhất đến công ty, giữ cô lại phòng làm việc đợi mình, sau đó nàng nhanh chóng chạy xuống bãi đỗ xe, lấy xe bảo táp chạy đi.

Dương Nhất ngồi trên xe, tay càng ngày càng mát, nghĩ đến chính mình có phải lại chảy máu quá nhiều, aiz, thân thể của mình thật sự là càng ngày càng kém rồi.

Nhớ năm xưa khi bị cha mẹ huấn luyện, gian khổ gì cũng chịu qua, lúc này chỉ có vết thương chút xíu lại thành ra như vậy, quả nhiên hưởng thụ quá lâu làm mình không thể chịu khổ được rồi, cái này nếu như để cha mẹ biết được, còn không phải cười chết mình sao, không được, chờ thương thể khỏi rồi, nhất định phải rèn luyện tăng cường thể chất, nếu không làm thế nào bảo hộ con dâu.

Mộ Ngôn Tín nhanh lái xe đến công ty, nghĩ đến thân thể Dương Nhất còn chưa khỏi đã chạy đi, đau lòng muốn chết, lúc này nàng nhớ tới chuyện con tôm lược giận mình, chỉ muốn chạy thật nhanh tìm được cô, khi yêu có đôi khi vì một chuyện nhỏ mà giận dỗi đối phương, cái này giống như các bạn nhỏ trong nhà trẻ ngày thơ đơn thuần.

Hai người cơ hồ là đến Mộ Lâm cùng lúc, Mộ Ngôn Tín nhìn thấy taxi dừng lại dưới lầu Mộ Lâm liền nghĩ đến Dương Nhất, nàng dừng xe, xuống xe đi đến cửa taxi, Dương Nhất sau khi trả tiền xe cũng mở cửa chuẩn bị xuống xe, nhận thấy ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, ngẩng đầu, là cặp mắt lo lắng của Mộ Ngôn Tín kèm theo vẻ mặt đau lòng, Dương Nhất muốn ôm Mộ Ngôn Tín vào lòng, nhưng biết rõ nơi này là công ty, có nhiều người ra vào nên không dám.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương Nhất mặt mày tái nhợt, dường như hiểu ra điều gì, nàng tiến lại kéo con tôm lược xấu xa đẩy vào trong xe, sau đó chính nàng cũng lên xe, đi về bệnh viện.

Sau khi lên xe Dương Nhất muốn ôm lấy bảo bối nhà mình, nhưng nhìn đến Mộ Ngôn Tín mặt lạnh như băng, lại không nói chuyện, nhìn nhìn một hồi bất tri bất giác liền ngủ mất rồi, Mộ Ngôn Tín dùng thời gian ngắn nhất chạy về bệnh viện, nàng cho người đem Dương Nhất trở về phòng, lại gọi điện thoại cho viện trưởng, viện trưởng tiếp điện thoại liền chạy tới. Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất nằm ở trên giường, đau lòng muốn chết, nhìn thấy áo chỗ bả vai cô thấm đỏ, trong lòng lại một lần nữa máng Dương Nhất, nhưng nàng cũng biết, Dương Nhất là muốn đi tìm mình nên mới ra nông nỗi này.

Viện trưởng cùng các bác sĩ kiểm tra toàn thân cho Dương Nhất, cuối cùng nói cho Mộ Ngôn Tín, không có gì trở ngại, chỉ là miệng vết thương bị nứt ra, làm phát sốt. Bác sĩ rửa vết thương bằng bó lại cho Dương Nhất.

Mộ Ngôn Tín một mình ngồi bên giường, nắm tay Dương Nhất, nhìn thấy ngón út là lớp thạch cao dày, không nhìn được trào nước mắt, Dương Nhất chậm rãi tỉnh lại, nhìn thấy Tín bảo bối bảo bối của mình khóc, “Tín bảo bối, thực xin lỗi, đừng khóc có được không?” Dương Nhất lúc lắc cánh tay Mộ Ngôn Tín, “buổi sáng đều là Nhất Nhất không tốt, Nhất Nhất cố tình gây sự, còn tính tình cáu kỉnh, đều là Nhất Nhất không tốt, sau này Nhất Nhất sẽ không như vậy nữa.” Dương Nhất nói xong khóe mắt cũng ươn ướt.

Mộ Ngôn Tín lắc đầu nhìn Dương Nhất, tay phủ lên môi Dương Nhất, ý bảo cô không cần nói nữa, Mộ Ngôn Tín cởi giày, nhảy lên giường nằm trong lòng Dương Nhất, tay ôm eo cô, trượt vào trong áo vuốt ve nhiệt độ cơ thể Dương Nhất, “Nhất Nhất ngoan, ta không trách người, ta vừa rồi chỉ xuống lầu đưa văn kiện, chúng ta đều không muốn xảy ra sự tình này, chuyện này coi như hiểu lầm, chỉ là phản ứng của người hơi lớn, có phải mê man lâu ngày bị dẫn rồi hay không, còn chạy ra ngoài một mình, trong phòng không phải có điện thoại sao, người có thể gọi cho ta a.” Mộ Ngôn Tín nói xong, vẫn không quên nhìn vẻ mặt Dương Nhất, “Hừ, Nhất Nhất trở nên thật xấu xa, rõ ràng ta là con dâu, người còn khi dễ ta, còn để ta lo lắng vì người, để ta phải dỗ dành người.” Oa, băng sơn nữ vương còn có mặt tiểu nữ nhân xấu xa ah, Dương Nhất nghĩ đây, nhưng không dám nói ra.

Lúc này, trong một ngôi nhà, tại quốc gia T.

“Đây là toàn bộ tư liệu?”

“Đúng vậy, vốn định tra thêm nữa, nhưng bị người bảo vệ, không cách nào tra được.”

“Đã biết, người vất vả rồi.”

Nam nhân trung niên cầm tư liệu trong tay, trên mặt hiện ra nụ cười...

=====

Bệnh rồi, edit không tốt các bạn cũng bỏ wa cho nhá

54. Chương 53

Rồi lên cả buổi, rốt cuộc các nàng khôi phục trạng thái ân ái, các nàng vốn yêu nhau, chút chuyện ấy xem như thêm hương vị cho cuộc sống yên ấm mà thôi.

Dương Nhất ở lại bệnh viện điều trị một tháng, Đồng Nghị đã sớm giúp cô xin nghỉ ở trường, cho nên Dương Nhất an tâm ở bệnh viện hồi phục thân thể.

Mộ Ngôn Tín mỗi ngày đều ở bên cạnh chăm sóc bảo bối của mình từ miếng ăn tới giấc ngủ, trong nháy mắt vết thương Dương Nhất xem như bình phục, cô liên tục cầu khẩn, rốt cuộc được ra viện, về ngôi nhà hạnh phúc của các nàng.

Dương Nhất vừa vào cửa, vươn vai hít một hơi thật sâu, cảm thán “Oa, về nhà cảm giác thật tốt ah!” Nói xong, chạy đến nằm ườn ra sofa.

Mộ Ngôn Tín đi theo đằng sau, nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc híp mắt hưởng thụ của Dương Nhất, nàng mỉm cười. Lúc này, chợt nghe được chuông cửa, Mộ Ngôn Tín tưởng rằng là Nhâm Sơ, liền ra mở cửa.

Ngoài cửa là bốn gã đàn ông mặc vest đen, bọn hắn cúi chào Mộ Ngôn Tín, rất lễ phép nói “Đại tiểu thư, lão gia mời tiểu thư trở về.”

Mộ Ngôn Tín nghe nói như thế, lập tức lùi về sau nửa bước, thật lâu không thấy Mộ Ngôn Tín vào, Dương Nhất nhanh chóng chạy ra xem, nhìn thấy mấy gã đàn ông kia, trong lòng Dương Nhất đã biết xảy ra chuyện gì, trốn cũng không giải quyết được vấn đề, liền đứng bên cạnh Mộ Ngôn Tín, lễ phép cười “Cảm ơn các người đã tới đây thông báo, chúng ta cần soạn hành lý một chút, ngày mai sẽ theo các người trở về. Người cũng nên cho biết thời gian cụ thể chuyến bay.”

Mộ Ngôn Tín vốn muốn tiến lên nói gì đó, lại bị Dương Nhất dùng tay giữ ngăn cản, gã đàn ông dẫn đầu nghĩ nghĩ nói ra “Chúng ta sẽ không quấy rầy, trưa mai một giờ, xin hai vị đứng giờ.” Nói xong bọn hắn cũng đi rồi.

Dương Nhất đóng cửa lại, kéo Mộ Ngôn Tín đến sofa, Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất, “Nhất Nhất, ta....”

“Tín Tín, ta biết người không muốn đột ngột như vậy trở về, nhưng là, dù ta có trốn được nhất thời cũng không trốn được cả đời, vấn đề trước sau gì cũng phải giải quyết, không phải sao? Người cũng không muốn chúng ta cứ như vụng trộm phải không?” Dương Nhất nghiêm túc nói xong, trong giọng nói thấy rõ sự kiên định, Mộ Ngôn Tín biết Dương Nhất sẽ nói như vậy, thở dài “Nhất Nhất, có lẽ người chưa ý thức được, lần này trở về chúng ta sẽ gặp phải chuyện gì, ta cảm thấy cha ta đã tìm tới cửa thì sự tình sẽ không đơn giản.”

Mộ Ngôn Tín suy tư, trong lòng thầm nghĩ, xem ra cha mẹ đã biết chuyện các nàng, thời gian qua tâm tư đều đặt trên người Dương Nhất, không nhớ tới chuyện cha mẹ bên kia, sự việc của Ngô Phi vỡ lở, nàng minh bạch cha nàng đã cho người dàn xếp ánh mắt người ngoài nhìn vào, nàng cũng minh bạch thực lực giấu diếm đại chúng của họ thân mình.

Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín cau mày, ôm nàng an ủi “Tín Tín, đừng suy nghĩ, chuyện đã như vậy, chúng ta chỉ có thể đối mặt, một đời người một lần, sao cũng phải làm cho trót, chỉ cần chúng ta yêu nhau, ta tin tưởng ai cũng sẽ không thể chia rẽ chúng ta.”

Mộ Ngôn Tín rúc đầu vào ngực Dương Nhất, gật gật đầu, vẫn không yên lòng nói “Nhất Nhất, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, người cũng sẽ không bỏ rơi ta?”

“Đương nhiên, Tín bảo bối yên tâm, dù cha mẹ người có vũ nhục ta, ta cũng sẽ nhẫn nại.”

Dương Nhất nhìn vẻ mặt của Mộ Ngôn Tín, biết lần này nhất định sẽ không dễ dàng, tránh không được một phen đau khổ, nhưng là nếu lúc này mà lùi bước, cũng không có đường lui, dù sao người ta cũng đã tìm

đến cửa, còn chỉ đích danh tên mình, Dương Nhất tính toán trong đầu, lúc này nghe được Mộ Ngôn Tín nói “Nếu đã quyết định, ta đây sáng ngày mai đến công ty tổ chức hội nghị bố trí công tác rồi đi. Người cũng nên đến trường tự mình xin nghỉ ah, ta sẽ nói Nhân Sơ chuẩn bị giấy phép xin nghỉ cho người.”

Dương Nhất gật đầu, Mộ Ngôn Tín lấy điện thoại ra bấm cho Nhân Sơ, “Alô, Nhân đại tiểu thư, giúp ta làm giấy xin phép nghỉ cho Nhất Nhất, mai mang đến trường học cho nàng, chuyện của ta không thể giấu diếm nữa, lão gia tử đã cho người đến mang chúng ta trở về.”

Nhân Sơ nghe xong không khỏi run rẩy một chút, nghĩ đến cha mẹ Đồng Nghệ, trong lòng không khỏi cảm thán.

“Ta đã biết, người đến đó cần gì thì liên hệ với ta, đừng cương đối cương, không cần cha mẹ hiểu, chỉ cần họ không phản đối là thành công rồi.”

Mộ Ngôn Tín nghe nói như thế, nhẹ gật đầu “Ừ, ta biết nên làm như thế nào, ta đây là vì bạn chuyện Dương Nhất bị thương nên chậm trễ, người đừng có giống ta, để cha mẹ Đồng Nghệ tìm đến tận cửa.” Khuyên bảo xong, Mộ Ngôn Tín buông điện thoại.

Buổi tối hai người ăn cơm nhà đơn giản, Mộ Ngôn Tín để Dương Nhất đi tắm, nàng vào phòng bếp rửa chén, sau đó cũng vào phòng tắm giúp Dương Nhất chà lưng, các nàng tắm rửa xong, đến nằm trên giường lớn, Dương Nhất ôm Mộ Ngôn Tín, hôn lên trán nàng, dỗ nàng ngủ sớm, dù sao ngày mai cũng còn cuộc họp quan trọng, nhưng là Mộ Ngôn Tín không ngủ được, nàng ngo ngoáy trong lòng Dương Nhất, nghe được hương vị độc hữu của Dương Nhất, trong lòng lại lo lắng trở về phải làm sao để cha mẹ đồng ý cho nàng với Dương Nhất cùng một chỗ, nghĩ tới nghĩ lui, lại thêm một tháng mệt mỏi chăm sóc Dương Nhất, bất tri bất giác ngủ rồi, nhưng là đầu óc không có ngừng suy nghĩ, làm cho Mộ Ngôn Tín nằm mơ.

Trong mơ, nàng nhìn thấy cha mẹ nàng rất tức giận cho Dương Nhất hai bạt tay, không ngừng mắng chửi Dương Nhất là đồ biến thái dạy hư nàng, nàng cố hết sức bước tới ngăn cản, nhưng không tài nào đi được, chỉ có thể đứng yên đó nhìn Dương Nhất bị vũ nhục, đột nhiên cha nàng lấy súng ra, chỉ vào Dương Nhất bóp cò, “ĐỪNG!” Mộ Ngôn Tín hét lớn một tiếng, trán tuột mồ hôi mở to mắt ngồi dậy.

Dương Nhất bị tiếng la của Mộ Ngôn Tín là giật mình tỉnh giấc, cô nhìn bảo bối trên mặt đầy mồ hôi, đau lòng không thôi, dùng tay nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nàng, sau đó ôm nàng vào lòng dỗ dành “Tín bảo bối, ngoan ah, đừng sợ, chỉ là mơ thôi, không phải sợ, có Nhất Nhất ở bên cạnh người đây này.”

Mộ Ngôn Tín cảm nhận được cái ôm ấm áp làm nàng an tâm, nội tâm tỉnh táo lại, thuận thế ngã vào lòng Dương Nhất. Mộ Ngôn Tín bỏ qua bất an trong lòng, điều chỉnh tâm tư, hạ quyết tâm, vô luận như thế nào ta cũng phải cùng Dương Nhất một chỗ, mặc kệ cái giá phải trả lớn ra sao, mặc kệ gặp phải bao nhiêu khó khăn.

Sáng sớm hôm sau, Dương Nhất làm cho bảo bối nhà mình một phần điểm tâm gồm sandwich và sữa bò nóng, đêm hôm qua cô không yên lòng, nên ngủ không sâu, nội tâm cũng nghĩ đến sự tình nhà Tín bảo bối, nhưng cô chưa đến mức thấy ác mộng như nàng.

Mộ Ngôn Tín hôm nay trang điểm che đi bọng mắt thâm quầng vì ngủ không ngon, sau khi trao nhau nụ hôn buổi sáng, các nàng cùng ăn điểm tâm, rồi chia làm hai ngả mỗi người một việc.

Dương Nhất đến trường học, cô gọi điện cho Nhân Sơ, sau đó trở về phòng ký túc xá lấy sách.

Sáng sớm nhận được điện thoại của Dương Nhất khiến cho Nhân Sơ rất là buồn bực, cô vốn muốn cùng Đồng Nghệ ‘tập thể dục buổi sáng’, lại bị Dương Nhất quấy rầy, vừa ức vừa tức muốn chết.

Đồng Nghệ sẽ không vì vậy mà oán trách Dương Nhất, ngược lại còn cười trộm Nhân Sơ chưa được thỏa mãn dục vọng, Nhân đại tiểu thư nhảy xuống giường đi rửa mặt, sau đó làm điểm tâm cho Đồng Nghệ.

Mộ Ngôn Tín lái xe đến công ty, trước đó nàng đã gọi cho thư ký thông báo mời các giám đốc trường phòng sáng nay họp, mang đủ tất cả báo cáo của các ngành.

Đúng tám giờ sáng, tầng cao nhất tập đoàn Mộ Lâm, Mộ Ngôn Tín bắt đầu cuộc họp, Mộ ngự tỷ hôm nay một thân vest hợp dáng người, giẫm giày cao gót tiến vào phòng họp, tóc phủ qua vai, khuôn mặt xinh đẹp, có phần nhợt nhạt vì nghỉ ngơi không tốt, tạo cho người đối diện một cảm giác quỳn rũ đặc biệt.

Nhưng Mộ Ngôn Tín lúc này nào có quan tâm ngoại hình của mình, nàng đi đến vị trí người chủ trì, ngồi xuống, nhìn lướt qua các giám đốc và trưởng phòng, lạnh như băng nói “Bắt đầu họp, hôm nay sở dĩ triệu tập các vị là vì ta muốn kiểm tra đột xuất tình hình kinh doanh của các ngành, sau đó ta có chuyện tuyên bố, khởi đầu mời bộ tài vụ.”

Ngữ khí bình tĩnh dứt khoát, không dài dòng, cũng không có giọng hách dịch của tập đoàn đa quốc gia, hoàn toàn dùng từ ngữ ngắn gọn biểu đạt tất cả ý tứ.

Giám đốc tài vụ bắt đầu trình bày báo cáo, Mộ Ngôn Tín nghe giám đốc tài vụ tự thuật, trong tay còn lật xem tài liệu bộ tài vụ trình lên, nàng vừa nghe vừa xem, thỉnh thoảng còn cầm bút ghi chép, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín như thế, các giám đốc và trưởng phòng không khỏi nghiêm chỉnh, cả bọn như lâm trận đánh giặc, vừa xem tài liệu vừa suy nghĩ chút nữa phải trình bày thế nào để không bị nã pháo.

Cuộc họp đã diễn ra được ba tiếng ba mươi phút, Mộ Ngôn Tín cố ý cho các vị giám đốc trưởng phòng rút ngắn những lời nói nhằm vô dụng, cuối cùng Mộ Ngôn Tín mặt nghiêm túc nói “Ta hôm nay phải đi tổng bộ họp, lúc ta không có mặt ở đây, Tổng đồng sự sẽ thay ta điều hành, có một số ngành hiệu quả và lợi ích kinh doanh thật không tốt, ta sẽ không liệt kê ra ở đây, là ngành nào ta nghĩ trong lòng các vị ở đây cũng rõ, mời các trưởng phòng của ngành này làm ra một phần tài liệu, chờ lúc ta trở về, ta muốn nhìn thấy thành quả, tan họp.” Mộ Ngôn Tín nói xong giẫm giày cao gót đi ra, thư ký tỷ tỷ ôm đồng tài liệu chạy theo. Mọi người nhìn thấy Mộ nữ vương đi rồi mới thả lỏng, ngồi dựa lưng vào ghế, lau mồ hôi lạnh trên trán, đều sau lưng Mộ Ngôn Tín nghĩ, Mộ nữ vương là chịu kích thích gì, sao xinh đẹp như thế lại khiến người ta thấy lạnh gáy ah.

Mộ Ngôn Tín dùng khí thế như vậy cảnh cáo bọn họ, là vì muốn họ cố gắng công tác khi không có nàng ở đây, nếu như cách ngành thật sự tăng hiệu quả thì khi nàng trở về đương nhiên sẽ ban thưởng, về phần để Tổng đồng sự thay vị trí của nàng, vì quan hệ của hắn với nàng như anh em, từ nhỏ hắn đã cũng chơi đùa với anh trai quá cố của nàng, đem công ty giao cho hắn cũng yên tâm.

Sau khi lấy được đơn xin nghỉ từ chỗ Nhân Sự, Dương Nhất đi phòng đào tạo xin nghỉ, bởi vì Mộ Ngôn Tín trước đó đã chào hỏi, nên lão sư phòng đào tạo cũng không hỏi nhiều, đã đóng dấu phê chuẩn rồi.

Thông qua Nhân Sự, Đồng Nghệ biết được Dương Nhất phải đi gặp trưởng bối, khi lên lớp thấy Dương Nhất, nàng nói Dương Nhất nhiều sự tình phải chú ý, tâm tư Dương Nhất không có ở đây, cô chỉ không ngừng gật đầu. Hết giờ học, Dương Nhất nhanh chóng đánh xe trở về nhà Mộ Ngôn Tín, lấy vali hành lý, kiểm tra đã tắt điện tắt gas đóng kỹ cửa nẻo, trước khi đi vẫn không quên quay đầu nhìn lại ngôi nhà mình đã nhanh sống được nửa năm, tay khóa cửa mà lòng có dâng lên chút cảm xúc khó tả.

55. Chương 54

Các nàng như thế nào cũng không nghĩ ra lần này trở về chính là một cuộc khảo nghiệm song trọng cả thể xác lẫn tinh thần.

Dương Nhất kéo vali đón taxi đi đến Mộ Lâm, sau khi đi vào, biết Mộ Ngôn Tín còn đang họp, nên cô ngồi chờ trong phòng làm việc.

Mộ Ngôn Tín từ phòng họp đi ra, mang theo hàn khí một đường đi về văn phòng của mình, đem tất cả người xung quanh đông cứng.

Đến văn phòng, nhìn thấy Dương Nhất đang ngồi ở sofa đợi, rốt cuộc đỡ lớp mặt nạ xuống, hướng Dương Nhất mỉm cười ngọt ngào, Dương Nhất nhìn thấy Tín bảo bối trở về, liền đi đến ôm nàng, hôn hôn cổ nàng, Mộ Ngôn Tín từ trong khăn trải giường trầm tĩnh lại, tựa vào người Dương Nhất, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô, người này quả thật lúc nào cũng có thể làm mình an tâm, cảm giác được cánh môi Dương Nhất xâm nhập cổ mình, Mộ Ngôn Tín cười vui vẻ, tránh né Dương Nhất, véo hai má cô lắc lư cương chiêu “Nhất Nhất hư, không cho phép quậy ah, thời gian không còn sớm, chúng ta phải đi thôi.”

Nàng tặng cho Dương Nhất nụ hôn, rồi đi đến phòng thay đồ, Dương Nhất thăm trêu chọc Tín bảo bối một phen, kiểu giận dỗi của tiểu nữ nhân này thật làm cho cô không thể không yêu.

Mộ Ngôn Tín thay quần áo thường ngày, nàng bình thường khi ở chung với Nhất Nhất đều là mặc như vậy, hơn nữa Dương Nhất cũng có nói thích nàng mặc như vậy. Dương Nhất nhìn bảo bối thay quần áo xong, liền nắm tay nàng, một tay kéo vali đi ra khỏi văn phòng, các nàng vào thang máy chuyên dụng xuống lầu, Dương Nhất lái xe chở Mộ Ngôn Tín đến sân bay.

Có lẽ do tối qua không không được, lại thêm sáng nay tinh thần khẩn trương hơn ba tiếng, Mộ Ngôn Tín lên xe không lâu liền ngủ rồi. Dương Nhất nhìn nàng mà đau lòng, lại nghĩ cũng may, từ Mộ Lâm đến sân bay mất cả tiếng, có thể để bảo bối ngủ thêm một chút, nghĩ rồi tắt xe vào ven đường, quay ra ghế sau lấy cái chăn đắp cho nàng, sợ nàng cảm lạnh, sau đó mới tiếp tục lái xe.

Một tiếng mười phút trôi qua, rốt cuộc đến sân bay, khi Dương Nhất nhìn thấy gần tới thì cô đánh thức Mộ Ngôn Tín, sợ nàng ngủ quá ấm áp ra ngoài sẽ bị cảm lạnh, Dương Nhất lái xe vào bãi đỗ xe, đánh thức Mộ Ngôn Tín, hai người xuống, Mộ Ngôn Tín kéo Dương Nhất vào lối đi dành cho khách quý, Dương Nhất có chút khó hiểu nhìn Mộ Ngôn Tín “Tín Tín, làm sao người biết máy gã kia mua cho chúng ta vé máy bay hãng hàng không này?”

“Vì đây là hãng hàng không dưới cờ Mộ Lâm, cha ta đã cho người đến tiếp chúng ta, khẳng định là dùng máy bay tư nhân, chúng ta trực tiếp đi vào là được.”

Lời này của Mộ Ngôn Tín như dội nước sôi Dương Nhất, khiến cô sợ run người, thầm nghĩ chuyện làm ăn của Mộ gia rốt cuộc lớn cỡ nào ah, chẳng trách trước đó Ngô Phi trăm phương ngàn kế trèo lên cái ghế con rể, Dương Nhất đột nhiên có chút thấu hiểu cha mẹ Mộ Ngôn Tín vì sao không muốn nữ nhân thân cận nàng, đại gia nghiệp cũng nên tìm người tài giỏi quản lý, có lẽ trong nội tâm họ, nam nhân vẫn đáng tin hơn.

Dương Nhất nghĩ như vậy có chút thương cảm, cô chú ý tới Mộ Ngôn Tín còn chưa phát hiện mình như vậy, vội vàng khôi phục vẻ mặt không sao cả, gã đàn ông kia sớm đợi bên trong, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín, lập tức cung kính chào.

“Đại tiểu thư, vất vả rồi, máy bay đã sẵn sàng, mời đi theo ta.” Nói xong vươn tay làm tư thế xin mời, Mộ Ngôn Tín gật đầu, kéo tay Dương Nhất đến cửa đăng ký, vali trên tay Dương Nhất cũng bị gã đàn ông kia xách đi.

Sau khi vào máy bay, Dương Nhất cảm thấy cái máy bay tư nhân này không chân thực, thiết kế bên trong không xa hoa, mà theo phong cách diễn viên phong quang, để cho người ta cảm thấy như lạc vào thế giới thiên nhiên rộng lớn. Mộ Ngôn Tín không có tâm tư thưởng thức thiết kế này, chỉ lôi kéo Dương Nhất đến phòng ngủ tư nhân, sau khi đóng chặt cửa, ôm Dương Nhất mà bắt đầu vận động hữu ái.

Từ khi Dương Nhất bị gãy tay đến khi trúng đạn, các nàng đã không có vận động, lửa nóng trong lòng kích phát, hai người người truy ta đuổi rất náo nhiệt, nửa phút đều không cần tới, hai người đã vận động kịch liệt đến giường lớn, trong lòng Mộ Ngôn Tín có khát vọng, hơn nữa là lần này đi hung hiểm vận phần, có thể cùng Nhất Nhất trở về hay không rất khó dự đoán, mặc dù mình sẽ không bỏ cuộc, nhưng là có câu, tay vận không qua khỏi đùi* (“trúng chọi với đá” hay “châu chấu đá xe”), nếu quả thật có gì thì chỉ có thể lấy lui mà tiến, phải chu toàn cho Nhất Nhất trước.

Nội tâm Dương Nhất cũng nghĩ đến điểm ấy, nhưng là cô cùng Mộ Ngôn Tín có một chút bất đồng, đó là cô sẽ không bao giờ lui bước, dù là nửa bước cũng không. Nếu như Mộ Ngôn Tín nói cho Dương Nhất biết ý nghĩ tay vận không qua khỏi đùi kia, như vậy Dương Nhất nhất định sẽ nói nàng tay có thể thực vận không qua khỏi đùi, nhưng là ta sẽ đánh gãy đùi, kia có thể vận qua.

Dương Nhất thì nghĩ tuyệt đối không buông bỏ Mộ Ngôn Tín, còn Mộ Ngôn Tín minh bạch hồ dũ không ăn thịt con, cha mẹ nàng nhất định yêu thương con, không nỡ để nữ nhi chịu khổ, vì lẽ đó nàng khóc một chút là không hề gì, chỉ cần bảo bối nhà nàng mạnh khỏe, như là là đủ rồi.

Thời gian trên máy bay dùng để vận động hữu ái quả thật thích hợp, gần hai tháng không ‘yêu nhau’, khiến hai thân thể vừa sát vào đã nóng hổi, nước suối lưu động khiến các nàng có cùng tâm ý, ngón tay như con cá, du lịch trong ao của đối phương, trong giấy lát con cá vượt qua sóng cả, đạt đến đáy nước.

Hai người vuốt ve mặt nhau, cười với nhau, bay mấy giờ là hai người vận động gần đó giờ, đến cuối cùng rõ ràng hai con cá còn tại trong hai cái ao mà hai người đã ngủ rồi. Cho đến khi tiếng đập cửa vang lên, hai người mới ý thức được trình độ điên cuồng của nhau, ngượng ngùng cho hai con cá từ trong ao chui ra.

Dương Nhất nghe nam nhân đến nói còn nửa giờ là hạ cánh, cô bé Mộ Ngôn Tín đi tắm rửa, bởi vì khi này vận động quá sức, hai người đều có chút đứng không vững, tứ chi vô lực, cho nên rất nhanh tắm xong lại leo lên giường nghỉ ngơi.

Sau khi máy bay đáp xuống, quần áo chỉnh tề, Dương Nhất nắm tay Mộ Ngôn Tín chuẩn bị đi ra phòng ngủ. Đột nhiên nhớ ra cái gì, Dương Nhất quay người ôm Mộ Ngôn Tín, thì thầm bên tai nàng “Tín Tín, ta muốn người đáp ứng ta, vô luận như thế nào người cũng không thể buông bỏ ta, vô luận ta có chịu tổn thương gì, người cũng không thể thỏa hiệp.”

Dương Nhất vẫn là hiểu Mộ Ngôn Tín nhất, cô biết Mộ Ngôn Tín sẽ không để mình chịu tổn thương, nếu như Mộ phụ thật muốn dùng đến cách này bức bảo bối nhà mình, nàng nhất định thỏa hiệp, cho nên Dương Nhất muốn bảo bối đáp ứng yêu cầu này, Mộ Ngôn Tín lúc này mắt đã ướt, quả nhiên Nhất Nhất hiểu rõ nàng nhất, nhưng là cái này vạn lần nàng không thể đáp ứng, nàng bình tĩnh lại, thu hồi nước mắt, nghiêm mặt nói “Nhất Nhất, ta có thể đáp ứng người, vô luận như thế nào trong nội tâm ta vĩnh viễn không buông bỏ người, vô luận ta hành động như thế nào cũng chỉ có một mục đích là cùng người một chỗ.”

Dương Nhất nhìn vẻ mặt kiên định của Mộ Ngôn Tín, trong lòng thở dài, được rồi, đi một bước tính một bước ah, Dương Nhất nắm tay Mộ Ngôn Tín ra khỏi phòng ngủ.

Mấy gã đàn ông đã xếp hàng tại cửa khoang, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín liền khom người cúi đầu, Dương Nhất nhìn thấy dưới phi cơ sớm đã có chiếc Bentley đứng chờ, không nhịn được nắm chặt tay Mộ Ngôn Tín, cẩn thận dẫn nàng đi xuống, đợi hai người xuống tới nơi, có tên đàn ông đứng bên cạnh đưa tay mở cửa xe, Dương Nhất để Mộ Ngôn Tín lên trước, cô mới lên theo, đóng cửa, xe chậm rãi rời khỏi sân bay tới nhà Mộ Ngôn Tín.

Dương Nhất ngồi trong xe, có chút khẩn trương, lòng bàn tay túa mồ hôi, Mộ Ngôn Tín cảm thụ được Dương Nhất bất an, mỉm cười hôn cô, làm cô an tâm một chút, Dương Nhất được hôn, nhìn nhìn Mộ Ngôn Tín. Lúc này thành phố T đã bắt đầu sáng đèn, những ngọn đèn hoa lệ chói mắt. Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín dưới ánh đèn mờ, xinh đẹp khó tả, nàng lúc này không phải là người được học sinh ca tụng là nữ tỷ lão sư, cũng không phải là băng sơn nữ vương trong công ty, nàng chỉ là Tín bảo bối của cô, là người từng giây từng phút cô đều muốn yêu thương, là nữ nhân của cô, nữ nhân này trước mặt cô chưa bao giờ ngụy trang, đối với cô luôn là mặt chân thật nhất, mềm mại nhất, Dương Nhất hiểu Mộ Ngôn Tín phải gánh vác trọng trách đại nghiệp, cũng hiểu tại sao nàng trước mặt người khác phải cường ngạnh, càng mình bạch nàng tận lực che dấu cảm xúc trước cha mẹ. Cho nên càng không thể bỏ nữ nhân này, nữ nhân làm đau lòng người, Dương Nhất nghĩ đến đây, tiếp theo nắm chặt tay Mộ Ngôn Tín, nhìn xem mỹ nhân lúc này khiến cho người động tâm, nghiêng người hôn lên môi nàng, nụ hôn hàm chứa kiên định cùng truyền đạt quyết tâm.

Xe rớt cuộc lái vào cổng lớn Mộ gia, lái xe xuống mở cửa, Dương Nhất nắm tay Mộ Ngôn Tín, trực tiếp đi vào trong nhà.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy cha mẹ mình ngồi trên sofa đợi các nàng, nội tâm an tĩnh lại, xem ra nàng nghĩ không sai, sự tình đã được lên kế hoạch hết “Cha mẹ, con mang Dương Nhất về rồi.” Mộ Ngôn Tín bình tĩnh nói.

“Con chào hai bác.” Dương Nhất lễ phép chào hỏi.

Mộ phụ nhìn thấy nữ nhi của mình nắm tay nữ nhân, trong lòng lập tức nổi nóng, liếc Dương Nhất, “Các người đã đến đây, biết rõ là vì cái gì, ta cũng không nhiều lời, các người lập tức chia tay, hai nữ nhân cùng một chỗ còn ra cái thể thống gì.”

“Đúng vậy, các người không những là hai nữ nhân, còn là cô trò, các người có biết liêm sỉ, có hiểu luân lý đạo đức, có biết câu một đời làm thầy suốt đời làm cha*.” Mộ mẫu bẻ theo. (Ngạn ngữ Trung Quốc)

Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín trong lòng đã sớm chuẩn bị kỹ càng, biết rõ sau khi đi vào sẽ nghe những lời không muốn nghe, “Cha mẹ, con đã dẫn Dương Nhất về đây, thì đã nghĩ nói cho hai người biết, con

muốn cùng nàng một chỗ, con không cầu cha mẹ hiểu được con, chỉ xin cha mẹ không phản đối, xã hội hiện tại tìm một người yêu thương con mà không phải tài sản Mộ gia thật khó, con thật vất vả tìm được một người con yêu, con sẽ không buông tay, cha mẹ hiểu rõ tính cách của con, xin hai người không nói ra những lời tổn thương người khác.” Mộ Ngôn Tín không cam lòng yếu thế, Dương Nhất nhìn xem Mộ gia ai cũng ngôn từ kịch liệt, trong lòng không thoải mái, có thể nói ta, bảo bối thì không, bình sinh ngay cả ta cùng bảo bối một chỗ, ta cũng không nỡ nói nàng cái gì, hừ, “Hai bác, con kính hai bác là trưởng bối, nhưng không có nghĩa là con nhận thức công kích của hai bác đối với chúng con, hai bác có thể nói con, xin không nói nữ nhi của mình.” Dương Nhất lý sự, trong lòng vẫn không thoải mái, trên mặt hiện ra nét côn đồ vô lại.

Mộ phụ nhìn hai nàng nắm tay, lại nghe lời phản bác, một bước đi đến trước, tách hai tay đang nắm chặt của các nàng.

56. Chương 55

Lúc này Mộ phụ nháy mắt với Mộ mẫu, Mộ mẫu lĩnh hội, đi đến trước, giơ tay tát Dương Nhất một cái, Dương Nhất nhìn thấy Mộ mẫu tiếp theo chuyển hướng sang bảo bối nhà mình, vội vàng bước một bước dài đứng chắn trước Mộ Ngôn Tín, kết quả là ăn thêm một cái tát trời giáng của Mộ mẫu.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy cảnh này, lửa giận bốc lên, tiến lên lạnh lùng nhìn cha mẹ mình “Cha mẹ đánh con, con nhận, nhưng cha mẹ không có quyền đánh con gái người khác. Nàng là người yêu của con, cha mẹ đánh chó cũng phải nể mặt chủ.”

Mộ mẫu sớm có chuẩn bị, biết rõ con gái mình sẽ bênh vực con bé kia, không nhanh không chậm nói, “Đánh con đương nhiên phải đánh, còn đánh con bé là thay cha mẹ con bé dạy dỗ nó. Có thể giáo dục con gái thành như vậy, cũng không ngại mất mặt.”

Dương Nhất vừa nghe Mộ mẫu nói đụng chạm đến cha mẹ mình, không dễ dàng tha thứ, lên tiếng “Bác gái, bác có thể mắng con, nhưng xin bác không mang cha mẹ con ra đây, bác cũng là bậc cha mẹ, nếu có người sau lưng mắng bác, bác sẽ cảm thấy như thế nào, lại nói bác không có tư cách nói cha mẹ con.”

Mộ Ngôn Tín không để ý cha mẹ mình, quay người vuốt ve gương mặt Dương Nhất, hôn lên má cô, Mộ phụ chứng kiến con gái không để ý đến mình, còn làm ra hành vi như vậy, lập tức hét lớn “Người đâu, đem đại tiểu thư đưa về phòng, trông chừng cẩn thận, không cho đại tiểu thư ra khỏi cửa nửa bước.”

Dương Nhất vừa nghe Mộ phụ ngang ngược chuyển quyền, nghiêng rằng keng két, nắm chặt tay Mộ Ngôn Tín kéo vào trong lòng, Mộ Ngôn Tín gắt gao ôm lấy Dương Nhất, gả vệ sĩ đi đến tách hai nàng ra, Mộ Ngôn Tín giữ lấy áo Dương Nhất, gả xé rách áo khoác Dương Nhất, đưa Mộ Ngôn Tín lên lầu, Mộ Ngôn Tín chưa từng bị ai đối đãi như thế, nàng không ngừng giãy giụa lạnh băng nói ra “Cha, cha đối đãi với con như vậy, cha có coi con là con gái của cha không, nếu cha mẹ khư khư cố chấp, con sẽ cho cha biết cái gì là hối hận.”

Dương Nhất vốn định chạy qua, nhưng bị một tên vệ sĩ khác giữ chặt, căn bản là cô đã bị lời nói vừa rồi của Mộ mẫu chọc giận, lại chứng kiến Tín bảo bối của mình bị cưỡng chế mang đi, không hề do dự, vung lên một quyền, thoát khỏi tay tên vệ sĩ kia, sau tam quyền lưỡng cước, cuối cùng hạ đo ván ba tên, vừa định chạy tới, thì từ ngoài cửa hơn mười tên chạy vào. Dương Nhất biết rõ hôm nay mình vô luận như thế nào cũng không thể mang Mộ Ngôn Tín ra khỏi đây, tuy rằng trước đây mình đã qua huấn luyện thân thủ, nhưng một chọi mười kết quả cũng quá rõ ràng, thành ngữ cũng có câu quả bất địch chủng* (yếu không địch lại mạnh), nhưng là nếu mình bỏ cuộc chẳng phải đồng nghĩa mình nhận thua, mặc dù cố gắng cũng nhiều phần thắng, nhưng không có gắng thì liền không có bất kỳ phần thắng nào.

Dương Nhất bị hơn mười tên đàn ông không ngừng công kích, cô vốn vừa ra viện, thể lực cùng cơ năng còn chưa hồi phục, vừa rồi quật ngã ba tên kia, đã đạt đến cực hạn, lúc này còn không ngừng bị công kích,

Dương Nhất rốt cuộc không trụ được nữa, bị một quyền trúng bụng, trước mắt tối sầm, bất tỉnh ngã trên mặt đất.

Sau khi bị cưỡng chế trở về phòng, Mộ Ngôn Tín mặt không biểu tình, không nói chuyện, chỉ ngồi đó nghe âm thanh dưới lầu, một lát sau, tiếng đánh nhau đột nhiên không còn, tiếng gì cũng không còn, Mộ Ngôn Tín làm sao không biết trạng thái sức khỏe của Dương Nhất, nàng vừa rồi chứng kiến cô quật ngã ba tên kia, bờ môi đã tím tái, nhưng bây giờ nàng không thể làm gì, cách làm của cha mẹ triệt để làm tâm nàng rét lạnh, cho dù muốn chia rẽ các nàng, cũng không nên dùng thủ đoạn kịch liệt như vậy.

Mộ Ngôn Tín không biết là vì cảm xúc kịch liệt hay là cấp hỏa công tâm, lúc này nàng phát hiện tay mình lạnh buốt, còn có run run, người ta khi kích động hoặc tức giận đều biểu lộ triệu chứng như vậy, nàng không biết Dương Nhất bây giờ ra sao rồi, nhưng là hiện tại bên ngoài im ắng, Dương Nhất nhất định là thể lực chống đỡ hết nổi hoặc là đã bị những tên bệ sĩ kia đánh ngã rồi.

Mộ Ngôn Tín không có rơi lệ, nàng tuyệt đối không để rơi một giọt nước mắt nào, dù là muốn khóc cũng phải đem nước mắt chảy ngược vào trong.

Mộ Ngôn Tín không ngừng suy nghĩ, làm như thế nào có thể ra ngoài cứu bảo bối, nhưng là lúc này nàng có nghĩ nát óc cũng không ra, trên người không có di động, điện thoại bàn trong phòng đã bị cắt, internet không thể dùng, nàng không biết còn có thể dựa vào ai, mọi chuyện như đã được chuẩn bị hết thảy, đến cửa sổ cũng đã đóng đinh, suy nghĩ đến đây thì Mộ Ngôn Tín minh bạch chính mình cùng Dương Nhất trở về chuyến này đã sớm bị cha mẹ sắp đặt tất cả, xem ra cha mẹ sẽ tìm đến mình nói điều kiện, bây giờ mình chỉ có thể chờ xem, mặc kệ cha mẹ ra điều kiện gì, mình cũng sẽ đồng ý, như vậy bảo bối mới có thể bình an rời khỏi chỗ này, mới có thể tìm cứu viện.

Mộ Ngôn Tín suy nghĩ như vậy, vô luận như thế nào nàng cũng muốn cùng Dương Nhất một chỗ, cha mẹ có đưa ra điều kiện bắt nàng lập gia đình, nàng cũng sẽ không đo dự đồng ý, nàng tin tưởng Nhất Nhất sẽ biết khổ tâm của nàng, sẽ hiểu nàng.

Khi ở trên máy bay nàng không có đáp ứng thỉnh cầu của Nhất Nhất, đến lúc không khống chế được tình hình, lui một bước vẫn là tất yếu, Mộ Ngôn Tín so với Dương Nhất lớn hơn vài tuổi, hơn nữa còn ngồi ghế chủ tịch vài năm, cách suy nghĩ cùng cân nhắc sự tình vẫn là cẩn thận toàn diện hơn, nàng bây giờ đang ở đây chờ cha mẹ đến đàm phán, vô luận như thế nào cũng muốn bảo vệ Dương Nhất chu toàn, nàng không bao giờ quên được thống khổ lần trước thiếu chút nữa là mất đi bảo bối.

Sau khi bị trúng một quyền ở bụng, Dương Nhất hôn mê bất tỉnh, đợi cô tỉnh lại đã thấy mình trong một căn phòng trang trí rất xa hoa, trên tay dán kim truyền dịch, cô không biết mình ở nơi nào, nhưng là cô biết đây nhất định là kiệt tác của cha mẹ Mộ Ngôn Tín, nhìn kim truyền dịch trên tay, trong nội tâm cô yên tâm một chút, cô minh bạch nếu như cha mẹ Mộ Ngôn Tín thật muốn tách các nàng ra, cô bây giờ đã sớm ở trên chuyến bay nào đó rồi, không có khả năng ở lại chỗ này, cũng không có khả năng gọi bác sĩ truyền dịch cho cô.

Dương Nhất vốn định đứng dậy đến cửa sổ nhìn, nghiệm chứng ý nghĩ của mình có chính xác không, nhưng là vừa mới dùng sức, toàn thân đau đớn như bị xé rách, hồi tưởng chính mình trước khi ngất đi cùng mấy tên vệ sĩ kia so chiêu, hiệu tại toàn thân đau nhức, Dương Nhất lắc đầu cười khổ, cắn răng chịu đau, vất vả từ trên giường đứng lên, vịn tường, đi đến trước cửa sổ nhìn nhìn, đứng rồi, quả nhiên giống với suy nghĩ của mình, mình vẫn còn ở trong nhà Mộ Ngôn Tín, như vậy mình an tâm rồi, tối thiểu Tín bảo bối cũng ở nơi này, các nàng còn chưa rời xa. Dương Nhất tự an ủi mình.

Lúc này chợt nghe tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền đến, Dương Nhất biết mình bây giờ là đơn đả độc đấu, chỉ đứng tại chỗ bất động chờ, sau tiếng mở khóa, là Mộ phụ xuất hiện, “Ồ, đứa nhỏ này nhanh như vậy đã tỉnh rồi sao, khi người bất tỉnh, ta nghĩ đem người tiễn đi.”

Dương Nhất hí mắt nhìn người đàn ông trung niên “Bất luận bác có đưa con đi đến nơi khỉ ho cò gáy nào đi nữa, con cũng sẽ quay về, Tín Tín ở đâu con sẽ ở đó.” Dương Nhất không cam lòng yếu thế nói, cau mày kiên định.

Mộ phụ sớm đoán được Dương Nhất sẽ nói như vậy, ngồi xuống ghế, móc bật lửa ra, không ngừng bật tắt, “Đứa trẻ này, đừng cật lực, lúc cần nhượng bộ thì nên nhượng bộ, nước chúng ta có câu người ở dưới mái

hiện không thể không cúi đầu, người cảm thấy người hiện tại có cái gì đâu với ta, nói cách khác, người cảm thấy người có bản lĩnh gì khiến ta yên tâm giao con gái ta cho người.”

Dương Nhất nghe Mộ phụ lời lẽ sắc bén, trong lòng ê ẩm, đúng vậy ah, ta đến cùng có thực lực gì mà chống lại đại thương gia, lại không có năng lực gì để lão gia tử này đem con gái gả cho ta, nội tâm Dương Nhất không ngừng run lên, quanh quẩn trong đầu là lời nói của Mộ phụ, lúc này cô hít sâu một hơi, trấn định tư tưởng, đột nhiên Dương Nhất cười nhẹ, chống lại ánh mắt khinh thường của Mộ phụ, “Bác trai, bác nói rất đúng, con không có gì để đấu lại bác, nếu như trong mắt bác tiền tài và địa vị có thể lấy được con gái bác, con Dương Nhất đây tuyệt đối có năng lực đó, tiền tài đúng là đáng ngưỡng mộ, nhưng tình yêu giá rất cao, con có tình yêu chân thành nhất tâm dành cho cô gái bác, con sẽ ở bên nàng chăm sóc nàng mọi lúc, nàng mệt mỏi con sẽ pha cho nàng ly sữa nóng, sẽ massage vai cho nàng, con tin bác đã cho người điều tra lý lịch của con, và bác cũng đã xem qua thành tích của con ở trường, con tin chỉ cần con cố gắng tích lũy vài năm kinh nghiệm, con sẽ không thua kém bất kỳ tổng giám đốc hay giám đốc tuổi trẻ tài cao nào, nếu bác lấy có gia thế không tốt, con không phải ngậm chìa khóa vàng mà ra đời để chối bỏ con, con không phục.”

Dương Nhất liên tục nói ra suy nghĩ của mình, cô hiện tại chỉ cố là cố gắng đánh cược, hy vọng ít nhất có thể làm Mộ phụ cho mình một cơ hội để chứng minh bản thân.

Mộ phụ nghe Dương Nhất nói hợp lý, trong lời nói còn ý tứ không bỏ cuộc, ông lạnh mặt, nhìn chằm chằm Dương Nhất, không nói thêm gì nữa, một lát sau, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Dương Nhất nhìn Mộ phụ đi rồi, cô nghĩ có lẽ Mộ phụ có chút thay đổi sau khi nghe mình nói, nếu không sẽ không suy tư như vậy.

Mộ Ngôn Tín ngồi sững sờ trong phòng, đến Mộ mẫu bước vào cũng không biết, “Ngôn Ngôn” Mộ mẫu kêu nữ nhi mình. Mộ Ngôn Tín hồi phục tinh thần, nhìn mẹ mình, đột nhiên cảm thấy tình thân giữa hai người giống như càng lúc càng mờ nhạt, nàng không nói gì, chỉ nhìn kệ mình, Mộ mẫu nhìn nữ nhi, không để ý nàng u sầu, “Ngôn Ngôn, nghe lời mẹ, đoạn tuyệt với Dương Nhất đi, con xem ta với cha con cũng lớn tuổi rồi, về sau gia nghiệp đều giao cho con, không tìm một nam nhân thành thực ổn trọng giúp con, chúng ta làm sao yên tâm.”

Mộ mẫu tiếp tục tận tình thuyết phục nữ nhi, hy vọng có thể làm nàng nghe lời. Mộ Ngôn Tín biết chắc mẹ mình nhất định đến khuyên rằng một phen, cười lạnh vài tiếng “Mẹ, vấn đề này con nghĩ chúng ta không cần nhiều lời, con đã quyết định sẽ không thay đổi, mẹ biết tính của con, con tôn kính mẹ là mẹ của con, nhưng là con có quyền lựa chọn hạnh phúc cho mình, nếu cha mẹ bởi vì gia nghiệp cùng sĩ diện mà ép con buông bỏ hạnh phúc của mình, thì xin lỗi, con không thể.”

Mộ Ngôn Tín nói ra lời này, không chỉ để mẹ nàng nghe, nàng tin tưởng mẹ nàng sẽ đem những lời này thuật lại với cha nàng, nàng hiện tại chính là muốn xao sơn chấn hổ*, cho thấy lập trường của mình.

(Nguyên văn , ý là công kích khiến kẻ địch phải hoảng sợ. Đây là một loại chiến lược, chỉ uy hiếp trên hình thức, phô bày thực lực quân sự khiến đối phương phải sợ hãi mà khuất phục, đạt được mục đích không chiến mà thắng. Sau này được dùng với nghĩa rộng: cố ý cảnh báo, khiến người ta phải chấn động.

Tương tự như câu “rung cây nhất khỉ”)

Mộ mẫu bị lời nói của Mộ Ngôn Tín khiến cho đỡ khóc đỡ cười, bà nuôi nữ nhi hơn hai mươi năm, bây giờ nàng vì nữ nhân kia mà dùng ngữ khí cảnh cáo nói chuyện với mình, nghĩ tới đây Mộ mẫu nổi giận, không để ý đến Mộ Ngôn Tín, xoay người đi ra ngoài, lúc đi ra còn không quên dặn dò vệ sĩ canh chừng cẩn thận, không để nàng ra khỏi cửa nửa bước, nhìn xem mẹ đối đãi với mình như vậy, Mộ Ngôn Tín có chút muốn khóc, nàng không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào, nàng không rõ cha mẹ vì sao giam cầm nàng, trong mắt họ tiền cùng sĩ diện thật sự quan trọng hơn con gái mình sao?

57. Chương 56

Mộ mẫu từ phòng nữ nhi đi xuống phòng khách, nhìn thấy chồng mình đang ngồi trên sofa như có điều suy nghĩ, bà trực tiếp đi qua, ngồi xuống, Mộ phụ từ trong trầm tư hồi phục lại, nhìn vợ mình hỏi “Sao rồi? Ngôn Ngôn nói thế nào?”

Mộ mẫu bắt đầu dĩ lặc đầu “Đứa nhỏ này tính tình quả thật giống ông, ông để tôi đi là du thuyết cũng vậy thôi, ông không biết con nó dùng ngữ khí cảnh cáo hướng tôi thị uy như thế nào đâu.”

Mộ mẫu nhớ tới thái độ vừa rồi của nữ nhi thật là thương tâm, Mộ phụ nghe đáp án của vợ mình, khóe miệng cong lên làm cho người ta nghĩ là ông đang cười, ông nắm chặt tay vợ mình nói “Ngày mai, gọi các con cùng gọi đến thư phòng của tôi, tôi có lời muốn nói.” Mộ mẫu biết rõ tâm tư Mộ phụ, nhẹ gật đầu.

Sáng hôm sau, Dương Nhất dậy sớm, thay vì nói dậy sớm nên nói là cô ngủ không được thì đúng hơn, cô đã sớm hình thành thói quen có Mộ Ngôn Tín làm bạn, Mộ Ngôn Tín cũng thế, trên giường không có cái ôm ấm áp, nàng cảm giác chần thật lạnh, ngủ không được hương vị quen thuộc làm nàng an tâm là nàng ngủ không được.

Dương Nhất mặc quần áo tử tế, làm một số động tác giãn cơ thể, tuy thân thể có chút đau nhức, nhưng hôm qua bị trùng kích, cơ năng đoán chừng mất một khoảng thời gian mới hồi phục được.

Dương Nhất lúc này cảm thấy khá nhẹ nhõm, không nghe được tin tức gì cũng coi như là tin tức tốt.

Đánh răng rửa mặt xong, Dương Nhất nhìn thấy điểm tâm trên bàn, tiêu hao quá nhiều thể lực, đương nhiên muốn bồi bổ một chút, Dương Nhất không khách khí, đi đến bàn ăn, ăn như hổ đói.

Dương Nhất nghĩ rất đơn giản, có ăn phải cố gắng ăn, không ăn để bị đói đi đấu tranh là ngu xuẩn, chỉ có ăn mới có sức chống lại.

Cô vừa ăn vừa nghĩ Tín bảo bồi nhà mình đoán chừng cũng đang ăn, haha, khá tốt là trước kia đã thuyết giáo với bảo bối về việc ăn cơm, nếu không nàng hiện tại khẳng định bỏ cơm rồi. Dương Nhất tuyệt không hy vọng bảo bối vì đói mà gầy đi nha.

Quả nhiên đúng như Dương Nhất suy nghĩ, Mộ Ngôn Tín đang ưu nhã ăn cơm, hiện tại trong đầu nàng đều là Nhất Nhất, Nhất Nhất đã nói với nàng tầm quan trọng của việc ăn cơm, hơn nữa Nhất Nhất cũng nói không thích nàng quá gầy, cho nên Mộ Ngôn Tín cố gắng ăn.

Mộ phụ cùng Mộ mẫu ăn điểm tâm xong, thông tri vệ sĩ mang Dương Nhất lên thư phòng, Dương Nhất đang uống ngụm sữa đậu nành cuối cùng, nhìn thấy cánh cửa mở ra, cũng không nói lời nào.

“Dương tiểu thư, lão gia mời cô đến thư phòng.” Vệ sĩ cung kính nói, Dương Nhất nhú mày, trong lòng thầm nghĩ, xem ra sự việc hôm nay sẽ có kết quả, chỉ là không biết rốt cuộc kết quả như thế nào, bất quá bình đến tướng chần, nước đến đất chặn, chỉ cần mình không bỏ cuộc, chắc chắn sẽ có hy vọng. Dương Nhất lau miệng, để vệ sĩ dẫn đường đến thư phòng.

Dương Nhất cũng không ngại Mộ phụ, trong suy nghĩ của Dương Nhất, lão đầu này ngoại trừ so với mình có tiền hơn, còn lại không mạnh hơn mình bao nhiêu, bất quá đối với vị lão đầu này cũng không thể dùng sức mạnh, lấy nhu thắng cương cũng không tệ.

Đã đến thư phòng, vệ sĩ làm động tác mời vào, Dương Nhất gõ cửa, nghe tiếng đáp lại liền mở cửa phòng.

Mộ phụ ngồi trên ghế của mình, trong tay cầm quả hạch đào* (óc chó), cũng không có nhìn Dương Nhất. Sau khi đi vào, Dương Nhất phát hiện lão đầu này không có nhìn mình, trong lòng haha cười hai tiếng, nhìn thấy sofa liền đi đến ngồi xuống.

“Dương tiểu thư đã đến?” Mộ phụ lên tiếng.

“Đã đến.” Dương Nhất đáp lại.

“Suy nghĩ thế nào rồi? Ta xem thương tích trên người ngươi cũng không có gì đáng ngại, hôm nay sẽ đưa ngươi rời khỏi chỗ này.” Mộ phụ vẫn không nhìn Dương Nhất.

“Thái độ của con như thế nào bác đã biết, cho nên con cũng không có gì nói, hôm nay bác có đưa con đến đâu, con cũng sẽ quay trở lại, cho dù bác tài đại khí thô* (lắm tiền nhiều của), cũng không ngăn được quyết tâm của con.” Dương Nhất không một chút thỏa hiệp.

“Tiểu cô nương, ngươi có biết mình nặng bao nhiêu lượng không, được rồi, ngươi đã không muốn đi, ta sẽ thanh toán ngươi.” Mộ phụ nói xong, đột nhiên rút ra một khẩu súng, nhắm vào đầu Dương Nhất.

Mặc dù không có dí súng sát vào đầu Dương Nhất, nhưng khoảng cách giữa hai người chưa được mười mét, với khoảng cách như vậy, nhắm ngay đầu, nếu quả thật nổ súng, chết là không thể nghi ngờ.

Đại não Dương Nhất đột nhiên trống rỗng, cô nuốt nước bọt, một lát sau trong đầu xuất hiện đều là hình ảnh Tín bảo bối, lúc này nghe được “Thế nào tiểu cô nương, có muốn bỏ cuộc không, nếu người còn chấp mê bất ngộ, vậy để ta tiễn người một đoạn.”

Dương Nhất hiện tại không biết mình nên làm gì, nhưng là cô vô luận như thế nào cũng không bỏ Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất cắn răng, trên mặt biểu hiện vô cùng bình tĩnh, phía sau lưng đã ướt đầm mồ hôi.

“Nghĩ kỹ chưa, ta không có thời gian lè mè với người, ta đếm tới ba, nếu như người không lên tiếng, cuộc sống của người dừng lại tại đây.”

“Một.. hai.. ba” chỉ nghe được một tiếng, Dương Nhất ánh mắt lạnh băng nhìn Mộ phụ, lúc cô nghe đếm, đầy trong đầu cô đều là Mộ Ngôn Tín, cô không muốn bỏ cuộc, cho dù một tia nhượng bộ cô cũng không muốn, coi như mất mạng, cô cũng không muốn nhận thua lão đầu đáng giận này.

Cô tin Mộ Ngôn Tín có thể hiểu được hành vi của cô, đếm đến ba, Dương Nhất đến phản ứng bản năng là nhắm mắt hay né tránh đều không có, chỉ giống như nãy giờ, nhìn chằm chằm Mộ phụ.

Mộ phụ nhìn cô bé này từ đầu chí cuối biểu lộ không có bất kỳ biến hóa nào, cốt quật cường là không ai địch nổi, trong nội tâm tán thưởng.

Dương Nhất hồi phục tinh thần, phát hiện mình không có chết, thở phào nhẹ nhõm, trong đầu lập tức nghĩ “Lão đầu chết tiết chơi ta đây mà, tm, thực biết đùa.” Dương Nhất tức giận quay mặt đi, không thèm nhìn Mộ phụ nữa.

Lúc này cửa phòng bật mở, Mộ Ngôn Tín tóc tai rối loạn chạy vào, “CHÁT” một tiếng, cho Dương Nhất một cái tát, nhìn thấy Tín Tín hai ngày không gặp, căn bản không quan tâm đau đớn trên mặt, liền đem Mộ Ngôn Tín ôm vào lòng, đem mặt chôn trên vai nàng, thút thít.

Mộ Ngôn Tín vốn là một bụng nóng tính, Dương Nhất chết tiết lại dám để cho bản thân xem tí nữa là mất mạng, trong lòng cô rất cuộc là có nàng hay không, rất cuộc có biết cái gì gọi là hảo hán không để ý thiệt thòi trước mắt hay không, nhưng là Dương Nhất hiện tại lại rất thương tâm ôm nàng thút thít, bao nhiêu nóng tính trong nàng đều đã không còn, ngược lại còn rất là đau lòng, không tự chủ được ôm chặt người này.

“Các người bỏ ra cho ta, như vậy còn ra thể thống gì nữa, ta còn sống sờ sờ ra đây.” Mộ phụ tức giận nói, Dương Nhất nghe lão đầu kia nói, hít một hơi thật sâu hương thơm trên người Mộ Ngôn Tín, lau nước mắt, không muốn làm cho lão đầu kia xem thường, Mộ Ngôn Tín lúc này cũng không muốn so đo cùng Dương Nhất tình huống mạo hiểm vừa rồi, dù sao hiện tại chỉ cần qua cửa này, sau này tìm cô tính sổ cũng được.

Mộ Ngôn Tín nắm chặt tay Dương Nhất, nhẹ nhàng vuốt ve gò má ửng đỏ vì bị tát, quay người nhìn cha mình, Mộ phụ trong lòng nổi giận, kêu thảm, mới tách ra có hai ngày mà đến mức này sao, đúng là trong mắt các người ta không ra cái đỉnh gì mà, quả nhiên con gái gả đi rồi như bát nước đổ ra ngoài, hừ. Ý nghĩ của lão gia tử thật hay, nếu như có thể nói ra thành lời nữa thì tốt hơn, đây chẳng phải là ngầm thừa nhận đã gả nữ nhi đi hay sao?!

Mộ phụ hung tợn trừng mắt nhìn các nàng, lại ho khan hai tiếng, “Các người đứng ngay ngắn lại cho ta” sau đó đến trước mặt Dương Nhất “Tiểu tử, thật không tệ, không nghĩ đến chết người cũng không mở miệng, (lông) mày cũng không nhăn một cái, dựa vào điểm này, ta có thể cho người một cơ hội.”

Dương Nhất nghe lão đầu nói như vậy, trong lòng vô cùng hưng phấn, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười.

“Nhưng người cũng đừng cao hứng quá sớm, cơ hội ta cho người, cũng còn phải coi người nắm bắt như thế nào.” Nói xong quay đầu nhìn về phía nữ nhi mình “Ta biết rõ nói cách nào các người cũng không tách ra, cơ hội này coi như là thử thách, người với Ngôn Ngôn cùng tham gia thử thách, nếu như các người thông qua, ta đây sẽ đồng ý cho các người cùng một chỗ.” Mộ phụ nói xong không quên liếc nhìn Dương Nhất.

Dương Nhất nghe nói đến nếu mình thông qua sẽ được chấp nhận, rất là vui vẻ, nhưng lại không biết rốt cuộc là thử thách như thế nào, rất nghi ngờ hỏi “Bác nói đến thử thách, là thử thách gì?”

Mộ phụ chậm rãi trở về vị trí của mình, ngồi xuống, nhìn Dương Nhất, “Hai ngày sau, ta sẽ đem các người đến một hoang đảo, ta chỉ cho người một con dao và cục đá đánh lửa, các người phải ở đó trong 15 ngày, ta sẽ cho người theo dõi động thái của các người, ta để Ngôn Ngôn đi theo người, là muốn xem người có thể chăm sóc tốt cho con ta hay không, nếu con gái của ta bị bệnh hoặc có bất kỳ tổn thương gì, ta sẽ bắt nàng về và cho người vĩnh viễn trên hoang đảo đó chờ chết.”

Dương Nhất nghe lời Mộ phụ nói, trong lòng ngược lại có phần mừng rỡ, oa, dã ngoại sinh tồn sao, ta thích, trước kia lúc huấn luyện ta thành thạo nhất chính là cái này, xem ra cha mẹ đem hồ sơ của ta giấu rất tốt, cái này lão đầu điều tra không được, nếu không làm sao có thể cho ta cái thử thách mình thành thạo thể này, Dương Nhất mừng thầm, nhưng trên mặt vẫn biểu hiện bình tĩnh “Có phải chỉ cần thông qua thử thách này, con có thể cùng Tín Tín một chỗ?” Dương Nhất hỏi.

“Đương nhiên không phải, nào có sự tình dễ dàng như vậy” Mộ phụ đắc ý trả lời.

“Sau cái này còn cái gì nữa, bác nói một lần luôn đi.” Dương Nhất khinh bỉ nhìn Mộ phụ, đại nam nhân nói chuyện không ngay thẳng.

“Tiểu cô nương, chờ người thông qua lần này rồi nói sau, vạn nhất người chết ở đó rồi cái gì cũng không cần nói.”

Dương Nhất quay đầu không thèm nhìn lão đầu xấu xa kia, con mắt dán trên người Mộ Ngôn Tín, nghĩ đến Tín Tín đi chung với mình, Dương Nhất không muốn bảo bối nhà mình đi theo chịu khổ, mặc dù mình thành thạo, nhưng là có rất nhiều chuyện không biết trước được, rốt cuộc lão đầu đưa các nàng tới chỗ nào còn chưa biết, Dương Nhất nghĩ đến đây, đột nhiên bước lên trước, “Bác trai, con muốn xin bác để con đi một mình vượt qua thử thách lần này, Tín Tín là con gái bác, con hy vọng nàng có thể ở lại cùng bác.”

Mộ phụ nghe Dương Nhất nói, có chút kinh ngạc, trong lòng lại tăng thêm một phần hảo cảm với cô, Dương Nhất trước kia cùng ông nói chuyện không chút khách khí, thậm chí có chút ít không lễ phép, nhưng bây giờ lại vì không muốn nữ nhi của ông chịu khổ mà cầu xin ông, xem ra người này thật sự rất yêu nữ nhi của ông.

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói, bước lên một bước, dùng sức véo eo Dương Nhất một cái, nhìn cha mình nói “Cha, con sẵn lòng cùng Dương Nhất đi, hơn nữa con phải đi.”

Dương Nhất căn bản là muốn nói gì đó, nhưng nhìn ánh mắt hình viên đạn của Mộ Ngôn Tín, tất cả đều nuốt trở vào. Mộ Ngôn Tín thăm mắng, Dương Nhất người giỏi lắm, ta ghim lại đó, về sau chúng ta từ từ tính sổ.

Mộ phụ nhìn xem mọi chuyện đều đã nói xong, không để ý các nàng liếc mắt đưa tình, lạnh lùng nói “Nhớ kỹ, hai ngày sau bắt đầu, hiện tại các người ai về phòng nấy đi, không thông qua thử thách vẫn không thể cùng một chỗ.” Vừa dứt lời, vệ sĩ đã vào mời Mộ Ngôn Tín về phòng, Mộ Ngôn Tín nắm chặt tay Dương Nhất, nhìn nhìn mặt cô, từ từ quay đầu ra khỏi thư phòng.

=====

Chương trước mình quên nói, trong giai đoạn này Mộ phụ còn đóng vai phản diện, cho nên trước mặt khi nói chuyện với Dương Nhất xưng là ta-người, còn sau lưng khi nói với Mộ mẫu xưng là các con đảng hoàng. Còn có, vì thể hiện thái độ Dương Nhất không ưa Mộ phụ nên có vài câu mình nói trống, chẳng hạn như chỗ Mộ phụ hỏi “Dương tiểu thư đã đến?” Dương Nhất chỉ trả lời “Đã đến.” Không có dạ thưa lễ phép gì hết.

58. Chương 57

Dương Nhất về tới phòng ngủ, nằm vật ra giường, hiện tại tâm tình của cô đã dễ chịu hơn so với trước, lúc này trên mặt đau rát lại để cho Dương Nhất nhớ đến vừa rồi bị Tín bảo bối cho một cái tát.

Haiz! thở dài trong lòng, đoán chừng tất cả hành động vừa rồi của mình với lão đầu tử, bảo bối đều thấy được nên nàng mới nổi trận lôi đình, dùng dùng chạy vào, hừ, xem như lão đầu tử ông lợi hại, ông đoán đúng ta không mở miệng bỏ cuộc nên mới sắp xếp cho Tín Tín xem một màn như vậy, ông cũng đoán được Tín Tín nhìn thấy chắc chắn sẽ giận ta, quả nhiên gừng càng già càng cay, ta và Tín Tín đều bị ông tính kế, còn dùng tay Tín Tín đánh tay. Dương Nhất nghĩ một lượt, quả nhiên là lão hồ ly. Nhưng mà vừa rồi được nhìn thấy Tín Tín, thật tốt, nhớ đến vừa rồi Tín Tín vuốt mặt mình, nắm tay mình, Dương Nhất không tự giác nở nụ cười, bởi vì thần kinh căng thẳng cùng thân thể mệt mỏi, Dương Nhất cứ như vậy thiếp đi.

Mộ Ngôn Tín trở lại phòng ngủ, bàn tay truyền đến cảm giác tê tê, vừa rồi chắc là đã quá nặng tay với Nhất Nhất, rất là hối hận, nhưng là có người nào có thể mở mắt nhìn người yêu mình chết cũng không xin tha mà không kích động.

Mộ Ngôn Tín nhớ tới sáng sớm vệ sĩ tới đưa cho nàng cái camera giám sát, tâm bắt đầu không ngừng run rẩy, lại nhìn thấy cha mình dùng súng chỉ vào Dương Nhất, lúc đó nàng không chút do dự chạy đi cứu cô, nhưng là cửa phòng không sao mở được, vô luận nàng dùng cách gì, cửa phòng cứng như thép, đến trước khi cha nàng nổ súng, nàng liếc trộm camera, lần này nhìn, Mộ Ngôn Tín biết là cha mình muốn thử thách Nhất Nhất, nếu không nàng thật sự là không biết sẽ làm ra cái hành vi kích động gì.

Thế nhưng cái tên gốc nào quả dưa kia không biết bên trong có đạn hay sao, như thế nào lại gốc như vậy, Mộ Ngôn Tín nghĩ tới đây, nước mắt kìm nén đã lâu theo khóe mắt chảy xuống, nàng chôn mặt vào trong gối, không ngừng nức nở, nhớ lại bảo bối của mình làm ra hành động nguy hiểm như vậy, hừ, Nhất Nhất hừ, chờ chúng ta trở về ta sẽ tính sổ với người một lượt, ta nhất định cho người biết hậu quả việc không bảo vệ tốt bản thân.

Bữa tối qua đi, Mộ phụ như mọi ngày ngồi trên sofa đọc báo, Mộ mẫu cầm chén trà sâm đi tới, ngồi vào bên cạnh Mộ phụ, Mộ phụ đặt tờ báo trong tay xuống, ôm vợ của mình cười cười, nói “Tôi biết bà tối tìm tôi là có chuyện muốn hỏi nha.”

Mộ mẫu duỗi ngón tay chọc chọc vào trán Mộ phụ “Tại sao lại để Ngôn Ngôn đi theo Tiểu Nhất Nhất thử thách lần này?”

“Vợ ah, thử thách lần này tôi là muốn nhìn xem kỹ năng cùng năng lực xử lý tình huống của các con, và chủ yếu là nhìn xem Dương Nhất rốt cuộc có phải là trong tình huống gian nan như thế vẫn nghĩ cho con gái của chúng ta, có câu chấy nhà lòi mắt chuột, bà nhìn xem trong tình huống không có lương thực, không có nước uống, dù cho tìm được cũng không đủ dùng, tôi là cân nhắc thử thách những phương diện này, dù sao hai nữ nhân cùng một chỗ cũng không dễ dàng, không làm cho các con gặp chút trắc trở, về sau vạn nhất gặp khó khăn lớn hơn tôi sợ Dương Nhất sẽ bỏ đi, bà cũng biết con gái của chúng ta rất bướng bỉnh, nhiều năm như vậy đều không động tâm với ai, hiện tại thật vất vả mới yêu Dương Nhất, nếu về sau Dương Nhất bỏ đi, tôi nghĩ con gái chúng ta nhất định sẽ mất hết can đảm. Dương Nhất còn trẻ, tôi sợ nó dễ dàng có được, về sau sẽ không biết quý trọng. Từ khi con trai ra đi, Ngôn Ngôn cũng mệt mỏi lắm rồi, con nó ở vị trí chủ tịch có nhiều vất vả, tôi rất lo lắng, hiện tại rốt cuộc con nó cũng tìm được một người yêu thương, tôi cũng thực vì con vui vẻ, hướng hồ thử thách lần này xem như các nàng thêm một đoạn ký ức đáng nhớ nha.” Mộ phụ cảm khái nói.

Thật không nghĩ tới Mộ phụ làm hết thấy lại là vì đề nữ nhi của mình có được hạnh phúc cả đời. Không biết Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín sau này biết được sẽ có cảm tưởng gì.

Mộ mẫu nhìn chồng mình, ngọt giọng nói “Ông bức các con, lại dùng súng chỉ vào Dương Nhất, cũng là thử thách ah?”

“Đúng vậy, tôi không sợ con gái chúng ta bỏ rơi Dương Nhất, bởi vì tôi hiểu con gái mình, nhưng còn Dương Nhất tôi không biết được, cho nên chỉ đành dùng hạ sách này thử xem phản ứng của nó, xem ra cũng không tệ lắm, đưa nhỏ kia rất quật cường cũng rất bướng bỉnh, cho dù trước mặt nó nổ súng, nét mặt nó cũng kiên định như thế, trước kia tôi điều tra cho thấy, Dương Nhất tình nguyện mượn tiền cha mẹ, cũng không để cho Ngôn Ngôn trợ giúp, từ điểm này cho thấy nó không phải đứa tham tiền, bà xem Ngôn Ngôn nói giúp nó giải quyết việc của Ngô Phi, nó đều cự tuyệt, nói thật đứa nhỏ này tôi coi rất được, tôi tin tưởng các con nhất định sẽ bình an trở về.”

Mộ mẫu nhìn Mộ phụ tự hào nói về Dương Nhất, giống như Dương Nhất đã thực trở thành con rể của ông.

“Ông nha, còn không phải dùng chiêu của cha tôi đối với ông, giờ ông dùng lại trên người Tiểu Nhất, ông cũng đừng quên, ông là nam, còn Tiểu Nhất là nữ nha.”

“Bà yên tâm đi, Dương Nhất không thua bất kỳ một nam nhân nào, thậm chí trên người con bé vô cùng nhiều năng lực đều vượt qua nam nhân.” Mộ phụ ôm Mộ mẫu lộ ra một dáng tươi cười trước nay chưa từng có.

Thời gian hai ngày nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm, hai ngày này Dương Nhất cái gì cũng không làm, chỉ ăn, ngủ, tán gẫu, rồi lại ăn, ngủ. Hai ngày sinh hoạt như con heo, nguyên nhân rất đơn giản, bảo trì thể năng, chờ khiêu chiến.

Mộ Ngôn Tín hai ngày này ngủ tương đối nhiều, trước bởi vì quá lo lắng cho Dương Nhất cho nên đều không ngủ được, bây giờ cô tốt rồi, nàng cũng yên lòng, sau khi thả lỏng, cả người mới cảm thấy mệt mỏi.

Hai ngày sau, thử thách bắt đầu, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín được vệ sĩ đưa lên trực thăng, Mộ phụ cùng Mộ mẫu không ra tiễn các nàng, trên người Dương Nhất chỉ có con dao và đá lửa buổi sáng vệ sĩ đưa cho, còn có chính mình chủ động yêu cầu một cái chai nước rồng.

Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín nắm tay nhau ngồi trên trực thăng, Dương Nhất lúc này trong lòng vẫn muốn Mộ Ngôn Tín ở nhà đợi mình trở về, nhưng là quay đầu nhìn thấy vẻ mặt kiên định của nàng, đoán chừng chính mình vô luận nói như thế nào, nàng cũng không thay đổi quyết định ah, nhìn biển xanh thăm thẳm phía dưới, trong lòng tính toán.

Mộ Ngôn Tín không có nghĩ qua thử thách lần này sẽ gian khổ như thế nào, chỉ cần có thể cùng Dương Nhất một chỗ là nàng an tâm rồi, cho nên nàng không quan tâm chuyển đi lần này.

Âm thanh trực thăng vang một vùng trời, bay hơn ba giờ, Dương Nhất nhìn thấy phía dưới là đại dương mênh mông, xa xa mơ hồ có hòn đảo nhỏ, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín cười cười, muốn xóa đi sợ hãi trong lòng Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín lắc đầu, dùng hành động nói cho Dương Nhất biết mình không sợ, lại đưa tay xoa xoa gò má Dương Nhất, vết sưng còn chưa tan hết.

Trực thăng cách mặt biển hai trăm mét, bởi vì trên đảo không có chỗ nào bằng phẳng nên không cách nào đáp xuống, lại thêm Mộ phụ cố ý căn dặn vệ sĩ không thả dây thừng cho các nàng, cho nên khi còn cách đảo hai mươi mét, bọn vệ sĩ có ý bảo các nàng nhảy xuống.

Dương Nhất nghiêng người đứng trước cửa khoang, nhìn nhìn xuống dưới, rồi quay lại thì thầm bên tai Mộ Ngôn Tín “Bảo bối yêu dấu, nhìn xem động tác của ta nha.”

Nói rồi đưa lưng hướng ra cửa, ngã người ra phía sau, một chân dậm vào trực thăng, lấy đà bung ra ngoài, ngẩng đầu nhìn Mộ Ngôn Tín, ra dấu “OK”, tiếp theo nhảy xuống nước.

Dương Nhất nghĩ mình nhảy xuống trước, đợi lát nữa có thể đỡ Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín nhún vai ý bảo không sao cả, mây cũng không nhân, làm lại động tác của Dương Nhất nhảy xuống biển, suy nghĩ của nàng rất đơn giản, người yêu của mình ở nơi nào, mình cũng muốn ở nơi đó, vô luận như thế nào cũng không tách ra.

Nước biển cũng không lạnh lắm, Dương Nhất đợi Mộ Ngôn Tín rơi xuống nước, liền ôm chặt eo nàng, kéo nàng lên khỏi mặt nước, không nói thêm lời thừa thãi, chân không ngừng dùng sức đạp, hướng bờ biển bơi tới.

Dương Nhất biết rõ lần này so với huấn luyện dã ngoại sinh tồn trước kia tất nhiên có chênh lệch, lần này cô không có chuẩn bị gì, cũng không biết đây là nơi nào, nhưng mà cô tin những kỹ năng ngày xưa đều có thể vận dụng, cho nên cô hiện tại cũng không nhiều lời, đây là khu vực biển sâu, tất nhiên sẽ có cá mập, nhanh chóng lên bờ mới là cách tốt nhất.

Bơi một hồi, đột nhiên cảm giác được dưới chân có rất nhiều nham thạch san hô, nếu như quẹt trúng chắc chắn bình thương, mùi máu sẽ dụ cá mập đến, cho nên Dương Nhất dùng sức nâng eo Mộ Ngôn Tín, không để chân nàng chạm xuống, chính mình thì cẩn thận từng li từng tí đi về phía trước, khá tốt là chỗ các nàng cách bờ không xa, lại thêm lực đẩy của nước biển, lúc thủy triều lên sẽ đem vật thể đều đẩy vào bờ.

Sau khi lên bờ, quần áo hai người đều ướt sũng, Dương Nhất nhanh chóng mò tay vào túi kiểm tra con dao cùng đá lửa vẫn còn.

Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đều có chút mệt, Dương Nhất nắm tay Mộ Ngôn Tín, “Tín Tín, người ổn không?”

Mộ Ngôn Tín cười cười, lắc đầu, nàng biết rõ nàng đi theo Dương Nhất là gánh nặng cho cô, nhưng là có thể nhìn thấy cô, so với mỗi ngày mất hồn mất vía ngồi đợi ở nhà, thì tốt hơn nhiều.

Dương Nhất lúc này nghiêm túc biểu lộ “Tín Tín, với chúng ta mà nói thử thách lần này rất gian nan, ở chỗ này mười lăm ngày với người là chuyện chưa từng trải qua, còn so với huấn luyện của ta trước kia cũng không giống nhau, nhưng là khái niệm sinh tồn không có thay đổi, chúng ta trước tìm chỗ nghỉ ngơi, sau đó tìm lương thực nước uống, trước khi đi người đã đáp ứng nghe lời ta, như vậy kể từ bây bắt đầu.”

Mộ Ngôn Tín nghe lời nói của người yêu, nhẹ gật đầu, cũng chiều sờ sờ mặt Dương Nhất, nàng nghe lời là tất nhiên, nếu không nhất định sẽ mang cho Dương Nhất những phiền toái không muốn.

Dương Nhất chưa thể làm gì để các nàng hong khô quần áo, nên nắm tay Mộ Ngôn Tín ngồi xuống gốc cây dừa, rồi ngửa đầu nhìn những cây dừa trưởng thành, sau khi quan sát tốt, đi đến một cây dừa có trái da đã chuyển màu cam, chuẩn bị leo lên.

Mộ Ngôn Tín nhìn động tác của Dương Nhất là biết cô muốn làm gì, nàng biết Dương Nhất trước kia đã qua huấn luyện chuyên môn, cho nên nàng yên tâm. Dương Nhất lợi dụng nguyên lý lực và phản lực, hai tay bấu vào thân cây, cánh tay duỗi thẳng, chân dùng sức đạp vào thân cây, đồng thời hai tay hướng lên, rất có tiết tấu từng bước một leo lên. Trước kia huấn luyện, lão sư đã dạy, khi leo cây, phải để thân mình song song với thân cây, vì như vậy lực ma sát sẽ rất lớn, giúp leo nhanh hơn.

Khi leo lên đến ngọn, Dương Nhất kẹp chân chặt vào thân cây, với một tay lắc lắc lá dừa, sợ dĩ chọn cây dừa này là vì da dừa đã chuyển nâu, một trong những dấu hiệu cho thấy dừa sắp tới giai đoạn rụng tự nhiên, giai đoạn này dừa sẽ có nhiều nước, xơ dừa cũng trở nên mềm và khô hơn, có thể dùng nhúm lửa.

=====

Kiến thức về dừa của chương này và chương sau mình tham khảo ở đây

[s://vi.m.wikipedia.org/wiki/D%E1%BB%ABa](https://vi.m.wikipedia.org/wiki/D%E1%BB%ABa)

59. Chương 58

Dương Nhất cắn răng, dù cho chân đã xuất hiện dấu hiệu run rẩy, nhưng vẫn cố gắng rung lá dừa, nhìn thấy ba trái dừa đều rơi xuống đất, Dương Nhất mới từ từ trượt xuống, ôm ba trái dừa đến ngồi cạnh Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất đem dừa để trước mặt mình, túm tay Dương Nhất cẩn thận kiểm tra, thấy không bị ma sát làm bị thương mới yên tâm.

“Tín Tín bảo bối ngoan, đừng lo cho ta, người cũng khát nước rồi, ta chặt dừa cho người uống.”

Dương Nhất nói xong, móc túi quần lấy con dao ra, lựa một trái dừa, bắt đầu dùng dao bào bớt phần vỏ bên ngoài để lộ ra phần vỏ cứng đối diện cuống dừa, rồi cũng vạt bỏ phần này đi để tạo ra một cái lỗ uống nước, thành công, cô nạo khoanh thịt trên nắp dừa vừa vạt ra đưa cho Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín nhận lấy, bỏ vào trong miệng, “Tín Tín, vị như thế nào ah?” Dương Nhất hỏi.

“Không tệ, ăn rất ngon, nè, người cũng ném thử đi.” Nói xong, không đợi Dương Nhất phản đối, trực tiếp đút phần còn lại vào miệng cô, Dương Nhất lắc đầu nhai nhai, vươn tay đem trái dừa đưa cho Mộ Ngôn Tín, “Tín Tín, uống đi, bên trong có chừng một lít nước, xem ra mấy ngày này chúng ta không cần lo không có nước rồi.”

Dương Nhất nói như vậy là muốn Mộ Ngôn Tín an tâm, bờ biển này có chừng bảy tám cây dừa, dù cho có lấy quả xuống hết, cũng chỉ đủ cho một người, xem ra đợi lát nữa mình phải đi vào rừng một chuyến, coi có tìm được nguồn nước tốt hơn hay không.

Mộ Ngôn Tín uống vài hớp thì đem dừa đưa cho Dương Nhất, ý bảo cô cũng uống, sợ Dương Nhất không nghe lời, nàng còn kèm theo ánh mắt hình viên đạn, Dương Nhất nhận được tín hiệu uy hiếp, chỉ có thể cầm lấy uống, dừa còn hơi non nên có vị hơi chua, bất quá cái này có nhiều nguyên tố kali, rất có lợi cho việc hồi phục thể lực.

Sau khi uống xong, Dương Nhất bào lớp vỏ ngoài, xé xơ dừa tạo thành hình tổ chim, lại nhặt thêm mấy nhánh cây khô xung quanh, lấy hai cục đá đánh lửa ra bắt đầu mỗi lửa, rất nhanh nhúm lửa thành công.

“Tín Tín, ở đây không có người, người cởi quần áo ra hong khô đi, ta muốn đi chung quanh xem xét một chút, dù sao chúng ta cũng phải ở đây vài ngày, đi quan sát tình hình chung quanh là điều cần thiết ah.” Dương Nhất ân cần nói.

“Ta đi với người có được không?” Mộ Ngôn Tín nắm tay Dương Nhất nói ra.

“Không nên ah, ta cũng sẽ không đi xa, đi phụ cận nhìn xem một chút thôi, hơn nữa còn phải tìm bữa tối cho chúng ta ah. Người ngoan ngoãn ở chỗ này chờ ta, ngoan. Còn có quần áo ướt quá lâu ta sợ còn trùng sẽ đến cắn người.” Nói rồi, Dương Nhất tặng Mộ Ngôn Tín một nụ hôn nồng nhiệt, xong nhanh chóng chạy đi.

Dương Nhất xuyên qua lùm cây thấp tiến vào rừng, khí hậu ở đây cũng không tệ lắm, Dương Nhất vừa đi vừa suy tư, đi không bao lâu, Dương Nhất nhìn thấy một đám cây chuối tiêu, cô rất là hưng phấn chạy tới, thân cây chuối tiêu có nhiều nước, ừ, tốt rồi, Dương Nhất thầm nói trong lòng.

Dương Nhất tìm được gần đó có cây trúc rỗng ruột, lấy con dao ra, chuốt nhọn một đầu, sau đó cắm nghiêng vào thân cây chuối, thân cây chuối tích tụ nhiều nguyên tố hơi nước, cho nên cắm vào như vậy nước dễ dàng theo ra, ống trúc rỗng ruột tựa như ống nước.

Dương Nhất tùy tiện cầm lấy một khúc cây, ngay chỗ ống trúc chảy nước xuống, đào một cái hố nhỏ, rồi lấy lá chuối lót vào bên trong, như vậy nước chảy vào lá chuối sẽ sạch hơn.

Dương Nhất thỏa mãn nhìn xem kiệt tác của mình, hì hì, như vậy mấy ngày nay khẳng định nước là không cần lo nữa rồi.

Dương Nhất nhìn lên trời, thời gian không còn sớm, cho nên cô không có đi sâu vào rừng, tìm được nguồn nước đã là một thu hoạch lớn.

Cô hiện tại nhất định phải đi ra bờ cát mới được, dù sao biển cũng là nguồn tài nguyên thiên nhiên phong phú, Dương Nhất chắt vạt đi theo con đường nhỏ hướng ra biển, xuyên qua rừng rậm, là bãi cát rộng lớn, Dương Nhất nhìn trái nhìn phải, nhìn thấy giữa mấy phiến đá chồng chất như có một cái hang nhỏ, cô hiểu kỳ đi qua, nhìn xem bên trong sẽ có cái gì.

Đi qua xem xét, cảm giác như đây là cái bãi rác tự nhiên, bên trong là một số vật phẩm văn minh hiện đại bị cuốn vào đây, Dương Nhất đi tới nhặt mấy thứ hữu dụng bỏ vào túi quần.

Lúc này Dương Nhất nhìn thấy trên bờ cát có một đồng gì đó, nhanh chóng chạy tới xem, trời ạ, thì ra là một con cá bắt đầu bốc mùi, đây nhất định là bị mấy con cá ngoài đại dương ăn tươi, chết rồi sóng đánh dạt vào đây.

Dương Nhất dùng con dao đâm vào con cá, ngoài trừ mùi tanh, bên ngoài giống như không có gì, nhưng là lúc này Dương Nhất đột nhiên dùng tay bẻ ra một cái gai nhọn trên thân con cá, cô dùng dao cạo sạch phần thịt, từ trong T-shirt lấy ra đoạn cước dài tầm một mét khi nãy tìm được, lại đi ngược vào rừng tìm cây trúc, cắt một đoạn nhỏ ba centimet, vót nhọn, rồi lấy cước buộc xương cá dính với đoạn trúc, như vậy là trở thành cái lưỡi câu rồi, lấy trong túi quần ra cuộn sợi vải thô tìm được trong bãi rác dùng làm dây câu, thân trúc dài làm cần câu, ha ha, xem ra tối nay sẽ có tiệc hải sản đây ah... Dương Nhất vui vẻ nghĩ đến.

Mộ Ngôn Tín đã sớm hong khô quần áo, Dương Nhất đã đi một tiếng chưa trở lại, làm nàng rất là sốt ruột, nàng muốn đi tìm Dương Nhất, nhưng lại sợ Dương Nhất trở về không thấy nàng, nội tâm mâu thuẫn, cảm

lấy nhánh cây không ngừng đâm đâm xuống cát. Hai mắt nhìn chăm chăm hướng Dương Nhất rời đi.

Nhìn sắc trời, biết mình rời đi một khoảng thời gian không ngắn rồi, sợ Mộ Ngôn Tín đợi quá lâu, Dương Nhất cầm cần câu tự chế trở về.

Mộ Ngôn Tín đã sớm bất an, giờ phút này đang lo lắng đi qua đi lại bên bờ biển chờ Dương Nhất về, vừa nhìn thấy thân ảnh quen thuộc, Mộ Ngôn Tín vội vàng chạy tới, có chút giận dỗi nói “Người đi làm cái gì mà lâu như thế hả? Người có biết ta lo lắng cho người không?”

Lúc nói trên khuôn mặt còn kèm theo một tia uất ức, Dương Nhất ném cần câu xuống, áy náy nói “Tín bảo bối ngoan ah, ta đi loanh quanh một lát, đã tìm được rất nhiều thứ tốt, ta biết người lo lắng, người xem ta không phải đã gấp gấp trở về sao, nghe lời ah, ta đã làm cần câu, đêm nay chúng ta có cá ăn nha.”

Mộ Ngôn Tín biết Dương Nhất không muốn nằng bôn ba, cũng không dây dưa nữa, chỉ ôm Dương Nhất nhẹ nhàng nói một câu “Về sau không cho phép bỏ ta đi lâu như vậy.”

Dương Nhất xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộ Ngôn Tín, hôn một cái, “Yên tâm đi, về sau không có nữa, nào, bảo bối đến đây ngồi ah.”

Mộ Ngôn Tín nghe lời Dương Nhất, ngoan ngoãn ngồi trên bờ cát, Dương Nhất đi xuống biển, tới chỗ có nước cao đến bắp chân, tay cầm một cục đá lớn, mắt không ngừng quan sát cái gì đó, đột nhiên ném cục đá trong tay, liền nhìn thấy Dương Nhất vui vẻ cầm trong tay một con cá con dài ba bốn centimet, Dương Nhất đi trở về bờ biển, ngồi xuống bên cạnh Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín tò mò nhìn xem từng động tác của Dương Nhất, nhưng không có lên tiếng.

Dương Nhất dùng dao cắt đầu cá, lấy lưỡi câu bằng xương cá của mình xuyên qua cá con, dùng cá con làm mồi nhử bắt cá lớn.

Dương Nhất thành thạo ném mồi câu ra xa, giờ chỉ cần ngồi chờ cá mắc câu, Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương Nhất hoàn thành một loạt động tác mới mở miệng hỏi, “Nhất Nhất, như vậy có thể câu được cá sao?”

“Yên tâm đi, bảo bối, đây là khu vực nước cạn, cá rất thích những nơi như thế này, nhất định sẽ mắc câu.”

Vừa dứt lời, Dương Nhất lập tứ đứng lên, vươn tay kéo cần câu, Mộ Ngôn Tín cũng vui vẻ kéo cùng Dương Nhất, thấy được con cá mồi chừng ba mươi centimet, Dương Nhất hưng phấn ôm Mộ Ngôn Tín hôn nồng nhiệt, vui vẻ hét lên “Tín Tín, người xem, ông trời cũng giúp chúng ta, nhanh như vậy đã có cá mắc câu.”

Mộ Ngôn Tín cũng rất là cao hứng, ôm eo Dương Nhất, không ngừng hôn lên mặt cô, “Nhất Nhất giỏi quá, yêu người nhất ah.”

Lúc này trông Mộ Ngôn Tín không khác gì tiểu nữ sinh, bỏ đi trói buộc của thân phận chủ tịch, không có áp lực của cha mẹ, chỉ có thoải mái khi cùng một chỗ với người mình yêu.

Nhìn thấy con cá còn chưa chết, Dương Nhất đào cái hố cát, đặt mồi nhựa vừa rồi nhặt được vào trong, mức nước biển vào, bỏ con cá xuống đó, bởi vì con cá này tối tối mới nường, hiện tại nếu không lộng cho nó sống, đoán chừng buổi tối bị ươn, thịt sẽ không ngon.

Lại lần nữa các nàng ngồi xuống bờ cát, đợi cá cắn câu, nhưng là sự tình thường không thuận lợi như vậy, các nàng ngồi đợi một giờ, cũng chỉ câu được một đầu một vài con cá bằng đầu ngón tay.

Dương Nhất nhìn mặt trời, sợ Mộ Ngôn Tín phơi nắng quá lâu sẽ tổn thương, liền đuổi nàng vào ngồi dưới bóng cây, vô tình phát hiện cách cây dừa không xa, có lùm cây thấp thấp, tuy nhiên hơi rậm rạp, nhìn vào như là một cái bình phong tự nhiên, Dương Nhất thâm nghĩ, thật là trời không quên ta, chỗ này vừa vặn có thể dùng cắm trại đêm nay, nhưng vẫn là phải cải tạo một chút mới có thể ở được.

Bởi vì phơi nắng quá lâu, hơn nữa không có bôi kem chống nắng, cho nên mặt Mộ Ngôn Tín đỏ lên, Dương Nhất nhìn thấy như vậy, đau lòng muốn chết, đột nhiên nghĩ đến thịt dừa có tác dụng chống nắng, rút con dao ra, lấy trái dừa khi nãy, nạo thịt dừa, chà xát ra, “Tín Tín, người xem mặt người phơi nắng đến đỏ lên rồi, bây giờ ta lấy thịt dừa bôi lên cho người, một lát sẽ đỡ hơn.”

Từ lúc ngồi trên bờ cát đợi cá cắn câu, Mộ Ngôn Tín đã cảm thấy mặt mình nóng lên, lại còn hơi ngứa , nhưng nàng không nói ra, nàng không muốn Dương Nhất lo lắng, nghe được Dương Nhất nói như vậy, trong

lòng đau xót, xem ra cho dù nàng không nói, cũng không tránh không pháp nhân của bảo bối.

Dương Nhất cẩn thận đem thịt dừa bôi lên mặt Mộ Ngôn Tín, thịt dừa thơm thơm ngọt ngọt, sau khi bôi lên rồi, da mặt hấp thu tinh dầu trong thịt dừa, rất nhanh mặt Mộ Ngôn Tín không còn nóng không còn ngứa nữa.

Dương Nhất nhìn xem Mộ Ngôn Tín, trong lòng đoán được vừa rồi bảo bối là giấu không nói với mình, mắt húng cau mày nói “Tín Tín, ngươi thật không nghe lời ah, tại sao khó chịu không nói với ta, lỡ như ta không chú ý tới, chẳng phải ngươi sẽ khó chịu suốt vậy sao.”

Dương Nhất nói xong còn mếu mồm, như là mình chịu ầm ức, Mộ Ngôn Tín tự biết mình đuối lý, nàng lôi kéo cánh tay Dương Nhất lắc lư “Nhất Nhất, là ta sai rồi, từ giờ trở đi ta cam đoan có chỗ nào không thoải mái đều sẽ nói với ngươi, đừng giận ta ah.”

Dương Nhất híp mắt, vẫn không để ý tới nàng, “Đừng nóng giận Nhất Nhất, người ta cũng là sợ ngươi lo lắng mà.”

Nói xong còn bày ra bộ dạng muốn khóc, Dương Nhất nhìn thấy vậy, vội vàng kéo nàng vào lòng an ủi “Tín Tín nghe lời, không khóc ah, ta chỉ là nghĩ tới vừa rồi ngươi khó chịu mà không nói, ta rất đau lòng ah.”

60. Chương 59

“Ừm~ không cho ngươi lại giận ta ah!” Mộ Ngôn Tín dụi dụi mặt ngực Dương Nhất làm nũng, “Ngoan ngoan, Tín bảo bối, hôn hôn ah” Dương Nhất hôn lên môi Mộ Ngôn Tín.

“Ngươi nhìn bên kia, vừa vặn hình thành bình phong tự nhiên, đêm nay chúng ta ngủ lại đó, ngày mai rồi đi, ở bờ biển quá lâu không tốt cho da của chúng ta.” Dương Nhất nói xong, chỉ chỉ bên kia.

“Được, nghe lời ngươi.” Mộ Ngôn Tín ngoan ngoãn gật đầu.

“Tín Tín, ta quay lại vào rừng hái mấy cái lá chuối, để lát nữa lột nằm ầm hơn lại xoa đuổi côn trùng.”

“Không chịu ah, ta muốn đi cùng ngươi, tuy sức ta không bằng ngươi, nhưng ít ra cũng có thể giúp ngươi ôm một ít trở về mà.” Mộ Ngôn Tín lắc lắc tay Dương Nhất, thuyết phục cô cho mình theo.

Dương Nhất nhìn vẻ mặt đáng thương của bảo bối, nội tâm mềm nhũn, sờ sờ đầu nàng, ôn nhu nói “Vậy được rồi, ngươi đi với ta, nhưng cầm bao nhiêu là do ta quyết định nha.” Nói xong Dương Nhất nắm tay Mộ Ngôn Tín đi vào rừng.

Đi không bao lâu đã trông thấy đám chuối tiêu, Mộ Ngôn Tín khó hiểu nhìn thân cây chuối có cây trúc xuyên qua, Dương Nhất híp mắt cười cười nói cho Mộ Ngôn Tín biết ngày mai sẽ rõ cái đó làm gì. Sau đó không đợi Mộ Ngôn Tín đặt câu hỏi nữa, cô bắt đầu hái lá chuối trên cây.

Mộ Ngôn Tín đứng bên cạnh nhìn Dương Nhất biểu lộ nghiêm túc, động tác thuần thục, so với biểu lộ khi giúp nàng kiểm duyệt hồ sơ ở công ty không có gì khác biệt, người này quả nhiên làm chuyện gì đều nghiêm túc dụng tâm, Mộ Ngôn Tín trong lòng cảm thán.

Lá chuối tiêu rất dễ hái, cho nên mới nửa giờ Dương Nhất đã hái được hơn mười kí, Dương Nhất dừng tay không hái nữa, Mộ Ngôn Tín nhìn thấy bảo bối mặt mũi đầy mồ hôi, đau lòng tiến lên lau mồ hôi cho cô, sau đó hai người, dưới tán cây chuối tiêu, trao nhau nụ hôn sâu triền miên ngọt ngào, nếu không phải ý thức được đây là rừng rậm, nguy hiểm rình rập, nói không chừng các nàng bắt đầu vận động hữu ái luôn rồi.

Dương Nhất phục hồi tinh thần, nhặt dưới đất lên ba cái lá chuối đưa cho Mộ Ngôn Tín, còn lại cô gồng mình ôm hết, “Tín Tín đi thôi, chúng ta chạy nhanh ra ngoài trước ah, đi theo ta nha.”

Nói xong liền đi nhanh, Mộ Ngôn Tín vốn muốn oán trách Dương Nhất vì sao cho nàng cầm có chút xiu, còn cô thì ôm hết như vậy, nhưng khi nhìn biểu lộ ngưng trọng của Dương Nhất, nàng không lên tiếng, chỉ đi theo Dương Nhất ra khỏi rừng rậm.

Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín ôm đồng lá chuối đến chỗ bình phong tự nhiên kia, từng người đem lá chuối để xuống đất, Dương Nhất bởi vì gồng tay ôm lá quá lâu, cánh tay mỗi nhừ, không ngừng lắc lắc thả lỏng,

Mộ Ngôn Tín lúc này nắm lỗ tai Dương Nhất nói “Nhất Nhất, sao người có thể tự mình ôm nặng như vậy, người xem người để ta cầm bao nhiêu mà bảo là cho ta giúp người.”

Mộ Ngôn Tín nói xong cũng buông lỏng, vẫn là không đành lòng làm đau bảo bối, cuối cùng biến thành xoa xoa nhẹ nhàng, Dương Nhất cười hì hì vài tiếng, “Người ta là không nỡ để Tín bảo bối bảo bối mệt nha, ừ, hiện tại có việc cho người làm á, người đem đồng lá này trải ra chỗ đủ cho hai người nằm, rồi xếp chồng dày lên, như vậy sẽ nằm êm một chút.”

Dương Nhất làm bộ phân công cho Mộ Ngôn Tín, nàng nghe cuối cùng mình đến đây cũng hữu dụng, vui vẻ đáp lại “Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Mộ Ngôn Tín nói xong, bắt đầu sắp xếp cái đồng lá mang về, Dương Nhất nhìn nàng làm rất hăng say, bỏ chạy đến sau mấy cây dừa, cô nhớ vừa rồi đi qua có nhìn thấy rất nhiều cây cọ, đem lá cọ về sắp xếp lại thành cái lá chắn, chắn gió lùa vào chỗ trú, còn có thể phòng ngừa mãnh thú tấn công. Nghĩ như vậy, Dương Nhất dùng dao cắt rất nhiều lá cọ, bởi vì lá cọ tương đối nặng, cho nên cô chia ra năm lần đi mới đem hết về được.

Dương Nhất thật vất vả đem đồng lá cọ trở về, phát hiện Mộ Ngôn Tín đã dựa theo lời mình xếp lá chuối thành xong rồi, nhìn vào lớp lá dày đặc biệt mềm mại, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín cười, “Tín bảo bối mệt rồi a, người nghỉ ngơi đi, uống chút nước dừa, ta đi cắm đồng lá cọ này xong rồi chúng ta nướng cá ăn tối.”

“Không muốn, ta không mệt, ta giúp người, người không biết có câu hai người phối hợp làm việc không mệt mỏi sao? Chúng ta cùng làm sẽ nhanh hơn.”

Dương Nhất bất đắc dĩ cười cười, thật sự không thể lay chuyển bảo bối của mình, giơ tay ra hiệu “OK” với nàng.

Trước tiên Dương Nhất định hình chỗ cắm mấy lá cọ xung quanh giường lá chuối, cô để Mộ Ngôn Tín vịn giúp mình, sau đó đi nhặt khúc cây đào mấy cái lỗ nhỏ hẹp, cắm lá cọ xuống, rồi lấp đất lại. Lá cọ được xếp như hình cánh quạt, vì sợ ngã, nên Dương Nhất sắp xếp xem kẽ mấy hàng, như thắt bím tóc, cuối cùng làm thành một vòng, Dương Nhất lấy trong túi ra đoạn dây thừng nhặt được ở bãi rác, cột chặt chúng vào hai bên thành bình phong, vì sợ thú dữ tấn công, nên Dương Nhất chỉ chừa một cái lỗ nhỏ để leo ra leo vào.

Mộ Ngôn Tín liên tục ở bên cạnh giúp Dương Nhất hoàn thành cái doanh trại ngoài trời này, nhìn Dương Nhất làm việc đầu ra đầy, trong lòng ấm áp, trước kia nàng chỉ nghe Nhất Nhất kể sơ qua về chuyện huấn luyện, nhưng là từ khi đến cái đảo này, chứng kiến sự hiểu biết và kỹ năng sinh tồn của Dương Nhất, trong lòng nàng thật sự cảm tạ ông trời đã ban cho nàng một con người ưu tú như vậy, còn làm cho cô yêu nàng.

Đại công cáo thành, Dương Nhất tìm củi đốt đồng lửa trước bình phong, xiên con cá vào cành cây, gác lên nướng. Mặt trời đã lặn dần, Mộ Ngôn Tín ngồi dựa vào ngực Dương Nhất, hai người cùng nhìn ngọn lửa, Mộ Ngôn Tín kéo tay Dương Nhất vuốt ve, “Nhất Nhất, người xem bầu trời ở đây thật nhiều sao, xung quanh cũng thật yên tĩnh, chỉ có hai người chúng ta.”

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín nói, ôm chặt bảo bối trong ngực, “Phải ah, ở đây không có âm thanh ồn ào như trong thành phố, cũng không có tranh quyền đoạt lợi, chỉ có hai chúng ta, Tín Tín người thích nơi này không?”

“Ừm, thích, chỉ cần nơi nào có Nhất Nhất đều là nhà của ta.” Mộ Ngôn Tín xoay người nhìn Dương Nhất nói.

“Ta cũng thích nơi này, bởi vì nơi này chỉ có hai ta, chúng ta có thể làm gì tùy thích, mặc dù không so được với cuộc sống trong thành phố, nhưng là ở đây không có tài liệu sổ sách, không có hợp hành, người biết đấy lòng ta căn bản không thích những cái đó mà, chỉ là thân bất do kỷ.” Dương Nhất đau lòng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn đang ủy khuất của Mộ Ngôn Tín, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng nàng, “Bảo bối ngoan ah, không nói vấn đề này nữa, xem như chúng ta đến đây nghỉ mát có được?” Dương Nhất nói xong lại lộ ra chiêu thức sát thương cao của mình - lúm đồng tiền.

Ngọn lửa vẫn cháy, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín cứ như vậy nhìn nhau, không có ngôn ngữ, chỉ là nhìn nhau, trao nhau nụ hôn lên cánh môi hấp dẫn, nụ hôn dai dẳng sâu sắc, không có dục vọng, chỉ có cảm thụ

tâm hồn lẫn nhau, trao đổi tâm ý, là biểu đạt từ trong đáy lòng của hai người yêu nhau thật nhiều.

Nụ hôn kết thúc, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín nhìn nhau cười, Dương Nhất thấy cá đã chín, lấy nó xuống khỏi đồng lửa, dùng dao cắt thịt cá, đưa lên miệng thổi thổi rồi dứt cho Mộ Ngôn Tín, “Tín Tín, ah~ nào, ăn cá nà.” Tình yêu cứ như trẻ con ấy.

“Ừm~ hương vị cũng được, không khó ăn, Nhất Nhất người cũng ăn đi.”

“Dứt người ăn trước, chút nữa ta ăn.” Dương Nhất nói qua loa rồi lại dứt một miếng vào miệng Mộ Ngôn Tín.

“Không muốn, nếu người không ăn ta cũng không ăn, buổi sáng người vừa trèo cây vừa khuâng đồ nặng, tiêu hao nhiều thể lực, người cần phải ăn nhiều một chút, nghe lời ta, đến đây, uống nước dừa.” Mộ Ngôn Tín nói xong liền đưa trái dừa lên miệng ép Dương Nhất uống.

Dương Nhất không còn cách nào, phải nghe lời nàng dâu thôi, uống vài ngụm nước dừa, sau đó cũng bắt đầu ăn cá. Ngoại trừ mùi cá thì chính là mùi nướng khét, không có ướp qua, tuy không tính là khó ăn, nhưng tuyệt đối cũng không dễ ăn, Dương Nhất vừa nhai vừa cảm thán trong lòng, thật sự là làm khó Tín Tín rồi.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương Nhất nghe lời ăn cá thì rất là vui vẻ, cứ như vậy, hai người người một miếng ta một miếng, thỏa mãn thưởng thức bữa tốt do chính mình câu được, hai con cá là quá đủ, khiến cho cuối cùng ăn không hết, Mộ Ngôn Tín ép Dương Nhất phải ăn nhiều để bổ sung năng lượng, thành ra Dương Nhất ăn đến dạ dày muốn phát nổ.

Sau khi cơm nước no nê, Mộ Ngôn Tín sợ Dương Nhất ăn nhiều khó tiêu, liền kéo Dương Nhất đến bờ biển tản bộ, dưới ánh trăng, mười ngón tay đan vào nhau, gió biển vi vu thổi làm tóc các nàng bay theo chiều gió, “Nhất Nhất, dạ dày người có đỡ chút nào không?” Mộ Ngôn Tín dựa vào cánh tay Dương Nhất.

“Ừm, đừng lo lắng, ta không sao, đi bộ một chút là được rồi.” Dương Nhất an ủi.

“Tín Tín, sáng mai ta muốn xuống biển xem có thể bắt được cái gì ăn không, với lại ngày mai chúng ta cũng nên đi vào rừng xem xét, coi có tìm được chỗ trú tốt hơn không, dù sao cũng không thể ở bờ biển mãi, nắng gió gay gắt lâu ngày, da chúng ta chịu không nổi.”

“Ừm, ta nghe lời người, nhưng là ta không muốn người xuống biển, ta lo dưới đó không an toàn.” Mộ Ngôn Tín lo lắng nói.

“Yên tâm ah, không có gì không an toàn đâu, dưới biển có rất nhiều đồ ăn, hơn nữa còn là đồ ăn nhiều dinh dưỡng, nếu may mắn nói không chừng chúng ta có thể có tiệc hải sản lớn.” Dương Nhất thoải mái nói, cô không muốn Tín bảo bối quá lo lắng vấn đề này.

Nhâm Sơ cùng Đồng Nghệ thời gian này rất vui vẻ thoải mái, sinh hoạt mỗi ngày của các nàng rất có quy luật, Nhâm Sơ vẫn sắp xếp thời gian đưa đón Đồng Nghệ. Sau khi Dương Nhất đi, Đồng Nghệ có chút bận tâm về các nàng, cho nên nói Nhâm Sơ nghe ngóng tình hình, nhưng lại không nghe được bất kỳ tin tức gì.

61. Chương 60

Dọc đường tản bộ về bình phong, Dương Nhất tranh thủ nhặt thêm cành cây khô, về đến nơi, Dương Nhất xếp vòng quanh ngọn lửa để kéo dài thời gian cháy lâu một chút, nơi có lửa động vật ăn thịt sẽ không dám tới gần, làm xong hết, Dương Nhất đỡ Mộ Ngôn Tín leo qua đám lá cọ vào trong, sau đó cô cũng leo vào, thuận tay kéo kéo chỉnh chỉnh lại cho lá cọ che đi những điểm hở.

“Tín Tín, người có khỏe không? Có cảm thấy chỗ nào không thoải mái không? Để ta cởi áo khoác đắp cho người.” Dương Nhất lo lắng nói, liền cởi áo khoác ra, trên người chỉ còn chiếc áo sơ-mi.

“Ta không sao ah, người nhanh mặc vào đi, ta sợ đêm xuống người sẽ cảm lạnh.” Mộ Ngôn Tín muốn giúp Dương Nhất mặc lại áo khoác.

“Không có gì đâu, ta không lạnh, đến đây chúng ta cùng đắp, ta ôm người ngủ, như vậy chúng ta đều không lạnh ah.”

Dương Nhất ngăn cản động tác của Mộ Ngôn Tín, trùm áo lên người bảo bối, còn cô chỉ đắp một cái tay áo, sau đó ôm Mộ Ngôn Tín vào lòng, dỗ nường mau chìm vào giấc ngủ.

Có lẽ hôm nay đã quá mệt mỏi, không bao lâu hai người đã tiến vào mộng đẹp, buổi tối này Mộ Ngôn Tín rất an tâm, quả là chỉ cần ngủ trong tay của Nhất Nhất, vô luận là ở đâu nường cũng đều an tâm. Mộ Ngôn Tín trong đêm này có một giấc mộng đẹp, trong mộng nường đi nép sát vào người Dương Nhất, còn Dương Nhất dẫn một bé gái ba bốn tuổi, một nhà ba người hạnh phúc tản bộ trong công viên. Mộng này làm Mộ Ngôn Tín vui đến ngủ cũng cười ra tiếng, trên mặt là nụ cười vui vẻ hạnh phúc.

Dương Nhất thì không có an tâm đi ngủ, đối với tình hình hiện tại, Dương Nhất biết rõ là không thể ngủ sâu, mỗi giờ mỗi phút đều phải cảnh giác, nhất là trên hoang đảo này, trước giờ mình chưa từng biết, đến đây trong tình trạng không có chuẩn bị gì, cho nên càng không thể qua loa.

Dương Nhất ôm Mộ Ngôn Tín, ngửi mùi hương trên người nường, cảm giác rất lâu không được ôm bảo bối ngủ, thật vất vả hôm nay lại có thể rồi, hết lần này tới lần khác không thể an tâm ngủ, trong lòng Dương Nhất rất là âm ỉ, thầm nghĩ “Lão đầu xấu xa, cố tình khảo nghiệm định lực của ta, biết rõ ta sẽ không ở đây ‘yêu yêu’ bảo bối, hừ, không chấp nhất với ông.” Dương Nhất bĩu môi, mở mắt ra nhìn bảo bối điềm tĩnh ngủ, khóe miệng Dương Nhất không khỏi vểnh lên, ưm, Tín Tín của ta thật là đẹp, ngủ mà vẻ mặt cũng mê người như vậy, Dương Nhất dùng tay nhẹ vuốt mặt Mộ Ngôn Tín, sau đó dần chuyển đến cánh môi.

Càng như vậy Dương Nhất càng cảm thấy cơ thể mình giống như phát hỏa, dục vọng không ngừng dâng lên, ngấm lại cũng vài ngày chưa cùng Tín Tín vận động rồi, khát vọng trong lòng ngày một sâu sắc... Dương Nhất lắc đầu xua đi ý nghĩ kia, tay rời khỏi cánh môi Mộ Ngôn Tín, trở về vị trí ban đầu, trong lòng không ngừng niệm kinh, muốn dục vọng qua thời gian tan đi.

Dương Nhất biết rõ hiện tại mình không thể ‘yêu’ Tín Tín, không nói đến dùng tay leo cây, hái lá, lượm củi, mà ở đây cũng không có thuốc, vạn nhất ham muốn nhất thời của mình, lại để cho hạ thể Tín bảo bối bị nhiễm trùng... Dương Nhất suy nghĩ lại một nửa những yếu tố này, quyết định, trước khi quay trở lại đất liền tuyệt đối không thể cùng Tín Tín vận động hữu ái.

Ánh mặt trời buổi sáng xuyên qua hàng cọ chiếu lên người các nường, Dương Nhất mở mắt, ngáp dài một cái, bởi vì buổi tối phải liên tục khắc chế dục vọng, lại thêm không dám ngủ sâu, cho nên phải hơn ba giờ sáng mới chính thức chìm vào giấc ngủ, khiến cho bây giờ chân tay Dương Nhất đều vô lực, nhìn thấy bảo bối ngọt ngào ngủ trong lòng mình, Dương Nhất cảm giác công mình trong coi cả đêm cũng đáng.

Dương Nhất từ từ rút cánh tay mình ra, chỉnh lại áo khoác đắp cho Mộ Ngôn Tín, nghĩ đến bảo bối nhất định là quá mệt mỏi, đoán chừng sẽ ngủ thêm một hồi, dứt khoát đi ra bãi rác một chuyến xem có nhặt được vật gì hữu dụng nữa không. Buổi chiều gió thổi hướng này, nếu lại có thủy triều lên cao, vậy tối nay không thể ngủ trong bình phong này nữa rồi. Mà dù cho không có thì ngủ một đêm rồi cũng phải đổi chỗ, như vậy mới bảo đảm an toàn, cũng không thể chịu đựng gió biển thời gian dài. Dương Nhất cẩn thận leo ra khỏi bình phong, che chắn cửa cẩn thận rồi mới đi ra bãi rác.

Trên đường đi, Dương Nhất làm đủ loại tư thế giãn cơ thể, ví dụ như duỗi cánh tay, đá căng chân, căng cơ giãn cốt, vô luận ở đâu Dương Nhất cũng thấy không khí buổi sáng là tốt nhất, có lợi để làm bất cứ chuyện gì.

Dương Nhất cước bộ rất nhanh, chưa đến năm phút đồng hồ đã tới bãi rác, vừa đúng lúc thủy triều xuống thấp, cho nên đi vào bãi rác sẽ an toàn hơn.

Cái bãi rác này là ở vị trí đón gió, rất nhiều thứ sẽ theo dòng chảy trôi tới đây, thủy triều vừa xuống, đá ngấm nhô lên, còn là rất trơn ướt, Dương Nhất cẩn thận đi tới, chỉ cần nghĩ tới nếu bây giờ để bị trật chân hay bị thương, không thể nghi ngờ sẽ khiến Tín Tín lo lắng, cho nên Dương Nhất vô cùng cẩn thận tiến về phía trước.

Dương Nhất đi sâu vào bên trong bãi rác, nhìn thấy rất nhiều vỏ bình nhựa, cái này có thể tận dụng rất tốt nha, Dương Nhất nghĩ đến, mặt kệ là cái nơi khỉ ho cò gáy nào cũng sẽ tìm được sản phẩm công nghiệp.

Dương Nhất lục lọi dưới đóng vỏ nhựa, phát hiện mấy đoạn ống cao su mềm, cái này quả là nguyên liệu tốt để chế tác, Dương Nhất rất vui vẻ lượm nó nhét vào túi quần.

Nhìn thời gian đoán chừng Tín bảo bối đã dậy, nhanh chóng nhặt bốn năm cái bình cùng một đoạn sợi bông thô, đi ra khỏi bãi rác, trở về bình phong.

Mộ Ngôn Tín tỉnh lại, phát hiện Dương Nhất không có bên cạnh, đột nhiên cảm thấy bối rối, nàng không biết Dương Nhất sớm như vậy đi làm gì, mà bỏ nàng ở đây một mình, trong lòng âm ức, nhưng cân nhắc lại, đêm qua lúc tản bộ Nhất Nhất đã nói hôm nay muốn ra biển tìm đồ ăn, nàng vội vàng đứng dậy leo qua hàng cọ ra ngoài, đi đến bờ biển, nhìn xa xa ra biển, thế nhưng nhìn một hồi cũng không thấy bóng người, nàng có chút lo lắng. Lúc này Dương Nhất từ bãi rác trở về, nhìn thấy bảo bối của mình loanh quanh nhìn ra biển, lập tức chạy tới ôm nàng “Tín bảo bối, dậy rồi sao, vừa rồi ta đi bãi rác một chuyến, nhặt được rất nhiều thứ tốt mang về nè.”

Mộ Ngôn Tín cảm thụ được khí tức của Dương Nhất, an tâm trở lại, nhưng vẫn nói lấy vài câu “Buổi sáng người đi tại sao không gọi ta dậy, làm hại ta tỉnh lại không thấy người.” Nói xong còn như tiểu nữ nhân tiến vào trong lòng Dương Nhất ôm cô, Dương Nhất bị hành động của Mộ Ngôn Tín chọc cười khanh khách, cô trên bảo bối nhà mình một phen, khiến Mộ Ngôn Tín đỏ mặt, hai người người truy ta đuổi, vui vẻ rượt nhau trên bờ cát, giống như trở về tuổi thơ.

Giờn một rồi hai người ngồi nghỉ trên bờ cát một chút, sau đó Dương Nhất dẫn Mộ Ngôn Tín đến chỗ đám chuối tiêu, Mộ Ngôn Tín lúc này mới biết được, thì ra ống trúc trên cây chuối tiêu là để lấy nước.

Dương Nhất lấy nước dưới cái hồ lá chuối đổ vào mấy cái bình vừa rồi nhặt được, có được ba bình nước đầy, Dương Nhất dẫn Mộ Ngôn Tín rời đi.

“Tín Tín, người xem, như vậy là mười mấy ngày tới đều có nước uống ah.” Nói xong không quên uống thử một ngụm, “Ách... hơi chua một chút, bắt quả nước này chứa nhiều vitaminC, bổ sung khoáng chất cần thiết cho cơ thể.”

“Nhất Nhất, ta phát hiện lời này của người rất giống trong mấy cái quảng cáo nha.” Mộ Ngôn Tín không nhận được trêu ghẹo.

“Hình như là vậy, ta sợ người không thích uống nên giải thích một chút.” Dương Nhất quệt miệng, giống như bị khi dễ, Mộ Ngôn Tín xoa xoa mặt Dương Nhất, “Ngoan ah, chỉ cần là đồ do Nhất Nhất tìm về, mặc kệ vị như thế nào ta cũng ăn hết.”

Các nàng thu nước trở về, Dương Nhất để Mộ Ngôn Tín ngồi cạnh đồng lửa, còn mình đi tìm hai cây trúc dài làm công cụ đi săn. Vô luận là đi săn ở đâu, có công cụ bắt mồi sẽ dễ dàng hơn một chút.

Dương Nhất dùng dao vót nhọn hoặc một đầu trúc, làm ra một cái mũi tên, Dương Nhất nghĩ đến trước kia lão sư từng nói qua, loại công cụ đi săn cơ bản này đã lưu truyền mấy ngàn năm, cho tới bây giờ đều có người sử dụng.

Mộ Ngôn Tín không nói gì, chỉ ngồi bên cạnh chăm chú nhìn Dương Nhất làm công cụ đi săn.

Dương Nhất tìm một gốc trúc thô như cái để làm cần câu, ở một đầu trúc, lấy dao chẻ dọc theo thân đoạn dài mười lăm centimet, thành bốn cánh hoa, sau đó chuốt nhọn cả bốn cánh, rồi lấy thân trúc đã vót nhọn khi nãy xuyên vào giữa, dùng dây thừng nhặt được ở bãi rác cột cố định chúng, như vậy khi săn con mồi mới không chạy trốn được.

Làm xong mũi tên Dương Nhất còn nghĩ đến sử dụng mấy cái ống cao su mềm kia làm ra cái cơ chế bắn, cái này rất dễ, trực tiếp đem mấy cột mấy đoạn ống lại thành một cái vòng, như dây thun, như vậy có thể đeo vào cổ tay, lúc thấy con mồi, dùng tay kéo nhanh dây thun, dây thun đàn hồi có thể tăng tốc độ bắn đi, thuận tiện cho xuống biển săn, lại hiệu suất cao.

Dương Nhất làm xong, Mộ Ngôn Tín cầm lên coi, không tệ, Mộ Ngôn Tín rất bội phục kỹ năng sinh tồn của Dương Nhất.

Dương Nhất làm xong công cụ đi săn, cô nói Mộ Ngôn Tín ngồi dưới bóng dừa đợi mình, cô bắt đầu ra biển tìm đồ ăn, vì không có kính bơi, Dương Nhất dùng bình nhựa nhặt được thay thế, nhìn thông qua miệng

bình đi xuống biển.

Đi săn dưới biển thật là sự tình hao tổn nhiều thể lực, còn phải kiên trì nhẫn nại, Dương Nhất không ngừng lặn xuống, nhìn qua bình nhựa nhìn tìm kiếm con mồi, một lần lại một lần không có kết quả, Dương Nhất phát hiện khu vực này không có cá lớn bơi tới, chỉ có cái loại cá nhỏ bơi thành đàn, mà mấy loại này thì thường tốc độ rất nhanh, cần bản không thể nào bắt được, dù cho có vũ khí cường lực, nhưng tầm nhìn bị hạn chế, khiến cho Dương Nhất gặp không ít khó khăn.

Dương Nhất cảm giác hiện tại mình rất mệt ah, cô ngẩng đầu, nhìn bảo bối đang đợi mình trên bờ, cô giữ vững lòng tin, tĩnh tâm lại, đi từ từ dưới biển, con mắt không ngừng thông qua miệng chai quan sát động tĩnh dưới biển, đi tới đi tới, nàng nhìn thấy sau mấy rạn đá ngầm lộ ra mấy con rêu, Dương Nhất mừng rỡ, sắp có được đồ ăn rồi, cô nhắm kỹ mục tiêu, từ từ kéo dây thun trên cổ tay, lần nữa xác định con mồi, rồi buông lỏng sợi dây, mũi tên bắn tới, không nghi ngờ gì nữa, đã trúng con mồi.

Dương Nhất bắt được con mồi, nhanh chóng ngoi lên mặt nước, trên tay cô là mũi tên dính một con tôm hùm, Dương Nhất vui vẻ đập tay lên mặt biển, nước văng tung tóe, để chúc mừng mình đã bắt được con mồi, sau đó vội vàng bơi vào bờ, khoe chiến lợi phẩm với bảo bối.

62. Chương 61

Mộ Ngôn Tín vốn là ngồi dưới cây dừa chờ Dương Nhất, nhưng là cứ nhìn Dương Nhất ngoi lên lặn xuống không có kết quả, nàng lo lắng cho thể lực của Dương Nhất, cho nên trực tiếp ra đứng đợi ở bờ biển.

Dương Nhất cầm con tôm hùm từ ngoài biển chạy vào bờ, ôm Mộ Ngôn Tín vui vẻ nói “Tín bảo bối thực sự có sở vọng phu nha, người xem, ta bắt được con tôm hùm lớn, buổi tối chúng ta có thể ăn ngon.”

Mộ Ngôn Tín ôm Dương Nhất, người lạnh băng, đáng thương làm sao, nàng lo lắng sợ Dương Nhất sẽ vì thể mà sinh bệnh, nhưng khi nghe Dương Nhất ôm mình khoe chiến công, Mộ Ngôn Tín cũng chiều chuộng cho Dương Nhất một nụ hôn nóng bỏng.

Đợi khi hôn xong, Dương Nhất mới nhớ ra quần áo mình đang ướt, cô kéo Mộ Ngôn Tín chạy nhanh đến đống lửa sưởi ấm.

“Tín bảo bối người xem, là tôm hùm đó nha, là tôm hùm loại một luân, loại này khi trưởng thành có thể được tới bốn kí, nhưng mà con này còn chưa trưởng thành, chắc chỉ khoảng hai kí hơn à.” Dương Nhất nói xong đem tôm hùm để xuống đất, kéo Mộ Ngôn Tín đến đống lửa, “Tín Tín, quần áo người bị ta làm ướt hết rồi, người ở đây hong khô, ta lại ra biển, vừa rồi ta nhìn thấy có mấy con hàu bám ở mấy rạn đá ngầm, cái đó không cần bắt, dùng tay cạy xuống cũng được.” Dương Nhất nói xong liền chạy đi. Mộ Ngôn Tín nhìn xem Dương Nhất dắt mình đi như tiểu hài tử, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Dương Nhất vừa đi vừa lấy dao cắt miệng bình nhựa, để tăng đường kính miệng bình, sau đó đi xuống biển, đi tới chỗ vừa rồi bắt được tôm hùm, dùng tay cạy mấy con hàu bỏ vào trong bình, cái bình bị cắt miệng, có thể dễ dàng bỏ hàu vào, Dương Nhất không ngừng ngoi lên hụp xuống cạy hàu, đến khi được đầy bình, Dương Nhất bơi vào bờ.

Cầm chiến lợi phẩm đi đến chỗ mấy cây dừa, Dương Nhất phát giác trên cánh tay có chỗ hơi ngứa, tiếp theo còn nổi mẩn hồng hồng, Dương Nhất nghĩ có lẽ vừa rồi chỉ lo tìm đồ ăn, không để ý xung quanh có sứa bơi tới.

Mộ Ngôn Tín nhìn tay Dương Nhất lo lắng hỏi “Nhất Nhất, tay của người làm sao vậy?”

Dương Nhất nhìn ánh mắt Mộ Ngôn Tín, không dám nói dối, chỉ nói trong lúc lặn xuống không cẩn thận bị sứa cắn.

“Vậy làm sao bây giờ? Cái này có nguy hiểm đến tính mạng không?” Mộ Ngôn Tín vội vàng hỏi.

“Yên tâm ah, đây là sứa nhỏ, cắn chỉ gây cảm giác ngứa, nếu dùng tay gãi sẽ đau một chút, nhưng không có việc gì, qua một hồi sẽ hết, đừng lo lắng.” Dương Nhất an ủi Mộ Ngôn Tín, hôn hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, Mộ Ngôn Tín nghe vậy mới buông tay Dương Nhất ra.

Tôm hùm được công nhận là mỹ thực trên thế giới nha. Dương Nhất tách đầu tôm, chia làm hai phần đem nướng, vừa dùng cành cây chọt chọt vô đống lửa vừa nói với Mộ Ngôn Tín “Ta nhớ lúc huấn luyện, lão sư từng nói, trước kia nhiều cư dân trên đảo, rất ưa thích một phần này của tôm hùm.”

Mộ Ngôn Tín nghi ngờ hỏi “Là phần nào?”

Dương Nhất cười cười “Là gạch tôm, gạch tôm là mỹ thực nha, có rất nhiều dinh dưỡng, nhưng tiếc là hương vị không được tốt lắm.”

Dương Nhất dùng dao cạo một ít gạch tôm đưa cho Mộ Ngôn Tín, “Ăn đi, coi như bổ sung dinh dưỡng.”

Sau khi thổi thổi, Mộ Ngôn Tín không do dự ăn vào trong miệng, nếm được hương vị, Mộ Ngôn Tín rất không có hình tượng liếc mắt, Nhất Nhất nói không sai, cái này thật là rất khó ăn, nhìn thấy Dương Nhất bên cạnh cười trộm, làm bộ tức giận nói “Người ăn sạch phần gạch tôm còn lại cho ta.”

Tín bảo bôi một bụng xấu xa, biết là khó ăn còn bắt ta ăn hết, cho dù là nhiều dinh dưỡng, cũng không thể ép ta như vậy ah.

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín nói xong, mặt tái xanh rồi, nhưng nghĩ đến cái này nhiều dinh dưỡng, vẫn là nghe lời nàng dâu đi, Dương Nhất dùng dao lấy toàn bộ phần gạch tôm ra để trên lá chuối, lại dùng dao tách vỏ tôm hùm, lúc này tôm hùm lộ ra phần thịt tươi mềm, ai nhìn đều phải chảy nước miếng.

Dương Nhất lấy khối thịt lớn nhất, đưa lên miệng thổi thổi, đút cho Mộ Ngôn Tín, “Tín Tín, nhanh há miệng, cái này tuyệt đối tươi ngon ah.”

Mộ Ngôn Tín biết Dương Nhất luôn đem những thứ tốt nhất cho mình, nàng há miệng cắn một nửa, một nửa lưu trên tay Dương Nhất, sau đó cầm tay Dương Nhất xoay lại, đem khối thịt còn lại đưa vào miệng Dương Nhất. Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất ngoan ngoãn ăn, nàng mới bắt đầu nhai khối tôm hùm trong miệng. Ừm~ quả nhiên là hạng nhất, cái này còn tươi hơn trong nhà hàng, lại không qua tẩm ướp, nướng tự nhiên, Mộ Ngôn Tín rất là thỏa mãn.

Dương Nhất cũng thật thỏa mãn, sinh tồn trên hoang đảo, nhất định phải có ý chí chiến đấu dữ dội, đồ ăn ngoan chính là khích lệ tinh thần chiến đấu.

Dương Nhất lấy mấy con hàu gói trong lá chuối để lên đống lửa nướng, bữa cơm này tuyệt đối là phong phú nha, có thể gọi là tiệc hải sản luôn.

Sau khi ăn xong, Dương Nhất nói Mộ Ngôn Tín hôm nay sẽ lại đây một đêm nữa, ngày mai sẽ rời đi vào rừng tìm nơi trú khác, vì thế, Dương Nhất lại trèo lên hái mấy trái dừa.

Tại nơi hoang đảo không người sinh sống, việc ăn đầy đủ ba bữa một ngày là không thể, mỗi ngày chỉ cần một bữa là đủ rồi, Dương Nhất gói kỹ mấy con hàu đã được nướng chín, đợi buổi tối khi đói có thể lấy ra ăn.

Bởi vì đêm trước ngủ không được tốt, mắt Dương Nhất xuất hiện thâm quầng, cái này khiến Mộ Ngôn Tín rất là đau lòng, nàng cố ý để Dương Nhất gối đầu lên đùi của mình, ngủ bù, Dương Nhất không lay chuyển được vợ mình, cô cũng có chút mệt mỏi, ngủ đủ để bảo trì tinh thần thể lực cũng là đạo lý sinh tồn, buổi chiều Dương Nhất gối đầu lên đùi Mộ Ngôn Tín ngủ, ngủ thật ngon, cho đến khi mặt trời xuống núi Dương Nhất mới tỉnh lại.

Sáng sớm hôm sau, hai người sớm rời khỏi giường, xuất phát đi vào rừng, trên đường đi Dương Nhất luôn luôn nắm chặt tay Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất vừa đi vừa quan sát xung quanh, đi đến chỗ đám chuối tiêu, Dương Nhất lấy bình đi hứng nước, đồng thời hái một số chuối để dành ăn.

Hai người cứ từ từ tiến về phía trước, bỗng Dương Nhất nghe được tiếng nước chảy, lật đặt nắm tay Mộ Ngôn Tín chạy tới, phát hiện sau rừng cây là dòng suối nhỏ, nhưng là nước bên trong không được sạch lắm, Dương Nhất nhìn lên, hẳn là nước từ trên núi xuôi dòng xuống đây. Dương Nhất tiếc nuối nhìn Mộ Ngôn Tín nói ra ” Tín Tín, thật đáng tiếc, suối này không đủ trong, không thể dùng để uống.”

Mộ Ngôn Tín xoa xoa đầu Dương Nhất, an ủi cô một chút, lúc này Dương Nhất chột nhìn thấy cái gì đó, nhanh chóng nhặt khúc cây trên mặt đất, nhảy xuống suối quật đánh, chỉ chốc lát, Dương Nhất đã bắt được con rắn nước, Dương Nhất dùng dao cắt đầu nó, vắt nó lên cổ, lên bờ.

Sau khi lên bờ, Dương Nhất rất là vui vẻ chạy đến bên cạnh Mộ Ngôn Tín, “Tín bảo bối, người xem, có bữa bối từ trên trời rơi xuống nè, đợi đến tối chúng ta nướng lên ăn.”

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương Nhất hưng phấn mới tạm gác lo lắng qua một bên, người này như thế nào dám làm những chuyện nguy hiểm như vậy chứ, nếu còn thể vài lần nữa, đoán chừng rất nhanh mình sẽ bị truy tìm thôi.

Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đi tới, thấy trước mặt có cành cây khô cản đường, Dương Nhất bước tới bẻ cành cây xuống. Đi không bao lâu, Dương Nhất tìm thấy một cái hang khô, cô đi xung quanh xem xét tình hình, nhìn sắc trời cũng chiều rồi, liền chọn nơi này là địa điểm đóng quân. Bởi vì đá đánh lửa đem theo đã dùng hết, cho nên Dương Nhất tự mình đánh lửa, cô dùng con dao độc nhất trên người, gọt cây, “Hiếm khi có cơ hội, hiện tại ta sẽ dùng cách đánh lửa của thổ dân ngày xưa.”

Dương Nhất rất là vui vẻ nhìn Mộ Ngôn Tín bên cạnh, “Tín Tín, khó có được cơ hội để ta phơi bày năng lực trước kia huấn luyện, người xem ta đang tận lực gọt nhẵn khúc cây này, như vậy khi xoáy sẽ không bị ma sát làm tổn thương tay.” Mộ Ngôn Tín không ngừng gật đầu, nhìn thấy trán Dương Nhất đổ đầy mồ hôi, đưa tay lau mồ hôi cho cô.

Gọt xong, Dương Nhất lại lấy một khúc gỗ tròn, dùng dao xoáy lên đó tạo ra cái lỗ nhỏ, bốc mấy hạt cát bỏ vào, như vậy có thể tăng lực ma sát, đem khúc gỗ lại đóng cổ khô, một khi sinh ra tia lửa, tia lửa sẽ hợp với cổ khô tạo ra lửa, trên lý thuyết là như vậy, nhưng áp dụng thực tế khó hơn nhiều.

Dương Nhất không có nói ra lo lắng trong lòng, mà chỉ kiên nhẫn xoáy tròn cây gỗ trên tay mình, đây quả là một cách rèn luyện kiên nhẫn, không nên gấp gáp, qua thời gian ma sát sẽ sinh nhiệt, còn có không thể để mồ hôi nhiều lên. Một khi đã bắt đầu sinh nhiệt, tốc độ phải nhanh hơn, vẫn đang chăm chỉ xoáy, Dương Nhất chợt nhìn thấy có một tia khói bốc lên, cô lập tức ngừng lại, khúc cây bỏ vào bụi cỏ, gió thổi luồng vào, rất nhanh, khói trắng bốc lên một vùng, sau đó là bao phủ toàn bộ đóng cổ khô, lửa bốc lên, khúc cây cháy thành than củi.

Dương Nhất quần con rắn lên cành cây, để lên lửa nướng, trên cơ bản nướng 15 phút là chín, Dương Nhất nghĩ nghĩ, dù sao cũng tìm được chỗ đóng quân, trước hết là nướng chín con rắn lột da.

Dương Nhất để cho Mộ Ngôn Tín canh nướng con rắn, nói nàng ở lại đây đừng chạy loạn, cô đi phụ cận tìm vật liệu làm giường ngủ.

Dương Nhất đi lại chỗ vừa rồi mà cô nhìn thấy rất nhiều cây trầm, cô nhanh chóng dùng dao tróc vỏ cây, cô nhớ đến lời trước kia lão sư nói, cây trầm có rất nhiều công dụng, có thể nhóm lửa, chống thấm nước nơi ẩn núp, hoặc có thể làm quần áo, thậm chí dùng sát trùng cũng rất hiệu quả.

Dương Nhất tróc nhiều miếng vỏ cây lớn, lại bẻ nhiều cành cây thô, loại cành cây dẻo dai này rất thích hợp làm khung giường, Dương Nhất ôm tất cả trở về hang.

Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất về tới, vui vẻ chạy tới, giúp Dương Nhất để đồ xuống đất, Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất đổ đầy mồ hôi, đau lòng muốn chết, vươn tay lau mồ hôi, cho Dương Nhất một nụ hôn.

Dương Nhất nhìn xem mặt trời xuống núi rồi, liền buông Mộ Ngôn Tín ra, kéo nàng đến ngồi trên một tảng đá sạch, còn cô thì đi vào nham động, cô nhìn thấy có khe nước, cười cười, bẻ cây lấp vào, lần lượt sắp xếp, cuối cùng cũng hình thành cái giường.

Chỗ này khá tốt, các nàng không phải nằm trên mặt đất, phía dưới có thể đốt lửa, vừa ấm áp vừa không sợ muỗi.

Dọn giường xong, Dương Nhất leo xuống đất ôm đồng vỏ cây vừa rồi lên làm ván giường, để nằm được thoải mái một chút.

Nghĩ đến bảo bối không chịu để mình đi một mình, không chịu rời xa mình, trong lòng Dương Nhất áy náy, cho nên lúc đóng quân dã ngoại, phải cố gắng tìm được nguyên vật liệu tốt để bảo bối không chịu khổ quá nhiều, đương nhiên, dù thế nào cũng không được bằng chăn ấm nệm êm ở nhà.

Sau khi chuẩn bị tốt, Dương Nhất thử nằm lên giường trước, ok, không tệ, khá thoải mái, cô nhảy xuống giường, đi ra ngoài hang, ngồi xuống bên cạnh Mộ Ngôn Tín, thịt rắn chín từ lâu, Dương Nhất nhìn nhìn

con rắn, bên ngoài có vẻ như khét đen sì rồi, có chút gượng, nhưng may mà bên trong cũng không tệ lắm, Dương Nhất tự an ủi mình, tuy vậy vẫn không thể so sánh với hương vị trong nhà hàng được, nhưng hiện tại bổ sung thể lực mới là quan trọng, Dương Nhất lấy con dao, cắt phần trong, chỗ non mềm đưa cho Mộ Ngôn Tín, còn cô ăn phần cháy xém bên ngoài.

Với Dương Nhất, cái gì nhất đều để cho Mộ Ngôn Tín, hiện tại ở nơi như thế này, cô cũng sẽ để phần tốt nhất cho Tín bảo bối.

Mộ Ngôn Tín là lần đầu tiên ăn thịt rắn, nàng tiếp nhận thịt rắn Dương Nhất đưa cho, bỏ vào trong miệng, nhai nhai rồi nuốt, “Nhất Nhất, thịt này dai dai, có cảm giác giống nhai dây thun, hơn nữa hương vị còn giống thịt gà.”

“Ừm, người nói không sai, người ăn nhiều một chút, như vậy mới có khí lực đi tiếp.” Dương Nhất nói xong lại cắt phần thịt mềm đưa cho nàng.

63. Chương 62

Sau khi ăn no, Mộ Ngôn Tín cùng Dương Nhất ra suối rửa mặt rửa tay, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín làm vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng đầy nghi hoặc, nhưng cũng không nóng lòng biết, chờ vợ đến giải thích là được.

Mộ Ngôn Tín làm mặt lạnh, trong lòng thầm nghĩ, mình nhất định phải cho Dương Nhất một bài học, người này sao có thể nói nhảy xuống nước là nhảy, rắn là loài động vật nguy hiểm, sao có thể dùng tay không mà bắt, vạn nhất là rắn độc thì phải làm sao, tên tiểu tử này thật sự là càng ngày càng không nghe lời rồi, ngay trước mặt mình có thể làm ra hành động nguy hiểm như vậy, ừm, nhất định phải hảo hảo giáo dục cô một phen.

“Có biết hôm nay người phạm sai lầm gì không?” Mộ Ngôn Tín lạnh lùng mở miệng.

Dương Nhất lắc đầu tỏ vẻ vô tội “Àch... không biết.”

Cái này khiến Mộ Ngôn Tín bực nha, tên xấu xa này làm người ta lo lắng rồi còn nói không biết. Trừng mắt nhìn Dương Nhất “Tại sao phải bắt rắn, người có biết làm như vậy rất nguy hiểm hay không?”

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín hỏi, ah, thì ra là vì chuyện này mà giận, trong nội tâm có chút ầm ứ, nhưng là nghĩ lại, đoán chừng hành vi của mình làm cho bảo bối lo lắng, cho nên vội vàng ôm nàng dỗ dành “Tín bảo bối, ngoan ah, người ta không muốn để người bị đói, thịt rắn rất có dinh dưỡng, hơn nữa cũng không phải rắn hổ mang, không có độc đâu.” Dương Nhất nói xong liền hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn của Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín bây giờ mới không dễ bị lời ngon tiếng ngọt của tên xấu xa này dụ dỗ, nàng chặn tay lên môi Dương Nhất, “Người ngồi đằng hoàng cho ta, không cho phép quậy.”

Dương Nhất nhìn nhìn, bảo bối quả thực bị chọc mất hứng rồi, cô lập tức ngồi ngay ngắn lại, không sợ chết nói “Báo cáo, ta đã ngồi xuống, mời trưởng quan giáo huấn.” Ngồi thẳng lưng, hai tay ép lên đùi.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương Nhất như thế, lập tức cười ra tiếng, aiz, thực không có biện pháp với tên xấu xa này, nhưng có câu vô quýt dày có móng tay nhọn ah, Mộ Ngôn Tín nhéo lỗ tai Dương Nhất, “Nhất Nhất hư hỏng, không cho phép nghịch. Người ta sẽ nói chuyện đằng hoàng với người.”

Dương Nhất nhìn khuôn mặt yêu mị của Mộ Ngôn Tín, thật sự là yêu đến khảm trong tâm rồi, Dương Nhất phát hiện cô rất thích mỗi khi Tín bảo bối bày ra khuôn mặt băng sơn với mình, oa, siêu quyến rũ, nhưng nghĩ lại, có phải mình có khuynh hướng thích bị hành hạ hay không, vì cái gì Tín bảo bối đối với mình càng lạnh, mình lại càng vui bẻ, aiz, ta không muốn trở thành sợ vợ nha. Dương Nhất phàn nàn trong lòng.

Mộ Ngôn Tín nhìn Dương Nhất ngồi đơ ra đó nhìn mình, rất là bực mình, đưa tay hung hăng nhéo mũi Dương Nhất, chỉ nghe “Ah” một tiếng, bạn học Dương con tôm đáng yêu của chúng ta đã hoàn hồn rồi, Dương Nhất bụm cái mũi, vẻ mặt uất ức nhìn bảo bối của mình, Mộ Ngôn Tín biết mình có hơi mạnh tay, đau lòng xoa xoa cái mũi cho Dương Nhất, ôn nhu nói “Nhất Nhất, ta muốn người đáp ứng ta, về sau không được làm những chuyện như vậy nữa.”

Dương Nhất vì để bảo bối yên tâm, vui vẻ đáp ứng, “Tuân mệnh, phu nhân của ta.”

Mộ Ngôn Tín bị lời này của Dương Nhất làm đỏ mặt, nàng đánh tay Dương Nhất một cái, “Đáng ghét, ai là phu nhân của người, hừ!”

“Ồ, người đã là vợ ta, đương nhiên cũng là phu nhân của ta, đừng có ngượng ngùng như vậy, phu nhân ah~” Dương Nhất rất là thích ý, liên tục trêu ghẹo Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín nghe lời nói của Dương Nhất, càng thêm ngượng ngùng, vùi mặt vào ngực Dương Nhất, “Người không có cầu hôn ta, người ta cũng không nói muốn gả cho người.”

Mộ Ngôn Tín phúc hắc nghĩ đến, Nhất Nhất thôi, không có chính thức cầu hôn ta, hừ, ta sẽ không dễ dàng như vậy đáp ứng người.

Dương Nhất nghe Mộ Ngôn Tín nói như vậy, đột nhiên ý thức được vấn đề này, kỳ thật trước giờ mình chưa cầu hôn nàng, mình còn chưa dẫn bảo bối về nhà gặp cha mẹ, hơn nữa cha mẹ bảo bối còn chưa chấp nhận mình, nếu cứ như vậy mà cầu hôn, Dương Nhất tổng cảm thấy chưa đủ thành ý, dù sao cô là muốn cùng nàng qua cả đời, đương nhiên là nếu được song thân hai bên tán thành sẽ hoàn mỹ hơn. Hơn nữa, Dương Nhất nhớ rõ Mộ Ngôn Tín đã nói nàng có một anh trai, vì tai nạn giao thông mà qua đời, cho nên hiện tại trong nhà chỉ còn Tín bảo bối, cô không muốn vì mình mà Tín bảo bối trở mặt với cha mẹ, cho nên Dương Nhất mới kiên trì, hy vọng có thể làm cho cha mẹ Tín bảo bối thấy quyết tâm của mình.

Mộ Ngôn Tín chờ Dương Nhất cả buổi cũng không thấy cô có phản ứng, vì vậy ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nhìn người kia suy nghĩ, “Nhất Nhất, người làm sao vậy, có phải ta nói làm người không vui, ta không có ý gì đâu, vô luận người có cầu hôn ta hay không, ta đều gả cho người, người ta chỉ chọc người một chút thôi.” Mộ Ngôn Tín nói xong, không quên lắc lắc tay Dương Nhất, Dương Nhất phục hồi tinh thần, trong lòng đột nhiên cười gian, “Có thật không? Dù ta không cầu hôn người cũng sẽ gả cho ta.” Dương Nhất làm bộ xụ mặt hỏi.

“Ừm...” Mộ Ngôn Tín ngượng ngùng nhỏ giọng.

Dương Nhất rốt cuộc không nhịn được cười, nhìn thấy bộ dạng thẹn thùng của Tín bảo bối, cô cười khanh khách, Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất cười, ngẩng đầu nhìn tên xấu xa, nàng biết mình đã bị lừa, giận đỏ mặt, đưa tay véo cổ Dương Nhất, “Người, nói, sau này có còn chọc ghẹo ta nữa không?”

Dương Nhất vừa cười vừa ôm tay Mộ Ngôn Tín xin tha “Tín Tín, ta sai rồi, người ngoan ah, muốn mưu sát chồng sao?”

“Xì, ai là chồng của ta, ah~” Mộ Ngôn Tín không thể nói hết, vì nàng đã bị Dương Nhất cưỡng hôn rồi, sau một hồi triển miên, Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín, nghiêm túc nói “Tín Tín, đợi khi cha mẹ người chấp nhận chúng ta, ta sẽ dẫn người về nhà gặp cha mẹ ta, lúc đó ta có thể chính thức cầu hôn người, cho người hôn lễ lãng mạn, ta biết người không quan tâm những thứ này, nhưng là cả đời chỉ có một lần, nên có cha mẹ chúc phúc, ta muốn cho người một kỷ ức đẹp khi nhớ lại.”

Lúc này trời dần tối, các nàng leo lên giường, nằm trên đó, rất là ấm áp, Dương Nhất cởi áo khoác đắp lên người Mộ Ngôn Tín, để nàng gối đầu lên tay mình, ôm nàng.

Mộ Ngôn Tín nằm trong vòng tay Dương Nhất rất là an tâm, trong đầu không ngừng nhớ lại những lời nói Dương Nhất nói vừa rồi, một lần nhớ là một lần ngọt ngào ấm áp, hơn nữa còn làm nàng cảm động, nàng mình bạch cách làm của Dương Nhất, cũng biết ý nghĩ của cô, người này chỉ cần là xử lý vấn đề liên quan đến nàng, tuyệt đối sẽ không qua loa, thậm chí còn rất cẩn thận, Mộ Ngôn Tín mang theo suy nghĩ ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm thức dậy, Dương Nhất cảm thấy đầu óc choáng váng, có chút không khỏe, ngẫm lại tối hôm qua nguyên đêm nghe tiếng dơi trong hang, mà dơi có cường độ sóng âm cao, Dương Nhất ngồi dậy không bao lâu, Mộ Ngôn Tín cũng tỉnh lại, nàng kéo áo Dương Nhất, Dương Nhất xoay người nhìn bảo bối của mình, nghiêng người hôn xuống, Mộ Ngôn Tín rất là phối hợp, quàng tay sau cổ Dương Nhất đáp lại, đầu lưỡi quấn lấy nhau, không ngừng khiêu khích nhau, hấp thụ chất lỏng của đối phương.

Mộ Ngôn Tín vốn tưởng rằng Dương Nhất sẽ tiến thêm một bước, ai ngờ, chẳng những không có, còn dừng đáp lại, Dương Nhất rời khỏi nụ hôn, sờ sờ mặt nàng, nói với nàng chờ mình trở về, liền chạy ra ngoài hang.

Mộ Ngôn Tín có chút oán niệm, chẳng lẽ bởi vì nàng mấy ngày không được tắm rửa đàng hoàng nên ghét bỏ nàng, nhưng nghĩ lại, không phải ah, Nhất Nhất không phải người như vậy, Mộ Ngôn Tín đừng suy đoán, quyết định đợi thời điểm thích hợp sẽ hỏi Dương Nhất.

Dương Nhất một thân lửa nóng chạy ra hang, chạy vào rừng, không bao lâu, liền phát hiện sau lùm cây rậm rạp có một con sông, Dương Nhất nhìn một hồi, nước bên trong không được trong, khá là đục, không thể dùng để uống, nhưng là rửa mặt thì không có vấn đề gì. Cô hiện tại cần hạ nhiệt cơ thể, sáng sớm đã bị Mộ Ngôn Tín khiêu khích thành dục vọng, nhất định phải chạy nhanh đi tiêu diệt, Dương Nhất nghĩ, không thể vì ham muốn nhất thời của mình mà khiến cuộc sống sau này của Tín Tín khó vượt qua.

Dương Nhất không ngừng tạt nước lên mặt, muốn mượn dòng nước dập tắt dục hỏa, buổi sáng nước hồ lạnh buốt, Dương Nhất dần dần bình tĩnh lại, lúc này nghe được tiếng bước chân, nhìn thấy Tín bảo bối hướng mình đi tới, Dương Nhất cười cười, lúc này, Dương Nhất vừa nghe tiếng nước sàn sạt, chợt nghĩ tới cái gì đó, thậm chí không tốt, nhanh tay nhặt khúc cây dưới đất, quay người chèn vào miệng con sói.

Dương Nhất vừa nghe âm thanh, là sói đến gần, sói sẵn mồi là canh con mồi, sau đó đột ngột nhảy lên cắn cổ con mồi, cho nên Dương Nhất mới quơ lấy khúc cây, tay chống đỡ khúc cây trong miệng con sói, chân thì không ngừng đá bụng con sói, muốn hạ gục nó.

Mộ Ngôn Tín thấy một màn như vậy, chân tay mềm nhũn, nàng không biết phải làm sao, ngay tại lúc nàng rối bời, chợt nghe Dương Nhất hô lên “Tín Tín, chạy mau, nhanh, không cần lo cho ta.” Dương Nhất dùng toàn bộ sức lực muốn hạ gục con sói.

Dương Nhất tinh tường, sói là quần thể, nếu như kéo dài, sẽ có nhiều con sói nữa đến công kích, cô nhìn thấy Mộ Ngôn Tín chết sống không đi, xem ra chỉ có thể dựa vào sức mình.

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất ra lệnh, nhưng chân nàng hoàn toàn không chịu hành động, chỉ đứng yên chỗ, đột nhiên nàng nhìn thấy con sói lẩn về phía Dương Nhất, lúc này nàng không biết khí lực từ nơi nào, khiêng lên tảng đá lớn, thoáng một phát nện tới, chỉ nghe được “Ah” to một tiếng, Mộ Ngôn Tín ngã xuống đất.

64. Chương 63

“Ah” một tiếng là do Mộ Ngôn Tín bị hù khi nện đá vào đầu con sói, máu phun ra.

Dương Nhất thấy con sói bị choáng, một cước đạp con sói qua một bên, vội vàng chạy lại ôm Mộ Ngôn Tín, hướng bờ biển chạy đi.

Dương Nhất nghĩ đến sói là động vật tiến công theo quần thể, đoán chừng lập tức sẽ theo mùi này mà chạy tới, mà bọn chúng sẽ không rời rừng chạy ra bờ biển, cho nên bờ biển vẫn là an toàn.

Dương Nhất không biết khí lực ở nơi nào bẻ Mộ Ngôn Tín chạy một đường, mấy ngày nay đều ăn không no, đồ ăn chỉ để duy thể trạng, lại thêm mỗi ngày phải tiêu hao nhiều tinh lực, cho nên bổ sung bao nhiêu cũng không đủ.

Dương Nhất chạy tới chỗ bình phong gần bờ biển, thở hổn hển đặt Mộ Ngôn Tín xuống giường lá chuối, bởi vì chạy vội vàng nên cái gì tìm được đều không mang theo, bây giờ cũng không dám quay lại, cho nên Dương Nhất chỉ có thể lấy trái dừa rửa sạch chạy đến chỗ chuối tiêu lấy nước, Dương Nhất không dám chậm chạp, một đường đều là chạy, lấy nước trở về, Dương Nhất phát hiện Mộ Ngôn Tín đã tỉnh, đang ngồi khóc, liền để nước qua một bên, cuống quýt chạy đến bên Mộ Ngôn Tín, ôm nàng.

Mộ Ngôn Tín bị chuyện vừa rồi kích động, khi tỉnh lại phát hiện Dương Nhất không có ở bên, bất an tới đỉnh, liền khóc òa lên, cảm nhận được cái ôm ấm áp của Dương Nhất, càng khóc dữ dội hơn, sợ hãi cùng uất ức đều phát tiết ra, “Tín Tín ngoan, đừng khóc ah, không có việc gì rồi.” Dương Nhất vỗ lưng Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín nghe tiếng Dương Nhất, an tâm không ít, nàng nói trong tiếng nấc nghẹn “Nhất... Nhất... kể từ bây giờ... hức... không cho người rời... ta nửa bước.”

Dương Nhất nhìn bảo bối như vậy, trong lòng không có tư vị, cô biết Mộ Ngôn Tín là quá sợ hãi, bảo bối của mình trước giờ đều mạnh mẽ như thế, vô luận ở nơi nào đều là một mình thống lĩnh đại cục, nhưng bây giờ trở nên yếu đuối như vậy, Dương Nhất vô cùng khó chịu, tất cả cũng tại lão đầu xấu xa kia.

Dương Nhất tiếp tục dỗ dành Mộ Ngôn Tín, rốt cuộc nàng nín khóc, thấy Mộ Ngôn Tín kinh hãi, khiến Dương Nhất quyết tâm xây một chỗ tránh nạn.

Cây dâm bụt là loại cây rất thực dụng, trên đảo có thể thấy ở nhiều nơi, phiến lá hình trứng là một đặc thù, vỏ cây dai tương đương cây đay, có thể dùng bện dây thừng, Dương Nhất dùng dao bóc vỏ cây rơi xuống, để chuẩn bị làm dây thừng. Dương Nhất nghĩ cải tạo bình phong, tăng độ an toàn, chỗ đó râm mát, lại hướng ra biển, an toàn hơn nhiều so với trong rừng.

Dương Nhất lấy xơ dừa nhóm lửa, sau đó, hai tay cầm chặt con dao đâm một cái lỗ gần gốc trúc, trong thân trúc có khí, phải thông khí cho nó, nhặt một ít lá cây xung quanh nhét vào cái lỗ vừa đâm, rồi đốt lên, làm như vậy khi cây trúc nóng lên sẽ tự động ngã xuống, đây là cách đồn trúc hiệu quả, lại không mất sức. Dương Nhất làm một lượt bảy tám cây, Mộ Ngôn Tín sau việc bị sói tấn công, bây giờ một khắc cũng không rời xa Dương Nhất, nàng ở bên cạnh nhìn Dương Nhất làm việc, qua mười lăm phút, đám trúc ngã xuống, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đem trúc và vỏ dâm bụt về bình phong.

Trở lại chỗ cây dừa, Dương Nhất để Mộ Ngôn Tín ngồi xuống, cô thì bắt đầu chặt trúc, lấy ra hai cây trúc, một cây chặt thành sáu khúc bằng nhau, một cây chặt làm bốn khúc bằng nhau, tiếp theo là tìm khúc cây lớn, ngay dưới bình phong đào hai cái hố, mỗi cái rộng sáu mươi centimet, sau đó đem mấy khúc trúc đã chặt cắm xuống dưới, rồi lấp lại, dùng vỏ cây dâm bụt mang về bện thành một sợi dây thừng dài, nhờ Mộ Ngôn Tín cầm một cây trúc dài xuống đất, Dương Nhất cột cây trúc này với mấy khúc trúc dưới hố, chỗ tránh nạn như vậy mới chắc chắn, có an toàn, chung quanh còn có rừng lá cọ trước kia cô làm, tuyệt đối là hai tầng bảo hộ.

Từ khi bị việc kia làm hoảng sợ, Mộ Ngôn Tín một tác cũng không rời mắt khỏi Dương Nhất, mỗi lần nhớ lại nàng đều toát mồ hôi lạnh, trong lòng nàng không ngừng oán trách cha mẹ mình, Mộ Ngôn Tín thậm chí nghĩ tới, nếu như thật sự Dương Nhất mà bị tàn phế, nàng nhất định đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ, không để ý Mộ thị, chuyên tâm ở bên cạnh Dương Nhất, mỗi ngày chăm sóc cô. Thật may ông trời phù hộ Nhất Nhất của nàng không xảy ra chuyện gì.

Chỗ tránh nạn gia cố tốt rồi, Dương Nhất thỏa mãn nhìn kiệt tác của mình. Mộ Ngôn Tín thời gian ở cạnh Dương Nhất, nàng biết rõ gần đây Dương Nhất rất mệt mỏi, bây giờ còn khỏe lợi nhà, hoàn toàn là dựa vào ý chí.

Dương Nhất bỏ ra thời gian một ngày dựng xong cái chỗ ở, cô lại vào rừng hái mấy nải chuối tiêu, vắt vãi cả ngày khiến Dương Nhất thật sự không còn khí lực, các nàng cùng nhau ăn chuối tiêu, trong chuối tiêu có thành phần đường mía, đồ ngọt có thể ức chế cảm giác đói, cho nên Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín ăn một bụng chuối, đều cảm giác no căng.

Màn đêm buông xuống, Dương Nhất lại đốt lửa lên, ôm Mộ Ngôn Tín ngủ mê mết, Dương Nhất hôm nay đã có thể yên tâm ngủ, vì đã có chỗ tránh nạn an toàn, và các nàng đã ở trên đảo năm ngày, mỗi ngày đi ra biển cũng không thấy dấu chân động vật ăn thịt, sói chỉ sống ở khu vực nước ngọt, sẽ không chạy ra biển, xem ra thời gian còn lại có thể an toàn sinh hoạt tại bờ biển.

Mộ Ngôn Tín bởi vì bị kích động nên ngủ rất không an ổn, nàng không ngừng bị ác mộng quấy phá, trong mộng nhìn thấy cha nàng ánh mắt lạnh băng, cùng mẹ nàng lãnh đạm chỉ trích, không biết như thế nào lại nhìn thấy Ngô Phi đứng bên cạnh cười hả hê, cuối cùng nhìn thấy Dương Nhất trúng đạn trong nhà mình.

Mộ Ngôn Tín bừng tỉnh, trán đổ đầy mồ hôi lạnh, Dương Nhất thật sự mệt mỏi nên không biết bảo bối giật mình. Mộ Ngôn Tín quay đầu nhìn thấy Dương Nhất ngủ điềm tĩnh như em bé, đưa tay lên xoa xoa mặt Dương Nhất, nhẹ nhàng hôn lên khóe miệng của cô, nội tâm nói ra “Nhất Nhất, đợi trở về, chúng ta có thể cùng một chỗ rồi, sẽ không còn ai ngăn cản chúng ta, ta muốn trở nên mạnh hơn nữa, sẽ không cho bất luận kẻ nào tổn thương người, người là bảo bối của ta.”

Mộ Ngôn Tín nhìn mặt người mình yêu, nghiêng người hôn cô, còn có ý xấu liếm liếm cánh môi Dương Nhất, nhưng là liếm cả buổi Dương Nhất cũng không có phản ứng, nhìn xem bảo bối mấy ngày nay bởi vì nắng gió mà da xạm đen, Mộ Ngôn Tín đau lòng không thôi, lúc này Mộ Ngôn Tín đột nhiên rất là hối hận đã đi theo Dương Nhất đến nơi này, nếu không có nàng vướng víu, đoán chừng bảo bối sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều, Mộ Ngôn Tín tự trách, những ngày này, cô luôn vì nàng cân nhắc, cái gì cũng cho cô trước, tình nguyện ăn ít để nàng được ăn no.

Mộ Ngôn Tín tự trách lại tự trách, nhưng là nếu chia tay Dương Nhất mười lăm ngày, lại biết rõ Dương Nhất đi đến nơi nguy hiểm, nàng làm sao có thể ăn ngon ngủ yên, chắc chỉ có thể ngăn người qua ngày, Mộ Ngôn Tín ra sức lắc đầu, để thoát khỏi những suy nghĩ kia, nằm xuống, tiếp tục làm ổ trong ngực Dương Nhất, dù cho không ngủ được, nàng cũng thích hưởng thụ cảm giác an tĩnh bên người mình yêu.

Sau những ngày kia, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín thư giãn thoải mái hơn, bởi vì đã có chỗ tránh nạn an toàn, cho nên buổi tối ngủ đặc biệt an tâm hơn, vì phòng ngừa tia tử ngoại, mỗi ngày các nàng sẽ cùng nhau bôi dầu dừa.

Thời gian ngủ mỗi ngày tương đối nhiều, lúc không ngủ các nàng ra biển câu cá, vào rừng hái chuối, buổi tối tản bộ trên bờ biển, cùng nhau trò chuyện trên trời dưới đất, hoặc sẽ thảo luận về vấn đề xã hội. Có khi sẽ cùng nhau đi lặn ngắm đại dương.

Thời gian qua vô cùng nhanh, đảo mắt đã đến buổi tối ngày thứ mười lăm, hôm nay Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín câu cá ăn tối, ăn xong cùng nhau tản bộ, bởi vì là buổi tối cuối cùng rồi, hai người đều lộ ra vẻ hưng phấn, nhưng là hai người đều yên lặng, không có cười nói như mọi ngày, Dương Nhất nắm tay Mộ Ngôn Tín, nhìn cảnh sắc xung quanh, đột nhiên nội tâm sinh ra một tia không nỡ, nghĩ đến ngày mai sẽ phải rời khỏi hòn đảo này rồi, những ngày này không có quan hệ rối ren, không có lừa gạt, chỉ có mình cùng người yêu hưởng thụ cuộc sống, cảm giác này cả đời mình cũng sẽ không quên.

Mộ Ngôn Tín cũng có cùng suy nghĩ với Dương Nhất, nàng cũng bắt đầu lưu luyến ước sống trên đảo, nếu như không phải trước kia Dương Nhất bị sói công kích, nàng còn nghĩ sẽ cùng Nhất Nhất ở chỗ này qua cả đời.

Hai người đi một cùng nhau ngồi nghỉ bên bờ biển gần bình phong, Mộ Ngôn Tín dựa đầu vào vai Dương Nhất không có bất cứ lời nói nào, chỉ có lưu luyến của cả hai đối với nơi này.

Mộ Ngôn Tín suy nghĩ thật lâu, rời khỏi vai Dương Nhất, nháy mắt dặng chân ngồi lên đùi Dương Nhất, cánh tay khoát lên vai Dương Nhất, không đợi Dương Nhất phản ứng, môi cũng áp lên môi Dương Nhất, hôn đảo nhỏ yên tĩnh, ánh trăng nhu hòa soi sáng hai thân thể đang day dưa với nhau.

Dương Nhất cảm thụ được lửa nóng trên người Mộ Ngôn Tín, nhưng là ở đây có chút không ổn, bản năng cô muốn ngăn lại, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, đã nghe bên tai truyền đến, “Không cho cự tuyệt ta, ta muốn ở chỗ này lưu lại kỷ niệm đặc biệt của chúng ta.” Nói xong, Mộ Ngôn Tín bắt đầu châm lửa trên người Dương Nhất.

65. Chương 64

Bãi biển lúc này mông lung như tiên cảnh, sóng biển như có giai điệu du dương, cây cối bên cạnh bởi vì thẹn thùng trước hai thân lửa nóng mà không phát ra âm thanh, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín như hai nàng mỹ nhân ngư chơi đùa tại bờ biển, hai cổ thân thể quấn vào nhau, không bao lâu, hai nàng mỹ nhân ngư lấp lánh giữa thiên nhiên, giống như em bé mới sinh, thân thể không mảnh vải che.

Khát vọng lửa nóng khiến cho thân thể mỹ nhân ngư xuất hiện ửng hồng, lần đầu tiên chơi đùa giữa thiên nhiên, khiến cho nội tâm hưng phấn tràn lan lửa nóng.

Trên người các nàng dính đầy hạt cát, giữa không gian gian rộng lớn cao trào, nhớ lại đương nhiên muốn khắc sâu kỷ niệm đẹp, không chỗ cố kỵ, đôi tình nhân thiêu đốt nhau giữa bầu trời đêm đầy sao.

Sáng sớm ngày thứ mười sáu, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín bởi vì được về nhà đều hưng phấn rời giường, tuy nhiên, tối hôm trước điên cuồng làm cho tứ chi các nàng mềm nhũn, nhưng nghĩ đến có thể về nhà, mệt mỏi cũng không sao.

Nghe được tiếng trực thăng, các nàng quay đầu nhìn lại đảo nhỏ, Dương Nhất giờ phút này đột nhiên nảy ra ý tưởng muốn dẫn con mình đến đảo kỷ niệm này, Mộ Ngôn Tín nắm chặt tay Dương Nhất, trao cho cô nụ hôn, cả hai lên trực thăng.

Có lẽ bởi vì những ngày trước quá mệt mỏi, hay bởi vì liên tục bị thương, Dương Nhất vừa lên trực thăng, đột nhiên té xỉu, cái này quả thực làm cho Mộ Ngôn Tín hoảng sợ, cũng may trên trực thăng có bác sĩ gia đình đi theo, bác sĩ chẩn đoán nói cho Mộ Ngôn Tín không có vấn đề gì lớn, Dương Nhất là do trước kia bị thương, nguyên khí chưa hồi phục, lại tiếp tục lao lực dài ngày nên thể lực chống đỡ hết nổi, chỉ cần điều dưỡng tốt, qua vài ngày sẽ không có gì đáng ngại. Mộ Ngôn Tín nghe bác sĩ nói vậy mới yên lòng, nhưng nội tâm vẫn không ngừng oán trách cha mẹ mình, nếu không phải vì họ, thân thể Nhất Nhất như thế nào sẽ yếu thành như vậy.

Khi Dương Nhất tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, cô mở to mắt, phát hiện mình nằm trong phòng Mộ Ngôn Tín, lại phát hiện cánh tay có chút nặng, thì ra là bảo bối đang ngủ, Dương Nhất cười hạnh phúc, xem ra lão đầu kia đã chấp nhận mình rồi, nếu không mình không có khả năng ngủ trong phòng Tín Tín, Dương Nhất nghiêng đầu hôn môi Mộ Ngôn Tín, nhắm nháp hương vị.

Mộ Ngôn Tín bị cái lưỡi nóng hổi của Dương Nhất phá tỉnh, mở to đôi mắt xinh đẹp, cười ngọt ngào nhìn Dương Nhất, “Nhất Nhất, người tỉnh rồi, có thấy tốt hơn chút nào không?”

Dương Nhất bị Mộ Ngôn Tín hỏi, khó hiểu gãi gãi đầu, Mộ Ngôn Tín nhìn bộ dạng khó hiểu của Dương Nhất, đưa tay nựng nựng mặt cô, “Người ah, vừa lên trực thăng đã té xỉu, cũng may cha ta có cho bác sĩ đi theo.”

“Ta té xỉu? Để người lo lắng?” Dương Nhất vừa nghe đến mình té xỉu liền nghĩ đến sẽ khiến Mộ Ngôn Tín lo lắng, rất là ngại ngùng.

“Dương nhiên ta lo rồi, Nhất Nhất, ta nghĩ cha mẹ ta đã đồng ý cho chúng ta cùng một chỗ, bây giờ không ai có thể ngăn cản được chúng ta nữa, những ngày này nhìn người vất vả, ta rất là đau lòng, cũng may sự kiên trì của chúng ta đã có kết quả tốt.” Mộ Ngôn Tín nói xong liền ôm chặt Dương Nhất nói thêm “Thời gian ở trên đảo ta biết người mệt mỏi, người vì bảo vệ ta, cho ta ăn uống tốt, cuối cùng mới mệt mỏi ngắt đi, lúc người bị sói công kích, ta rất là sợ hãi, từ khi cùng người một chỗ, ta trải qua hai lần đau lòng khắc cốt ghi tâm, một là lúc người trúng đạn, hai chính là lúc người bị sói tập kích, ta không biết về sau còn có chuyện gì chờ chúng ta, nhưng là ta sẽ cố gắng hết sức để người không bị tổn thương nữa.” Mộ Ngôn Tín nói xong mấy lời này có chút nghẹn ngào, Dương Nhất biết rõ Mộ Ngôn Tín trải qua lần này vô cùng sợ hãi.

Dương Nhất không có đáp lại Mộ Ngôn Tín, chỉ ôm nàng, dùng hành động an ủi nàng.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Dương Nhất hồi phục thể lực, sang ngày thứ ba, cô lôi kéo Mộ Ngôn Tín đến thư phòng Mộ phụ, Dương Nhất nghĩ đến Mộ phụ cũng đã đồng ý các nàng rồi, mình cũng nên dẹp bỏ thành kiến với ông, dù sao ông là cha của Tín Tín, cũng là trưởng bối, mình thân là tiểu bối, lễ phép nên có, cho nên Dương Nhất sau khi gõ cửa, tiến vào thư phòng, không có đi đến sofa ngồi giống như trước, mà rất cung kính đứng trước mặt Mộ phụ, mỉm cười nhìn bảo bối. Mộ Ngôn Tín nhìn hành động của Dương Nhất, rất là vui mừng, nàng biết Dương Nhất là người chuẩn mực mà.

Mộ phụ nhìn xem người này thu hồi thái độ hùng hổ lúc trước, đối mắt với Dương Nhất vài giây rồi nói “Dương Nhất, biểu hiện trong mười lăm ngày này của con ta đã thấy, con hết lòng chăm sóc con gái ta, ta với vợ đều rất tán thành, ta cũng nhìn thấy con yêu con gái ta, ta đã biết con toàn tâm toàn ý yêu thương con gái ta, hành vi của con khiến ta thỏa mãn, cho nên ta sẽ không ngăn cản các con kết giao, ta đồng ý cho các con cùng một chỗ, từ giờ trở đi ta giao con gái cho con, ta nghĩ con sẽ không làm ta thất vọng.”

Mộ phụ nhìn Dương Nhất nói xong, không cho Dương Nhất cơ hội đáp lại, đã quay về phía nữ nhi của mình nói tiếp “Ngôn Ngôn, cha chỉ có thể làm như vậy cho con, con bây giờ là chủ tịch Mộ thị, trọng trách nặng nề, chung sống về sau khó tránh khỏi va chạm, ta nghĩ sinh hoạt trên đảo lần này sẽ giúp ích cho các con về sau, cha rất vui vì con đã tìm được người mình yêu, chờ các con đi ra mắt cha mẹ Dương Nhất, nếu muốn kết hôn, ta sẽ giúp các con chuẩn bị.”

Mộ Ngôn Tín nghe lời nói của cha, có chút khó tin nhìn ông, trong lòng cảm động, không ngờ hết thấy cha đều là làm vì mình, nàng có chút muốn khóc, nhưng lại ngại đang trước mặt cha, dù sao cũng hơn mười

năm không có khóc trước mặt cha mẹ, Mộ phụ nhìn bộ dạng nữ nhi ghen ngào suy nghĩ, trong lòng oán niệm, “Hừ, thật là con gái gã đi rồi như bát nước đổ ra ngoài, không còn làm nũng với ta nữa.”

Dương Nhất nhìn xem Mộ phụ chuyển biến bảy trăm hai mươi độ, có chút phản ứng không kịp, tuy vậy sau khi điều chỉnh tâm tình, nghiêm túc nói với Mộ phụ “Bác trai xin yên tâm, con sẽ thật yêu thương Tín Tín.”

Mộ phụ nghe Dương Nhất cam đoan, trong lòng chợt có ý xấu, muốn trêu chọc cô, “Còn gọi bác, có phải nên gọi cha rồi hay không?”

Dương Nhất nghe xong lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt bỏ bừa, nghĩ thầm, lão đầu này quả nhiên là xấu xa. Mộ Ngôn Tín nhìn bộ dạng cúi đầu ngượng ngùng của Dương Nhất, ha ha cười vui vẻ.

Buổi tối, một nhà bốn người cùng nhau ăn cơm, cố gắng của Dương Nhất rốt cuộc thành công, có thể dùng thân phận con rể ngồi vào bàn cơm, bữa cơm này rất ấm áp, Dương Nhất bóc vỏ con tôm bự cho Mộ Ngôn Tín, vừa kể cho Mộ phụ nghe chuyện lý thú trên đảo, nói mình làm sao đánh lửa, làm sao leo dừa, Mộ Ngôn Tín thỉnh thoảng gấp đồ ăn cho Dương Nhất, Mộ mẫu nhìn cả nhà ít khi được một bữa cơm vui vẻ như vậy, trong lòng hạnh phúc.

Ăn cơm xong, Mộ phụ vốn muốn lôi kéo Dương Nhất cùng đánh cờ, nhưng bị Mộ Ngôn Tín nói Dương Nhất thân thể chưa hồi phục, kéo về phòng nghỉ ngơi, cái này lại để cho Mộ phụ gia tăng oán niệm.

Dương Nhất về phòng với Mộ Ngôn Tín, lấy di động đánh điện cho Đồng Nghệ, nhiều ngày như vậy không liên lạc, đoán chừng Đồng Nghệ cũng rất là sốt ruột, Dương Nhất cầm điện thoại đợi một hồi lại là tổng đài thông báo tắt máy, gọi lại lần nữa, vẫn là tắt máy, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín tắm xong đi ra, “Tín Tín, ta gọi cho Đồng Nghệ nhưng nàng tắt máy, không có chuyện gì xảy ra ah?”

Mộ Ngôn Tín nghe câu hỏi của Dương Nhất, vừa sấy tóc vừa lấy di động gọi cho Nhâm Sơ, đợi một lúc cũng là thông báo tắt máy, ách... hai người này sẽ không phải giống chúng ta đi tham gia thử thách chứ? Dương Nhất trong lòng phỏng đoán, Mộ Ngôn Tín thì không muốn đoán, nàng gọi điện cho Thất ca nhờ điều tra Nhâm Sơ với Đồng Nghệ, sau đó kéo Dương Nhất lên giường đi ngủ.

Thời gian sau khi được qua ải, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín vô cùng tự tại, Dương Nhất vốn đang lo lắng vấn đề ở trường học, nhưng lại nghe được Mộ mẫu là người bỏ vốn xây dựng quản lý trường, cũng không lo bởi vì mình nghỉ quá nhiều mà không được tốt nghiệp nữa, dù sao nhạc mẫu cũng là bà trùm giấu mặt, mình là trăm phần trăm có thể thuận lợi tốt nghiệp.

Dương Nhất ở Mộ gia nghỉ dưỡng một tuần, cáo biệt Mộ phụ cùng Mộ mẫu, liền mang theo Mộ Ngôn Tín về nước, Dương Nhất đã lâu không về nhà, nghe khí tức quen thuộc, lập tức lệ nóng lưng tròng, lần này đi không nghĩ tới sẽ có kinh nghiệm như thế, không nghĩ tới sự tình giải quyết dễ dàng như vậy, cô vốn tưởng rằng lần này nhất định phải chịu đựng mấy năm.

Bởi vì một tháng không người mà đồ dùng trong nhà đều có bụi, Dương Nhất kéo Mộ Ngôn Tín đến phòng tắm, cô đi dọn dẹp vệ sinh.

Cũng may nhà Tín Tín không phải rất lớn, Dương Nhất vừa quét dọn vừa lăm bắm, Mộ Ngôn Tín tắm xong đi ra, Dương Nhất đang quét bụi, nhìn thấy Dương Nhất đầu đầy mồ hôi, Mộ Ngôn Tín cong môi nói “Nhất Nhất, ai bảo người vừa trở về đã làm những việc này, thân thể người còn chưa có hồi phục như cũ, mau dừng tay, đi tắm đi, còn lại để ta làm.” Mộ Ngôn Tín nói xong liền cho Dương Nhất một nụ hôn nóng bỏng, hôn đến đưa cô vào phòng tắm.

Dương Nhất không dám không nghe lời, cởi quần áo nằm vào bồn tắm, Mộ Ngôn Tín kêu người giúp việc theo giờ đến quét dọn, nàng rảnh rang vào phòng ngủ sấy tóc, đúng lúc điện thoại reo, nhìn thấy là Thất ca, Mộ Ngôn Tín tiếp điện thoại, “Alô, anh trai.”

“Ngôn Tín, anh đã tra được sự tình của Nhâm đại tiểu thư, Đồng Nghệ mang nàng về gặp cha mẹ, đoán chừng là bị giam lỏng rồi cho nên điện thoại không thông.”

Mộ Ngôn Tín nghe đáp án này, chớp chớp hàng mi xinh đẹp, cảm thấy thật sự là một màn hay ah, mình vừa qua ải xong, đến phiên các nàng, Mộ Ngôn Tín cười nói “Đã làm phiên anh, đúng rồi, em quên nói cho anh biết, em cùng Nhất Nhất đã qua ải thành công, đợi Nhâm Sơ các nàng cũng thành công trở về, chúng ta họp mặt ăn mừng ah.”

“Ừ, được, chúc mừng em.”

“Cám ơn anh trai, vậy có việc lại liên hệ.”

Dương Nhất tắm xong đi ra, cảm giác trong nhà rực rỡ hẳn lên, nhìn thấy người giúp việc theo giờ còn đang quét dọn, rất là bất đắc dĩ, cô ai thần trong lòng, nữ vương như thế nào sẽ quét dọn đây, hmm~, ta phải bình tĩnh. Nhún vai, Dương Nhất đi vào phòng ngủ, nhìn thấy Mộ Ngôn Tín đang ăn chuối tiêu xem tivi, Dương Nhất cười hì hì bò lên giường, nằm lên đùi bảo bối, đầu úp vào bụng Mộ Ngôn Tín, làm hành động như muốn bú sữa mẹ.

66. Chương 65 (h)

Mộ Ngôn Tín sớm biết con tôm lược muốn đánh lén mình, cho nên khi thấy tôm lược muốn ngã vào ngọn núi đồi, Mộ Ngôn Tín dùng tay chặn miệng tôm lược, Dương Nhất khó hiểu ngẩng đầu nhìn Mộ Ngôn Tín đang cười xấu xa, cô cong miệng kháng nghị, ai ngờ Mộ Ngôn Tín đã chuẩn bị kỹ, không sợ tôm lược làm ra bất luận chiêu thức gì.

Biểu lộ ngạc nhiên của Dương Nhất chọc cho Mộ Ngôn Tín cười khanh khách, cười xong Mộ nữ vương ngồi nghiêm chỉnh, nhìn tôm lược, đáy mắt lộ một tia “hung quang”, chậm rãi nói “Nhất Nhất, đột nhiên ta nhớ đến giữa chúng ta có rất nhiều chuyện phải tính sổ nha.”

Lúc Dương con tôm nghe lời nói của Mộ nữ vương, mắt không tự giác giật vài cái, ngẩng đầu nhìn thấy Mộ nữ vương ánh mắt chứa đầy âm mưu, lại không tự giác rung mình, tôm lược hóa đá rồi, không dám nhìn thẳng nữ vương đại nhân nữa, thỉnh thoảng chỉ dám liếc trộm, tôm lược nghĩ thầm “Nữ vương đại nhân cũng không giống người keo kiệt, chẳng lẽ thật sự muốn tính sổ với mình.”

Dương Nhất nhớ tới lúc bị Mộ phụ dí súng vào đầu, chết cũng không thỏa hiệp, nhìn nhìn nữ vương mặt đầy hàn khí, hiện tại cô cảm thấy bị nữ vương nhìn so với bị dí súng còn đáng sợ hơn, oh my god, ta làm sao tìm được một nữ vương đáng sợ như vậy đây.

Mộ nữ vương nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của tôm lược, thật sự là yêu đến khảm trong tâm rồi, nhưng yêu là yêu, tính sổ là chuyện khác, nàng làm sao có thể quên được con tôm lược thối này mấy lần làm nàng muốn truy tim, Mộ Ngôn Tín cảm thấy nếu Dương Nhất lại làm ra hành vi kích động gì, nàng bảo đảm sẽ đánh Dương Nhất liệt nửa người, cho cô nàng trên giường cả đời, Mộ Ngôn Tín nguyên hủ hạ Dương Nhất cả đời cũng không muốn Dương Nhất bị bất luận tổn thương gì, Dương Nhất từ khi cùng với mình một chỗ, đã bị tổn thương nhiều, vô luận là thể xác hay tinh thần.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương con tôm ngồi thẳng rồi, nghiêm mặt nói “Nhất Nhất, ta nói rồi, ngươi phải chịu phạt, ngươi yên tâm, ta là vợ ngươi sẽ không làm khó ngươi, hình phạt rất đơn giản, vận động một chút thôi.”

Những thứ khác Dương Nhất không nghe thấy, chợt nghe đến hai chữ “vận động”, nghĩ đến hôm nay chạy không thoát, Dương Nhất ngoan ngoãn nằm ngã ra giường, chờ Mộ Ngôn Tín “vận động” mình.

Mộ Ngôn Tín nhìn thấy Dương Nhất nghe xong lời mình nói thì như con cừu nhỏ ra dáng tiểu thụ nằm xuống giường, thật sự là buồn cười lắm rồi, nhưng là Mộ nữ vương sẽ không dễ dàng buông tha Dương con tôm, Dương Nhất nằm cả buổi không thấy động tĩnh gì, mở mắt nhìn Mộ nữ vương, nghe được thánh chỉ “Nhất Nhất, ngươi sang phòng bên cạnh chạy bộ một tiếng cho ta, ta nói vận động nha, đương nhiên muốn toàn thân, ta tin ngươi sẽ chạy đủ giờ, không lười biếng.” Mộ nữ vương nói xong, không nhìn Dương con tôm nữa, vươn tay cầm ly nước vừa uống vừa xem tivi.

Dương con tôm vốn muốn nói gì đó, nhưng khi cô nhìn nữ vương không để ý tới mình, cô ỉu xiu đi sang phòng bên tập thể dục. Dương Nhất chính thời gian máy chạy bộ lên một tiếng, bắt đầu chạy, vì quá nhàm chán, Dương con tôm đeo tai nghe vào, vừa chạy vừa nghe nhạc, có điều Dương con tôm nhất định không biết, đây chỉ là bước khởi động.

Trải qua một giờ rèn luyện thân thể bằng máy chạy bộ, áo thun của Dương Nhất ướt đẫm, cô kéo tay áo lau mồ hôi trên trán. Dương Nhất mang khuôn mặt ửng hồng đi về phòng ngủ, nhìn Mộ nữ vương, suy nghĩ xem mình đã được phép lên giường chưa, tuy nhiên, Dương Nhất còn chưa kịp làm ra động tác, Mộ Ngôn

Tín đã phát thánh chỉ lần hai, “Tiếp tục, tập tạ tay một trăm cái, cái này người có thể tập tại đây.” Dương Nhất gục đầu, đi qua phòng bên lấy tạ về tập, nghĩ đến hôm nay Mộ nữ vương rút cuộc như thế nào mới vừa lòng.

Mộ nữ vương ngồi trên giường ngắm Dương Nhất thực hiện động tác, sau khi làm xong một trăm cái tạ tay, Dương con tôm lại bị ra lệnh cho nhảy cóc một trăm cái, một trăm cái gập bụng, hai mươi cái hít đất, tuy là đến cuối cùng, hai mươi cái hít đất không đạt tiêu chuẩn, nhưng không quan trọng, vì Mộ nữ vương cho Dương Nhất vận động vì mục đích khác mà.

Dương con tôm hoàn thành bài tập thể dục, mệt mỏi nằm trên sàn nhà, ngồi dậy không nổi, nhưng lúc này đầu óc lại minh mẫn ngộ ra dụng ý của Mộ nữ vương, trước hết cho mình chạy bộ một tiếng để chân mềm nhũn ra, rồi tạ tay làm tay mình run rẩy, tiếp theo gập bụng để cho phần eo mình mỏi nhừ, cuối cùng là hít đất, không thể nghĩ ngờ mình đã không còn khí lực chống đỡ.

Mộ nữ vương nhìn thấy mục đích của mình đã thành công, rất là vui vẻ, nàng giặt khăn tắm trên người ra, đi xuống giường, dặng chân ngồi lên bụng Dương Nhất, oa, mỹ nhân siêu cấp quyến rũ, khiến Dương Nhất dục hỏa công tâm, giờ phút này toàn thân Dương Nhất như củi khô bốc hỏa, nóng rực.

Dương Nhất khắc sâu cảm giác được nhìn, không được ăn. Nếu như là lúc trước, bảo bối dám câu dẫn, mình tuyệt đối không nói hai lời, lập tức ăn sạch nàng, thế nhưng mình bây giờ có tâm, không có lực, một chút khí lực cũng không có, chỉ có thể tự trách mình ngu ngốc, không sớm nhận ra âm mưu của nữ vương, nếu vừa rồi mình có thể giả bộ lưỡi, nói không chừng, bây giờ bị áp chính là Mộ nữ vương rồi.

Dương Nhất bây giờ như kiến bò trên chảo nóng, nóng cực kỳ khủng khiếp, dục hỏa trong cơ thể khiến cô vô cùng khó chịu, ai nhìn thấy thân thể như vậy mà lòng không loạn, đoán chừng bây giờ Liễu Hạ Huệ* mà còn sống, cô tin ông cũng không làm được. (* ông này nổi tiếng là chính nhân quân tử)

Bàn tay trắng nõn của Mộ nữ vương chậm rãi lướt trên ngực Dương con tôm, hôn cổ tôm luộc, thỉnh thoảng đưa lưỡi liếm liếm khiêu khích con tôm, sau đó âm thanh câu dẫn từ trong cuống họng phát ra “Nhất Nhất, muốn ta sao?”

Dương con tôm nghe nói như thế, thiếu chút nữa bị âm thanh này làm sung huyết não, tại hỏm cổ Dương Nhất, Mộ nữ vương hít một hơi thật sâu, thỏa mãn nheo mắt lại, nựng nựng mặt Dương Nhất, Dương Nhất thấy ánh mắt Mộ nữ vương phát ra ôn nhu cùng yêu mị nhìn mình chăm chăm, cảm thấy bụng dưới bắt đầu co thắt.

Ban này chỉ nhìn thấy thân thể không của Mộ nữ vương thôi đã muốn chảy máu mũi, hiện tại lại cảm thụ được khiêu khích, Dương Nhất cảm thấy trái tim như muốn dâng lên miệng, nhảy ra ngoài.

Mộ Ngôn Tín kéo y phục Dương Nhất xuống, để hai thân thể dán nhau chặt chẽ, Mộ nữ vương chậm rãi vận vẹo thân thể, nhắm nháp hương vị quen thuộc, chậm rãi dây dưa, ưm, thích nhất là cảm giác hôn môi, thơm thơm ngọt ngọt nhẹ nhàng dễ chịu. Đến khi hôn hấp cả hai bắt đầu có chút dồn dập, Mộ nữ vương chậm rãi chuyển từ cánh môi sang lỗ tai, nhắm nháp từng chút một, hôn qua mỗi chỗ khác nhau, đều mút thật sâu, như muốn nuốt bảo bối vào bụng. Nhìn bộ dáng ngày càng khó nhìn, nghe tiếng thở dốc ngày càng dồn dập của người dưới thân, Mộ Ngôn Tín tăng tốc độ uốn éo cơ thể, miệng ngậm bánh bao nhỏ, dốc sức bú mút, như muốn bú ra sữa bên trong.

“Ưm~” Dương Nhất nhịn không được, vươn tay ôm đầu Mộ Ngôn Tín, ngậm ra âm thanh tự nhiên.

Mộ Ngôn Tín ít khi nghe được âm thanh này, khòe miệng vênh lên, hàm răng nhay nhay hạt đậu nhỏ. Bàn tay chậm rãi vuốt ve đi xuống, chạm vào nguồn suối đã ỨT ĐẮM, Mộ nữ vương đột nhiên chui vào huyết động bên trong nguồn suối, động tác đột ngột này khiến Dương Nhất không nhịn được “Ah~ ah~” dùng âm thanh phát ra dục hỏa, thân thể cũng nhẹ nhàng run rẩy.

“Bảo bối ngoan, kêu to một chút, ta rất thích nghe âm thanh của người.” Mộ Ngôn Tín đẩy sâu cùng tăng nhanh tốc độ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn biểu lộ của Dương Nhất, gập Dương Nhất cắn môi, sắc mặt hồng nhuận, cảnh đẹp chói mắt như thế khiến động tác tay của Mộ Ngôn Tín càng lúc càng nhanh, chỉ nghe được.

“Ah~ ah~”

Lúc này đột nhiên cho thêm một ngón tay vào, vận động tốc độ nhanh hơn, tay kia ma sát hạt đậu trên bánh bao cũng nhanh hơn, “Bảo bối đừng nhịn, không cho phép cắn môi, ta thích nghe thanh âm của người.” Mộ Ngôn Tín thì thầm bên tai Dương Nhất, còn bắt chợt thổi thêm nhiệt khí.

“Tín... Tín... ah~ hảo... nhanh... ừm~ hm~”

Mộ nữ vương cảm giác chất lỏng trên tay càng ngày càng nhiều, từ từ cho thêm một ngón tay vào, thả chậm tốc độ, bắt đầu nghiền nát... được một kúc, đột nhiên nàng cảm giác ngón được siết chặt, tiếp theo là lượng lớn tinh dịch chảy ra, “Bảo bối ra nhiều quá, thoải mái sao?”

Đạt đến cao trào, Dương Nhất nhắm chặt hai mắt, không nhìn Mộ Ngôn Tín, cũng không nói chuyện.

Mộ Ngôn Tín chậm rãi rút tay ra, nhìn ngón tay ướt đầm đột nhiên cảm thấy cái này nhất định là ngon lắm, liền đưa ngón tay vào trong miệng, như ăn kẹo mút.

Trong nội tâm Dương Nhất lúc này là vô hạn oán niệm, cao trào vận động khiến toàn thân bủn rủn, một chút khí lực cũng không còn, đột nhiên cảm thấy trên thân không còn sức nặng, mở mắt ra, nhìn thấy Mộ nữ vương đã rời khỏi thân thể mình, nàng đến tủ đầu giường lấy cái gì đó, Dương Nhất chẳng muốn quan tâm, hiện tại cô chết dí trên mặt đất, có thể đứng lên đi đến giường hay không là cả một vấn đề.

“Tak tak” Dương Nhất nghe nghe âm thanh này, lập tức mở mắt, nhìn thấy Mộ nữ vương cầm máy chụp hình chụp hình mình, Dương Nhất thấy hình ảnh ướt át của mình bị chụp lại, thật sự là khóe không ra nước mắt, nhìn Mộ nữ vương xin tha, nhưng lại nghe được “Nhất Nhất, ta giúp người bảo quản hình ảnh ướt át này, về sau phải ngoan ngoãn nghe lời ta, không cho phép làm chuyện nguy hiểm, nếu lén ta làm, ta sẽ rửa hình ướt át của người thật to treo khắp nhà.”

Dương Nhất nghe xong lời này, thật muốn chui vào cái lỗ nào đó, không bao giờ ra nữa, cô cảm thấy mặt nàng thành mặt mo rồi, trong lòng mặc niệm, lòng dạ hẹp hòi mang thù nữ vương không dễ chọc.

67. Chương 66

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt, Dương Nhất đã kết thúc sinh hoạt ở trường học, chuẩn bị vào xã hội thực tập.

Đồng Nghệ cùng Nhâm Sơ sau khi qua ải cũng nhao nhao trở về cương vị của từng người tiếp tục cuộc sống.

Thi xong, Dương Nhất cùng Đồng Nghệ, một người đi Mộ thị, một người đi Nhâm thị.

Dương Nhất vì không muốn bị gọi là bám váy (ăn bám phụ nữ), cô gửi hồ sơ lý lịch đến bộ tiêu thụ của Mộ thị, chuẩn bị làm bắt từ nhân viên bán hàng làm lên.

Mộ Ngôn Tín thật cũng không đồng ý Dương Nhất làm từ dưới thấp lên, nàng hy vọng Dương Nhất làm trợ lý riêng, lúc nào cũng có thể ở bên cạnh mình, nhưng Dương Nhất lại dùng lý do muốn tôi luyện bản thân, cự tuyệt ý tốt của Mộ nữ vương, cuối cùng phải dùng đến vận động hữu ái mới khiến Mộ nữ vương đồng ý thỏa hiệp.

Dương Nhất đi làm ở bộ tiêu thụ một tuần, đã nắm rõ toàn bộ quy trình cùng tình hình kinh doanh, bắt đầu nghiên cứu hệ thống, cuối cùng, trong nửa tháng viết thành một phần báo cáo nghiên cứu giao cho Mộ Ngôn Tín.

Sau khi xem, Mộ nữ vương quăng cho Dương Nhất ánh mắt tán thưởng, căn cứ theo phân tích của Dương Nhất, tại mỗi kỳ hội nghị tiếp theo, bắt tay vào cải tiến.

Đi làm ở bộ tiêu thụ, bởi vì làm việc nhanh nhẹn lại ngọt miệng, diện mạo đáng yêu, Dương Nhất được đồng nghiệp rất yêu thích, cô rất nhanh hòa nhập với mọi người.

Giám đốc bộ tiêu thụ là một nữ nhân 29 tuổi, giỏi giang ổn trọng, từ khi nàng tiếp nhận chức vụ giám đốc, công trạng luôn được xếp hàng đầu, giám đốc tên Mạnh Giai.

Mạnh Giai lần đầu tiên nhìn thấy Dương Nhất, liền thích cô gái trẻ có bề ngoài sạch sẽ nội tâm thành thực này, cho nên từ lần làm đầu tiên làm việc chung, về sau Mạnh Giai đều mang theo Dương Nhất, cái này làm cho Dương Nhất tiến bộ rất nhanh.

Bản thân Mạnh Giai là người đã có bạn trai, nhưng từ khi nàng đi cùng Dương Nhất, nàng phát hiện mình rất thích cô bé này, trên người Dương Nhất có nhiều đặc điểm T ưu tú, ví dụ như là tri kỷ, đối với mọi người đều rất hảo hữu, đồng sự bị cảm mạo hay tới ngày sinh nhật, Dương Nhất đều ân cần thăm hỏi. Dương Nhất cảm thấy quan tâm người khác một chút, người ta sẽ không làm khó mình, loại người tâm tính hiền lành này, có khi lại dễ cho nữ vương đại nhân vừa tức vừa không có cách.

Hôm nay Dương Nhất chạy nghiệp vụ bên ngoài, đầu đầy mồ hôi trở về Mộ thị, ngồi xuống ghế uống một lon Sprite mát lạnh, Sprite lạnh buốt chảy vào thực quản cảm giác thật sảng khoái, Dương Nhất say mê uống nước, căn bản không để ý Mạnh Giai đang nhìn mình qua lớp kính thủy tinh, Mạnh Giai cảm thấy lúc này Dương Nhất thật đáng yêu, nhìn mặt cô đầy mồ hôi, gần gũi lại vì chạy nghiệp vụ mà nắng tấp đến mặt, đau lòng một hồi, nàng nhẹ nhàng không tiếng động đi đến bên người Dương Nhất, cười cười nhìn bộ dạng híp hai mắt hưởng thụ của Dương Nhất, dùng khăn tay lau mồ hôi trên trán cho cô.

Dương Nhất cảm giác có cái gì lướt nhẹ qua trán, mở to mắt, nhìn giám đốc lau mồ hôi cho mình, hơi ngại, nghĩ lấy cái khăn trong tay Mạnh Giai tự lau, nhưng là tay cô không bắt trúng cái khăn mà trúng tay Mạnh Giai, đúng lúc này Mộ nữ vương đi vào bộ tiêu thụ, nàng vốn nghĩ nhân lúc chút thời gian rảnh, đến bộ tiêu thụ thăm bảo bối của mình, không ngờ nhìn thấy một màn mập mờ như thế.

Lúc Dương Nhất cảm nhận được có luồng khí lạnh tràn tới, thì đã trễ, Mộ nữ vương bây giờ có thể biến cả Mộ thị thành hầm băng, tay mình còn đang trên tay người kia, nữ vương đại nhân chắc chắn tức giận, là rất tức giận, đoán chừng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Phản ứng đầu tiên của Dương Nhất chính là nhận ra sai lầm của mình, nhưng nếu đột ngột rút tay về, trước mặt Mạnh Giai không thể giải thích, chỉ có thể thăm cầu nguyện Mộ nữ vương đừng phạt mình quá nghiêm trọng.

Mộ Ngôn Tín vốn có lòng tốt đến thăm bảo bối, gần đây vì chạy nghiệp vụ mà rám đen, nàng rất là đau lòng, nhưng lòng tốt không phải lúc nào cũng được báo đáp, hiện tại trong lòng nàng đang nổi trận lôi đình, nhưng ngoài mặt chính là gió rét thấu xương.

Mạnh Giai nhìn thấy Mộ tổng đến bộ tiêu thụ, rất là vui vẻ, nàng buông tay Dương Nhất ra, bước lên trước nói “Mộ tổng, cơn gió nào thổi ngài đến đây, ngài xem, nhân viên phòng chúng ta ra ngoài chạy nghiệp vụ hết cả.” Sau đó chỉ vào Dương Nhất nói thêm “Đây là nhân viên thực tập, tên Dương Nhất, Dương Nhất, đây là Mộ tổng.”

Dương Nhất vừa nghe đến đó liền lễ phép vươn tay, Mộ nữ vương cười nhẹ với Mạnh Giai, vươn tay nắm chặt tay Dương Nhất, hai người giả bộ không quen biết bắt tay, chỉ có Dương Nhất hiểu rõ tay mình bị nữ vương đại nhân bóp đến đau, nội tâm ai oán “Nữ vương đại nhân ghen thật nhỏ mọn.” Aiz, rõ là một đôi là giả vờ không quen, thật sự là có lý không có chỗ nói.

Sau khi bắt tay, Mộ nữ vương xoay người nói với Mạnh Giai “Giám đốc Mạnh, người vừa nói các nhân viên khác đều chạy nghiệp vụ, vì cái gì nhân viên thực tập có thể còn ở văn phòng, người không biết như vậy là không hợp lẽ thường sao? Ta hy vọng nhân viên thực tập cũng có tinh thần làm việc trăm phần trăm, nếu như lười biếng, Mộ thị không nuôi một gao* (ăn rồi chờ chết).

Nói xong, Mộ nữ vương nhìn lướt qua Dương Nhất, quay người đi ra ngoài, Mộ Ngôn Tín bây giờ không có tâm trạng, vừa rồi trông thấy hai người nắm tay, trong nội tâm thực sự là dâng lên cảm giác ghen, bảo bối của mình chỉ có thể để mình chạm, không cho người khác chạm vào, hừ, Mạnh Giai kia rõ ràng là có tình ý với bảo bối, tóm lược thôi, hiền lành đến nỗi người khác có ý với người, người cũng không nhìn ra, tức chết ta mà, không muốn để ý tới người nữa, hừ.

Đối với lời nói của Mộ nữ vương, Dương Nhất không để tâm, cô biết Tín bảo bối hiểu lầm nên ghen, Mạnh Giai nhìn Dương Nhất ngẩn người, cho rằng cô bị phê bình nên tâm tình không tốt, đều trách mình làm ra hành động không đúng lúc, khiến Dương Nhất bị ấn tượng kém với chủ tịch, không được, mình phải giúp Dương Nhất văn hồi, Mạnh Giai nghĩ vậy, liền đi theo gọi Mộ nữ vương, “Mộ tổng, chúng ta đã lâu không gặp nhau, hôm nay ta làm chủ, rất hân hạnh được mời ngài dùng cơm?”

Ồ, Dương Nhất cảm thấy kỳ quái, vì cái gì phải như vậy đây, Mạnh Giai đáng ghét, buổi tối còn muốn chiếm vợ ta, Dương Nhất ai oán trong lòng. Mộ Ngôn Tín không có từ chối, gật đầu đồng ý, nhưng nội tâm cũng oán niệm như Dương Nhất, aiz, lại không thể về nhà ăn cơm với bảo bối.

Buổi tối, tại một nhà hàng cao cấp, hai nữ nhân bắt đồng phong cách ngồi trong phòng dành cho khách quý, hai đánh giá lẫn nhau, Mạnh Giai nhìn nữ nhân trước mặt, xinh đẹp yêu mị, nội tâm cảm thán không biết dạng nam nhân nào mới trói buộc nữ nhân như vậy đây. Mộ nữ vương nhìn xem nữ nhân này đã có bạn trai mà còn để ý bảo bối nhà mình, trong lòng xem thường. Hai người đều có tâm tư tiến hành trò chuyện.

“Mộ tổng, hôm nay thật ngại, ta muốn thay Dương Nhất giải thích với người, nàng không phải lười biếng, mà là—” Mạnh Giai còn chưa nói xong đã bị Mộ Ngôn Tín cắt ngang.

Sự tình ban ngày là bởi vì ghen, bây giờ Mộ nữ vương tuyệt đối quật ngã bình giấm chua. Mộ Ngôn Tín dám khẳng định, Mạnh Giai chắc chắn thích Dương Nhất rồi, nên mới mời mình cơm, thật ra là muốn giúp Dương Nhất giải thích, trong lòng Mộ Ngôn Tín càng không có tư vị, không muốn nghe tiếp, “Giám đốc Mạnh không cần phải nói, lòng ta hiểu rõ, cái ta không rõ chính là, vì sao giám đốc Mạnh phải giúp một nhân viên thực tập giải thích đây.”

Mạnh Giai bị Mộ Ngôn Tín hỏi khó, nàng hơi thẹn thùng, trên mặt xuất hiện phiền hồng, nghĩ đến khuôn mặt nhỏ nhắn làm người khác ưa thích của Dương Nhất, nội tâm như nai con đi loạn, hết thấy biến hóa không tránh được con mắt của Mộ nữ vương, Mộ Ngôn Tín hận không thể ngay lập tức mang Dương Nhất đi hành quyết, nhưng Mộ nữ vương chính là Mộ nữ vương, tâm tư của nàng sẽ không để kẻ khác biết được, Dương Nhất là người của mình, đã là của mình, người khác chớ đòi ngấp nghé, nàng nhìn thoáng qua Mạnh Giai nói không nên lời, đột nhiên mỉm cười, “Giám đốc Mạnh, đừng quá để ý câu hỏi của ta, Ngôn Tín chỉ là hiếu kỳ thôi, người đường đường là giám đốc bộ tiêu thụ, lại bảo vệ một nhân viên thực tập, chắc hẳn người này rất có năng lực, xứng đáng để giám đốc Mạnh ra mặt.”

Mạnh Giai nghe được Mộ Ngôn Tín nói như vậy, rất là vui vẻ, xem ra lần này mời nàng ăn cơm vẫn còn chút tác dụng, cho nên liền nhìn Mộ Ngôn Tín nói ra “Đó là đương nhiên, Dương Nhất tùy là sinh viên đến thực tập, nhưng năng lực của nàng rất tốt, làm được báo cáo phân tích thị trường cũng là đứng đầu về mọi mặt, ta nghĩ trong tương lai nàng tuyệt đối sẽ người tài giỏi ở bộ tiêu thụ.”

Mộ Ngôn Tín nghe giám đốc khen ngợi bảo bối của mình, vui vẻ không thôi, nàng cười, nói với Mạnh Giai “Giám đốc Mạnh đã khen nàng như vậy, ta đây sẽ tin ánh mắt của người, đúng lúc ta thiếu một trợ lý, có thể để Dương Nhất bên cạnh ta, để ta xem thử năng lực của nàng có được như người nói hay không.”

Bàn tính trong lòng Mộ Ngôn Tín đúng là tính rất tốt, bởi như vậy, bảo bối của mình không thể không trở lại bên cạnh mình rồi, Mạnh Giai này đối với mình không có gì nguy hiểm, nhưng là tiếp xúc lâu ngày cũng không tốt. Nghĩ đến Nhất Nhất sắp trở lại bên cạnh mình, tâm tình Mộ Ngôn Tín thật tốt.

Mạnh Giai không biết là nên vui hay buồn, nàng thật cao hứng khi mình tìm được cơ hội phát triển rất tốt cho Dương Nhất, nhưng như vậy là Dương Nhất phải đi nơi khác công tác, mâu thuẫn ah. Trong nội tâm của Mạnh Giai lúc này như nuốt phải trứng gà sống, nghẹn lại, lên không được mà xuống cũng không được, xoắn xuýt nhìn Mộ nữ vương ưu nhã dùng bữa tối, người ta càng xoắn nàng càng vui, đêm nay thật sự là có lời nha, để cho bảo bối về bên cạnh mình, lại có một bữa ăn thịnh soạn, còn có thể bắt loại ong bướm này rời xa bảo bối, ha ha, Mộ nữ vương đắc ý.

Buổi tối sau khi về nhà, Mộ nữ vương nhìn thấy trong nhà sạch sẽ, biết rõ là Dương Nhất dọn dẹp, đoán chừng là sợ nàng nổi giận, ha ha, Mộ Ngôn Tín cười thâm trong bụng.

Dương Nhất vừa thấy Tín bảo bối trở về, lập tức cầm dép lê qua cho nàng đổi, rồi lấy nước cho nàng uống, phục vụ chu đáo, Mộ Ngôn Tín thông thả ngồi xuống sofa, uống nước xong, nói cho Dương Nhất biết nội dung bữa tối hôm nay, Dương Nhất nghe mình bị triệu hồi về làm trợ lý bên cạnh nàng, thật sự là cảm tạ chết vị giám đốc này rồi .=

Dương Nhất đáng thương thầm nghĩ trong lòng “Mộ nữ vương quả nhiên là một bụng xấu xa, tính toán thủ đoạn không ai có thể địch lại.”

Buổi tối Dương Nhất hưng hăng áp Mộ nữ vương lên giường, chính đồn nàng từ trong ra ngoài cho nàng thông suốt, Dương Nhất dùng cách này nói cho bảo bối biết tình yêu của mình dành cho nàng, muốn nàng

yên tâm, Mộ Ngôn Tín bĩu môi không để ý đến tên xấu xa trên hoa ghẹo nguyệt.

Hôm sau, khi Dương Nhất đến Mộ thị, cô đi bàn giao công tác, chuyển qua văn phòng chủ tịch, Dương Nhất chào tạm biệt các đồng sự, đi tới trước bàn phòng của Mạnh Giai, “Giám đốc Mạnh, ta đến bàn giao công tác, cảm ơn người trong thời gian này đã chiếu cố ta.” Dương Nhất mỉm cười với Mạnh Giai, Mạnh Giai nhìn xem ngây dại, cho đến khi Dương Nhất ho khan mới hồi phục tinh thần, “Không cần khách khí, biểu hiện của người trong thời gian qua, ta rất hài lòng, ách...” Mạnh Giai có chút do dự nói, “Ta có thể gọi người là Nhất Nhất không?”

Dương Nhất nhíu mày, có chút khó chịu, Nhất Nhất là xưng hô chỉ dành cho Tín bảo bối thôi, nàng ngẩng đầu nhìn Mạnh Giai, cười nhẹ, “Thật ngại, giám đốc Mạnh, xưng hô như thế chỉ duy nhất dành cho người yêu của ta, kỳ thật ta đã kết hôn rồi, ta nói bí mật này với người, người đừng cho ai biết, ha ha, trong lòng ta luôn xem người như chị ta.” Dương Nhất nói như vậy là muốn Mạnh Giai không còn hy vọng, cô chỉ muốn thăm lặng cùng Mộ Ngôn Tín một chỗ, cũng không muốn bảo bối của mình vì chuyện này mà lo lắng.

Nghe Dương Nhất nói, không thể nghi ngờ là khiến Mạnh Giai giật mình, cũng may Mạnh Giai chỉ mới có cảm giác mẩn Dương Nhất, nàng điều chỉnh tâm thình vờn tay hào phóng nói “Ừ, ta sẽ giúp người giữ bí mật, người xem ta là chị, ta xem người là em, về sau thường xuyên liên hệ ah.” Dương Nhất cũng vờn tay bắt tay Mạnh Giai, sau đó bàn giao hồ sơ giấy tờ cho nàng, rồi ra khỏi phòng.

Trận phong ba này coi như theo gió bay xa.

68. Chương 67

Sau khi Dương Nhất bị triệu hồi về làm trợ lý ở văn phòng chủ tịch, cuộc sống gia đình của hai người thuận gió trôi qua.

Mộ Ngôn Tín vì muốn Dương Nhất mở rộng mạch suy nghĩ, cho nên rất nhiều văn bản đều cho cô thẩm duyệt trước, nàng thẩm duyệt sau, cứ như thế giằng co nửa năm, Dương Nhất rèn luyện nhận được kết quả tốt, thế nên, nửa năm sau, người ngồi ở chiếc ghế chủ tịch phê duyệt hồ sơ là cô, còn Mộ nữ vương của chúng ra lại ngồi ở sofa ăn trái cây, hứng thú đọc tiểu thuyết.

Nếu không phải Mộ nữ vương có bụng dạ xấu xa, thì làm sao lại huấn luyện Dương Nhất thành ra như bây giờ, tất cả là có kế hoạch cả đấy.

Tháng trước, nàng chơi xấu, kiên quyết lôi kéo Dương Nhất tập ký tên nàng, Dương Nhất lại thông minh cần cù, không nỡ để vợ chịu ảm ức, trong vòng một tháng, cố gắng luyện được chữ ký của Mộ nữ vương, không kém bao nhiêu phần.

Nhìn xem, tháng này đến ký tên Mộ nữ vương cũng không cần nữa rồi, hiện tại nàng đang sống cuộc sống nhàn nhã mà trước nay khó có được, còn bạn học Dương Nhất đáng thương của chúng ta phải tiếp nhận sự tình lộn xộn này, tuy nhiên, khi gặp vấn đề lớn, Dương Nhất vẫn sẽ thương lượng cùng Mộ Ngôn Tín, dù sao thì một người kẻ đoán, hai người kẻ trường nhà.

Sau hơn nửa năm thực tập, rốt cuộc cũng đến ngày tốt nghiệp của bạn học Dương Nhất.

Vào một ngày đẹp trời, nắng ấm chiếu rọi khắp nơi, Dương Nhất đi đến trường học, hôm nay là ngày diễn ra lễ tốt nghiệp, cũng là ngày cuối cùng đến trường, trước một khoảng thời gian cô cũng đã dọn khỏi ký túc xá, những thứ không cần thiết đều bán đi, vật phẩm có giá trị dọn đến nhà Mộ Ngôn Tín.

Trước đó Dương Nhất có gọi điện về cho cha mẹ nói hôm nay là lễ tốt nghiệp, trong điện thoại Dương mẩu sau khi ân cần hỏi thăm, rồi lại thúc giục Dương Nhất mang con dâu về gặp bà, khiến cho Dương Nhất khinh bỉ một hồi, trong lòng thầm nói “Không về tham gia lễ tốt nghiệp của con còn chưa tính, lại thúc con, thúc cái gì mà thúc.”

Hôm nay Mộ Ngôn Tín mặc một bộ đồ phù hợp, tóc phủ hai bên bờ vai, sớm biết cha mẹ Dương Nhất sẽ không đến dự lễ, nàng là con dâu là nên đi cùng cô.

Đại học [Y] là đại học số một, người tới tham gia lễ tốt nghiệp nhiều vô số, Dương Nhất cùng Đồng Nghị mặc áo cử nhân ngồi ở hàng ghế cho sinh đệ tử tốt nghiệp, xung quanh các nàng là một đám đệ tử háo hức

bước chân ra xã hội, trên mặt đều là dáng tươi cười tràn đầy hy vọng, khiến cho Đồng Nghệ cùng Dương Nhất không ngừng chói mắt, khinh bỉ liếc cả đám, Đồng Nghệ nhỏ giọng bên tai Dương Nhất “Tiểu Nhất, ta nghe nói người đứng đằng sau bỏ vốn xây trường trong truyền thuyết sẽ đến phát bằng tốt nghiệp cho chúng ta đó.”

Dương Nhất vốn đang đảo mắt khắp nơi tìm thân ảnh Mộ Ngôn Tín, nghe được Đồng Nghệ nói, trong khoảnh khắc há to miệng kinh ngạc, nghĩ đến “Không thể nào, chẳng lẽ nhạc mẫu muốn đến phát bằng tốt nghiệp cho mình.”

Từ sau lần vượt qua thử thách, Dương Nhất phát hiện Mộ mẫu ngày càng có hảo cảm với mình, mỗi lần Mộ mẫu gọi điện thoại đến đều trò chuyện hơn cả tiếng, khiến cho Dương Nhất mỗi lần đều ướt đầm lưng áo T-shirt.

Đồng Nghệ nhìn Dương Nhất biểu lộ như thế, rất là ngạc nhiên, nghĩ đến, từ lúc nào lá gan Tiểu Nhất là nhỏ như vậy, nghi ngờ hỏi “Tiểu Nhất, làm sao vậy, nhanh nhanh hồi hồn ah.” Đồng Nghệ đột nhiên vỗ Dương Nhất một cái, đầu Dương Nhất lập tức dao động, cô cúi đầu làm trạng thái đau buồn, sau đó nhìn Đồng Nghệ nói ra “Tiểu Nghệ, người có chỗ không biết, người đằng sau bỏ vốn kia, là nhạc mẫu của ta.”

Ách... Đồng Nghệ nghe Dương Nhất nói xong cũng choáng cả buổi, thật vật vả lên tiếng “Nhạc mẫu người thì sao? Không phải người đã qua ải thành công hả.”

Dương Nhất nghe câu hỏi của Đồng Nghệ, kéo Đồng Nghệ lại, nhỏ giọng nói “Tiểu Nghệ, tại người không biết, người nhạc mẫu này của ta, đặc biệt thích tìm ta nói chuyện phiếm, còn đặc biệt thích nhìn ta chăm chăm, cuối cùng người không bị nhìn đến sợ thì cũng bị nói chuyện đến bốc hỏa.” Dương Nhất nói xong, rùng mình một cái, nghĩ đến tìm cách chạy trốn, phải rồi, nhất định phải trốn thôi, hừ hừ.

Kỳ thật Mộ mẫu đến trường phát bằng tốt nghiệp là theo ý của nàng, cha mẹ Dương Nhất không thể đến, Mộ Ngôn Tín nghĩ Dương Nhất sẽ thất vọng, cho nên nàng mới gọi mẹ mình đến, dù sao sau khi kết hôn mẹ nàng cũng là mẹ cô, mẹ nào cũng là mẹ, để mẹ mình đến đỡ dành Dương Nhất một chút cũng tốt.

Mộ Ngôn Tín là lão sư đến dự lễ, đương nhiên khi xuất hiện, trong sảnh sẽ vang lên những tràng pháo tay, hơn nữa còn nghe được người hô lớn ‘Mộ lão sư, chúng ta yêu người’, Dương Nhất biết lúc này Mộ Ngôn Tín chắc chắn bị tiếng vỗ tay làm cảm động.

Với tư cách là lão sư truyền thụ tri thức, là một nghệ thuật vô cùng cao nhã, mà tiết của Mộ Ngôn Tín, từ đầu đến cuối, các đệ tử chỉ cần nghe giảng, đều dựng thẳng ngón cái tán thưởng.

Mộ Ngôn Tín đưa tay ra hiệu im lặng, lịch sự cúi chào, cảm ơn các đệ tử dưới đài, sau đó cầm micro, lúc này lãnh đạo trường còn chưa tới sảnh, hành động lần này của Mộ Ngôn Tín là có tính toán thời gian, nàng muốn tại thời điểm này, trong trường học, làm một việc cuối cùng.

“Cám ơn các bạn sinh viên, tình cảm các bạn dành cho tôi, tôi rất cảm động, có thể mang cho tri thức cho các bạn, nói cho các bạn biết đạo đức làm người, cùng với truyền thụ một chút kinh nghiệm xã hội của tôi cho các bạn, là trách nhiệm của của lão sư tôi. Tôi thật cao hứng khi có thể ở đại học [Y] trải qua thời gian vui vẻ cùng mọi người, những ngày này sẽ trở thành một phần hồi ức đẹp trong đời tôi, một lần nữa cảm ơn các bạn sinh viên đã ủng hộ công tác của tôi trong mấy năm qua, và, tôi tuyên bố, bởi vì lý do cá nhân, kiếp sống dạy học của tôi sẽ chấm dứt theo lễ tốt nghiệp này, trong tương lai, nếu có cơ hội, hoan nghênh các bạn đến Mộ thị công tác.”

Mộ Ngôn Tín nói xong, cúi đầu gửi lời chào đến các đệ tử, sau đó nhìn Dương Nhất, rồi đi vào hậu trường.

Dương Nhất biết dạy học là sở thích cá nhân của Mộ Ngôn Tín, hơn nữa cũng đã có giao ước với cha mẹ chỉ dạy đến năm 30 tuổi. Nhưng là hiện tại còn chưa đến thời gian, nàng sao lại từ chức đây, Dương Nhất có chút khó hiểu, khó trách gần đây bảo bối cứ chạy đến trường, thì ra là đến để bàn giao thủ tục công tác. Nhưng mà từ chức cũng tốt, Mộ thị lớn như vậy, mỗi ngày phải làm biết bao nhiêu việc, phải xử lý một núi văn kiện, phải đi họp đủ bộ ngành, lại phải đi dạy chỉ sợ bảo bối lao tâm quá sức, tuy vậy nhưng về nhà mình vẫn phải hỏi Tín bảo bối một chút.

Ngồi trong hàng đệ tử, chỉ có Dương Nhất cùng Đồng Nghệ tương đối bình thản, còn lại đều biểu lộ sự thất vọng, việc Mộ Ngôn Tín là chủ tịch Mộ thị, trước đây mọi người có nghe qua, chỉ là không được Mộ Ngôn

Tín xác nhận, lại thêm chủ tịch Mộ thị ít xuất hiện, ít khi lên truyền thông, nhưng hôm nay đã có đáp án, Mộ Ngôn Tín nói như vậy, cũng như gián tiếp cho mọi người biết, nàng chính là chủ tịch của Mộ thị, dạy học là nghề tay trái, người ta muốn từ chức để quản lý tập đoàn rồi, à, các học sinh đều ai thán, sau này không được ngắm mỹ nữ lão sư trên bục giảng bài nữa rồi.

Ngay lúc các học sinh ai thán, ở bên trong, lãnh đạo trường lục tục đi ra, cuối cùng, như Đồng Nghệ nói, người đứng sau bỏ vốn đã lên đài, Dương Nhất mở to mắt nhìn nhạc mẫu ưu nhã lên đài, sau đó hiệu trưởng bắt đầu giới thiệu.

Từ lúc hiệu trưởng giới thiệu đến lúc hiệu trưởng trình bày, Dương Nhất đều có cảm giác nhạc mẫu nhìn mình, nhưng ngẩng đầu lại không thấy người ta nhìn, Dương Nhất vươn tay sờ trán, xác định không có sốt nha, yên tâm lại, xem ra chính mình bị chứng đa nghi rồi.

Sau hàng loạt diễn văn, các đệ tử lần lượt lên đài nhận bằng tốt nghiệp, lãnh đạo trường lên trao bằng, đệ tử ai ai cũng cười rạng rỡ, Dương Nhất đương nhiên ngoài mặt là bộ dạng vui vẻ, nhưng trong đầu suy nghĩ thần tốc, nghĩ đến khi đến phiên mình lên đài, ngàn vạn lần xin đừng để nhạc mẫu phát bằng cho mình.

Có thể người tính không bằng trời tính, bạn học đầu tiên trong hàng của Dương Nhất đột nhiên bị tiêu chảy, Dương Nhất thành đệ tử đi đầu, Dương Nhất khóc than cho phận mình cả buổi, mới sải bước lên đài, dựa theo vị trí đi tới trước mặt Mộ mẫu, Mộ mẫu nhìn thấy con rể của mình đến, trong lòng cao hứng nha, nhưng lúc này đương trước mặt mọi người, không cách nào nựng mặt Dương Nhất, cho nên chỉ nhỏ giọng cùng Dương Nhất “Tiểu Nhất, buổi tối về nhà sớm một chút, ta tự mình xuống bếp nấu món ngon cho người, buổi tối chúng ta hảo hảo tâm sự nha.”

Dương Nhất nghe xong lời này, khuôn mặt có cảm giác rút gân, cô nhìn Mộ mẫu gật đầu nói dạ, liền nhanh như chớp chạy xuống đài, gọi điện thoại cho bảo bối của mình “À lô, Tín Tín, ah.... cầu người chuyện này có được không?” Dương Nhất cấp tốc nói, Mộ Ngôn Tín cho tới bây giờ không nghe thấy Dương Nhất cầu nàng, lập tức sững sờ, chẳng lẽ Nhất Nhất xảy ra chuyện gì rồi, nhưng không đúng, theo tính cách của Nhất Nhất khi gặp chuyện sẽ không dễ dàng tìm mình hỗ trợ đâu, lại bảo hôm nay là lễ tốt nghiệp, Dương Nhất thấy Mộ Ngôn Tín chậm trả lời, nên nói tiếp “Tín bảo bối, cầu người à, buổi tối đừng để mẹ người đến tìm ta tâm sự có được không?”

Haha, Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói, cười ra tiếng, thì ra là chuyện này, xem ra Nhất Nhất đúng là sợ khí thế của mẹ nàng.

Nói đến Mộ mẫu, bà thấy nữ nhi tìm được người vừa ý, lại thấy Dương Nhất yêu thương nữ nhi của bà, trong lòng luôn muốn đối tốt với Dương Nhất, ấn tượng xấu trước kia đều gạt bỏ, cho nên sau khi thử thách kết thúc, mỗi ngày bà đều làm món ngon cho cô, sau đó kéo cô đi rèn luyện, kể cho cô nghe tuổi trẻ của bà, sau đó bắt đầu nhiều chuyện về sự tình của cô với nữ nhi của bà, muốn biết các nàng thổ lộ trong hoàn cảnh nào, cuối cùng về mặt chờ mong món nghe chuyện giường chiếu của các nàng, Dương Nhất khó xử, không biết nên nói như thế nào.

Mộ Ngôn Tín vừa nghĩ đến mẹ mình hỏi Dương Nhất chuyện giường chiếu, mở to mắt, rất là im lặng, nhận được điện thoại của Dương Nhất, làm nàng thấy bất đắc dĩ với mẹ, à, nhưng bảo bối đã cầu mình rồi, mình phải giúp bảo bối thôi ah, ai bảo mình yêu con người này quá rồi.

Mộ mẫu vốn nghĩ sau khi kết thúc hoạt động ở trường sẽ trực tiếp về nhà nữ nhi, nhưng đột nhiên nhận được điện thoại của chồng, nói đã cho máy bay chờ bà rồi, lại hỏi bà nhanh về có chuyện nói, khiến cho Mộ mẫu tưởng rằng trong tập đoàn xảy ra chuyện gì rồi, ai biết được đây là thành quả của Mộ nữ vương. Đợi cho Mộ mẫu về nhà, bị Mộ phụ hôn nồng nhiệt áp lên giường, mới hiểu ra là kế của nữ nhi mình, à, quả nhiên là nhiều chuyện gặp báo ứng nha.

Tối muộn đương nhiên Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín nằm ôm nhau trên giường, trò chuyện về sự tình hôm nay, Dương Nhất sáng khoái, “Tín Tín, người quả nhiên xấu xa, lại để cho cha người đến đón mẹ người về ‘yêu’, người được lắm ah.”

Mộ Ngôn Tín nhướng mắt, “Thì sao ah, ai bảo mẹ hiểu kỳ chuyện ‘yêu’ của chúng ta, ta đây là gián tiếp trả lời cho mẹ biết chuyện mẹ hiểu kỳ nha, cái này gọi là thể nghiệm.”

Hai người cười cười nói nói vui vẻ, đột nhiên Dương Nhất nhớ đến sự tình ban ngày, lại hỏi “Tín Tín, hôm nay sao người lại từ chức, lại không nói trước với ta, không phải người thích làm lão sư sao, người còn chưa 30 mà.” Mộ Ngôn Tín yêu chiều nựng mặt Dương Nhất, nằm sát hơn vào ngực cô, “Nhất Nhất, ta không phải đột nhiên từ chức, từ khi chúng ta cùng một chỗ, ta đã bắt đầu cân nhắc, ta thích làm lão sư, nhưng bây giờ ta có người rồi, lại nói, ta không làm lão sư, còn có nhiều chuyện mới chờ ta.”

Mộ Ngôn Tín xấu xa cười, dùng mũi nhãn nhìn Dương Nhất, Dương Nhất căn bản không có định lực, trực tiếp bắt đầu vận động hữu ái.

Mọi người đoán xem, rốt cuộc có việc mới gì có thể làm đây.

69. Chương 68

Sau buổi lễ tốt nghiệp, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín sắp xếp xong chuyện Mộ thị, Dương Nhất liền mang theo Mộ Ngôn Tín lên máy bay đi quốc gia A, dẫn vợ đi ra mắt cha mẹ.

Lên máy bay, ở khoang hạng nhất, Dương Nhất nhìn bảo bối về mặt bình tĩnh, thật không hổ là chủ tịch tập đoàn, đi gặp cha mẹ chồng cũng không khẩn trương.

Mộ Ngôn Tín biết Dương Nhất đang nghĩ gì, nàng vui vẻ tìm một quyển tạp chí xem, Mộ Ngôn Tín cũng có khăn trương, chỉ là biểu lộ khăn trương của nàng cùng người khác không giống nhau, tối qua nàng khăn trương đến đi WC nhiều lần, giờ không còn khăn trương, ha ha, đây là bí mật của Mộ Ngôn Tín, không thể nói cho Dương Nhất, cô sẽ cười nhạo nàng.

Hai người ngủ một giấc, đã đến quốc gia A, xuống máy bay, đón taxi đến nhà Dương Nhất, Dương phụ mẫu không có thói quen nuông chiều con, cho nên hai vị trưởng bối không có đi đón các nàng.

Nhà họ Dương nằm ở vùng ngoại thành yên tĩnh, cách xa thành phố sầm uất, Dương Nhất đã báo cho Dương mẫu mình sẽ về.

Đến nhà, Dương Nhất nắm tay Mộ Ngôn Tín vào trong, đứng đó thật lâu, nhìn thấy cha mẹ mình nhìn chằm chằm vợ mình cười tủm tỉm, rất là khó chịu, không cao hứng nói “Dương tiên sinh, Dương phu nhân, thỉnh hai người thu hồi ánh mắt, muốn hù bảo bối của ta sao.” Á, lời này lại khiến Mộ Ngôn Tín đỏ mặt, nội tâm ai oán, Nhất Nhất thôi, sao có thể trước mặt cha mẹ gọi mình là bảo bối.

Mộ mẫu không thèm để ý Dương Nhất lên án, sải bước tới trước mặt Mộ Ngôn Tín, tinh tế đánh giá nàng, vừa xem còn vừa gật đầu, cơ hồ mình nhìn thấy không phải người, giống như tranh vẽ triển lãm trong bảo tàng, ưm, thật xinh đẹp, xứng với Nhất Nhất của mình, Dương mẫu vui vẻ không thôi.

Mộ Ngôn Tín bị Dương mẫu nhìn không được tự nhiên, cuối cùng chỉ có thể mỉm cười nói “Dạ, chào bác gái, lần đầu gặp mặt...”

“Ày da, đứa nhỏ này trí nhớ thật không tốt, cũng là người của Tiểu Nhất rồi, đương nhiên phải gọi mẹ. Nhanh nhanh, gọi tiếng mẹ cho ta nghe.”

Mộ Ngôn Tín nhìn mẹ Dương Nhất, cũng là mẹ chồng mình, đột nhiên bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm, nàng hào phóng gọi mẹ một tiếng, liền kéo Dương Nhất đi vào phòng khách. Ha ha, Mộ Ngôn Tín sợ dĩ như vậy là vì trong giây phút ngắn ngủi nhìn nhau, nàng nhận ra mẹ chồng mình là dạng ‘người càng nhìn nhớ, ta càng vui vẻ’, hừ, nàng đường đường là nữ vương giới kinh doanh, cho dù là mẹ chồng cũng không để bà được vui vẻ như ý muốn.

Dương Nhất về mặt bất mãn nhìn mẹ mình đùa vợ mình, cô trừng mắt nhìn mẹ, lớn tiếng nói “Mẹ, không cho phép mẹ khi dễ bảo bối của con, hừ, coi chừng về sau chúng con không đến thăm cha mẹ nữa nha.” Từ nhỏ Dương Nhất đã biết có chiều uy hiếp cha mẹ mình, chính là sợ cô không đến thăm họ, ha ha, cô dùng chiều này uy hiếp lần nào cũng tốt. Oa ha ha, Dương Nhất cười trộm trong lòng.

Giăng co một hồi, đã đến thời gian dùng cơm, một nhà bốn người cùng nhau ở nhà cơm, Dương phụ không ngừng gấp rau vào chén thê tử, chỉ vì thê tử lo nói chuyện, không có thời gian ăn cơm.

“Ngôn Tín, cha mẹ con cũng đã chấp nhận Tiểu Nhất, vậy các con tính khi nào thì kết hôn ah?” Dương mẫu hưng phấn hỏi, nghĩ đến mình sắp được làm mẹ chồng, tâm tình vô cùng tốt đẹp.

Không đợi Mộ Ngôn Tín trả lời, Dương Nhất chợt lên tiếng “Mẹ, mẹ gấp cái gì? Nào có nhanh như vậy liền kết hôn.” Dương Nhất vừa nói xong, liền nhìn bảo bối của mình cười cười, đem con tôm bự đã lột sạch bỏ vào chén bảo bối.

“Ồ, thì ra bảo bối của ta không gấp ah” xin chú ý, người đang nói đây là Mộ Ngôn Tín, không phải Dương mẫu, Dương Nhất có lòng tốt giúp bảo bối của mình giải vây, không nghĩ tới lại bị bảo bối chất vấn, Dương Nhất đáng thương khóc không ra nước mắt, nhỏ giọng nói “Không phải ah, Tín Tín, ta chỉ là sợ người cảm thấy thời gian chúng ta bên nhau quá ngắn, không phải ta không muốn kết hôn.”

Dương Nhất bĩu môi đáng vẻ quả thực đáng siêu cấp đáng yêu, vẻ mặt như thế, Mộ Ngôn Tín làm sao có thể không hôn, nàng nghiêng người hôn lên cái mỏ chu ra của Dương Nhất.

Dương phụ nhìn đôi tình nhân thâm tình hôn môi trước mặt mình, thật là hết đường nói nổi rồi, nhưng lại không có ý quấy rầy các nàng, chỉ có thể cúi đầu tiếp tục ăn cơm, Dương mẫu vẻ mặt thưởng thức màn trình diễn, càng xem càng cảm thấy hữu ái.

Vừa hôn xong, nhịp thở của hai nàng tăng lên, Dương Nhất nhìn vẻ mặt say mê của mẹ mình, ôm chầm bảo bối nói ra “Tín bảo bối, người nói khi nào chúng ta kết hôn thì tốt đây?”

Mộ Ngôn Tín duỗi ngón trỏ đặt lên môi, làm ra trạng thái trầm tư suy nghĩ, khiến cho Dương Nhất nhìn thấy liền muốn đem nàng đi làm thịt. Mộ Ngôn Tín cân nhắc một hồi, xoay qua mẹ chồng nói “Mẹ, mẹ cảm thấy khi nào chúng con kết hôn mới tốt ạ?” Ha ha, ném vấn đề cho mẹ chồng xử lý là phương pháp xử sự Mộ Ngôn Tín mới học được, nàng cảm giác mẹ chồng mình tựa như cái động cơ, sẽ không ngừng làm việc.

Bữa tối qua đi, người một nhà cùng nhau ngồi trên mặt thảm mềm siêu cấp, bắt đầu thương lượng chuyện kết hôn.

Bốn người, ba ý tưởng, Dương mẫu, Dương phụ, chỉ có Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín thống nhất cách nghĩ.

Dương phụ cảm thấy kết hôn là sự kiện thiêng liêng, tuyệt đối không thể mất gốc* (quên quên hương nguồn cội), cần phải chọn hôn lễ truyền thống, có ngựa, cỗ kiệu, khăn phượng trùm đầu, mới có thể thể hiện cảm giác kết hôn.

Dương mẫu cảm thấy vẫn là mặc áo cưới đi, là dạng giống tiệc rượu, sau đó vào giáo đường cho thần linh chứng giám, buổi tối lại tổ chức vũ hội, như vậy mới có hào khí đại hôn.

Dương Nhất là đơn giản nhất, cô chỉ muốn đưa vợ mình đến một quốc gia chấp nhận hôn nhân đồng tính, đăng ký kết hôn, sau đó đi du lịch. Dương Nhất luôn cảm thấy phiền toái như vậy chắc chắn sẽ mệt chết, nhớ đến hôn lễ của Đồng Nghi cùng Nhâm Sơ, khiến cho nhị vị đó gầy đi ba bốn kí, đến bây giờ còn chưa có hồi phục được, nhìn lại bảo bối của mình, cũng đã rất gầy rồi, nếu lại vì kết hôn mà gầy hơn nữa, cái kia chẳng phải muốn mình đau lòng chết hay sao.

Mộ Ngôn Tín có cùng nhận thức với Dương Nhất, nàng cũng không thích mời một đồng người đến, nàng chỉ muốn cùng Dương Nhất đăng ký đơn giản, sau đó mời các bằng hữu thân thiết cùng người thân hai nhà ăn chung bữa cơm là được rồi.

Buổi tối này, ba người tranh chấp không ngừng, cuối cùng còn kéo luôn Mộ phụ mẫu sang, Mộ phụ mẫu ngồi máy bay tư nhân sang nhà Dương Nhất, biến thành bảy tám phương án. Mộ phụ mẫu mỗi người đưa ra hai cái. Nghe qua lại, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín cảm thấy trận chiến này còn lâu mới kết thúc.

Cha mẹ hai bên không ai nhường ai, người một câu, ta nột câu, không ngừng tranh chấp. Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đã sớm rút lui, về phòng ngủ của Dương Nhất.

Hai người nằm ôn nhau trên giường, Dương Nhất chợt nảy ra ý tưởng, nói ra “Tín Tín, ta đột nhiên có ý này rất hay.” Mộ Ngôn Tín cười nhìn Dương Nhất đang đắc ý, trong nội tâm cũng hiểu được phần nhiều.

“Ừm, ta biết người nghĩ gì rồi.” Haha, hai người hiểu ý nhau, lập tức từng người gọi điện thoại, một mỗi một ngày, bố trí xong hết sự tình, hai nàng ôm nhau chìm vào giấc ngủ. Mà ở dưới lầu, hai đôi cha mẹ vẫn

hừng hực khí thế tranh chấp vấn đề kết hôn.

Buổi chiều ngày hôm sau, bốn vị trưởng bối mới từ trên giường bò xuống, ngày hôm qua vì thảo luận quá kịch liệt, làm họ đến rạng sáng mới đi ngủ. Bốn người đồng thời đi ra phòng ngủ, mắt to trừng mắt nhỏ, lại cùng đi xuống cầu thang, thấy được trên bàn kính trong phòng khách có một tờ giấy, đây là kiệt tác của Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín, trên đó viết:

Cha, mẹ, cha chồng, mẹ chồng, cha vợ, mẹ vợ, thân yêu:

Chúng con đã lên đường đến nơi chúng con yêu thích để tiến hành kết hôn, trở về sẽ mời mọi người ăn cơm đền bù tổn thất. Xét thấy ý kiến của bốn vị đều rất tốt, chúng con không biết nên chọn cái nào, và vì không để tổn thương tình cảm của hai bên, chúng con quyết định làm theo ý của mình là tốt nhất. Ba mẹ yên tâm, chuyện của tập đoàn chúng con đã an bài tốt, hơn nữa để tỏ lòng kính yêu với cha mẹ, chúng con đã sắp xếp lịch trình cho mọi người, từng người có thể mang theo vợ mình du lịch, nếu như đi chung sẽ càng vui đó, tốt rồi, chúc cha mẹ đi chơi vui vẻ, nửa tháng sau chúng con sẽ về.

Thân,

Con gái của cha mẹ, con rể, con dâu.

Bốn vị nhìn thấy thư của nữ nhi lưu lại, đều nổi trận lôi đình, càng nhìn đối phương càng không vừa mắt rồi, chỉ thấy hai đôi vợ chồng lại bắt đầu tranh chấp kịch liệt, chuyến du lịch nữ nhi bọn họ sắp xếp cũng không giảm được nộ khí của cha mẹ hai bên, từng nhà thu thập hành lý tự đi du lịch ah.

Giải quyết xong chuyện của cha mẹ, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đi đến quốc gia chấp nhận hôn nhân đồng tính, đăng ký kết hôn, Dương Nhất quỳ trước mặt cha sứ cầu hôn Mộ Ngôn Tín, cùng nhau nói “Yes, i do”, các nàng cùng đeo nhẫn vào ngón áp út của đối phương.

Mặc dù hôn lễ không phải rất lớn, nhưng Dương Nhất vẫn tìm người thiết kế váy cưới theo yêu cầu, Mộ Ngôn Tín mặc nó trong ngày đăng ký kết hôn, Dương Nhất mặc lễ phục, các nàng cùng nhau chụp rất nhiều hình tại những nơi có phong cảnh đẹp trong địa phương, còn mời người dân địa phương chụp hình chung. Sau khi chụp một loạt hình kỷ niệm, cả hai cùng bắt đầu lộ trình trở lại hòn đảo nhỏ.

Thì ra Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đều rất yêu thích hòn đảo nhỏ trước kia thi hành thử thách, các nàng đều gọi hòn đảo đó là đảo tình yêu. Lần này kết hôn các nàng muốn tới đây, hưởng tuần trăng nhàn nhã ngọt ngào.

Màn đêm buông xuống, Dương Nhất ôm Mộ Ngôn Tín nằm trên bờ biển ngắm bầu trời xanh thẳm, các nàng rúc vào nhau hưởng thụ hạnh phúc sau hôn nhân.

“Tín Tín, rốt cuộc người đã gả cho ta.”

“Ừm, Nhất Nhất, chúng ta sẽ ở bên nhau đến già.”

“Tín Tín, ta yêu người, mỗi thời mỗi khắc đều yêu người.”

“Ta cùng yêu người, Nhất Nhất, yêu người từng phút từng giây.”

Nửa tháng sau, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín về ngôi nhà nhỏ hạnh phúc của các nàng, các nàng không tiếp nhận lễ vật của cha mẹ — một căn nhà lớn hơn, các nàng vẫn ở lại nhà của Mộ Ngôn Tín, Mộ Ngôn Tín đã sớm đổi chủ sở hữu thành tên của cả hai. Hai nàng mời Đồng Nghệ, Nhâm Sơ cùng Thất ca cùng một chỗ ăn cơm, mấy người trẻ tuổi ngồi cùng nhau cười cười nói nói rất vui vẻ.

Cuộc sống sau hôn nhân, hoàn toàn dựa theo lộ tuyến suy nghĩ của Mộ Ngôn Tín đi tới, mỗi ngày Dương Nhất ngồi ở ghế chủ tịch xử lý công văn, cuối cùng Mộ Ngôn Tín cũng nói cho Dương Nhất biết muốn làm cái gì, nàng muốn điều dưỡng thân thể cho tốt, chuẩn bị có cục cưng.

Ha ha, nói không chừng, không lâu nữa trong nhà các nàng sẽ có thành viên mới á.

~Chính văn hoàn

~

=====

Còn 3 chương phiên ngoại, chắc hẹn các bạn tuần sau nếu mình không bận không bệnh >”

70. Phiên Ngoại 1

Trải qua một năm điều dưỡng, lần kiểm tra gần nhất đã cho thấy, thân thể Mộ Ngôn Tín đã phù hợp tiêu chuẩn, quyết định thi hành kế hoạch sinh baby.

Buổi tối, sau khi xong công việc ở công ty, Dương Nhất lái xe chở Mộ Ngôn Tín về nhà, vì muốn cục cưng khỏe mạnh, hai người đã sớm không ăn cơm bên ngoài nữa.

Về đến nhà, các nàng cùng nhau làm cơm, ăn cơm xong, Mộ Ngôn Tín túm Dương Nhất đến ngồi trên sofa, “Chồng à, ta có thai.”

Ách... Dương Nhất vẽ mặt kinh ngạc nhìn Mộ Ngôn Tín, sau khi nhận được đáp án khẳng định, cúi đầu nhìn xuống bụng Mộ Ngôn Tín, sững sờ rất lâu, mới lên tiếng “Có thai? Có lúc nào?”

Mộ Ngôn Tín nhìn chồng mình ngốc ra, bất đắc dĩ sờ sờ đầu cô, “Từ một năm trước ta đã điều dưỡng thân thể, tuần trước đi kiểm tra sức khỏe, kết quả cho thấy cơ năng thân thể ta đều tốt, cho nên hôm nay ta đi tới bệnh viện của Thất ca thụ tinh baby ah, trong bệnh viện của Thất ca đã có trứng của chúng ta, chuyển trứng của người thành tinh trùng, kết hợp với trứng của ta, người sắp được làm mẹ nhé!”

Dương Nhất nghe vợ mình nói, đã rõ, ngấm lại được rồi, dù sao cũng đã mang thai, không nên xoắn xuýt vấn đề cuối cùng là làm cách nào mang thai.

Dương Nhất đưa tay sờ bụng bằng phẳng của Mộ Ngôn Tín, bên trong đang dưỡng thành một sinh linh bé bỏng, Dương Nhất cười khanh khách vui vẻ, sau đó ôm vợ hôn một nụ hôn nóng bỏng “Tín Tín, cảm ơn người đã cho ta một gia đình trọn vẹn. Nhưng mà ta cũng rất đau lòng khi thấy người chịu khổ.” Dương Nhất nói xong lại hôn lên khóe miệng Mộ Ngôn Tín.

Mộ Ngôn Tín không nói gì, chỉ nằm dựa vào ngực Dương Nhất, nắm tay Dương Nhất kéo để lên bụng mình, cho cô hảo hảo cảm thụ.

Mộ Ngôn Tín mang thai, tin tức này rất nhanh bị Mộ gia cùng Dương gia biết, hai nhà thậm chí nghĩ về nước chăm sóc nàng, nhưng cuối cùng đều bị Dương Nhất từ chối, vợ là vợ của mình, đương nhiên phải do chính mình chiếu cố, hơn nữa còn chăm lo cho quá trình phát triển của cục cưng, tuyệt đối không thể bỏ qua. Cứ như vậy, Mộ Ngôn Tín bắt đầu hành trình mang thai.

Thai kỳ, tuần đầu tiên, Mộ Ngôn Tín không có bất kỳ dấu hiệu không khỏe nào, chỉ là thích ngủ hơn trước, buổi sáng ngủ tới mười giờ mới tỉnh, Dương Nhất vốn quyết định để Mộ Ngôn Tín ở nhà, thuê bảo mẫu về chăm sóc nàng, nhưng người ta không thích, ý vào mình mang thai, mình lớn nhất, nhất định phải đi theo bên người Dương Nhất, cho nên, mỗi sáng Dương Nhất đều phải bế Mộ Ngôn Tín xuống lầu, đặt nàng vào trong xe, chở nàng tới công ty. Buổi chiều Mộ Ngôn Tín ngủ trong phòng nghỉ, Dương Nhất làm việc, buổi tối cùng nhau về nhà.

Thai kỳ, tuần thứ sáu, Mộ Ngôn Tín bắt đầu có cảm giác buồn nôn, không muốn ăn gì hết. Ngày đó nàng dậy sớm, tám giờ đã tỉnh, nhìn bàn ăn trong văn phòng công ty là điểm tâm phong phú, cảm giác buồn nôn, miễn cưỡng ăn hết hai phần, nhưng rất nhanh nôn ra toàn bộ. Dương Nhất nhìn mặt Mộ Ngôn Tín tái nhợt, thật là đau lòng muốn chết, Mộ Ngôn Tín ngược lại, nôn ra hết vậy mà dễ chịu hơn. Giữa trưa, Mộ Ngôn Tín không có khẩu vị, chỉ ăn một chút, nhưng nếu không ăn sẽ không đủ dinh dưỡng cho cục cưng, Mộ Ngôn Tín cố nén húp hết chén canh. Dương Nhất lo lắng đến nỗi như bốc hỏa, cô vừa công Mộ Ngôn Tín đi vừa gọi điện cho bác sĩ, có kết quả, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng, cứ như vậy, Mộ Ngôn Tín bắt đầu quá trình ốm nghén, mỗi ngày nhìn cái gì cũng muốn nôn, uống nước cũng nôn, trạng thái này mãi đến ba tháng sau mới chịu ngừng.

Thai kỳ, tuần thứ mười một, Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín đến bệnh viện kiểm tra, kiểm tra tổng quát toàn thân, làm luôn cái kiểm tra siêu vi B, sau khi có kết quả cho thấy tất cả đều bình thường, Dương Nhất mới yên tâm.

Thai kỳ, tuần thứ mười ba, bụng Mộ Ngôn Tín lộ rõ hơn, Mộ Ngôn Tín vốn gầy, điều dưỡng một năm cũng không béo lên bao nhiêu, hiện tại mang thai cục cứng, thoát nhìn khác nhau rất rõ ràng, nhưng vì mặc đồ che nên cũng không thấy rõ, từ khi bụng lồi ra, Mộ Ngôn Tín chỉ mặc áo thun của Dương Nhất. Sau khi kỳ ốm nghén của Mộ Ngôn Tín chấm dứt, Dương Nhất vui vẻ không thôi, mỗi ngày chỉ cần làm xong công việc, cô sẽ ôm bảo bối của mình, vuốt bụng của nàng cảm thụ cục cứng bên trong.

Thai kỳ, tuần thứ mười chín, Mộ Ngôn Tín lần đầu tiên cảm nhận được thai động, mỗi lần cục cứng động, liền khiến Mộ Ngôn Tín cảm giác như điện giật, lúc này đây Mộ Ngôn Tín mới cảm giác được cục cứng chân thật ở trong bụng mình, mỗi thời điểm cục cứng động, nàng đều cười khanh khách, như vậy Dương Nhất có chút ghen ghét, cô cảm thấy Mộ Ngôn Tín chia tình yêu ra cho cục cứng. Tuy vậy, Dương Nhất nhẹ nhàng vươn tay phủ lên bụng Mộ Ngôn Tín, cô cảm thấy sinh mệnh thật kỳ diệu.

Thai kỳ, tuần thứ hai mươi hai, mỗi cuối tuần Dương Nhất đều cùng Mộ Ngôn Tín đi làm kiểm tra, bụng Mộ Ngôn Tín đã lộ rất rõ, nhưng khi đến bệnh viện Dương Nhất lại phát hiện bụng vợ mình có vẻ nhỏ, hơn nữa gần đây thai động cũng rất nhiều lần, sau khi làm một loạt kiểm tra, bác sĩ nói với các nàng cục cứng không có vấn đề gì, các nàng mới yên tâm, về phần thai động nhiều lần, đoán chừng là do đứa trẻ này rất hiếu động, thích chơi đùa cùng mẹ ah. Dương Nhất nghe xong lời bác sĩ nói, hung hăng trừng mắt nhìn bụng Mộ Ngôn Tín, nghĩ đến, hừ, chưa gì mà đã chiếm lấy vợ ta, bất quá đó chỉ là suy nghĩ trong lòng của Dương Nhất, không có biểu lộ ra ngoài. Mỗi ngày cô vẫn ôm Mộ Ngôn Tín, vuốt ve bụng nàng, thời điểm mỗi lần thai động, Dương Nhất đều cảm thấy rất hạnh phúc.

Thai kỳ, tuần thứ hai mươi tám, bụng Mộ Ngôn Tín đã biến thành hình cầu, mang thai 7 tháng, cho dù mặc loại quần áo nào cũng không che được nữa rồi.

Vì để tránh phiền toái, Dương Nhất giao công ty lại cho phó tổng, còn bản thân cả ngày ở bên cạnh Mộ Ngôn Tín, hậu hạ nàng ăn cơm, buổi tối cùng nàng đi tản bộ.

Có lẽ tiểu bảo bối rất muốn chui ra thế giới này rồi, mỗi lần Mộ Ngôn Tín tắm rửa xong đi ra, mặc váy ngủ mỏng, có thể nhìn thấy cái bụng hình cầu động nhẹ, mỗi khi đến lúc này, Mộ Ngôn Tín sẽ dùng tay xoa xoa bụng, nhẹ nhàng nói “Cục cứng ngoan, mummy tắm đó ah, chờ người ra, có thể cùng mummy tắm rồi.”

Đều nói nữ nhân mang thai là xinh đẹp nhất, lúc này Dương Nhất mới lĩnh hội được hàm ý những lời này, nhìn bộ dáng Mộ Ngôn Tín vuốt bụng nói chuyện, cảm giác toát ra mị lực mẫu tính ah.

Thai kỳ, tuần thứ ba mươi hai, Dương Nhất mời một bác sĩ tư nhân cho Mộ Ngôn Tín, mỗi ngày đứng giờ đến nhà dạy học, chương trình học là một số vấn đề cần chú ý ở những tháng cuối thai kỳ, cùng chương trình học sinh nở. Đây là dặn dò của Dương mẫu, bà nói học như vậy thì thời điểm khi sinh mới không luống cuống tay chân. Mỗi ngày bác sĩ sẽ dạy Mộ Ngôn Tín một số động tác hoạt động tứ chi cho phụ nữ mang thai, mỗi lần đến giờ tập thể dục, Dương Nhất cảm thấy Mộ Ngôn Tín toát ra vẻ xinh đẹp của phụ nữ mang thai, mặc trên trang phục thể dục của phụ nữ mang thai, không thể nghĩ ngờ đường cong thân thể được phô bày vô cùng tinh tế, Dương Nhất nuốt nước bọt, nhìn xem cái bụng vì mang thai mà biến lớn như vậy, nội tâm ai thán, nhẩn ah, từ khi Mộ Ngôn Tín mang thai, đến nay Dương Nhất cũng không có chạm qua nàng, tối đa chỉ là hôn môi thỏa mãn lẫn nhau.

Thai kỳ, tuần thứ ba mươi lăm, còn một tháng nữa là cục cứng chào đời, vì để lưu lại kỷ niệm đáng nhớ, Dương Nhất mời nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp về lại khoảnh khắc bụng lớn của Mộ Ngôn Tín, cô muốn đợi sau khi cục cứng ra đời, cho cục cứng xem.

Trong tháng này, Mộ Ngôn Tín thần kỳ dễ chịu, nàng không giống những thai phụ khác, tính tình cáu bẳn khó chịu. Ngẫu nhiên đau thắt lưng sẽ có Dương Nhất massage hóa giải rồi. Mộ Ngôn Tín cúi đầu nhìn bụng của mình, không lâu nữa cục cứng sẽ ra gặp mặt các nàng, nội tâm vui sướng nói không nên lời, ngẫm lại quá trình hơn nửa năm hoài thai cục cứng, thật sự là một sự tình kỳ diệu.

Thai kỳ, tuần thứ bốn mươi, lễ sáu ngày, rốt cuộc Mộ Ngôn Tín đã có phản ứng, khá tốt là Dương Nhất vì lo lắng mà đã đưa Mộ Ngôn Tín đến bệnh viện từ trước để chờ sinh, tuy nói đã xem qua nhiều vở tài liệu,

nhưng khi thời điểm đó đến thực sự, Dương Nhất cảm thấy căng thẳng vô cùng.

Cách ngày dự sinh vài ngày, Mộ Ngôn Tín bắt đầu có cảm giác tử cung co thắt, đau từng cơn, khi đau đến đánh úp, mồ hôi theo trán tuông xuống.

Dương Nhất ở bên cạnh Mộ Ngôn Tín, nhìn Mộ Ngôn Tín bởi vì đau đến mà mặt trắng bệch, không ngừng lau mồ hôi cho nàng, tay kia nắm chặt tay Mộ Ngôn Tín, một khắc cũng không buông.

Bởi vì mãi không có vỡ nước ối, cho nên chỉ có thể ở trong phòng bệnh chờ, nhìn vợ mình chịu khổ, nội tâm Dương Nhất hối hận muốn chết, cô đột nhiên nhớ tới, ngâm mình trong bồn tắm có thể hóa giải cơn đau, cho nên nàng gọi hộ lý tới, tại phòng tắm ngay trong phòng bệnh, mở nước ấm đầy bồn, sau đó Dương Nhất vịn Mộ Ngôn Tín đi vào phòng tắm, cởi áo cho nàng, đỡ nàng nằm vào bồn tắm.

Sau khi ngâm mình trong bồn tắm, được nước ấm bao phủ thân thể, Mộ Ngôn Tín cảm thấy hết sức thoải mái, cảm giác đau thắt lưng cũng giảm bớt không ít, Dương Nhất cũng ngồi vào trong bồn, xoa chân cho bảo bối.

“Tín bảo bối, người cảm thấy thế nào? Có còn đau không?”

“Đừng lo lắng, ta đỡ hơn nhiều rồi, chồng ah, thời điểm ta sinh, người ở ngoài chờ, ta không muốn người nhìn thấy bộ dạng ta khi sinh.” Mộ Ngôn Tín nói xong lại cúi đầu, sờ lên cái bụng tròn vo của mình, “Cực kỳ ngoan, người sắp được ra rồi, mummy cùng mẹ đều mong chờ người thật lâu.”

Đúng lúc này, Mộ Ngôn Tín còn đang trao đổi cùng cục cưng trong bụng, không biết có phải hải tử nghe mẫu thân kêu gọi, Mộ Ngôn Tín chỉ cảm thấy phía dưới có dòng nước ấm chảy ra, nước trong bồn tắm cũng nổi lên điểm đỏ, Dương Nhất nhìn thấy biểu lộ trên mặt Mộ Ngôn Tín, cúi đầu nhìn màu nước, vội vàng nhảy ra khỏi bồn tắm.

Bởi vì là bệnh viện của Thất ca, cho nên bác sĩ cùng y tá đều chờ ở cửa, ai cũng không dám thư giãn, một thân quần áo ướt đầm, Dương Nhất chạy tới cửa kéo bác sĩ chạy vào phòng tắm. Nữ bác sĩ kiểm tra, nói cho Dương Nhất, còn chưa có vỡ nước ối, sau đó nói cho Mộ Ngôn Tín, nàng mặc quần áo vào, đi lại một chút, đi bộ có lợi cho việc sinh nở.

Dương Nhất mặc quần áo tử tế cho Mộ Ngôn Tín, dìu nàng đi từ từ, nhưng đi không bao lâu, Mộ Ngôn Tín đã cảm thấy tử cung co thắt, đau đến không thôi, nàng để Dương Nhất đỡ nàng nằm lên giường, sau đó lại gọi bác sĩ đến kiểm tra, nhưng kết quả vẫn là tử cung còn hẹp, chưa khai mở.

Vì giảm bớt đau đớn cho Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất lén nói với bác sĩ cho Mộ Ngôn Tín một liều Meperidine*, bác sĩ vốn cũng định đề nghị như vậy, thứ nhất là có thể bảo tồn thể lực của sản phụ, thứ hai là sản phụ cũng không cần phải chịu thống khổ.

(*Meperidine, còn được gọi là Demerol, là thuốc giảm đau nhóm Opioid, có tác dụng đối với những cơn đau từ vừa đến nặng, đặc biệt đau do nội tạng. Pethidin làm giảm đau nhanh nhưng ngắn, ít gây táo bón hơn morphin. Nhưng ngay cả với liều cao hơn, tác dụng vẫn kém morphin.)

Sau khi tiêm thuốc, trên mặt Mộ Ngôn Tín không còn biểu lộ đau đớn, nàng không còn cảm giác được gì nữa rồi, rất nhanh liền ngủ.

Bác sĩ nói cho Dương Nhất, Meperidine tác dụng tối đa trong 5 tiếng, tùy theo thể trạng mỗi người, cho nên Dương Nhất không có ngủ, chỉ bò lên trên giường, ôm vợ của mình, không ngừng nhìn bụng của nàng, nội tâm cầu nguyện mọi chuyện sẽ suôn sẻ nhanh qua, sẽ không như vậy tra tấn bảo bối của cô.

Mộ Ngôn Tín từ trong đau đớn tỉnh lại, cũng chưa có vỡ nước ối, nàng hiện tại chỉ cảm thấy tử cung co thắt ngày càng kịch liệt, nhưng nàng không có kêu ra tiếng, chỉ là thời điểm mỗi lần cơn đau kéo đến nàng đều nắm chặt tay Dương Nhất, bác sĩ cũng không dám ly khai, cách một thời gian ngắn kiểm tra một lần, rốt cuộc, bác sĩ gạt đầu có thể đẩy vào phòng sinh rồi. Mộ Ngôn Tín chịu đựng đau đớn, nói cho Dương Nhất hãy chờ bên ngoài, nhưng là đánh chết Dương Nhất cũng không chịu, cô cúi đầu hôn lên môi Mộ Ngôn Tín, nhu hòa nói “Bảo bối, ta yêu người, chúng ta cùng một chỗ cố gắng sinh hạ cục cưng.”

Dương Nhất đi theo Mộ Ngôn Tín tới phòng sinh, lúc này Mộ Ngôn Tín đau đớn cực điểm, đổ đầy mồ hôi, Dương Nhất vì để Mộ Ngôn Tín không cần tổn thương môi, cô chèn cánh tay mình vào miệng Mộ Ngôn Tín.

Bởi vì trước khi sinh có học qua, cho nên khi Mộ Ngôn Tín cảm thấy đau đớn không chịu nổi, dựa vào kiến thức học được, nàng bắt đầu nín thở, chậm rãi dùng sức, sau khi dùng sức mấy lần, Mộ Ngôn Tín cảm thấy phía dưới có cái gì đó chảy ra, chỉ là còn kẹt ở bên trong không ra được, Mộ Ngôn Tín biết rõ cái này chính là cục cưng của mình, tuy rằng đau đớn tăng lên, phía dưới nóng rát, nhưng vẫn không ngừng cố gắng, chỉ nghe được bác sĩ nói, hít sâu, dùng sức rặn, đầu đứa bé ra rồi, Mộ Ngôn Tín đành chỉ hô hấp, từ từ dùng sức, chợt nghe tiếng khóc của cục cưng, lúc này khóe mắt nàng trào ra chất lỏng.

Dương Nhất nhìn đứa bé sinh ra rồi, toàn thân là máu, bác sĩ đưa kéo cho cô, cô ổn định tay mình ở cuống rốn, cắt xuống một cái, hôn mê bất tỉnh.

Khi Dương Nhất tỉnh lại, nhìn xung quanh một mảng trắng xóa, đột nhiên nhớ đến vợ mình, từ trên giường nhảy dựng lên, muốn chạy ra ngoài, “Đứng lại, người muốn đi đâu?”

Mộ Ngôn Tín lúc này đang cho cục cưng bú sữa mẹ, Dương Nhất vội vàng đi qua, nhìn xem nữ nhi của mình, kích động nước mắt ào ào chảy xuống, “Chồng ngoan ah, không khóc, đến đây bế nữ nhi của chúng ta.” Cho con bú sữa xong, Mộ Ngôn Tín chuyển đứa bé vào tay Dương Nhất.

Dương Nhất ôm tiểu gia hỏa mềm mại, nhẹ nhàng hôn lên trán con một cái, sau đó nói với Mộ Ngôn Tín “Tín Tín, cảm ơn người.”

Đến đây, kế hoạch sinh bảo bối thuận lợi chấm dứt, Dương Nhất đặt tên cho cục cưng là Dương Mộ, nhũ danh Đại Bảo.

=====

Up cho các bạn biết mình vẫn còn sống, hehe :v

71. Phiên Ngoại 2

5 năm sau, tết nguyên đán.

Một ngày bề bộn công tác đã xong, Dương Nhất giương mắt nhìn đồng hồ, có thể tan tầm rồi, Dương Nhất tính toán trong lòng, cầm chìa khóa xe ra khỏi phòng chủ tịch.

Hiện tại, Dương Nhất đã trở thành chủ tịch của Mộ thị, Mộ Ngôn Tín sớm biến thành chủ tịch nhẹ nhàng, mỗi ngày chỉ lượn trong phòng chủ tịch nhìn Dương Nhất. Dương Nhất thông qua 5 năm rèn luyện, thủ đoạn so với Mộ Ngôn Tín càng tốt hơn, cô hoàn toàn thể hiện được tài năng kinh doanh, tiếp tục dẫn dắt Mộ thị lập nên thành tích kiêu người.

Hôm nay Mộ Ngôn Tín không có cùng cô đến công ty, mà đang ở nhà cùng Đại Bảo, Đại Bảo được sinh ra đều khiến Dương phụ mẫu cùng Mộ phụ mẫu vui vẻ không thôi, nhìn xem Đại Bảo là tập hợp ưu điểm của Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín, cha mẹ hai nhà đều yêu thương hết mực, thế cho nên, cuối cùng vì có thể cho Đại Bảo đi theo mình, mà tiến hành đoạt chiến, cuối cùng nhất, hai nhà thương định, hàng năm mỗi nhà có thể mang đi ba tháng, thời gian còn lại đi theo Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín, đây là quyết định được đưa ra sau khi Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín thương lượng, mỗi nhà mang đi ba tháng, hai nhà là sáu tháng, lại để cho đứa trẻ hàng năm có nửa năm không thể cùng chính mình một chỗ, mới đầu Dương Nhất rất không tình nguyện, cô cảm thấy trẻ con đi theo cha mẹ vẫn tốt hơn, nhưng là Mộ Ngôn Tín nói, trẻ con suốt ngày ở bên cạnh cha mẹ sẽ ảnh hưởng tính độc lập sau này, hướng hồ cha mẹ lớn tuổi hy vọng có con gái bên người, chúng ta bây giờ không có biện pháp ở bên cạnh họ, để cho Đại Bảo đi bổ khuyết chỗ trống a, sau Mộ Ngôn Tín còn cười xấu xa kèm theo, Nhất Nhất, chẳng lẽ người không muốn tiếp tục cuộc sống hai người sao, sau khi nghe thấy lời này, Dương Nhất như con chó nhỏ ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

Dương Nhất xuống lầu, tiến vào xe thể thao, lái xe về nhà, buổi sáng hôm nay Đại Bảo trở về, Mộ Ngôn Tín ra sân bay đón con bé, Dương Nhất rất là sốt ruột, muốn chạy nhanh về nhà chơi với con gái, con bé ở Dương gia một tháng, thật là nhớ con bé.

Nhớ tới Đại Bảo, Dương Nhất cảm thấy đáng yêu vô cùng, con mắt cùng khuôn mặt lớn lên rất giống Mộ Ngôn Tín, cười rộ lên sẽ có lúm đồng tiền giống chính mình, hoàn toàn kế thừa ưu điểm của chính mình cùng vợ. Tuy nhiên tính cách...

Dương Nhất đỗ xe dưới gara, vội vàng chạy từ dưới hầm lên nhà, tiến vào cửa nhìn thấy Đại Bảo đang chuyên chú xem cuốn văn học nước ngoài, Dương Nhất vùng giầy, chạy đến ôm Đại Bảo.

“Đại Bảo, có nhớ mẹ không? Đến đây để mẹ hôn một chút.”

“Mẹ, con nói nhiều lần rồi, làm ơn đừng có đụng một chút là xông lại ôm con, mummy bên cạnh mẹ kia, mẹ có thể đi ôm người.”

Dương Nhất nghe xong lời nữ nhi nói, rất là ầm ỨC nhìn Mộ Ngôn Tín ngồi trên sofa, sau đó xoay người chui vào lòng con dâu để nàng ôm mình, làm bộ khóc “Tín bảo bối, người xem, Đại Bảo không thích thân cận với chúng ta.”

Mộ Ngôn Tín biết Dương Nhất đáng thương, nhưng mà tâm lý nàng cũng vô hạn oán niệm, là con gái chính mình sinh ra, lớn lên cũng giống các nàng, nhưng tính cách lại không giống, rất độc lập, IQ cao, không biết đây rốt cuộc giống ai. Mộ Ngôn Tín không khỏi sờ sờ đầu chồng mình, an ủi.

Lúc này, Đại Bảo ngồi ở bàn nhỏ nhìn cảnh này chán ngấy, liếc mắt nhìn mẹ nói ra “Nếu không hai mẹ sinh cho con một tiểu muội muội đi, nói không chừng em gái rất thích dính hai người.” Nói xong, Đại Bảo trở lại gian phòng của mình tiếp tục đọc sách, để lại đôi vợ chồng với vẻ mặt kinh ngạc.

Dương Nhất nghĩ mãi mà không rõ, rõ ràng Đại Bảo lúc nhỏ rất đáng yêu, vì cái gì càng lớn càng không đáng yêu nữa nha, chẳng lẽ là giáo dục của cha mẹ mình có vấn đề, còn có giáo dục của nhạc phụ nhạc mẫu cũng có vấn đề. Dương Nhất rơi vào vô hạn mê muội...

Mộ Ngôn Tín nghe Đại Bảo nói, bắt đầu tiến vào trầm tư, Đại Bảo muốn có em, kỳ thật Đại Bảo đứa nhỏ này rất có tâm tư, rất giống chính mình lúc nhỏ, con bé tuy rằng biểu lộ không thích cha mẹ, như trong lòng vẫn rất là thương chúng ta.

Buổi tối, một nhà ba người ăn cơm tối do Dương Nhất nấu, Đại Bảo rất độc lập, chính mình ăn cơm, thỉnh thoảng còn gấp rau cho Dương Nhất cùng Mộ Ngôn Tín, cái này lại để cho Dương Nhất cảm thấy ánh mặt trời chiếu rọi, vẻ mặt vui vẻ nhìn nữ nhi của mình, lại muốn ôm con bé nựng một chút, chỉ tiếc, hiện tại chỉ có thể ngắm, còn nếu thực hành, nói không chừng con gái sẽ rất khinh bỉ cô. Nội tâm Dương Nhất không ngừng ai oán, aiz, lại không được nựng con gái...

Mà Mộ Ngôn Tín nhìn xem nữ nhi của mình, nghĩ làm thế nào để gạt Dương Nhất có thêm một đứa nữa. Từ khi Dương Nhất trong phòng sinh hôn mê bất tỉnh, một khoảng thời gian dài sau đó, Dương Nhất nằm mơ nói mơ đều là lời nói trong phòng sinh, không phải lầu bầu trong miệng, thì cũng là mơ đến mặt mũi đều ướt đầm mồ hôi. Lúc Mộ Ngôn Tín còn trong tháng, Dương Nhất đi tìm Thất ca, nói kinh nghiệm sinh em bé của chính mình cho Thất ca, còn hy vọng Thất ca đừng lại nghe lời Mộ Ngôn Tín, Dương Nhất thật sự bị tình hình lần trước dọa thảm rồi, nghĩ tới quá trình cung co, nghĩ đến Mộ Ngôn Tín đau đớn, nhớ tới khi đứa nhỏ chào đời toàn thân đầy máu, Dương Nhất thật sự không dám nghĩ thêm nữa, mỗi lần nhớ tới những hình ảnh này, Dương Nhất đều nằm mơ.

Mộ Ngôn Tín suy nghĩ rốt cuộc làm sao mới có thể khiến Dương Nhất đồng ý có thêm một cục cưng nữa, nàng nghĩ, nếu sinh thêm lần nữa, hoàn toàn có thể thỏa mãn nguyện vọng của Đại Bảo, cho Đại Bảo một người bạn, dù sao sản nghiệp của Mộ gia cũng quá lớn, chỉ dựa vào một nữ nhân thật sự quá mệt mỏi, nàng không muốn Đại Bảo đi theo con đường của mình. Nhưng là lần trước, sau khi Dương Nhất đi tìm Thất ca, trong bệnh viện của Thất ca đã không còn trứng của Dương Nhất nữa rồi, trứng của mình thì có thể dễ dàng lấy tới, nhưng còn Dương Nhất...

Mộ Ngôn Tín suy nghĩ một buổi tối, rốt cuộc rạng sáng mới nghĩ được một biện pháp tốt.

Sáng hôm sau, Dương Nhất thức dậy, sớm làm điểm tâm cho mẹ con các nàng, rồi đi đến công ty, trên cơ bản thời gian Đại Bảo ở nhà Mộ Ngôn Tín sẽ không đến công ty.

Mộ Ngôn Tín rời giường, nhìn thấy Đại Bảo trước bàn ăn, ăn điểm tâm, nàng cũng đến thưởng thức bữa sáng, kết quả là hai mẹ con triển khai hữu hảo đối thoại.

“Đại Bảo, mummy có chuyện nói với con, con nhất định phải giúp mummy nha.”

“Mummy là muốn sinh em bé ah, mummy chỉ cần nói cho con làm như thế nào để giúp mummy là được rồi.”

“Đại Bảo thật thông minh, mummy muốn con không chế mẹ con, làm cho nàng không có thời gian quấy nhiễu mummy, sau đó.....” Mộ Ngôn Tín tiến đến thì thầm bên tai Đại Bảo.

“Không có vấn đề mummy, cứ giao cho con, bất quá mummy cũng phải đáp ứng con một việc.” Mộ Ngôn Tín tò mò nhìn con gái.

“Không được gọi con là Đại Bảo nữa, có được không? Cái tên này nghe thật ‘thiếu muối’ ah” Mộ Ngôn Tín nghe xong lời nữ nhi nói, kiên định quyết tâm sinh thêm đứa nữa...

Chiều tối Dương Nhất tan tằm về nhà, “Mẹ, ngày mai con có thể theo mẹ đi công ty không” Đại Bảo biểu lộ đáng yêu hỏi, Dương Nhất nhìn thấy nữ nhi hiếm khi cùng mình làm nũng, vui vẻ không thôi, ôm lấy Đại Bảo hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé.

“Dương nhiên là có thể, ngày mai ba người chúng ta cùng đi công ty.”

“Đừng, con chỉ thích đi cùng mẹ, mẹ không thích con hả” Đại Bảo biểu lộ muốn khóc, ghé vào vai Dương Nhất, Dương Nhất nhìn qua Mộ Ngôn Tín, rồi dỗ dành bé con “Đại Bảo ngoan ah, ngày mai để mummy ở nhà, mẹ dắt con đi công ty ah.”

Đại Bảo nghe xong lời này, rất là vui vẻ quay qua Mộ Ngôn Tín đưa tay dấu hiệu OK, Mộ Ngôn Tín phúc hắc nghĩ, Đại Bảo làm tốt hơn mình tưởng.

Ngày hôm sau, Đại Bảo sớm rời giường, lôi kéo Dương Nhất đi công ty, Mộ Ngôn Tín thức, gọi điện cho Thất ca, nói nàng muốn sinh thêm cục cưng, muốn hần ủng hộ, ban đầu Thất ca không đồng ý, tuy nhiên, trải qua quá trình công kích của Mộ nữ vương, Thất ca bỏ cuộc, Mộ nữ vương vui vẻ cúp điện thoại. Suy nghĩ, hiện tại mọi chuyện đã sắp xếp ổn thỏa, chỉ còn cần trứng của Dương Nhất nữa thôi. Không biết Đại Bảo đã chuẩn bị sẵn sàng chưa. Buổi chiều, Mộ Ngôn Tín đến bệnh viện Thất ca kiểm tra thân thể, rút trứng ra.

Sau khi Đại Bảo đến công ty, không ngừng quẩn quít lấy mẹ của mình, đòi kể chuyện xưa, vì phòng ngừa mẹ gọi điện cho mummy, con bé dùng cách khóc lớn để quấy nhiễu Dương Nhất, Dương Nhất chỉ sợ bảo bối của mình khóc, không có biện pháp, chỉ có thể buông tay công tác, ném đi động qua một bên, dụ dỗ nữ nhi của mình, cứ như vậy, cả một ngày Dương Nhất ở văn phòng chủ tịch kể chuyện xưa cho con gái nghe, sau khi tan ca, Đại Bảo nghe được bên ngoài không còn tiếng động, liền nói “Mẹ, con khát nước.”

“Chờ mẹ một chút, mẹ đi rót nước cho con.” Dương Nhất nói xong xoay người tiến vào phòng nghỉ rót nước, Đại Bảo lấy lọ nước thuốc Mộ Ngôn Tín đưa ra, nước thuốc này là cái gì Đại Bảo cũng không rõ, chỉ biết nước thuốc này có thể giúp mummy có em bé. Dương Nhất cầm ly nước từ phòng nghỉ đi ra, cười nói “Bảo bối, uống đi con.” Ai ngờ Đại Bảo vẻ mặt nũng nịu nói ra “Mẹ, lấy thêm chuối tiêu cho con nha.” Dương Nhất xoa xoa đầu Đại Bảo, để ly nước lên bàn trà, quay vào phòng nghỉ lấy chuối tiêu, Đại Bảo thừa cơ hội nhỏ hai giọt nước thuốc vào ly nước, rồi bỏ lọ thuốc vào balo của mình.

Đại Bảo cầm chính là xuân dược của Thất ca đưa cho, chỉ cần vài giọt, sẽ khiến người ta cảm thấy choáng váng đầu óc, sau đó được lực rất nhanh thiêu đốt trong người, khiến người ta muốn dừng cũng không được.

Dương Nhất mới đi ra, liền nhìn thấy Đại Bảo bưng ly nước mỉm cười ngọt ngào, “Mẹ, uống nước ah.” Dương Nhất ngồi xuống hôn mặt bảo bối một cái, uống một hớp nước, nói ra “Bảo bối, uống đi.” Đại Bảo lắc đầu, “Mẹ kể chuyện xưa khổ cực, uống nhiều một chút, mummy bảo con giám sát mẹ, nếu mẹ không uống, con sẽ đi nói với mummy nha.” Dương Nhất cười cười, không có biện pháp, cầm ly nước uống một hơi, aizz, hai bảo bối là không thể trêu vào. Dương Nhất uống nước xong thì cảm thấy đầu óc hơi choáng, Mộ Ngôn Tín đã sớm tính toán thời gian, nàng đẩy cửa đi vào, nhìn thấy Dương Nhất nằm trên giường trong phòng nghỉ, Đại Bảo vui vẻ cười với nàng, nàng đi đến ôm Đại Bảo “Bảo bối thật lợi hại.” Mà Đại Bảo để lại một câu “Mummy, cố gắng lên, đừng quá mệt mỏi nha.”

Mộ Ngôn Tín kêu Nhâm Sơ trước đem bảo bối của mình đi, sau đó bắt đầu thoát y chồng mình, sau khi lấy trứng, đưa cho thủ hạ của Thất ca mang đến bệnh viện, chính mình ở lại, đệt lát nữa chuẩn bị ứng phó với con người nổi giận này.

Sau một đêm mây mưa, Dương Nhất từ trên giường tỉnh lại, đã là xế chiều, Mộ Ngôn Tín sớm rời khỏi công ty đến bệnh viện của Thất ca cấy phôi thai. Đợi đến khi Dương Nhất biết được chỉ có thể đâm ngực giảm chân cảm thán, bị đại nữ vương cùng tiểu nữ vương tính kế...

72. Phiên Ngoại 3

Đêm thất tịch*, trên hải đảo. (7/7 âm lịch)

Buổi sáng, tôm luộc đang ở trong phòng bếp biệt thự trên hải đảo, tỉ mỉ chuẩn bị cơm trưa, tôm luộc chống móng, khom người, cúi đầu xem thực đơn, thỉnh chớ hiểu lầm là sau bao năm trù nghệ của tôm luộc bị lực nghệ, hoàn toàn ngược lại, tài nấu nướng của cô tu luyện ngày càng tốt, chỉ là bây giờ là thời kỳ đặc biệt, phải dùng cách đặc biệt, người đặc biệt đến kia, “Nhất Nhất, còn chưa xong sao? Người ta đói bụng quá ah~” Mộ Ngôn Tín mặc váy ngủ vắn eo, xoay cổ.

“Bảo bối, cẩn thận một chút, người quên người đang mang cục cứng sao” Đúng vậy, Mộ nữ vương đang mang thai, đã năm tháng rồi, Dương Nhất nhẹ nhàng ôm eo Mộ Ngôn Tín, dùng bụng mình cảm thụ cái bụng nhô ra, Mộ Ngôn Tín khinh bỉ trừng mắt liếc Dương Nhất “Cũng không phải lần đầu tiên, Đại Bảo thì đã ném cho cha mẹ rồi, người khẩn trương cái gì” nói xong thoát khỏi cái ôm của Dương Nhất, trực tiếp đi đến sofa ngồi, lấy chiếu tiêu ăn.

Dương Nhất cười vui vẻ, Tín bảo bối nhà cô từ sau khi sinh Đại Bảo, càng phát ra nhiều tính tình tiểu nữ nhân, khí thế nữ vương trước kia không còn sót lại chút gì, đổi thành khí thế bà chủ gia đình, quả nhiên nữ nhân mang thai không dễ chọc, Dương Nhất không so đo cùng nàng, tiếp tục công việc trong bếp.

Tại sao phải mang thai lần thứ hai, là do Mộ nữ vương muốn Đại Bảo nhà mình có bạn, như vậy về sau sẽ không quá cô đơn, hơn nữa Tiểu Bảo cũng sẽ thật đáng yêu. Vì Dương Nhất phản đối mà phải làm cô hôn mê mới lấy được trứng, lại từ thân thể của mình lấy trứng ra đem đi cải biến, đã cấy phôi thai thành công rồi. Lần sinh Đại Bảo là cải biến gen của Dương Nhất để thụ thai, lần này là cải biến gian của nàng.

Rốt cuộc Dương Nhất cũng làm xong thức ăn, từ phòng bếp đi ra, phát hiện bảo bối đã ngủ gục trên sofa, ách... lần này so với lần trước nàng càng thích ăn ngủ hơn, tuy vậy nhưng thân thể Mộ Ngôn Tín cũng không có béo lên, chỉ có cái bụng lớn hơn, nhưng là ngủ hoài cũng không phải tốt ah. Dương Nhất đem thức ăn bày ra bàn, sau đó ngồi xổm xuống bên cạnh Mộ Ngôn Tín, nhẹ nhàng xoa xoa bụng nàng, thỉnh thoảng cảm thụ được cục cứng động.

Từ lúc Dương Nhất ngồi xuống bên cạnh nàng, thì Mộ Ngôn Tín đã tỉnh, nàng biết Dương Nhất mỗi lần đều ôn nhu vuốt ve bụng mình, sau đó sẽ trò chuyện với bụng của mình rất lâu, nàng thích động tác tri kỷ của Dương Nhất, cũng thích cảm thụ hạnh phúc khi cục cứng trong bụng mình, cho nên nàng mới không để ý đến Dương Nhất phản đối, một mình hoài thai cục cứng, cũng may sau khi Dương Nhất biết, không có phát giận nàng, chỉ là về mặt đau lòng ôm nàng vào trong ngực, nói không muốn nàng chịu khổ. Nhưng là cái này không gọi là khổ, mà gọi là hạnh phúc.

Dương Nhất biết Mộ Ngôn Tín đã tỉnh, ngừng đầu nhìn nàng, nghiêng người hôn lên khóe miệng nàng, ôn nhu nói “Tín Tín, cảm ơn người đã cho ta gia đình hạnh phúc mỹ mãn” Mộ Ngôn Tín đưa tay sờ sờ mặt Dương Nhất, lộ ra nụ cười ngọt ngào “Đồ ngốc, ta rất yêu người, rất yêu nhà của chúng ta.”

Ăn xong cơm trưa, hai người nắm tay nhau đi dạo bờ biển, gió biển thổi làm cả người thoải mái, Dương Nhất lo lắng Mộ Ngôn Tín đi quá lâu sẽ mệt, kéo nàng đến lều vải ngồi tránh nắng, đây là Dương Nhất cố tình vì Mộ Ngôn Tín chuẩn bị, bên trong có chỗ ngồi êm mềm, Dương Nhất vịn Mộ Ngôn Tín ngồi xuống, chính mình ngồi sau lưng nàng, hàng động như vậy là để nàng dựa lưng.

Mộ Ngôn Tín vào lòng Dương Nhất, mềm mại ấm áp, về mặt thích ý, vừa định nhắm mắt hưởng thụ, chợt nghe thanh âm tôm luộc “Tín bảo bối, ta cảm thấy lần này người còn thích ngủ hơn lần trước ah” Dương Nhất nói xong, tay khoác lên bụng Mộ Ngôn Tín, vuốt vuốt cục cứng trong bụng, rất là thỏa mãn.

“Xem ra lần này cục cứng sẽ rất giống người, người thích ngủ lại thích ăn, người xem lần này ta luôn muốn ăn.” Nói xong bủi môi, “Bất quá lần này người đừng có giống lần trước, khẩn trương như vậy, ta thấy lần

trước người thành bệnh thần kinh luôn rồi, khiến cho ta không thể đi đâu, chỉ có thể loanh quanh giữa nhà và công ty.” Mộ Ngôn Tín hăng say nói, trách Dương Nhất không phải.

“Lần đầu tiên không có kinh nghiệm, hơn nữa phản ứng khi đó của người cũng rất lớn, sắc mặt cùng bờ môi đều tái nhợt, ta đương nhiên lo lắng rồi, đã nói để ta sinh, nhưng cuối cùng vẫn là dựa vào người rồi.” Dương Nhất rầu rĩ nói, nhớ tới tình cảnh lần trước cô vẫn còn sợ.

Mộ Ngôn Tín có thể cảm nhận được biến hóa của Dương Nhất, nắm tay Dương Nhất đang xoa bụng mình, an ủi nói “Nhất Nhất ngoan, đừng lo lắng được không nè? Người xem, ta bây giờ có thể ăn có thể ngủ, đâu có chuyện gì, ta thích em bé, cũng nguyện ý vì người sinh con của chúng ta, người xem hiện giờ cục cưng ở trong bụng ta, lúc nào ta cũng có thể cảm nhận được con, mỗi lần ta nghĩ đến đây là cục cưng của chúng ta, ta thật là vui vẻ, cho nên người không cần lo lắng, cùng ta hưởng thụ quá trình này.”

Cùng một chỗ nhiều năm như vậy, Dương Nhất đương nhiên tinh tường cách nghĩ của Mộ Ngôn Tín, cô không nói gì, chỉ ôm Mộ Ngôn Tín, cho đến khi cảm thấy Mộ Ngôn Tín đều đều hô hấp, biết rõ nàng lại ngủ rồi, vươn tay sang bên cạnh lấy cái chăn mỏng đắp cho Mộ Ngôn Tín, sau đó kéo rèm lều vải xuống. Lờ mờ trong lều vải, có thể thấy chăn che trên bụng Mộ Ngôn Tín hở ra, Dương Nhất đưa tay vào trong áo Mộ Ngôn Tín, vuốt ve bụng vàng, nội tâm không thể ức chế nổi vui sướng, hì hì, ta lại tiểu cục cưng rồi, thật là vui. Bụng Tín Tín thật tròn ah, sờ tới sờ lui thật thích...

Cục cưng trong bụng giống như cảm nhận được Dương Nhất vuốt ve, rõ ràng giật giật, dẫn đến thân thể Mộ Ngôn Tín nhẹ run lên một cái, nhúu đôi lông mày đẹp. Dương Nhất vội vàng nhỏ giọng hướng cái bụng nói “Cục cưng ngoan ah, mummy đang ngủ, con ngoan ngoãn không nên của động, mẹ chỉ muốn sờ con một chút thôi.” Tiểu cục cưng giống như nghe hiểu lời mẹ, không tái lộn xộn nữa.

Mộ Ngôn Tín ngủ một giấc hơn ba tiếng, cuối cùng bị đói mà tỉnh, lại có thể học tập cục cưng, không có ăn là muốn khóc, Dương Nhất phải nhanh chóng chạy về biệt thự xách giỏ đồ ăn vặt ra, lấy bánh mì bơ đưa cho Mộ Ngôn Tín, lúc này Mộ Ngôn Tín mới quệt nước mắt, nhìn thấy đồ ăn, lập tức sáng mắt, cầm lấy đồ ăn bắt đầu ăn.

“Tín Tín ăn từ từ, không đủ còn nữa nè, uống ngụm nước trước đi, đừng để nghẹn.” Dương Nhất nhìn Mộ Ngôn Tín ăn gấp, rất là lo lắng nói, Mộ Ngôn Tín ăn hết hai cái bánh mì, sờ sờ bụng mình cảm thấy no rồi.

Đột nhiên dùng ánh mắt oán trách nhìn Dương Nhất “Đều trách người ham ăn, cho nên cục cưng mới giống người, khiến ta cũng ăn nhiều ah.”

Dương Nhất biết rõ phụ nữ mang thai tính tình bất định, cho nên rất có kiên nhẫn dỗ dành “Phải phải, đều là tại ta, ăn nhiều một chút rất tốt, như vậy cục cưng mới khỏe mạnh, người nhìn người mập lên một chút rất đẹp, trước kia người gầy quá.”

Mộ Ngôn Tín nghe Dương Nhất nói mình mập lên, liền vội cúi đầu nhìn nhìn thân thể của mình, sau đó có chút ầm ừ nói “Nhất Nhất, có khi nào người cảm thấy hiện tại ta không xinh đẹp như trước kia, mà đi tìm người phụ nữ khác.”

Dương Nhất nghe xong lời này có chút tức giận, nàng sao có thể cho mình là người như vậy, nhưng khi bộ dạng Mộ Ngôn Tín giờ phút này, cũng không thể nổi giận với nàng, chỉ có thể vầy ra vẻ mặt thành thật nói “Tín bảo bối, không cho phép người nghĩ lung tung, ta chỉ yêu người, người biết ta rồi, cho tới bây giờ không nhớ được bộ dáng người khác, trừ phi là lão bằng hữu như Đồng Nghê và Nhâm Sơ, ta không có năng lực nhớ bộ dáng người khác, cho nên không cho người nghĩ ngợi lung tung... nếu không cục cưng trong bụng sau này cũng sẽ nghĩ lung tung. Còn có, người bây giờ rất đẹp, người không thấy mấy người trên đảo thấy người là trở hai mắt nhìn sao, trong mắt ta người luôn luôn là đẹp nhất.” Nói xong, lại tiến đến bên tai Mộ Ngôn Tín nhỏ giọng “Mang thai rất nhạy cảm, để ta cho người dư vị nhé.” Dương Nhất nói xong câu đó, ý xấu liếm liếm vành tai Mộ Ngôn Tín, khiến cho Mộ Ngôn Tín toàn thân run lên, hung hăng trừng mắt nhìn Dương Nhất.

Buổi tối ăn cơm tối, Mộ Ngôn Tín chuyển qua ghế nằm ăn hoa quả, Dương Nhất như thợ đâm bóp, xoa chân cho Mộ Ngôn Tín.

“Tín Tín, lần này chân của người không có sưng vù, xem ra lần này mang thai cảm giác không khó cơ hồ là không có.” Dương Nhất nói xong, cười nhìn Mộ Ngôn Tín. Mộ Ngôn Tín miệng đều là hoa quả, mặc kệ

tôm luộc, ăn xong rồi, liền trở về giường lớn nghỉ ngơi.

Dương Nhất đi theo Mộ Ngôn Tín leo lên giường, ôm nàng hôn hôn, hai người cứ như vậy cả buổi, đột nhiên Mộ Ngôn Tín nói ra “Nhất Nhất, người gần đây... như thế nào...” mở miệng nói xong rõ ràng thẹn thùng, Dương Nhất có chút khó hiểu nhìn Mộ Ngôn Tín, chờ Mộ Ngôn Tín nói, “Ách, là... người gần đây... như thế nào đều không cùng ta...” lời nói ra khỏi miệng, mặt Mộ Ngôn Tín như quả táo đỏ, kéo chần trùn kín đầu, Dương Nhất nghe như thế, cười khanh khách, kéo chần xuống, “Tín bảo bối, nghe lời, đừng trùn như vậy, cục cưng sẽ thiếu đường khí.” Sau đó nhìn vào mắt Mộ Ngôn Tín, trước hôn mũi nàng, lại hôn môi nàng.

Dương Nhất không muốn trả lời Mộ Ngôn Tín vấn đề này, không phải cô không muốn cùng nàng, chỉ sợ không tốt cho cục cưng thôi, tính tính toán toán, kỳ thật cũng năm tháng rồi, đoán chừng không phải chỉ mình chịu đựng, mà bảo bối nhà mình cũng nhịn lâu rồi ah. Dứt khoát bắt đầu nhẹ nhàng hôn nàng, dẫn đến Mộ Ngôn Tín cười khanh khách, môi đã đi đến bụng to, Dương Nhất cảm thụ, dùng mặt cọ xát nhẹ nhàng đi xuống.

Cuối cùng đạt tới trung tâm mỹ vị, bởi vì có cục cưng nên Dương Nhất không dùng tay, chỉ đơn thuần hôn lên âm môi, cái lưỡi linh hoạt, thoả mãn lẫn nhau. Mộ Ngôn Tín rất lâu không có cảm giác như vậy, nàng rất là nhớ, cũng rất lưu kuyến, cảm giác quen thuộc trở về, hết sức căng thẳng, lập tức động, nhanh chóng đến đỉnh.

Dương Nhất trườn lên, gối đầu Mộ Ngôn Tín lên tay mình, tay kia phủ qua bụng Mộ Ngôn Tín, các nàng ôm nhau ngủ.

=====

Kết thúc một chặng đường, hehe, vui vì xong rồi, nhưng buồn khi phải chia tay Mộ lão sư với con tôm luộc, haizz.

Cám ơn các bạn đã cùng mình đi hết chặng đường này, tạm biệt các bạn và hẹn gặp lại (nếu có thể) =]]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-ty-lao-su>